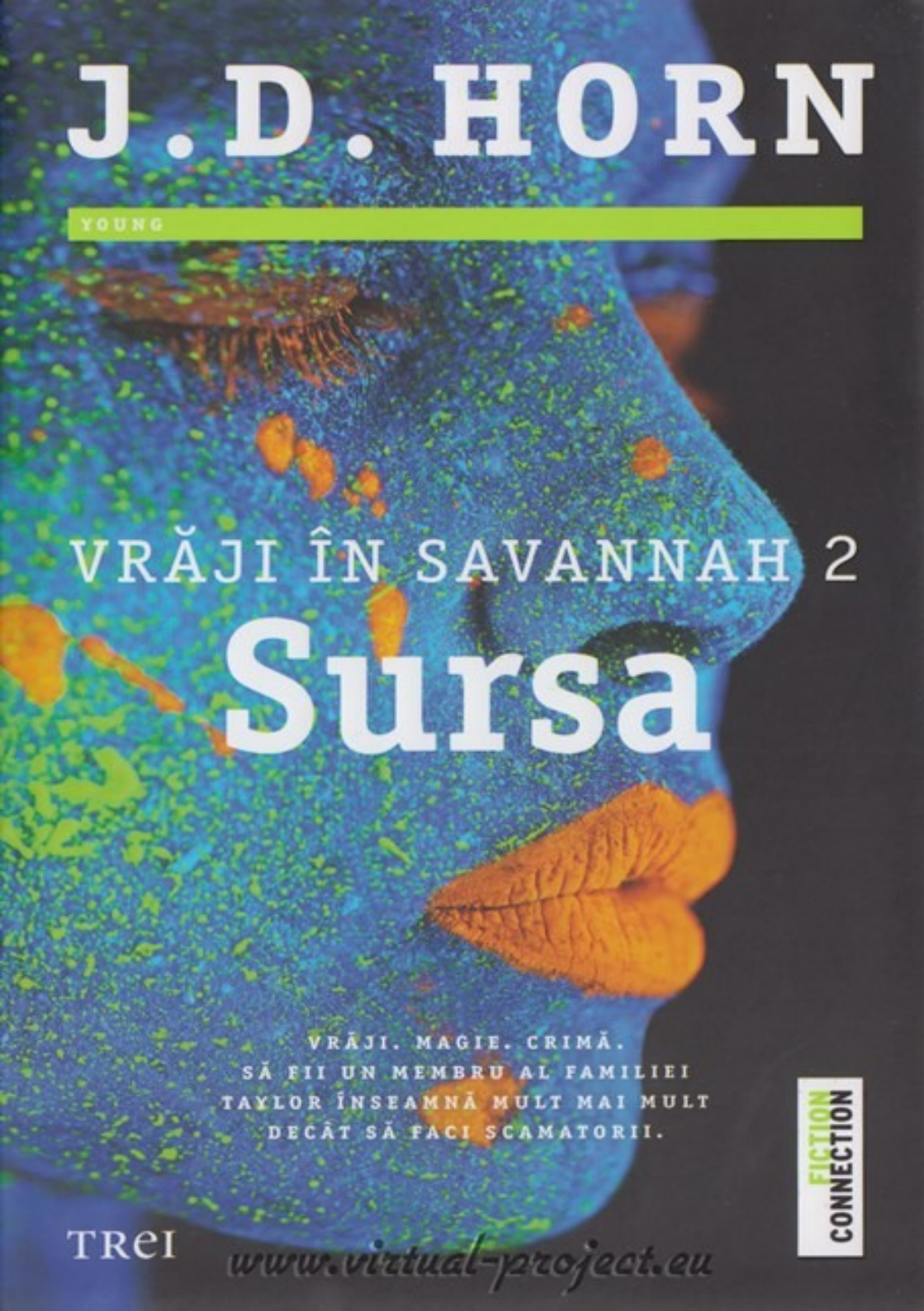

www.virtual-project.eu

J.D. HORN

SURSA

Al doilea volum din seria:
VRĂJI ÎN SAVANNAH

Original: *The Source* (2014)

Traducere din limba engleză:
ANA VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

Editura: TREI
2018

În amintirea lui Quentin Confort Horn,
care ne-a adus atât de multă fericire

1

— Acum ţine focu-n palmă, fetiţo.

Şoapta lui Jilo s-a revărsat asupra mea.

— Nu-l lăsa să te atragă. De data asta controlează-l tu. Nu intra în lumea lui până nu te simţi gata să fii stăpână pe timpul pe care-l vei petrece acolo.

Mica flacără nu m-a ars, deşi ştiam că dogoreşte cu putere. Mi-a dansat în palmă, încercând să-mi ademenească mintea înapoi – înapoi, într-o amintire a mea şi a surorii mele. Maisie îmi dăruise flăcările alea fermecate, limbi de foc care-mi îngăduiau să retrăiesc, în detalii vibrante, experienţe din copilăria noastră. Şi acum ea era pierdută pentru mine, smulsă nu doar din această lume, ci şi din realitatea înconjurătoare. Nimeni nu ştia unde se află, sau *dacă* se mai află undeva.

Acele licăriri strălucitoare erau ultimele ei vrăji rămase în planul nostru şi se străduiau să se îndrepte către sursa lor, aşa cum se îndreaptă pilitura de fier spre un magnet. Erau speranţa mea de a o găsi pe Maisie. Mă străduiam să mă împotrivesc atracţiei flăcărilor, încercând să cobor în trecut pas cu pas, de data asta fără să mă pierd în amintirile din vâlvătaie. Folosisem deja o duzină; o duzină de luminiţe care pieriseră rând pe rând, încercând să mă călăuzească spre ea. Arseseră atât de strălucitor, dar se stinseseră prea repede, înainte să apuc să găsesc legătura, să înţeleg încotro eram călăuzită. Socotind-o şi pe cea care-mi pâlpâia în palmă, nu-mi mai rămăseseră decât cinci.

— Ţine lumina în mâna dreaptă şi ascultă glasul lui Jilo, da?

M-a prins de mâna liberă şi m-a strâns cu putere. Am strâns-o şi eu.

— Lasă vocea lui Jilo să-ţi fie ancoră în lumea asta. Nu e nevoie să dai buzna, fetiţa mea, n-ai de ce să te grăbeşti.

Limbajul lui Jilo şi încăpăţânarea cu care vorbea despre sine însăşi la persoana a treia erau înşelătoare în privinţa

educaţiei sale. Ştiam cu certitudine că terminase Spelman College cu diplomă în chimie, dar, date fiind sexul ei şi culoarea pielii, se născuse cu vreo două decenii prea devreme ca să-şi poată îndeplini visul şi să devină medic. Ajunsese în schimb să practice Hoodoo, ca tămăduitoare înrădăcinată, construindu-şi o personalitate deopotrivă pe măsura aşteptărilor şi a superstiţiilor celor interesaţi de serviciile sale. Mă număram printre puţinii oameni cărora li se îngăduise vreodată să tragă cu ochiul în spatele măştii ei.

Jilo a respirat adânc, pe îndelete, reamintindu-mi că era cazul s-o imit. Valurile de putere treceau prin mine, dar veneau cu din ce în ce mai puţină forţă şi erau din ce în ce mai rare. M-am opus gravitaţiei lumii care creştea în faţa mea, încercând să nu las energia vrăjii lui Maisie să-şi îndeplinească menirea, deviind-o către scopul meu. Fluxul şi-a încetinit curgerea şi mi s-a întins în faţă, curbându-se. Contrariat de rezistenţa mea, a început să se răsucească şi să se alungească, strălucind ca o cometă în preajma soarelui. Aşa cum voiam, magia a început să-şi caute sursa, întinzându-se în toate direcţiile, până când a găsit-o pe Maisie. Mi-am ascuţit simţurile subconştiente, urmând calea flăcării, dar era prea târziu. A devenit incandescentă, extinzându-se şi strălucind ca o novă. O clipă mai târziu, s-a stins. Prin urmare, opunându-mă atracţiei flăcărilor, le făceam să se mistuie mai repede… De data asta, nici măcar nu avusesem bucuria retrăirii unei amintiri îndrăgite din copilărie. N-avusesem parte decât de întuneric.

— Acum am ajuns mai aproape, a spus Jilo, deşi ştiam amândouă că e o minciună.

Înaintaserăm la fel de mult de alte două ori. S-a ridicat şi a şontâcăit către masa pe care se afla, cu capacul bine strâns, borcanul Ball cu cele patru flăcări rămase.

— Azi nu pot face mai mult de-atât. Nu mai sunt tânără, ca tine, a zis, dar, în tot timpul ăsta, nu şi-a luat ochii de pe talia mea.

Ştiam că se teme că acea plimbare printre lumi i-ar

putea face rău copilului care creştea acolo. Şi eu îmi făceam griji, dar mi-era frică şi că nu mai am timp s-o salvez pe Maisie.

— Apreciez ceea ce faci pentru mine, am zis, frecându-mi palma de burta în creştere.

Eram de-acum în a treia lună şi jumătate şi puteam deja spune că, în momentul venirii sale pe lume, Colin al meu o să fie un băiat foarte mare.

— Jilo ştie asta, fetiţo, a răspuns ea, apoi a repetat, cu voce mai drăgăstoasă:

— Ştie asta.

Şi-a pus o mână pe şold, masându-se ca să scape de vreo durere.

— Jilo încă mai crede c-ar trebui să le spui rudelor tale ce faci. Sunt vrăjitori, le-ar fi mult mai uşor decât lui Jilo să te-ajute să-ţi găseşti sora.

— Nu vreau să-i amestec. Celelalte familii de vrăjitori nici măcar nu vor s-audă de-o încercare de readucere a lui Maisie în dimensiunea noastră. Zic că a stricat bariera, că a şubrezit-o.

Cu milenii în urmă, vrăjitori puternici, printre care mulţi dintre strămoşii mei, au ţesut o reţea de energie magică, menită să ne protejeze lumea. Au numit-o „bariera”. Creaturile care domniseră odinioară asupra pământului – spuneţi-le demoni dacă sunteţi evlavioşi, sau entităţi transdimensionale dacă preferaţi ştiinţa – se erijau în zei, se amestecau în evoluţia oamenilor, intervenind mai ales în geneza vrăjitorilor. Aşa că vrăjitorii, într-un final, s-au revoltat şi au alungat şerpii din Paradis. Bariera îi împiedica să se întoarcă.

— Mătuşile şi unchiul meu m-ar împiedica. S-ar simţi obligaţi s-o facă, am adăugat, temându-mă că nu m-ar fi ajutat nici chiar dacă toate celelalte familii nu s-ar fi opus găsirii surorii mele.

În timp ce mătuşa mea Iris nu mai voia să aibă în niciun fel de-a face cu Maisie, spunând că-şi merita pedeapsa, mătuşa Ellen se supunea orbeşte, ca de obicei, voinţei familiilor unite ale vrăjitorilor. Nu voia să facă valuri.

Unchiul Oliver nu era atât de pornit împotriva găsirii lui Maisie, dar nu credea că din ea mai rămăsese mare lucru. Îşi petrecuse mai multe zile săpând pe bucata de peluză unde stătuse Maisie înainte ca forţa barierei s-o azvârle departe de lumea noastră. Spunea că pământul fusese ars pe o adâncime de mai bine de doi metri şi că nici măcar nu mai avea rost să-ncercăm să plantăm acolo ceva. Nivelase din nou pământul sterp, pavase locul şi-i pusese deasupra un cadran solar. Cred că, în viziunea lui, era un soi de monument memorial.

Nu, ştiam că familia mea n-o să-mi susţină încercările clandestine şi, chiar dacă ar fi făcut-o, celelalte ancore – vrăjitoare ca mine, alese să menţină şi să apere bariera – interziseseră orice strădanie de a o readuce pe Maisie în realitatea noastră, de teamă c-ar fi putut avaria şi mai mult bariera.

— Jilo crede că poate-ar trebui să te-mpiedice. Sora asta a ta a-ncercat să te omoare.

— Nu ştia ce face, am obiectat. Era sub influenţa unui demon, a unui *boo hag.* A celui pe care l-ai hrănit şi l-ai folosit tu ca să ne spionezi familia.

Maisie îmi era mai mult decât soră, era geamăna mea. E adevărat că nu eram gemene identice, dar veniserăm pe lume împreună. Dacă nu căutam eu un motiv ca s-o iert, cine altcineva ar fi făcut-o?

— Jilo ţi-a spus că pentru asta-i pare rău. N-a avut idee că sora ta s-a încurcat cu creatura aia.

Încă mă cuprindea greaţa când mă gândeam cum luase Maisie o entitate care nu era decât o umbră şi-i dăduse formă. O botezase Jackson şi-şi făcuse din ea un iubit. Îi îngăduise să mă taie şi să-mi guste sângele. Şi mă simţeam încă şi mai rău când îmi aminteam că eu însămi mă îndrăgostisem de Jackson. Un fior mi s-a prelins pe şira spinării, cutremurându-mă.

— Aşa a fost, a continuat Jilo, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Asta e sora ta, pe care-ncerci acum s-o găseşti. Jilo zice c-ai face mai bine s-o laşi pe scorpie acolo unde-o fi nimerit. Uneori trebuie să tai pur şi simplu legătura,

indiferent că-i de sânge sau nu.

— Ei bine, e sigur că aşa ceva n-o să se-ntâmple, am ripostat cu voce tăioasă, dar mi-am regretat imediat tonul. Nu pot s-o fac fără ajutorul tău, Mamă.

Mi-a ignorat frustrarea cu o figură impasibilă.

— Familiile încă mai refuză să-ţi dea pe mână întreaga ta putere?

— Da, am răspuns. Toată lumea crede că nu sunt pregătită s-o ţin sub control.

— Şi totuşi au sărit cu gura pe tine că ai împărţit un strop din ea cu Jilo.

— Da, n-au părut prea încântaţi când au descoperit asta.

Celelalte familii de vrăjitori puseseră în scenă un soi de proces, ca să decidă dacă eram sau nu pregătită să-mi asum întrebuinţarea completă a puterilor mele. Faptul că-i dădusem lui Jilo puţinul care-i trebuia ca să nu se retragă se transformase, de fapt, în probă incriminatorie în cazul deschis împotriva mea, dar nu voiam s-o împovărez dezvăluindu-i asta. Puterea îmi aparţinea, aveam dreptul s-o dau cui voiam şi o făcusem din proprie voinţă.

— Susţin c-o fac ca să mă apere de mine însămi, că nu ştiu cum să manipulez puterea, că nu sunt destul de matură pentru ea, am continuat cu lista lor. Şi că, în loc să-mi folosesc capul, gândesc prea mult cu inima, punându-mi propriile dorinţe mai presus de binele general.

— Cine naiba-s ei ca să te judece? a întrebat Jilo, furioasă ca o mamă care-şi apără puiul. Bariera, chiar bariera te-a ales, chiar şi fără magia ta. Te-a recunoscut. Te-a selectat.

— Spun că a mă lăsa să am acces la întreaga mea putere e totuna cu a lăsa un copil de şase ani să se joace c-o bombă nucleară. Trebuie să mi-o iau în stăpânire treptat, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă aş fi avut acces la ea de când m-am născut.

— Şi bariera? Cum o să ancorezi blestemăţia aia dacă n-ai toată puterea ta în stăpânire?

— Deocamdată n-o ancorez. Mă conectez la forţa ei. Trebuie să fiu conectată, pentru că m-a ales să ajut la

ancorare, dar celelalte nouă ancore îşi împart partea mea din energia ei şi acea misiune a menţinerii barierei care ar trebui să-mi revină mie. Sunt sigură că, dacă m-ar putea înlătura, ca ancoră, fără să cadă bariera, ar face-o cu bucurie.

— Oh, ar găsi o cale. Te-ar omorî, cum a fost omorâtă Ginny a voastră.

În minte mi-a revenit brusc scena peste care dădusem în vara aceea. Străbătuşa mea Ginny, moartă, într-o baltă de sânge. Doborâtă cu un levier.

— N-ar face aşa ceva, am spus, rugându-mă să nu mă înşel.

— Eşti sigură? a întrebat Jilo.

N-am răspuns, fiindcă o ştiam în stare să vadă dincolo de orice minciună pe care-aş fi încercat s-o inventez. Nu eram sigură. Moartea lui Ginny declanşase evenimente încheiate cu alegerea mea drept ancoră. Îmi trecuse prin minte, nu o singură dată, că trebuie să am mare grijă până când o să mă văd pe o poziţie sigură. Uciderea mea ar fi fost cea mai simplă cale de creare a unui nou loc vacant.

În adâncul minţii mele, aveam bănuiala că, dacă mă dovedeam prea stânjenitoare, prea greu de controlat, familiile puteau hotărî să mă scoată cu totul din scenă, felicitându-se apoi pentru că duseseră la îndeplinire o decizie dificilă. Ştiam că mătuşile şi unchiul meu ar fi făcut orice ca să mă apere, dar o parte din membrii familiei mele extinse ar fi fost în stare să aprobe un astfel de plan. De aceea fusesem de acord cu tot ce-mi ceruseră familiile, cu excepţia renunţării la Maisie.

— Jilo nu pricepe, a continuat bătrâna, smulgându-mă din gândurile mele negre. Cum diferă asta de ceea ce ţi-a făcut baba Ginny? Şi ei fură ce ţi se cuvine de drept. Şi ştiu că pentru furtul puterii unei vrăjitoare plăteşti.

— De fapt, nu fură…

— Ţi-o răpesc fără îngăduinţa ta, a zis, apoi mi-a înţeles tăcerea. Ah, Jilo pricepe. Le-ai dat permisiunea, nu-i aşa?

— Am făcut ceea ce trebuia. Poate au dreptate. Sunt novice. N-am avut niciodată ocazia să-nvăţ. Trebuie să

recuperez.

— Ducă-se naibii. N-ai ochi să vezi, fetiţo? Bariera te crede pregătită. Alelalte ancore, familiile, te bagă-n sperieţi ca să renunţi la putere.

Ştiam că are dreptate, dar, la drept vorbind, chiar *îmi era* frică. Nu mă speriau doar familiile, mă îngrozeam de mine însămi. Mă-ndoiam că-mi pot controla magia chiar şi având doar jumătate din putere, nu pe toată. Nu avusesem parte de anii de formare ca vrăjitoare şi acum înaintam cu paşi şovăitori, de ţânc. Eram un copilaş fermecat, care pica mereu în magicul său funduleţ. Familiile îl însărcinaseră pe Emmet să se ocupe de educaţia mea. El îşi începuse viaţa în chip de golem, menit să găzduiască toate conştiinţele reprezentanţilor familiilor. Însă aceeaşi energie care o azvârlise pe Maisie cine ştie unde contopise toate conştiinţele din Emmet, formând o personalitate unică, pisăloagă şi enervantă.

Din fericire, donatorii de energie scăpaseră nevătămaţi – nu păreau câtuşi de puţin slăbiţi de ceea ce pierduseră în folosul golemului. O mare parte a cunoştinţelor lor continua să-i aparţină şi lui Emmet, la fel şi unele dintre puterile lor. Deoarece nu-i lipseau nici înţelepciunea, nici magia, familiile hotărâseră că trebuia să-mi fie profesor, să mă-nveţe cum să-mi strunesc propria putere. Deşi putea fi agasant, simţeam pentru el un soi de simpatie. Aveam ceva în comun. Familiile intraseră cu bocancii şi în viaţa lui, fără să-l întrebe vreodată cum voia să şi-o trăiască. Pur şi simplu, arătaseră în direcţia mea şi-i ceruseră s-o ia într-acolo. Dar, chiar şi având-l pe el ca profesor priceput, controlul meu asupra puţinei magii de care-mi îngăduiau să dispun nu era perfect. Am ridicat din umeri.

— Perfect. Atunci o s-o căutăm în continuare împreună pe ţicnită de soră-ta. Mâine, a zis Jilo, luându-şi termosul roşu pe care-l căra întotdeauna după ea în Cimitirul Colonial, unde îşi întâlnea clientela obişnuită.

A pus în termos borcanul Ball. O rugasem să-l păstreze ea, ca să nu se poată folosi de el nimeni altcineva care ar fi vrut s-o pedepsească pe Maisie.

— Ar trebui să te gândeşti un pic ce-o să faci cu Maisie a ta dacă-i dăm de urmă, fiindcă Jilo n-o să-i fie dădacă.

Printr-una dintre deschizăturile din perete – pătrate mici, cu latura de vreo treizeci de centimetri – s-a strecurat o rază de soare. Silueta bătrânei de la răscruce s-a conturat în contralumină, cu trăsăturile feţei ascunse sub strălucirea care o învăluia.

— Ştiu că eşti hotărâtă să faci asta, de-aia te-ajută Jilo. Dar nu-i datorezi nimic surorii tale. Grijă ar trebui să ai de copilul pe care-l porţi.

A deschis uşa grea cu o fluturare a mâinii.

— N-o să te mai poţi plimba mult pe bicicleta aia a ta. Dacă vrei să continuăm, Jilo zice să găseşti pentru noi un loc mai curat şi mai aproape de casă.

A lăsat uşa să i se trântească în urmă, subliniindu-şi părerea cu zgomotul metalului izbit de metal.

Mi-am rotit privirea prin acea încăpere uitată din depozitul de praf de puşcă părăsit în care ne întâlneam. Pulberea explozivă dispăruse de acolo cu mult timp în urmă, dar peste tot erau aruncate obiecte tăioase şi ruginite, acoperite de praful câtorva decenii. În afara fortăreţei de piatră roşie, mormane de gunoi spulberau farmecul desuet, aproape venit din poveste, creat de marginea crenelată a acoperişului depozitului. Ar fi fost greu să găsesc un loc mai insalubru pentru copilul meu nenăscut.

— Poate că are dreptate, Colin, am spus, vorbindu-i pruncului.

Ştiam că e băiat; nu fusese nevoie de ultrasunete, fiindcă mătuşa mea Ellen nu se înşela niciodată când era vorba de aşa ceva. Ştiam şi c-o să-l botez Colin, ca să poarte numele tatălui tatălui său.

Mătuşa Iris mă bătea la cap să mă mărit cu Peter Tierney, să oficializez legătura noastră înainte de naşterea copilului. Aveam intenţia să mă căsătoresc cu el, îi acceptasem inelul, dar încă nu-l purtam. Îl ţineam ca pe inima unei păpuşi matrioşka, adăpostit în cutia lui căptuşită cu catifea albastră din caseta cu bijuterii de pe

măsuţa mea de toaletă. Îl iubeam pe Peter, dar, de fiecare dată când mă imaginam stând în faţa lui Dumnezeu şi a lumii întregi şi spunând „da”, îmi aduceam aminte că se dusese la Jilo şi o plătise ca să arunce asupra mea o vrajă de dragoste. Fusese disperat, îngrozit de gândul c-o să-l părăsesc pentru Jackson. Iar faptul că asta îmi trecuse, într-adevăr, prin cap mă supăra destul de mult. O iertasem pe Jilo şi, în aparenţă, îl iertasem şi pe Peter, dar trădarea fusese atât de profundă, atât de neaşteptată, încât o parte din mine se-ntreba cât de departe ar fi fost Peter în stare să meargă în orice altă situaţie în care s-ar fi simţit strâns cu uşa.

După ce m-am gândit la asta, am simţit o împunsătură de vinovăţie. Peter se străduia să fie la înălţime, să devină un tată bun şi un bun cap de familie. Pe lângă slujba lui obişnuită, începuse să lucreze noaptea în taverna părinţilor săi şi încerca să pună pe picioare propria afacere în construcţii, angajându-se să facă lucrări de mică amploare, pe care le putea rezolva în weekend, împreună cu doi băieţi din echipa lui. Îi reamintisem că banii nu erau o problemă – de când împlinisem douăzeci şi unu de ani primeam o subvenţie lunară din fondul familial – dar el nu voia s-accepte niciun bănuţ.

— Nu, îmi spusese, ridicându-şi spre mine palmele deschise. Nu *vreau* să iau bani de la tine. Vreau să ştii că sunt în stare să am grijă de soţia mea, sau de cea care-mi va fi curând soţie, şi de copilul nostru. Fără banii şi fără vrăjile tale.

Era o manifestare a neîndoielnicului şi demodatului său orgoliu masculin, dar instinctul şi intuiţia îmi spuneau, deopotrivă, să nu mă opun. Aşa că mă mulţumisem să dau din cap şi să zâmbesc.

— Bine. Am tot respectul pentru asta, spusesem, deşi doar cu intenţia de a-l măguli.

Însă, după câteva săptămâni de gândire, ajunsesem să-mi dau seama cât de mult îl respectam cu adevărat.

— Eşti un băiat norocos fiindcă ai un asemenea tată, i-am spus lui Colin, plimbându-mi mâna peste mica

umflătură de sub cămaşa mea.

M-am sprijinit de uşa enormă, ca s-o deschid împingând-o. Placa de oţel înaltă de doi metri şi lată de unu abia dacă s-a întredeschis. În copilăria mea, cineva reuşise s-o fure, scoţând-o din balamale. Dar apoi, din pricina greutăţii ei, o abandonase pe marginea unui drum neasfaltat, lăsând montarea ei la loc pe seama municipalităţii din Savannah.

M-am gândit s-o deschid folosindu-mă de magie, cum făcuse Jilo, dar era foarte posibil s-o smulg din ţâţâni, azvârlind-o în districtul alăturat. M-am hotărât să-mi folosesc, totuşi, mâinile. M-am împins în ea cu toată greutatea şi m-am trezit aproape orbită de lumina care a năvălit în jurul meu.

Ziua era caldă şi umedă, era plină de zgomotele naturii şi de zumzetul traficului de pe Ogeechee Road. Bicicleta mea stătea aşa cum o lăsasem, sprijinită de clădire. Aş fi putut ajunge în depozit folosindu-mă de magie, dar mă hotărâsem să nu fac asta. În lipsa unui termen mai potrivit, pot spune că singura „vrajă” pe care reuşisem s-o stăpânesc până în acel moment era teleportarea pe distanţe scurte. Nu mulţi vrăjitori o puteau face, însă eu eram în stare, şi încă bine. Dar nu-mi plăcea senzaţia pe care mi-o provoca. Aveam de fiecare dată strania impresie că persoana care fusesem când plecasem din Punctul A nu era neapărat aceeaşi care ajunsese în Punctul B.

— Mama are nevoie de exerciţii de magie, dar trebuie să facă şi puţin sport, am cugetat cu glas tare, adresându-mă fiului meu.

M-a străbătut un fior de încântare când am simţit, pentru prima oară, o formă de inteligenţă la celălalt capăt al conversaţiei. Colin era acolo, conectat cu mine. M-a străbătut un şuvoi de dragoste, neegalat de nimic din ceea ce simţisem vreodată. Mi-am dat seama că sunt în stare de *orice* ca să-mi apăr copilul de pericole. De orice. Apoi m-am întrebat dacă asta ar fi însemnat şi renunţarea la căutarea lui Maisie. M-am hotărât să las întrebarea asta deocamdată fără răspuns, dar şi să găsesc un loc mai curat şi mai sigur în care să mă-ntâlnesc cu Jilo.

M-am îndreptat spre bicicletă, dar din spatele meu s-a auzit un zgomot. Aproape. M-am întors. La numai câţiva paşi în dreapta mea se afla un pâlc singuratic de pini de Georgia, şi dintre ei a ieşit împleticindu-se un bărbat în vârstă – ba nu, *incredibil* de bătrân. S-a clătinat pe picioare, fiind cât pe ce să se-mpiedice, însă şi-a regăsit echilibrul. S-a rotit în loc, părând dornic să se orienteze. Aerul părea mult prea fierbinte şi prea umed pentru pardesiul pe care-l purta, mai ales că-i era şi cu câteva numere prea mare. Tivul aproape că mătura pământul. În ciuda staturii lui mărunte, am început să mă simt neliniştită. Ceva nu era în ordine.

Teama de străini mă cuprinsese cu puţină vreme în urmă. Nu mă mai apăra nicio vrajă. Când mă alesese bariera, puterea i se contopise cu a mea, destrămând toate protecţiile ţesute pentru mine de Emmet şi de rudele mele. Vrăjitorii obişnuiţi nu pot arunca nicio vrajă, fie ea bună sau rea, asupra ancorelor barierei. Acum trebuia să mă descurc singură.

— Bună dimineaţa, i-am strigat bărbatului, dar n-a părut să mă audă.

— *Ta me ar strae. Ta me ar strae,* a repetat, învârtindu-se încă o dată înainte de a mă observa în sfârşit.

S-a năpustit spre mine şi mi s-a iuţit răsuflarea. Adrenalina mă îndemna să fug sau să lovesc. În graba lui, bătrânul a fost cât pe ce să cadă în nas, dar s-a redresat în ultimul moment. S-a oprit şi s-a uitat la mine. Avea cea mai nevinovată faţă pe care-o văzusem vreodată, cu ochi mari, inocenţi. Chelise, dar pe tâmple îi rămăseseră smocuri de păr, toate albe ca zăpada. Avea faţa plină de zbârcituri adânci, dar erau riduri de expresie.

— Salut, am spus din nou. Aveţi nevoie de ajutor? am întrebat apoi, sperând că înţelegea engleza.

— Trebuie să fii un înger, a răspuns, cu un accent irlandez puternic, care dădea cuvintelor un ritm săltăreţ. Mi-au spus c-o să vii să mă iei la sfârşit.

Şi-a întins braţele în direcţia mea, într-un gest de bun venit.

Spaima pe care mi-o stârnise s-a risipit. M-am apropiat de el cu câţiva paşi.

— Îmi pare rău, am spus, dar aici nu-i niciun înger. Oare ceea ce am văzut în ochii lui era dezamăgire?

— E la fel de bine, a zis, cu pardesiul agăţându-i-se de un tufiş şi izbutind cu greu să rămână în picioare.

— Ascultaţi-mă, vă simţiţi bine? Vă pot ajuta cumva?

S-a uitat din nou la mine cu faţa lui dulce. Avea ceva care părea atins de magie. Radia o uşoară strălucire albă, o luminiscenţă pe care nu eram sigură c-aş fi zărit-o dacă n-aş fi fost vrăjitoare. M-am întrebat dacă era într-adevăr om sau un soi de stihie cu mască omenească. După experienţele mele recente, devenisem mult mai înclinată să accept lucrurile de genul acesta.

A tras de pardesiu, desprinzându-şi-l de tufiş, şi a mai făcut un pas către mine. A început să-şi maseze braţul stâng cu mâna dreaptă.

— Problema-i doar că nu ştiu sigur unde mă aflu, a spus.

— Sunteţi lângă Ogeechee Road. Locuiţi în apropiere?

În loc de răspuns, a râs scurt, ascuţit. Şi râsul i s-a stins la fel de brusc cum izbucnise.

— Nu ştiu.

I s-au îndoit genunchii şi a căzut. M-am apropiat în fugă, fiind cât pe ce să mă împiedic de propriile picioare, şi am îngenuncheat lângă el. L-am scuturat uşor. N-a reacţionat. L-am rostogolit cu faţa în sus cu o oarecare dificultate. Avea pielea vânătă şi radiaţia pe care-o observasem cu doar câteva clipe înainte dispăruse. Magia sa, de orice soi o fi fost, îl părăsise.

— O să fie OK, am spus, deschizându-i pardesiul şi descoperind cu surprindere cât de firav era trupul de sub el.

I-am slăbit gulerul. Mi-a zâmbit, dar ochii i-au devenit imediat sticloşi. I-am căutat pulsul. N-avea. Cu câţiva ani în urmă, făcusem un curs resuscitare cardio-pulmonară şi m-am străduit din toate puterile să-mi amintesc paşii. Mi-am pus palma dreaptă pe pieptul lui şi stânga peste ea, apoi am început compresiile. O sută pe minut, de câte cinci

centimetri adâncime.

— Ajutor! am strigat, sperând că mă poate auzi cineva din magazinele din jur. Chemaţi o ambulanţă!

Am continuat să număr compresiile şi să ascult, sperând într-o reacţie a bătrânului. N-a apărut niciuna. Am strigat din nou. Alesesem locul ăla pentru străduniile mele asistate de Jilo tocmai fiindcă zgomotele de pe şoseaua aglomerată acopereau orice altceva şi, cu toate că-n jur mai erau magazine, pomii groşi îl ascundeau perfect pe cel abandonat. Acum am blestemat zgomotele şi camuflajul. Resuscitarea cardio-pulmonară nu-i putea oferi mai mult de şase minute. De când îi tot apăsam pieptul? Poate de vreo treizeci de secunde, dar mi se părea că trecuse o veşnicie. Poate trebuia să-ntrerup resuscitarea şi să chem chiar eu ambulanţa?

Am icnit când am avut brusc o revelaţie – acum eram vrăjitoare, dar gândeam ca un om obişnuit. Ce-ar fi făcut o vrăjitoare? Ştiam că eforturile mele de resuscitare nu sunt de-ajuns ca să-l readucă la viaţă pe bătrân. În cel mai bun caz, reuşeam să-i alimentez creierul cu oxigen până când sosea cineva cu un defibrilator. Inima lui trebuia repornită cu un şoc electric.

În clipa când mi-a trecut asta prin minte, în josul braţului mi s-a năpustit o pulsaţie luminoasă, strălucitoare şi albastră ca un fulger. N-o comandasem conştient. Magia mea îmi interpretase gândurile confuze şi preluase controlul. Fulgerul a pătruns în trupul bătrânului şi, pentru o clipă, i s-au deschis ochii, plini de uimire. Corpul i s-a săltat cu vreo zece centimetri în aer şi, când am încercat să-mi retrag mâinile, electricitatea dintre noi l-a tras după mine, ca un magnet. După ce legătura s-a întrerupt, într-un târziu, a recăzut la pământ şi pleoapele i-au fluturat, închizându-se pentru ultima oară. Duhoarea de carne arsă mi-a ajuns în nări şi mi s-a făcut greaţă. Acea parte a pieptului prin care pătrunsese energia era neagră, calcinată, iar explozia din interior croise un tunel în dreptul inimii.

Ce făcusem? Mi-am înfipt degetele în solul nisipos,

îndepărtând reziduurile care mi se lipiseră de ele şi de palmă. Mi s-a tăiat răsuflarea, am început să respir scurt, sacadat, încercând zadarnic să-mi umplu plămânii. Din spatele meu s-au întins nişte mâini care m-au prins de umeri. Am auzit o voce calmă, feminină.

— E OK, micuţo. Dar trebuie să vii cu mine. Trebuie să te luăm de-aici.

Nu mai auzisem niciodată vocea aia, dar îmi fusese cunoscută toată viaţa mea. Am început să tremur, pielea mi s-a răcit. În faţa ochilor vedeam când o beznă incredibilă, când o strălucire dureroasă. Am simţit că lumea se năruie sub mine. Probabil aveam halucinaţii. Mi-am desprins ochii de leşul mutilat care era opera mea. Capul mi s-a întors încet, ştiind că, odată ce o s-o văd, nimic n-o să mai fie la fel. M-am uitat în sus. Un zâmbet. Ochi verzi, iubitori. O faţă foarte asemănătoare cu a mea.

— Mamă?

Vocea mi-a ieşit dintre buze ca un chiţăit, croindu-şi drum cu forţa printre ziduri de uimire şi neîncredere.

— Da, micuţo. Eu sunt, a spus, şi a părut să-mi citească următorul gând. Sunt chiar eu. Trăiesc.

2

Mama m-a condus prin râpa plină de tufe care despărţea depozitul de praf de puşcă de parcarea celorlalte clădiri din jur. Acolo aştepta o limuzină şi şoferul în livrea care stătea alături de ea a luat brusc poziţia drepţi, apoi ne-a deschis portiera. Împreună cu mama, m-a ajutat să intru în coconul cu aer condiţionat, apoi ea s-a strecurat lângă mine. Un geam întunecat ne asigura intimitatea, despărţindu-ne de zona în care se afla şoferul, iar de restul lumii ne fereau geamuri şi mai negre, care păreau de onix. Maşina a pornit, dar habar n-aveam încotro mergem. Ca să fiu sinceră, nici nu-mi păsa. Mă ţineam de mâinile mamei, strângând-o atât de tare încât cred c-o durea. Nu-mi puteam lua ochii de la chipul ei. Semăna atât de mult cu imaginea mea din oglindă, dar purta două decenii de experienţă şi de tristeţe în plus.

— Ştiu că trebuie să ai atât de multe întrebări!

Cuvintele ei au început să-şi croiască drum prin pâclă.

— Şi, a adăugat, mângâindu-mă cu privirea, trebuie să-ţi spun atât de multe! Dar acum n-avem timp.

Pe faţă i s-a aşternut un zâmbet îndurerat. A reuşit să-şi desprindă mâna dreaptă dintr-a mea şi şi-a trecut degetele prin părul meu.

— N-aş fi dorit să afli aşa. Nu voiam s-apar brusc în lumea ta, dar te-am descoperit în depozitul de praf de puşcă şi n-am putut să nu-ţi arunc o privire.

Mi-a tras capul la pieptul ei şi a apăsat pe obrazul meu palma rece.

— Dac-aş fi sosit cu câteva clipe mai devreme, aş fi putut da o mână de ajutor, însă te-am zărit prea târziu. Bătrânul domn deja… îşi dăduse ultima suflare. Iar tu erai atât de înnebunită încât nu m-am putut convinge să te las acolo.

— Dar cum ai putut? am întrebat. Adică nu-nţeleg cum ai putut să mă părăseşti de la bun început. Cum ai putut s-o părăseşti pe Maisie?

M-am desprins de ea, şi o furie tăioasă, usturătoare, m-a

pătruns până în măduva oaselor.

— Cum ne-ai putut lăsa să te credem moartă?

— N-am avut de ales, a răspuns. Nu m-a lăsat să mă apropii de voi. Era pornită împotriva mea cu mult înainte de a complota împotriva ta.

Mama n-avea nevoie să rostească niciun nume.

— Ginny, am zis.

Ea mi-a confirmat bănuiala dând uşor din cap.

— Dar de ce? am întrebat-o.

— O să-ţi povestesc. O să-ţi povestesc totul. Însă nu acum. Am aşteptat toată viaţa ta să am ocazia să-ţi explic cum stau lucrurile şi nu e ceva care se poate istorisi în grabă.

A-ntins mâna şi m-a tras din nou lângă ea. Mirosul ei m-a îmbătat – a străbătut anii şi m-a adus înapoi, în leagăn. Pentru o clipă, am dat totul uitării, lăsând-o pur şi simplu pe mama să mă ţină-n braţe.

— Acum trebuie să te las să pleci, a şoptit. Dar o să fiu în apropiere şi vom sta de vorbă curând. Foarte curând, îţi făgăduiesc.

— Nu.

Mi-am ridicat privirea spre ea, cu inima în gât.

— Nu, trebuie să fii acasă, cu mine, am insistat. Trebuie să le spunem lui Iris, Ellen şi Oliver că trăieşti. Vor fi atât de…

Trupul i s-a încordat şi ochii i s-au îngustat, conturându-şi la colţuri riduri mărunte.

— Nu.

Refuzul i s-a smuls usturător de pe buze. A tras aer în piept şi s-a silit să se relaxeze.

— Nu, a repetat, mai calmă.

M-a împins cu delicateţe, apoi m-a bătut pe dosul mâinii.

— Ei nu trebuie să ştie că m-am întors. Nu încă.

— Dar trebuie să…

Cuvintele mi s-au stins în aer când expresia feţei ei mi-a dezvăluit mai mult decât voiam să aflu.

S-a uitat în jos, cu privirea pierdută, ca şi cum ar fi retrăit o amintire neplăcută. În colţul gurii i-a dansat un

tremur şi şi-a încleştat fălcile ca să-şi controleze ticul.

— Oh, ele ştiu, draga mea fetiţă. Surorile mele ştiu foarte bine că trăiesc.

Vocea i s-a stins şi a tuşit scurt, recăpătându-şi-o.

— Nu sunt sigură că i-au spus lui Oliver, dar mătuşile tale ştiu.

S-a aplecat şi m-a ţintuit cu privirea.

— Iris şi Ellen mi te-au luat pe tine şi pe Maisie din braţe la porunca lui Ginny.

— Nu pot să cred c-au făcut ceva atât de cumplit, mi-am auzit propriul glas, insistând în favoarea lor pe lângă mama. De ce-ar fi făcut-o?

— Din acelaşi motiv care a îndemnat-o pe Ginny să-ţi fure puterea şi s-o întoarcă pe sora ta geamănă împotriva ta – da, ştiu totul despre asta. Bariera. Ginny şi-a justificat toate nelegiuirile spunând că le-a săvârşit ca să apere bariera. Iar când m-a despărţit de copiii mei, Iris şi Ellen i-au fost complice de bunăvoie.

Am clătinat din cap. Nu voiam să cred, dar în cuvintele mamei mele era ceva care mi s-a părut atât de convingător!

Ea a continuat.

— Crezi că le cunoşti, dar nu e aşa. Nu cu adevărat. Nu le cunoşti decât acea parte pe care te lasă să le-o vezi. Dacă află că ştii… şi că m-am întors, mă tem că nu mai eşti în siguranţă.

Voiam să protestez, să spun că ele nu mi-ar face niciodată vreun rău, dar mama şi-a ridicat mâna, oprindu-mă.

— Au pus întotdeauna bariera mai presus de binele tău, şi aşa vor face întotdeauna. O ştii, în adâncul sufletului, fiindcă altminteri nu te-ai întâlni pe furiş cu tămăduitoarea înrădăcinată ca să-ncerci să afli ce-a făcut bariera cu Maisie. Surorile mele vor anunţa fără ezitare familiile unite că ai aflat de existenţa mea. Celelalte ancore au deja un ghimpe împotriva ta fiindcă-mi eşti fiică. Dac-ar afla că am luat legătura cu tine, *ar lua* deja măsuri preventive împotriva ta. Mă tem că ţi-ar face o legare.

A aşteptat până când i-am înţeles avertizarea în totalitate. Acum, când eram ancoră, o legare nu m-ar fi lipsit doar de puteri. M-ar fi lăsat să-mi trăiesc tot restul vieţii într-o stare vegetativă – puterea barierei m-ar fi consumat, din mine n-ar mai fi rămas decât o carcasă goală.

— Nu trebuie să spui nimic. Nimănui. Altminteri o să ne pierdem din nou una pe alta şi de data asta va fi pentru totdeauna.

— Dar ce-ai făcut ca să devii o ameninţare atât de puternică pentru Ginny? Nu-nţeleg.

— Ştiu că nu-nţelegi, a spus, bătând o singură dată în fereastra care ne despărţea de şofer. Îmi pare rău, dar pentru mine nu e sigur să mai zăbovesc aici. O să-ţi explic totul la următoarea noastră întâlnire. Deocamdată promite-mi c-o să ţii toate astea pentru tine, pentru binele tău. Şi pentru binele nepotului meu.

A zâmbit când a pomenit de Colin.

— Promite-mi.

Mi-a pus o mână netedă şi rece sub bărbie, înclinându-mi faţa astfel încât să ni se-ntâlnească ochii. Am auzit portbagajul maşinii închizându-se şi apoi deschizându-se. Abia atunci mi-am dat seama că ne opriserăm.

Nu mi s-a părut cu putinţă s-o refuz.

— Promit, am răspuns şi ea s-a aplecat să mă sărute pe frunte. Dar de unde ştii ce i s-a întâmplat lui Maisie?

— Am… prieteni care m-au ţinut la curent în privinţa fiicelor mele. Îmi pare rău doar că n-am putut împiedica totul.

— OK, dar mă poţi ajuta s-o găsesc?

Mi-a zâmbit pentru o ultimă oară.

— Deja o fac, fetiţa mea.

Portiera de lângă mine s-a deschis şi l-am văzut pe şofer. S-a tras într-o parte. Ştiam că aşteaptă să cobor, dar nu mă puteam smulge de-acolo. Mama mi-a atins obrazul, apoi şi-a dus mâinile la gât. Şi-a desprins lănţişorul şi l-a pus la gâtul meu. Să-i port medalionul avea ceva care mă făcea să mă simt atât de ferită de primejdii, atât de iubită! M-a

împins cu blândeţe.

— Acum du-te. O să mă revezi foarte curând. Asta ţi-o promit eu.

Am coborât din maşină şi am descoperit că ne opriserăm în apropiere de Forsyth Park, în sudul său. Bicicleta mea, care fusese în portbagaj, mă aştepta răbdătoare lângă bordură. În minte mi-a revenit brusc ceva şi am oprit mâna şoferului înainte de a închide portiera.

— Străinul ăla, bătrânul, am spus, amintindu-mi că lăsaserăm cadavrul bietului om printre buruieni.

Mama s-a aplecat uşor spre mine.

— Deja s-a ocupat cineva de asta, a spus, iar şoferul a închis portiera.

Am urmărit cu privirea limuzina care se îndepărta, sprijinindu-mă cu toată puterea de bicicletă ca să nu-mi cedeze genunchii. Urletul unei sirene m-a smuls din gânduri, iar o ambulanţă şi o maşină de poliţie au trecut în goană pe lângă mine, îndreptându-se, o ştiam, către vechiul depozit de praf de puşcă. O a doua maşină de poliţie le-a urmat după vreun minut. Era tot cu girofarul şi sirena în funcţiune, dar nu mergea cu aceeaşi viteză nebună. Când a ajuns în dreptul meu, un pasager s-a întors să se uite la mine şi după expresia aşternută pentru o clipă pe faţa detectivului Adam Cook mi-am dat seama că mă recunoscuse.

3

Înaintând cu bicicleta pe aleea noastră, am înţeles brusc că locul acela, casa în care crescusem, nu fusese niciodată ceva mai mult decât decorul instalat pe o scenă, într-un teatru al minciunilor. Lemnul şi cărămizile din care fusese construit erau reale, dar nimic altceva nu mai era. Parfumul mamei părea să mai zăbovească încă asupra mea. Mama trăia. Trăia! *Asta* era realitatea. *Ăsta* era adevărul. Tot ce crezusem despre ea, despre familia mea şi despre viaţa mea, suna acum fals. O negură mi-a învăluit inima în vreme ce prindea rădăcini o nou-descoperită ură împotriva lui Ginny. Mă străduisem să scap de furia stârnită de strămătuşa mea, dar acum orice gând de iertare se spulberase. Iertare, pe naiba! În ziua următoare, aveam să mă duc să dansez pe mormântul ei. Îmi furase puterea. Peste asta puteam trece. Dar s-o ia pe mama de lângă mine, de lângă Maisie? Aşa ceva nu puteam să iert niciodată. M-am rugat ca, oriunde ar fi ajuns spiritul lui Ginny, eternitatea să nu-nsemne pentru ea nici măcar o singură clipă de linişte.

Ce justificare găsise Ginny ca s-o îndepărteze pe mama de lângă mine? Şi ce sperase să înfăptuiască refuzându-mi dreptul la putere, primit prin naştere? Pretinsese că-şi face datoria ca ancoră. Că apără bariera. C-o apără de mama. C-o apără de mine. Dar bariera mă alesese. Nu se temea de mine; mă considerase bine-venită. Probabil că Ginny se înşelase şi în privinţa mamei mele. Trebuia să se fi înşelat.

Mi-am dus mâna la medalionul pus de mama la gâtul meu. Atingerea metalului său preţios mi-a confirmat că nu-mi jucase imaginaţia o festă. Mi-am sprijinit bicicleta de garaj şi am apăsat pe închizătoarea medalionului pe bâjbâite. S-a deschis brusc, dând la iveală două fotografii minuscule, una a lui Maisie şi una a mea. Păream atât de mici – cu abia destul de mult păr pe creştete ca să susţină panglicile pe care ni le pusese cineva. Cum făcuse rost de poze? I le trimiseseră Ellen sau Iris, ca să-şi domolească

propriile sentimente de vinovăţie?

Era evident că mătuşile mele mă minţiseră. Mama era încă aici, în lumea noastră, şi ele îşi petrecuseră ultimii douăzeci şi unu de ani reamintindu-mi să-i duc flori la mormânt. Mama îmi spusese limpede că Iris şi Ellen complotaseră împreună cu Ginny ca să ne ascundă mie şi lui Maisie adevărul, dar eu le cunoşteam bine pe cele două femei şi nu mă lăsa inima să cred că fuseseră altceva decât victimele lui Ginny. Adevărul pe care trebuia să-l descopăr era motivul pentru care se hotărâseră să mă mintă. Trebuia să existe unul – întemeiat, puternic şi scuzabil – şi, odată ce descopeream toate dedesubturile, aveam să găsesc o cale de a-mi reuni familia. Nu puteam recupera anii pierduţi, dar ne puteam reveni şi puteam construi un viitor. Împreună, le-am fi făcut faţă familiilor. Şi am fi adus-o pe Maisie acasă.

M-am întors către uşa de la intrare, dar m-am oprit brusc când mi-a trecut altceva prin minte. Oare nu cumva fusesem eu singura ţinută în întuneric? Până cu doar câteva luni în urmă, mă crezuseră fără nicio putere. Oare Maisie ştiuse tot timpul adevărul?

Cu un an în urmă, sau chiar cu numai câteva luni, n-aş fi dat crezare acuzaţiilor mamei mele. M-aş fi întors acasă într-un suflet şi i-aş fi povestit totul lui Iris, pe nerăsuflate. Dar asta înainte de a afla că mătuşile mele îmi ascunseseră faptul că răposatul soţ al lui Ellen îmi era tată; înainte ca soţul lui Iris, Connor, să mă lase să ard de vie în casa lui Ginny; şi înainte ca iubita mea soră să mă dea pe mâna unui demon. Acum, după ce bariera mă alesese ca ancoră, toţi mă supravegheau cu atenţie. Şi simţeam, în adâncul fiinţei mele, că o grămadă de vrăjitori şi vrăjitoare, printre care şi membri ai familiei mele extinse, s-ar fi grăbit să se folosească de orice pretext ca să mă scoată din rolul de ancoră. Aşa că aveam să respect promisiunea făcută mamei. Aveam să păstrez tăcerea asupra întoarcerii ei în Savannah. Dar numai până când aveam să înţeleg şi să stăpânesc mai bine alunecosul adevăr.

Mi-am adunat laolaltă toate fărâmele de autocontrol ca

să nu dau buzna în casă urlând şi cerând răspunsuri. Mi-am strecurat medalionul sub cămaşă şi am respirat adânc. M-am rugat să am destulă putere şi destulă raţiune ca să-mi ţin în frâu limba slobodă. Mâna mi-a tremurat când am deschis uşa bucătăriei.

— Ai întârziat, a spus Emmet, fără să se-ntoarcă să mă privească.

Stătea la masă şi se holba, concentrat, la un măr suspendat în aer. Fructul se rotea încet, cu coaja desprinzându-i-se sub forma unei fâşii subţiri şi curate.

— Da, îmi pare rău. Mi-a abătut ceva atenţia, am răspuns.

Am ocolit masa şi m-am aşezat vizavi de el, incapabilă să rezist atracţiei pe care o exercita. Era atât de sumbru, atât de pasionat. Atât de captivat. Cu câteva luni în urmă, bărbatul din faţa mea nu era nimic mai mult decât o mână de pământ de pe aleea noastră pentru maşini. Ca golem, fusese foarte îngrijit, ba poate chiar exagerat de îngrijit şi, cu siguranţă, exagerat de sigur de sine. După câteva luni de existenţă ca om, căpătase o înfăţişare mult mai sălbatică. Umbra de pe obrajii lui spunea că-n dimineaţa aceea nu se bărbierise, iar părul lui negru, cândva tuns cu grijă, era acum mult mai lung şi cădea în bucle dese, nepieptănate. Şi l-a dat deoparte de pe frunte şi, după înfăţişarea jalnică a mâinilor sale, mi-am dat seama că-şi făcuse obiceiul să-şi roadă unghiile.

— Te laşi distrasă prea uşor, a spus, şi mărul a încetat să se rotească, zburând în schimb drept spre faţa mea.

Am ridicat mâna ca să-l resping şi, cât ai clipi, a ars şi a căzut în chip de cenuşă. Emmet s-a uitat la mine, câtuşi de puţin impresionat.

— Chiar era nevoie de aşa ceva? Ai folosit prea multă forţă ca să scapi de o ameninţare atât de neînsemnată.

— Nu începe, i-am spus. Nu sunt în toane bune.

Cuvintele lui îşi atinseseră prea bine ţinta. Fumul înălţat din pulberea rămasă din măr îmi aducea aminte de mirosul cărnii calcinate a bătrânului.

— Eşti voluntară, a spus, ignorându-mă. Încăpăţânată.

Nu te concentrezi. Familiile m-au întrebat când vei fi gata să-ţi iei în primire rolul de ancoră. Va trebui să le spun că nu ştiu. Că nu-mi acorzi timp suficient. Că nu-i acorzi magiei tale suficient timp.

M-am înfierbântat şi am simţit temperatura crescând în jurul nostru. În spatele meu zăngănea ceva – vasele din bufet începuseră să se cutremure.

— Bun. Bun, a zis Emmet împingându-se în masă ca să se ridice. Eşti plină de forţă. De pasiune. Acum să vedem cum controlezi şi una, şi alta.

S-a apropiat de mine şi s-a oprit chiar în faţa mea. Mi-am încleştat mâinile, simţind cum creştea în ele un foc în care fierbea electricitatea. Uşile bufetului s-au deschis şi s-au închis trântindu-se. Un pahar a căzut pe podea şi s-a spart, trimiţând în aer aşchii minuscule care-au rămas suspendate, ca nişte mici prisme letale. Mă comportam magic, aşa cum, înainte de a-mi fi înapoiată magia, nu îndrăznisem să mă port niciodată.

Emmet m-a prins de încheieturile mâinilor. Mă domina cu înălţimea lui. Ochii lui negri mă ardeau cu o privire plină de… ce anume? Furie? S-a aplecat spre mine.

— Ce se petrece aici?

Vocea lui Peter a răsunat în încăpere. M-am întors şi l-am văzut în cadrul uşii, şi aşchiile de sticlă au căzut pe podea ca stropii de ploaie. Vasele şi-au încetat zăngănitul.

Liniştea s-a reîntors.

Emmet mi-a eliberat încheieturile mâinilor şi a vorbit.

— Ne antrenăm. Tu n-ar trebui să fii aici.

Peter a intrat cu paşi apăsaţi şi mi-a pus pe umăr o mână posesivă.

— Nu-mi spune tu mie unde ar trebui şi unde n-ar trebui să fiu şi nu-mi spune mie că adineauri am văzut aici ceva care se numeşte „antrenament”. O cunosc pe Mercy şi ştiu când o scoate ceva din sărite. Nu e nevoie să văd bucătăria făcută zob ca să-mi dau seama.

— Trebuie să-nveţe cum să-şi controleze magia. Şi pentru asta trebuie să-nveţe cum să-şi controleze pasiunile.

— E gravidă. N-are nevoie de genul ăsta de stres.

— Te referi la cineva care e de faţă. Şi care poate vorbi în numele său, i-am spus lui Peter, dar am făcut-o mângâindu-i braţul.

Adoram felul în care se străduia să mă apere, chiar şi când avea de-a face cu ceva pe care eu însămi nu fusesem în stare să-l înţeleg sau să-l controlez. Undeva, în adâncul sufletului, ştiam că Emmet are dreptate. Trebuia să-nvăţ să stăpânesc energia care curgea prin mine. Gaura din pieptul sărmanului om pe care-ncercasem să-l salvez era o dovadă suficientă. Îmi doream să pot vorbi cu Emmet despre cele petrecute, dar dezaprobarea lui m-ar fi copleşit. Şi-mi doream să-i pot dezvălui lui Peter ce se întâmplase, dar şi-ar fi făcut griji pentru mine.

— N-are importanţă, a răspuns Peter. Te iau de-aici.

Mi-a tras scaunul şi m-a ridicat în picioare.

— N-am terminat. De fapt, nici n-am început cu adevărat, a zis Emmet.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit cu nonşalanţă de frigider. Părea de un calm desăvârşit. Iritant de relaxat.

— O, ba da, aţi terminat.

Peter m-a condus către uşă. Când am trecut pragul, m-am uitat peste umăr şi l-am zărit pe Emmet. Dacă n-aş fi ştiut că e imposibil, aş fi jurat că-n privirea lui e gelozie.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să-i fac faţă, am spus.

— Dar nu acum. Nu ştiu ce se întâmpla acolo, dar nu vreau să-ţi mai petreci timpul cu tipul ăsta. Nu e bine nici pentru tine, nici pentru copil.

— Familiile vor să lucreze cu mine. Să mă-nveţe cum să-mi folosesc magia. Cum altcumva aş fi putea fi vreodată în stare să preiau sarcina de ancoră a barierei?

— Puţin îmi pasă ce vor familiile, Mercy.

Peter s-a oprit locului şi s-a întors spre mine.

— Nu-mi pasă decât de familia noastră. De tine, de copil şi de mine. De nimeni şi nimic altceva.

— Şi mie la fel, am spus, aplecându-mă spre el ca să-l sărut.

I s-au luminat ochii, verzi şi albaştri, şi calzi, şi iubitori.

— Dar trebuie să-nvăţ să controlez magia asta din mine. M-ai văzut acolo, înăuntru. Trebuie să fac progrese şi să-mi îndeplinesc datoria. Bariera m-a dorit. M-a ales. Ştiu că pare o nebunie, dar crede în mine, şi în viaţa mea n-au fost prea mulţi oameni care să facă asta.

— Eu am crezut întotdeauna în tine. Cu magie. Fără magie. Am crezut întotdeauna în tine şi o să cred întotdeauna.

— Ştiu. Ştiu atâta lucru.

— Bine.

Peter a făcut o pauză.

— Ascultă, ştiu că nu e cel mai potrivit moment pentru un asemenea subiect, dar în dimineaţa asta am venit aici dintr-un anumit motiv.

A şovăit, căutându-şi cuvintele potrivite.

— Continuă. Spune ce-ai de spus.

A dat scurt din cap.

— Şeful meu a aflat că lucrez în paralel în weekenduri şi mi-a spus că trebuie s-aleg. Şi am ales. M-am hotărât să renunţ la slujbă şi să lucrez tot timpul pentru propria mea companie. Vreau să construiesc un viitor pentru noi, Mercy, să am ce-i lăsa lui Colin moştenire. Nu vreau să mai fiu sluga nimănui.

— E minunat.

M-aş fi simţit mai bine dac-ar fi luat hotărârea după o discuţie cu mine, dar oricum l-aş fi încurajat să facă exact ceea ce făcuse, dacă mi-ar fi vorbit despre asta.

— Ei, stai aşa. Mai e ceva.

S-a îndepărtat de mine cu câţiva paşi şi s-a sprijinit de camioneta lui.

— Pot lua lucrări mici de unul singur, dar n-am ce-mi trebuie ca să pun temelia afacerii pe care vreau s-o încep. N-am bani ca să cumpăr echipamente şi ca să angajez oameni.

— Asta nu e o problemă. Cum ţi-am mai spus, acum, când mi s-a dat acces la fondul familiei, am o grămadă de bani.

Suma de pe cecurile lunare mă uluise. Când sosise primul, îmi imaginasem că e vorba de banii pentru un an întreg. Crescusem fără să-mi dau vreodată seama cât de bogată e familia mea. Poate că ăsta era un lucru bun.

— Nu, a zis Peter, îndreptându-şi arătătorul spre mine. Ţi-am spus ce cred în privinţa banilor luaţi de la tine. Te rog să mă-nţelegi, am nevoie să crezi în mine şi să mă susţii, dar trebuie să fiu în stare să stau pe propriile picioare.

— OK. Înţeleg. Sau cel puţin aşa cred.

N-am putut să nu zâmbesc.

O expresie de uşurare i-a inundat faţa, dar în clipa următoare sprâncenele i s-au încruntat din nou.

— Am găsit un partener. Pe cineva care mă poate susţine financiar. Şi care, cu atât mai important, are un proiect, unul mare, şi vrea să-l transpună în faptă. Imediat.

Ezitarea lui a fluturat un steag roşu. *De-asta* luase hotărârea fără contribuţia mea.

— Şi cine e acest cineva?

— Tucker, a spus, lăsându-mă cu gura căscată. Tucker Perry.

— Cred că glumeşti, am spus, întorcându-i spatele, gata să mă reped înapoi, în casă, până când mi-am dat seama că Emmet trebuia să fie încă acolo, aşteptându-mă şi probabil savurând fiecare clipă a spectacolului pe care i-l ofeream.

— De omul ăsta te descotoroseşti mai greu decât de-o căpuşă de pădure, am spus, aproape aducând un zâmbet pe buzele lui Peter.

Dar i-am aruncat o privire care i-a schimbat brusc expresia feţei.

Tucker era când prietenul, când fostul prieten al mătuşii Ellen. În clipa aceea era fostul şi mă rugam creatorului meu să rămână aşa. Era prea onctuos, prea sigur de el. Pe lângă avocat şi constructor imobiliar, Tucker era şi seducător de profesie. Se culcase cu o bună parte din populaţia feminină a oraşului, dar şi cu un număr considerabil de bărbaţi. La un moment dat, pusese ochii şi pe logodnicul meu şi pe mine, făcând-o pe Ellen să-l

ameninţe că-l transformă în clapon dacă nu ne lasă în pace. Tucker era un prădător, un şarpe neted, alunecos. Faptul că Peter voia să şi-l facă partener de afaceri îmi depăşea puterea de înţelegere.

— Nu, ascultă-mă, a spus Peter, întinzând mâna spre mine. Ideea nu e atât de nebunească pe cât pare. În zilele noastre nu mai construiesc mulţi pe-aici, nicidecum oameni dispuşi să rişte lucrând cu un tip abia lansat în afaceri. Tucker o fi un nemernic, dar are şi bani, şi proiecte. Te rog să mă susţii în privinţa asta. Te rog.

Gândul că Emmet ne privea m-a făcut să capitulez mai repede decât aş fi făcut-o altminteri.

— Bine. O să te susţin, de probă. Dar nu sunt convinsă că e o idee bună. Până una-alta, ia-mă de-aici.

M-am apropiat de camionetă şi l-am lăsat să-mi deschidă portiera.

— Unde mergem?

— Nu contează. Oriunde altundeva decât aici.

4

— Ai spus „oriunde”, a zis Peter, pornind motorul camionetei. În plus, mama moare de nerăbdare să-ţi vorbească.

Mi-am ridicat ochii spre steagul Irlandei, arborat cu mândrie în afară, către fluviu. Stătea acolo, ca unic simbol al localului Magh Meall, dar asta n-avea importanţă. Berea neagră de grâu, îndulcită cu miere, şi mica scenă pe care dădeau spectacole talentele locale făceau barul părinţilor lui Peter popular atât printre turişti, cât şi printre localnici. În sezonul turistic, şeful pompierilor împărţea adesea personal păhărele de băutură, asigurându-se că legea capacităţii maxime e respectată.

Eram încă în toane rele din pricina veştii bombe cu Tucker, ca să nu mai vorbesc de tot ce se-ntâmplase înainte de asta. Asocierea lui Peter cu Tucker nu reprezenta nimic mai mult decât o iritare minoră. Individul ştia cum să facă bani şi nu mă-ndoiam că dorea să-şi păstreze părţile intime ale anatomiei la locurile lor. Nu mă simţeam încântată, dar probabil că rezultatul final n-avea să fie un dezastru total. Mi-am simţit umerii relaxându-se.

— Fie, am acceptat. Dar mama ta ar face bine să nu-i vorbească tot timpul burţii mele, cum s-a-ntâmplat rândul trecut.

Peter era destul de nebun ca să izbucnească în râs, dar s-a controlat imediat şi şi-a ridicat mâinile, cu palmele în faţă.

— Îmi pare rău, a zis, aplecându-se cu prudenţă ca să mă sărute. O să discut cu ea despre asta. E pur şi simplu încântată de copil.

— Ei, peste cinci luni o să-şi poată petrece tot timpul gângurind împreună cu Colin, dar, până atunci…

— Am înţeles.

Peter a sărit din camionetă şi a ocolit-o ca să-mi deschidă portiera şi să m-ajute să cobor, un gest care nu era necesar, dar pe care-l apreciam. A şi închis-o în locul

meu şi m-a luat de braţ.

— Te porţi ca un gentleman numai fiindcă te temi că mama ta ne-ar putea vedea.

— Al naibii de adevărat, a zis el, bătându-mă pe braţ, în timp ce mă conducea spre uşa localului.

Am râs fără să vreau. M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat.

Imediat ce am trecut pragul, mama lui s-a şi năpustit asupra noastră.

— Mercy! Fetiţa mea frumoasă! Îmi pare atât de bine că te văd!

S-a silit să mă privească în ochi, în loc să se uite imediat la mijlocul meu.

— Oh, dă-i drumul, am zis, şi ea s-a grăbit să se apropie şi să-şi pună amândouă mâinile pe burta mea.

— Şi pe tine, micuţul meu Colin. Bunica te iubeşte, prichindelule.

— OK, mamă. Ajunge, a zis Peter.

Ochii lui străluceau de fericire şi inima mi-a tresăltat uşor când i-am văzut. Îl iubeam cu adevărat. Aşa cum iubeam şi copilul pe care-l purtam.

— Aşază-te, m-a invitat mama lui. Iar tu fă o plimbare, i-a spus lui Peter. Vreau să vorbesc „ca-ntre fete” cu logodnica ta, aici de faţă.

Peter s-a uitat la mine, cu întrebarea „ce-ar trebui să fac?” afişată pe chip.

— E OK, am zis.

— Ia-o uşurel, i-a spus mamei lui.

— Haide, fugi de-aici, i-a răspuns ea.

Tonul era jucăuş, dar ordinul din spatele lui se vedea clar.

— Mă-ntorc peste o oră, m-a asigurat Peter, înainte de a se-ndrepta spre uşă.

Doamna Tierney l-a urmat şi a încuiat în urma lui.

— Ca să m-asigur că ne bucurăm de puţină intimitate, a spuse. Aduc nişte ceai.

De fapt, nu voiam ceai, dar m-am gândit că o cană îmi dădea ceva de făcut cu mâinile. Îmi era dragă mama lui

Peter. O cunoşteam, practic, dintotdeauna, dar în prezenţa ei mă simţeam totuşi un pic cam agitată. Avea idei foarte bine conturate despre ceea ce se cuvine sau nu şi obişnuia să şi le impună cu mână de fier. Poate căpătase însuşirea asta având de-a face, de-a lungul anilor, cu atâţia clienţi beţi, dar mie mi se părea întotdeauna oarecum tulburătoare.

— Mulţumesc, am răspuns.

După câteva minute, s-a întors cu un ceainic şi cu două căni grele. Mirosul de mentă mi-a întors oarecum stomacul pe dos, dar m-am decis să nu spun nimic. Şi ea a păstrat tăcerea cât a turnat ceaiul, dar mă fixa cu privirea. A împins o cană către mine şi m-am grăbit s-o iau, recunoscătoare pentru încurajarea pe care mi-o oferea căldura din palme.

Câteva clipe mai târziu, mama lui Peter a sorbit din cana ei, apoi a pus-o din nou pe masă.

— Ei, fetiţa mea. În viaţa ta s-au petrecut multe schimbări în ultima vreme.

Cu asta chiar că mă nimerise. N-am zis nimic, m-am mulţumit să dau din cap.

— Vreo veste de la sora ta? Se simte bine în California?

Fuseserăm nevoiţi să ţesem o invenţie în jurul dispariţiei surorii mele. Povestea noastră spunea că, după despărţirea de Jackson, Maisie se hotărâse să vadă cum e viaţa pe cealaltă coastă. Nici măcar Peter nu ştia adevărul. M-am gândit la conclavul de familie la care luaserăm parte eu, Iris, Ellen şi Oliver. Căzuserăm de acord să-i ascundem lui Peter adevărul, protejându-l. M-am întrebat dacă, cu douăzeci de ani în urmă, purtaseră o discuţie similară şi se convinseseră reciproc să mă protejeze şi *pe mine* de adevăr, spunându-mi că mama nu mai trăia.

— Se simte foarte bine, am răspuns. Încearcă să se hotărască dacă e mai bine să se stabilească în apropiere de San Francisco, sau poate mai la sud, pe lângă Los Angeles.

— Ei, e un pic cam ciudat că unchiul tocmai ţi s-a întors din California numai ca să rămâi fără sora ta, plecată în acelaşi stat.

— Carta oraşului Savannah nu permite decât prezenţa unui anumit număr de *Taylori* în acelaşi timp, am glumit.

Buzele ei s-au curbat în ceea ce părea aproape un zâmbet.

— Ei, dar tu n-o să mai fii o Taylor prea mult timp, nu-i aşa? O să devii una de-a noastră, o Tierney.

M-am foit puţin. Mătuşa Iris şi mama lui Peter complotau fără fereală ca să ne forţeze să ne căsătorim. Voiau să vină copilul pe lume într-o familie de oameni căsătoriţi, dar gândul organizării unei nunţii, colac peste pupăză, era copleşitor.

— Doamnă Tierney… am început.

— Nu mai e cazul să-mi spui doamnă Tierney. Eşti femeie în toată firea, nu o fetiţă de doisprezece ani. Nu trebuie să-mi spui „mamă”, dar doresc cu sinceritate să-mi spui pe nume.

Când a pronunţat cuvântul mamă, în minte mi s-a conturat chipul mamei mele. Avea să fie acolo la naşterea fiului meu? Tânjeam s-o revăd. Nu mă-ndoiam că, dac-aş fi putut s-o conving să vină acasă şi să stea de vorbă cu mătuşile mele, am fi putut cumva s-o scoatem la capăt. Am fi putut să desluşim dedesubturile, să aflăm cum le păcălise sau cum le silise Ginny să fie de acord cu planul ei bolnav.

Mi-am lăsat deoparte gândurile la mama şi m-am concentrat asupra stânjenitoarei clipe prezente.

— Bine, Claire, am răspuns, rostind numele cu prudenţă.

Părea straniu, dar m-am silit să-l pronunţ.

— Ei, n-a fost chiar atât de greu, nu?

— Nu, doar că…

— Doar că nu vrei să-şi bage viitoarea ta soacră nasul în planurile voastre de nuntă. Înţeleg. Nu-ţi face griji. Nu-mi pasă unde o organizaţi. Nici cine o oficiază. N-am nicio treabă cu rochia, cu florile, cu tortul. Mă interesează doar s-o faceţi cât mai curând. Nu mai e mult până când sarcina ta o să devină vizibilă.

— Nu văd de ce ar conta asta.

— Păi, pentru fotografii, a răspuns, ca şi cum mi-ar fi

explicat ceva evident. Poate că pentru tine n-are importanţă. Poate că nici pentru Peter. Dar, peste câţiva ani, va avea pentru micul Colin.

N-am spus nimic, dar ea mi-a înţeles reacţia.

— Vrei să te măriţi cu fiul meu, nu-i aşa?

— Bineînţeles că vreau.

Am ezitat.

— Dar, în clipa asta, simt că viaţa mea mi-a scăpat oarecum de sub control. Sper să pot încetini lucrurile. Să pot face totul în ritmul meu.

— Îmi pare rău, draga mea, dar trebuie să-ţi spun bun-venit în lumea părinţilor. Timpul tău nu-ţi mai aparţine. Însă n-o să te presez. Nu înainte de o săptămână sau două, a spus, făcându-mi cu ochiul.

Am sorbit din ceai şi mi-a părut imediat rău. Mirosul mă deranja mai mult decât gustul. M-am împotrivit unui val de greaţă. Doamna Tierney, Claire, a întins mâna şi mi-a dat cana deoparte.

— E în ordine. Eu, când eram gravidă, nu puteam să suport scorţişoara.

A dus cănile pe bar, apoi s-a întors pe scaunul ei cu o expresie mult mai serioasă.

— Copilaşul. E sănătos, nu? Ceva neobişnuit?

— Nu, doctorul zice că totul arată într-adevăr bine, am răspuns, pe cel mai liniştitor ton de care mă simţeam în stare.

— Nu mă interesează părerea doctorului. Ellen ce-are de zis?

I-am luat mâna.

— Ellen spune că bebeluşului îi merge foarte bine. Jură că-l aude cântând.

Am crezut că vestea asta picantă o s-o distreze, dar ea s-a încruntat.

— Seamănă cu tatăl lui, da, seamănă, a zis. Ei, e bine. Dar spune-mi, a adăugat, schimbând vorba, tipul ăla înalt care stă la familia ta de ceva vreme… Cel brunet, care se uită urât tot timpul.

— Emmet? am întrebat, ştiind foarte bine că descrierea

nu se potriveşte nimănui altcuiva.

— Da, Emmet. Vă e rudă?

— Nu, am răspuns. E un prieten de familie.

M-am simţit mulţumită de sinceritatea cu care puteam răspunde.

— Atunci îl cunoşti de ceva timp.

— De fapt, numai de vreo câteva luni. Ce-i cu el?

— Nimic, doar că-n ultima vreme se învârte cam mult prin taverna noastră. Îşi petrece timpul savurând băuturi şi punând o grămadă de întrebări despre familia noastră – despre Colin, despre Peter, despre mine. Cum ne-am cunoscut eu şi Colin? De câtă vreme eram căsătoriţi când s-a născut Peter?

A ezitat.

— În familie mai sunt şi alţi roşcovani prea voinici? Pentru asta a fost cât pe ce să primească un pumn în ochi.

— L-a jignit pe Colin?

— Nu, m-a jignit pe mine. Chiar dacă n-a vrut să insinueze nimic, tot a pus mai multe întrebări decât permite politeţea.

— Nu prea ştie să se poarte în societate, dar e inofensiv.

— Nu contează. Treaba asta nu-mi place, şi nu-mi place nici el.

Ochii îi ardeau de furie.

— O să vorbesc cu el, o să-i spun…

— Nu. Mă port prosteşte, a dat ea brusc înapoi, fluturându-şi o mână. Nu-i spune nimic.

Uşa s-a zgâlţâit, ca şi cum i-ar fi încercat cineva mânerul.

— E închis. Întoarce-te la cinci! a strigat viitoarea mea soacră, fără să se ridice de pe scaun.

S-a auzit o bătaie insistentă şi autoritară în uşă.

A urmat încă una, de data asta mai puternică, şi în colţul ferestrei au apărut nişte poliţişti în uniformă. Mi s-a ridicat inima în gât în timp ce am schimbat o privire cu Claire. Era o femeie subţirică, dar s-a ridicat împingându-se în masă de parcă întreaga greutate a lumii ar fi căzut asupra ei. S-a luptat cu încuietoarea, apoi a deschis uşa la perete. În

cadrul ei a apărut detectivul Cook, aureolat de lumina soarelui care i se revărsa în jur.

— Doamnă Tierney, a început el, soţul dumneavoastră e aici? Aş vrea să vorbesc cu amândoi.

— Peter, am spus, sărind de pe scaun şi repezindu-mă la uşă. Peter e teafăr?

— Bună, domnişoară Taylor, a zis, evident câtuşi de puţin încântat să mă găsească acolo. Nu-ţi face griji. N-are nicio legătură cu Peter.

Claire şi-a îngăduit să respire.

— Intraţi, domnule poliţist.

Cook a trecut pragul, urmat de poliţiştii în uniformă care se uitaseră pe fereastră.

— Soţul dumneavoastră? a întrebat.

— Colin nu e acum aici. E cu un distribuitor, au ceva de lămurit în privinţa unei facturi. O să se-ntoarcă înainte de a deschide pentru noapte. Despre ce e vorba?

Cook s-a uitat la mine şi Claire i-a ghicit gândurile.

— E în ordine. Face parte din familie.

Mi-am dat seama că, pentru detectiv, eram o sâcâială şi un inconvenient exact în măsura în care era şi el acelaşi lucru pentru mine. M-am simţit oarecum insultată, deşi n-aveam dreptul. Adam s-a uitat la mine, probabil curios să afle cum făcusem saltul de la *un soi de prietenă sau ceva de genul ăsta* la o membră a clanului Tierney. Nu făcuserăm din sarcina mea o ştire cunoscută tuturor şi nu existau planuri oficiale de nuntă.

— Bine.

A scos din buzunarul hainei o fotografie polaroid veche. Era într-o pungă transparentă, pentru probe.

— Recunoaşteţi fotografia asta?

Claire a luat punga şi i-a privit cu atenţie conţinutul. I s-au înmuiat picioarele şi s-a lăsat greoaie pe un scaun. M-am aşezat lângă ea şi, fără să-i cer permisiunea, i-am smuls fotografia din mână. Plasticul întuneca întru câtva imaginea, dar asta nu te împiedica s-o recunoşti imediat. În poză erau Colin, tatăl lui Peter, şi Claire, cu un bebeluş în braţe. Probabil era Peter, dar părea atât de sfrijit şi de

bolnăvicios încât îmi era greu s-accept asta. M-am concentrat asupra fundalului şi mi-am dat seama că fotografia fusese făcută chiar în încăperea în care ne aflam.

Adam s-a întins şi mi-a luat-o dintre degete.

— Doamnă Tierney?

— Da, a răspuns ea, regăsindu-şi sângele rece. Evident. Nu ştiu cine ar fi putut s-o facă, dar e în ziua când am adus bebeluşul – adică pe Peter – acasă. Unde aţi găsit-o?

— În momentul ăsta aveţi vreo rudă sau vreun prieten în vizită?

— Nu. Niciunul, a răspuns ea, apoi şi-a repetat întrebarea: Unde aţi găsit fotografia asta?

— Azi-dimineaţă am primit un telefon care ne-a anunţat că a fost găsit trupul unui bătrân, lângă Ogeechee, chiar pe marginea drumului. N-avea niciun act de identitate asupra lui, dar i-am găsit asta în buzunar. În lumina unor amănunte neobişnuite, trebuie să-i privim moartea cu suspiciune.

Am simţit că pălesc. Ochii mi-au fost atraşi către Claire – şi ea se albise la faţă în aceeaşi măsură.

— Detest s-o fac, dar trebuie să vă cer să veniţi cu mine. Să vedem dacă puteţi identifica trupul.

— Da, desigur, a murmurat ea. Îl sun pe Colin. Îi spun să vină să ne-ntâlnească.

— Apreciez gestul, doamnă.

Când ea s-a îndepărtat de masă, îndreptându-se spre telefonul de lângă bar, Cook m-a privit în adâncul ochilor.

— Ştii ceva despre asta?

— Bineînţeles că nu, m-am răstit.

Prea repede. Prea defensiv. Am clătinat din cap.

— Habar n-am ce se petrece.

În minte mi-a venit proverbul biblic: „Să ştiţi că păcatele voastre vă vor ajunge.”[1] Vinovăţia şi regretul mi-au împins un firicel de sudoare în josul şirei spinării.

Adam a dat din cap, ca şi cum mi-ar fi acceptat spusele,

[1] Numerii 23:32; Biblia, Fundaţia pentru literatură şi artă „Regele Carol II”, Bucureşti, 1939. *(N.t.).*

dar ştiam că nu e aşa. Şi-a silit trupul să adopte o poziţie mai relaxată şi şi-a dus mâna în buzunar, după omniprezentul lui blocnotes negru. Îl văzusem purtându-se la fel când venise să mă interogheze în legătură cu uciderea cu Ginny. Îşi folosea carneţelul ăla ca pe un sprijin, atrăgea atenţia martorului asupra lui, îl făcea să creadă că adăpostea o listă de fapte incontestabile care-l aduceau pe primul loc în lista suspecţilor din cazul investigat. Obiectul putea fi considerat anacronic, dar era, totodată, o unealtă eficientă.

Claire a închis telefonul şi Adam şi-a pus blocnotesul la loc, reîndreptându-şi atenţia spre ea. Însă detectivul avea instincte excelente şi era în primul rând extrem de tenace. Avea să se întoarcă la mine. Eram sigură de asta.

— E deja pe drum, i-a spus Claire lui Cook. Mercy, vrei să rămâi aici şi să-l ajuţi pe Peter să deschidă dacă nu ne-ntoarcem la timp?

— Bineînţeles, am răspuns.

Claire m-a sărutat pe obraz când a trecut pe lângă mine.

— Iată o fată bună, a zis. Domnilor poliţişti?

Au plecat toţi patru, lăsând uşa să se trântească în spatele lor. M-a străbătut un val subit de panică şi am redeschis uşa, apoi am ieşit împleticindu-mă. Aerul proaspăt m-a îmbrăţişat ca un prieten primitor, dar pe urmă prin dreptul soarelui a trecut un nor, lăsându-mă înfrigurată şi neliniştită.

5

Am rămas afară, în faţa uşii închise, încercând să scap de panică. M-am înconjurat cu braţele, frecându-mi pielea înfiorată de pe ele. Cine era bătrânul care-mi ieşise în cale? Între el şi familia Tierney ar fi putut exista vreo legătură? De ce fusesem atât de proastă încât să-mi închipui că-l puteam resuscita?

— Ce nu e-n ordine, frumoasă doamnă? m-a făcut să tresar o voce de bărbat.

Muşchi voluminoşi, aproape inflexibili; mai înalt decât mine, dar totuşi scund pentru un bărbat; capul proaspăt ras. Purta un tricou cu steagul Confederaţiei rebele, cu mânecile tăiate ca să lase la vedere tatuajele care-i acopereau braţul drept. Deşi mintea mea n-a reuşit conştient să treacă în revistă numeroasele componente din alambicatul model al tatuajului, subconştientul a înregistrat câteva simboluri şi le-a considerat de rău augur. Accentul lui, felul în care se mişca, ca şi absolut tot ce-l caracteriza, spuneau „bădăran”.

Din prima clipă în care am dat cu ochii de el, am ştiut că nu-mi place, că-l detest în totalitate, dar mi-am impus să-i zâmbesc. Instinctul m-a sfătuit să fiu politicoasă. Să nu-l provoc.

— E totul bine, mulţumesc. Am avut o dimineaţă un pic cam neplăcută, atâta tot.

I-au scânteiat ochii – negri, aspri, cam prea apropiaţi, umbriţi de frunte. S-a apropiat cu un pas. Soarele i-a licărit pe mânerul unui cuţit de vânătoare, de genul celor numite „înjunghietor de porci”, pe care-l purta legat de gambă.

O femeie, cu părul oxigenat de-o amatoare, împletit într-o coadă, şi cu machiajul întins peste un ten urât, a venit lângă el şi şi-a atârnat braţul de umărul lui.

— Mie mi se pare mai degrabă un pic de greaţă matinală, a zis.

Şi-a îndreptat bărbia în jos şi m-a privit cu asprime, cu ochii mijiţi. Îşi marca teritoriul. Mă informa, fără cuvinte,

că bărbatul îi aparţine. Domnul s-o aibă în pază, n-avea decât să şi-l păstreze, numai că el a săltat din umăr, dându-i la o parte braţul, şi a venit mai aproape de mine.

— Neh, nu se poate. N-are verighetă pe deget. Şi, dacă te uiţi la ea, poţi spune că nu-i genu' care-şi desface picioarele ca să zică „salutare". N-am dreptate, băiete?

Cu coada ochiului, am văzut o mişcare. Altcineva din grupul lor, mult mai tânăr. De vârsta unui licean, poate? Era deja cu câţiva centimetri mai înalt decât şeful haitei. Conformaţia trupului îl înscria în categoria ectomorfilor – foarte musculos, însă mult mai zvelt decât amicul lui. Se foia în spatele celorlalţi doi, mulţumindu-se să rămână doar destul de aproape ca să sugereze că le e complice. Jeanşi soioşi, păr blond murdar, furie în ochii albaştri, zâmbet strâmb. Era un puşti frumos, prea frumos ca să fie copilul lor şi, la drept vorbind, cam prea *mare* ca să fie al lor, chiar şi după standardele de pe coclauri. Un frate? Un văr? Un prieten? Indiferent ce i-ar fi adus împreună, rămânea cel mai arătos dintre cei trei. Ochii lui duşmănoşi care luceau aveau expresia unui om care aşteaptă ceva palpitant. Am simţit un gol în stomac când mi-am dat seama că, indiferent ce s-ar fi aşteptat să-l excite, avea legătură cu mine.

— Trebuie să mă-ntorc înăuntru, am spus, căutând pe bâjbâite mânerul uşii din spatele meu.

— A, n-ai de ce să fugi atât de repede, a zis bărbatul mai vârstnic. Speram să ne putem cunoaşte puţin. Că putem afla câte ceva despre frumosul vostru oraş. Vino-ncoace, Joe, şi prezintă-te doamnei.

Puştiul s-a apropiat şi a completat un semicerc, blocându-mă. Singura mea scăpare era în spatele uşii localului.

— Salut, a spus, şi i-am simţit mirosul excitării.

De aproape, îmi puteam da seama că avea ceva mai mulţi ani decât mi se păruse la prima vedere. Şaisprezece? Optsprezece? În ochi n-avea nici urmă de empatie, de omenie. Aura lui era exact combinaţia de inocenţă şi pericol potrivită ca să fascineze o fată cu înclinaţie către

gesturi nebuneşti. Mă temeam pentru cea care s-ar fi lăsat captivată de farmecul lui.

— Vezi, n-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa? a întrebat bărbatul, dar nu mi-am dat seama dacă vorbise cu mine sau cu acel Joe. Eu sunt Ryder. Ryder Ludke. Ea e Birdy. Spune „salut”, Birdy.

Femeia a păstrat tăcerea până când Ryder şi-a înclinat uşor capul spre ea, o promisiune de violenţă dezlănţuită concentrată într-un gest atât de sumar.

— Salut, a zis ea, strângând din umeri şi trăgându-se cu un pas într-o parte.

— Poate vrei să ne inviţi în frumosul tău local şi să ne oferi o libaţie?

Întrebarea avea greutatea unui ordin.

— Libaţie, a repetat papagaliceşte Joe, apoi a râs zgomotos.

El şi Ryder au schimbat o privire care preamărea inteligenţa celui de-al doilea. Am presupus că erau oameni ai trenului, vagabonzi moderni, la fel de dezgustători ca pe vremuri, dar fără nimic din romantismul de atunci. O specie de cerşetori care prinseseră rădăcini în Savannah şi luau locul celor vechi, uneori băgând groaza în aceştia din urmă. Locul celor care vindeau trandafiri din frunze de palmier sau cântau la vreun instrument. Oamenii trenului apelau mai degrabă la intimidare decât la suveniruri ca să golească buzunarele turiştilor de surplusul de mărunţiş.

— Îmi pare rău. Nu pot. Localul nu e al meu şi barul se deschide abia la ora cinci. Ne-am putea pierde autorizaţia de comercializare a băuturilor alcoolice.

— Ei, haide. Eşti liberă, eşti albă şi ai douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? m-a întrebat Ryder. Poţi face orice naiba vrei.

— Iar ceea ce vreau e să mă duc înăuntru şi să pregătesc localul pentru deschidere.

Am găsit mânerul uşii şi mi-am strâns degetele în jurul lui. Cei trei stăteau prea aproape de mine. Trebuia să mă mişc repede ca să nu poată da buzna înăuntru. Am răsucit mânerul şi m-am împins cu spatele în uşă, dar aceasta nu

s-a clintit. Se încuiase în urma mea.

— Io unul credeam că numiţi cu toţii Savannahul „Oraşul-Gazdă”, a spus Ryder, apropiindu-se cu încă un pas.

Ceilalţi doi i-au urmat exemplul, strângând cercul.

— Tu nu eşti prea ospitalieră. Unii s-ar putea simţi jigniţi.

Mâna i-a coborât şi şi-a plimbat un deget pe partea de deasupra a tecii cuţitului. Cu douăsprezece secunde şi jumătate în urmă, locul ăla mişuna de poliţişti. Acum, când mi-ar fi fost de folos, nu se mai zărea niciunul. M-am întrebat dacă oaspeţii aşteptaseră să plece poliţia înainte de a se apropia.

M-am gândit să descui uşa folosindu-mă de magie. Dar, dacă nu mă mişcam destul de repede ca să le-o trântesc în nas, ar fi putut intra după mine în bar. În vreme ce mă gândeam la asta, înaintaseră agale şi ajunseseră cu câţiva paşi mai aproape. După încă unul sau doi, i-aş fi putut atinge dacă întindeam mâna. Sau m-ar fi putut atinge *ei.*

M-am întrebat dacă să-mi folosesc cel mai bun truc – ei, de fapt singurul meu truc – şi să mă teleportez de acolo, dar am conchis că era mai bine să nu bat la ochi. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să enervez şi mai tare familiile afişându-mi talentele de vrăjitoare. Am respins valul de mânie care m-a cuprins când mi-am amintit că familiile mă lipsiseră de puterea de a mă apăra aşa cum s-ar fi cuvenit. Trebuia să-mi păstrez capul limpede, şi furia împotriva unor oameni care nu erau de faţă nu m-ajuta cu nimic. M-am gândit să scot ceva din sacul cu vrăji al unchiului meu. Oliver domnea ca rege al puterii magice de convingere, din care jumătate părea susţinută de o simplă şi veche încredere în sine.

— Ei bine, îmi cer scuze în numele Biroului Vizitatorilor din Savannah, dar acum cred într-adevăr că e timpul să vă vedeţi cu toţii de drum.

Mi-am îndreptat spatele şi mi-am încrucişat braţele, străduindu-mă să par fermă, dar destinsă, de parcă eu aş fi fost şefa. Joe şi femeia pe nume Birdy au dat înapoi cu

câţiva paşi, însă Ryder nu s-a clintit.

— Acum plecaţi! am ordonat.

Ryder a chicotit, apoi şi-a şters zâmbetul cu dosul mâinii.

— Tu, micuţă doamnă, eşti numa' bună să scoţi omu' din ţâţâni, nu-i aşa? Eşti frumuşică, dar ai căpătat maniere de-a dreptul urâte. O să te-ajut cu plăcere să ţi le corectezi.

În mod normal, doi din trei nu e rău, dar pe Ryder ăla nu reuşeam să-l conving să plece. Trebuia să vorbesc cu Oliver despre asta. Era necesar să aflu unde greşeam, dar deocamdată aveam de rezolvat ceva mai presant. Am respirat adânc, comprimându-mi diafragma, şi mi-am imaginat un zid care creştea între noi, nu doar despărţindu-ne, ci şi împingându-l pe Ryder înapoi, silindu-i pe cei trei să plece. Braţul lui tatuat s-a întins spre mine, apoi a vibrat şi i-a căzut pe lângă trup.

Mi-a aruncat o privire urâtă şi a făcut un pas înainte cu braţele larg deschise, izbindu-se cu pieptul de bariera invizibilă pe care-o construisem între noi. Magia mea nu-l înspăimânta câtuşi de puţin. Mai rău decât atât, privirea lui mi-a spus c-avea de gând s-o pună la îndoială, însă, o clipă mai târziu, s-a întors cu spatele şi a pornit-o ţanţoş înapoi, către fluviu. Joe s-a luat după el, mergând la câţiva paşi în urma lui, ca un căţeluş îndrăgostit. Birdy a rămas locului cel mai mult.

— Nu-mi placi, a spus, aruncându-mi o ultimă privire încărcată de ură.

Sentimentul era mai mult decât reciproc, dar nu mi s-a părut înţelept s-o irit, mai ales fiindcă tocmai câştigasem bătălia aia. Mi-am ţinut gura.

— Birdy! a ordonat Ryder, şi ea s-a grăbit să i se alăture.

I-am urmărit din priviri până când nu i-am mai văzut, apoi mi-am îndreptat atenţia asupra încuietorii. Am strecurat în ea o fărâmă de energie şi mi-am imaginat forţa ei modelându-se după forma părţilor interioare ale mecanismului, apoi condensându-se şi întărindu-se. Aveam inima în gât când am răsucit-o. Am fost încântată când i-am auzit păcănitul – de data asta, magia mea lucrase aşa

cum dorisem.

Am dat buzna înăuntru, trântind uşa în urma mea şi grăbindu-mă s-o zăvoresc. Pe urmă m-am sprijinit de ea şi am respirat adânc, încercând să mă calmez. Aproape c-am sărit pe bar când a sunat ceva. Vechiul telefon fix, galben cu butoane gri şi fără nicio posibilitate de identificare a apelantului, a sunat iarăşi. Am ezitat, dar am răspuns.

— Salut, fetiţă dulce, a zis Colin, şi receptorul demodat a transmis cu fidelitate tristeţea din glasul lui. Mă bucur c-ai răspuns. N-am putut să-mi amintesc numărul tău de mobil nici în ruptul capului, dar pe ăsta îl am în minte de treizeci de ani.

— Peter încă n-a ajuns aici, domnule Tierney.

— Ah, ştiu asta, draga mea, Peter e aici, cu mama lui. Tocmai de-aia am sunat. Bărbatul găsit de poliţie. Era… ne e rudă.

Mi-am încleştat mâna de bar ca să nu cad lată pe podea. Accident sau nu, am simţit vinovăţia pentru ceea ce făcusem, strângându-mi pieptul ca un boa constrictor şi scoţând tot aerul din mine.

— În seara asta n-o să deschidem, aşa că ar fi cel mai bine să-ncui şi să te-ndrepţi spre casă.

— O clipă, domnule Tierney. O să rămân. Mi-ar plăcea să fiu aici pentru tine şi pentru Claire, am spus, deşi, la gândul ăsta, mi se învârtea capul.

N-aveam idee cum aş mai fi putut da vreodată ochii cu părinţii lui Peter după cele întâmplate. Trebuia să găsesc, cumva, o cale de a mărturisi totul.

— Nu vreau să te jignesc, fetiţa mea, dar eu şi mama avem nevoie de un timp în care să-l jelim în intimitate. Ne vom baza destul de curând pe tine şi pe micul meu nepot ca să ne oferiţi alinare, dar în seara asta va trebui să ne laşi singuri. Mama îşi vrea băiatul lângă ea, aşa că eu nu mi-aş imagina c-o să-l văd pe Peter mai devreme de mâine dimineaţă. Acum trebuie să mă-ntorc la ei.

— Domnule Tierney! am strigat, înainte de a avea timp să întrerupă legătura.

— Da?

— Cine era?

— Unchiul meu Peadar, fratele tatei. Cred că voia să ne facă o vizită-surpriză. Nu l-am mai văzut de zeci de ani, de când era Peter în scutece, dar Claire se simţea foarte ataşată de bătrânelul ăsta. La revedere, Mercy.

— La re… am început eu, dar închisese deja.

6

Am petrecut o noapte aproape fără somn şi, ori de câte ori am reuşit să aţipesc, m-au bântuit coşmaruri în care apărea străunchiul lui Peter. Când m-am trezit din unul care s-a terminat cu un şarpe – un mocasin de apă care sâsâia la mine prin gaura pe care-o lăsasem în pieptul bătrânului – mi-am spus „ajunge” şi am decis că e de preferat să rămân trează până la ivirea zorilor. Mi-am găsit telefonul şi am văzut că, în timp ce mă luam la trântă, în vis, cu ruda lui devenită zombi, Peter îmi trimisese un mesaj. Îmi spunea că mă iubeşte. Că mama lui e întoarsă pe dos. *Cu adevărat* întoarsă pe dos, având în vedere că nu-l mai văzuseră pe unchiul Peadar de mai bine de douăzeci de ani. Poate din cauză că poliţia presupunea că e posibil să fi fost asasinat? Avea să mă sune după ce făcea, împreună cu Tucker, un tur al locului unde urmau să înceapă o construcţie.

Primele raze de soare m-au găsit trează şi în drum spre Cimitirul Colonial, în căutarea lui Jilo. Îşi făcea vrăjile ceva mai departe, la o răscruce ascunsă în fundătura unde se termina Normandy Street, dar îşi încheia afacerile primindu-şi banii acolo, în Colonial.

— Ai fost ocupată, nu-i aşa? a spus, în timp ce traversa greoaie terenul către mine, cu scaunul pliant pe care-l căra întotdeauna după ea în Colonial, servindu-i acum drept baston.

— De unde ştii?

— Fetiţo, e o secţie de poliţie chiar lângă locul ăsta plin de oase, iar Mama o fi ea bătrână, dar nu e surdă. Acum spune-i tu cu ce te-ai ocupat.

— După ce-ai plecat din depozitul de praf de puşcă, a apărut un bărbat, i-am mărturisit, simţindu-mă uşurată fiindcă puteam să mă destăinui cuiva.

Poate că era nedrept, sau poate că nu era, dar nu puteam să nu-i port pică mamei pentru tăcerea ei. Probabil ştiuse că aveam nevoie de ea. Am atins lănţişorul cu

medalionul ei şi mi-am alungat gândul ăsta.

— Bietul om era bolnav, am continuat, străduindu-mă să mă concentrez asupra poveştii pe care i-o *puteam* spune lui Jilo. Derutat. Cred că avea Alzheimer, sau cam aşa ceva.

— Mm-hmm, m-a îmboldit ea.

— Vorbeam cu el, încercând să-mi dau seama de unde e, când s-a prăbuşit. Nu mai respira. Nu mai avea puls.

— Şi te-ai gândit că l-ai putea readuce la viaţă zgâlţâindu-l cu o uşoară atingere a magiei?

Am dat din cap.

— Şi ai sfârşit arzând o gaură prin boşorog, a spus, apoi a izbucnit în râs, în hârâiala aia care te-nfiora şi care se-ncheia întotdeauna sunând a horcăit de moarte.

Şi-a tras răsuflarea şi, cât a respirat şuierător, s-a sprijinit cu aproape toată greutatea de scaunul pliant. Am întins mâna spre a ei, dar m-a oprit, ridicându-şi o palmă către mine.

— Nu-ncerca s-o ajuţi pe Jilo. A văzut unde duce soiu' de-ajutor pe care-l dai tu şi încă nu-i gata să se-nfăţişeze la porţile de mărgăritar.

A izbucnit într-un nou hohot de râs, dar a izbutit să se controleze când a văzut că-n ochii mei se adunau lacrimi.

— Termină. Nu te mai agita, fetiţo. N-ai făcut nimic rău. N-ai de ce să te simţi prost. Moşu' ăsta al vostru era deja mort când ţi-ai pus mâinile pe el.

Jilo se străduia din răsputeri să mă absolve de vină, dar nu reuşea.

— De unde ştii? N-ai fost acolo.

— Avea puls? Respira?

— Nu. Se învineţise.

— Ei, atunci asta e. Un alb vânăt e un alb mort.

Pe buze i-a fluturat un zâmbet încurajator. A întins mâna şi mi-a şters lacrimile cu degetele ei pline de bătături.

— La naiba, oricum cei mai mulţi oameni nici măcar nu s-ar fi oprit să-ncerce să-l ajute, a zis, dar mi-a aruncat o privire dezaprobatoare. Îi ascunzi ceva lui Jilo, nu-i aşa? Nu mai sta pe gânduri, fetiţo. Spune-i Mamei.

Şi-a desfăcut scaunul pliant şi s-a aşezat. Uneori părea o forţă a naturii, dar în ultima vreme îmi dădeam seama că devenea tot mai plăpândă. M-am aşezat jos, lângă ea, şi mi-a lipit capul de genunchii ei, trecându-şi prin părul meu degetele noduroase. Nu ştiu exact când s-a întâmplat, dar în ultimele câteva săptămâni începusem să simt din cale-afară de atrasă de femeia de la răscruce şi ştiam că, indiferent dacă-i plăcea sau nu, ajunsese şi ea să simtă acelaşi lucru faţă de mine.

Secretul pe care-l simţise Jilo apăsându-mă era adevărul despre mama. Îmi doream cu atâta disperare să spun cuiva! Să-ncerc să pricep cum se putuse-ntâmpla aşa ceva. Jilo cunoştea istoria familiei mele mai bine decât oricine altcineva. Eram sigură că m-ar fi putut ajuta să aflu în ce împrejurări se petrecuse totul, dar nu puteam s-o trădez pe mama – cel puţin nu încă. Mă pusese să promit că n-o să-i spun nimănui, ceea ce o includea şi pe Jilo. În plus, îmi puteam da seama că bătrâna plătea pentru ajutorul pe care mi-l dădea ca s-o găsesc pe Maisie. Aşa că trebuia să ştiu mai întâi cu ce am de-a face, nu putea risca s-o amestec în ceva care i-ar fi depăşit puterile. Prin urmare, i-am oferit un adevăr de mai mică importanţă:

— Bărbatul. Când l-a găsit poliţia, avea asupra lui o poză a lui Peter şi a părinţilor săi. S-a dovedit a fi un străunchi cu care pierduseră de mult legătura. Se numea Peadar. Cred că l-au botezat pe Peter dându-i numele lui. Într-un fel. Familia Tierney habar n-avea că e în oraş.

Jilo a chicotit.

— Ei, fetiţa mea, dacă e adevărat, te-aşteaptă o mare surpriză.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Străunchiul de care nu mai ştiau nimic de multă vreme, cel prăjit de tine? Asupra lui nu s-a găsit doar fotografia aia.

— Ce vrei să zici?

— Poliţia încă n-a spus nimănui, da’ moşu’ ăla avea cusută-n căptuşeala pardesiului o avere pe cinste, în bijuterii şi monede. Dacă nu se va dovedi că-s furate, Jilo

crede c-or s-ajungă la nou-nouţa ta familie, dacă nu cumva guvernului i s-o părea potrivit s-o păstreze. Probabil că alde Tierney n-au idee de asta. Ştii cum sunt poliţaii. Încearcă mereu să găsească un motiv, nu le dă nicidecum prin cap că toate necazurile lor ar putea veni de la o fată plină de intenţii bune.

Am încercat să mă uit urât la ea, dar mi-a zâmbit cu căldură. Pe urmă şi-a luat ochii de la mine şi s-a uitat peste umărul meu. Toată bunătatea de pe chip i-a pierit, făcând loc unei durităţi de beton.

— Două dintre doamnele mele preferate.

Vocea unui bărbat s-a auzit din spatele meu. M-am grăbit să mă-ntorc şi am văzut că Tucker Perry reuşise să se-apropie de noi pe furiş. Mâna lui Jilo m-a împins într-o parte, cu un gest blând, dar hotărât.

— Ai face bine să pui restul banilor mei lângă cuvintele astea dulci, Perry.

Jilo a vorbit cu dinţii scrâşnindu-i. S-a silit să se ridice de pe scaun şi s-a apropiat cu paşi mari de el, ca să-l împungă cu arătătorul în piept. Se înfuriase într-o fracţiune de secundă – furie pentru că fusese surprinsă într-un moment de tandreţe, pentru că fusese văzută fiind altceva decât doamna neagră de la răscruce.

— Ai făcut vrăji pentru el? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Banii lui sunt la fel de verzi ca ai oricui altcuiva, s-a stropşit la mine, peste umăr.

— O, eu şi Mama avem în urmă o istorie lungă, nu-i aşa? a zis Tucker, ocolind-o pe Jilo ca să se-apropie de mine.

M-am străduit să mă ridic, iar el mi-a întins mâna. L-am refuzat şi m-am ridicat singură. Centrul de greutate mi se schimbase şi mă mişcăm cu ceva mai multă greutate decât ar fi fost normal. Dar n-aveam în niciun caz de gând să-l las să mă întineze atingându-mă.

Tucker mi-a vorbit ca şi cum nu mi-ar fi observat refuzul.

— Iar acum, noi doi avem în faţă un lung aranjament plin de beneficii pentru ambele părţi.

N-am spus nimic. L-am privit fără nicio expresie,

hotărâtă să nu-i ofer nici cea mai mică satisfacţie.

— Mulţumită logodnicului tău, a continuat. Sunt sigur că vom avea multe ocazii să ne-ntâlnim, a adăugat, şi mi-a făcut cu ochiul. Arăţi cu siguranţă foarte bine, Mercy. Îmi placi cu câteva rotunjimi în plus.

Eram cât pe ce să-l pocnesc, dar s-a-ntors din nou spre Jilo. A scos un plic burduşit de bancnote şi i l-a întins.

Ea i l-a smuls din mână.

— E-o plăcere să fac afaceri cu tine, Perry. Acum pleacă naibii de-aici.

Tucker a zâmbit larg, cu ochii la noi amândouă.

— Da, o plăcere ca întotdeauna, Mamă.

S-a îndepărtat pe îndelete, oprindu-se la un moment dat ca să studieze una dintre puţinele pietre de mormânt rămase.

— Se zice c-aici, în cimitir, e plin, da' pentru ăsta aş face cu dragă inimă un locuşor, a spus Jilo, cu cea mai senină figură pe care i-o văzusem vreodată.

Imaginarea morţii celor care-o scoteau din sărite avea ceva care-i aducea la lumină cele mai valoroase calităţi.

— Atunci de ce faci afaceri cu el?

— Cum spuneam, chiar dacă el nu valorează nimic, banii lui sunt buni.

— Dar *ce* faci pentru el? am întrebat, apăsând pe al doilea cuvânt.

— Nu te mai gândi la asta. N-are nicio legătură cu tine.

Am rămas cu ochii la Tucker, care mergea şerpuit printre morminte, către ieşirea din cimitir.

— Nu-mi place. Nu-mi place că faci vrăji pentru el. Nu-mi place că Peter face afaceri cu el. Să nu pretinzi că nu ştiai *asta,* am adăugat, cu degetul îndreptat spre ea.

— Jilo nu pretinde nimic, aşa că fă bine şi ia-ţi degetul ăla din ochii ei.

— Când l-a dat Ellen afară din viaţa ei, am sperat că-l văd pentru ultima oară.

Jilo s-a uitat la mine cu o expresie de nepătruns.

— Adică tu crezi că Ellen l-a azvârlit din patul ei?

— Da, a terminat-o cu el, am răspuns.

— Ei, dac-au făcut-o, au şi terminat-o, a zis Jilo. Şi n-ai decât să-ţi pui tot ce-ţi place şi ce nu-ţi place în cufăru' cu speranţe, pen' că lui Jilo puţin îi pasă. Face afaceri cu cine naiba vrea ea.

Ca la comandă, Tucker a trecut pe lângă noi în maşina lui decapotabilă, claxonând şi făcându-ne cu mâna. Ellen stătea lângă el. Şi-a fluturat şi ea mâna, dar cu jumătate de inimă. Şi-a lăsat capul în jos şi s-a-ntors spre Tucker, probabil ca să-i tragă un perdaf. Nu voia să aflu că-şi pierdea timpul cu el. Jilo a chicotit din nou.

— Acu' nu-ţi pare rău c-ai pus-o pe Jilo să promită că n-o să mai omoare pe nimeni?

7

— Ellen e în oraş, cu Tucker, am spus, simţindu-mă brusc ca şi cum aş fi bârfit-o.

Stăteam în uşa bibliotecii noastre, reamintindu-mi acel moment din copilărie în care mă dusesem la Iris să mă plâng de sora mea.

— Da, ştiu, a zis Iris, ridicându-şi privirea de pe masa de lucru din mahon, pe care stăteau răsfirate vechile jurnale şi dosare ale bunicului meu.

Nu-şi mai purta părul lung şi blond strâns într-un coc, ca pe vremea când soţul ei, Connor, era în viaţă. Acum îl lăsa liber, şi părul îi ajungea nu cu mult mai jos de umeri. Se farda foarte discret, deşi n-ar fi fost necesar s-o facă deloc, şi purta pantaloni de yoga negri şi un hanorac roz – mi-am dat seama că era hanoracul meu.

— Am sperat c-o s-o rupă definitiv cu el, a spus, dar nu pot face mare lucru în privinţa asta. Dumnezeu ştie că nu-mi prea pot permite tocmai eu să-i judec gusturile în materie de bărbaţi.

Iris încerca să facă impresie bună, dar încă îşi mai jelea soţul, sau cel puţin îl jelea pe acel Connor pe care crezuse ea că-l cunoaşte. Niciuna dintre noi n-avusese destul timp să-ntoarcă pe toate părţile faptul că bărbatul ei plănuise să mă ucidă. Iris deplângea două morţi: decesul lui Connor şi dispariţia falsei imagini pe care-o avusese în ochii ei. Însă, spre deosebire de Ellen, care se agăţase de numele ei de femeie căsătorită, „Weber”, Iris se grăbise să renunţe la „Flynn” şi să-şi reia numele de fată.

M-am apropiat de ea şi i-am cuprins umerii cu braţul.

— Ce faci?

A oftat.

— Săpături prin hârtiile bunicului tău, ca să văd ce putem afla despre situaţia din vechiul Spital Candler.

Trăisem pentru prima oară experienţa stăpânirii puterii unei adevărate vrăjitoare când mi se îngăduise să împrumut magia unchiului meu Oliver, şi asta mă

condusese către spitalul abandonat. Atunci conştientizasem prezenţa spiritelor prinse acolo în capcană de vraja bunicului meu. Cred că le socotise victime colaterale în războiul purtat de el pentru apărarea copiilor din Savannah.

După închiderea vechiului spital, copiii au început să dispară în timpul nopţii. Bunicul meu a urmărit vinovaţii de aceste dispariţii până la Old Candler şi, după ce a ţesut în jurul clădirii o plasă protectoare, un soi de versiune în miniatură a barierei înseşi, a părăsit locul nedându-şi seama că, de fapt, construise o oală sub presiune fără supapă de siguranţă. Jilo m-a alertat, mi-a spus că trebuie să facem o mică gaură în vraja lui, fiindcă înăuntru presiunea devenise prea puternică. Avea de gând să-i dea ea însăşi cep, canalizând energia astfel eliberată pentru înlocuirea puterilor ei, pe atunci în curs de secătuire.

Jilo a fost de acord să renunţe la planul ăsta după ce i-am dat o parte din puterea mea, suficientă pentru cel puţin zece ani. Dacă vechiul spital rămânea la fel de neîntrebuinţat şi de pustiu cum fusese vreme de mai multe decenii, eu şi familia mea avea destul timp să punem la punct logistica necesară pentru eliberarea spiritelor omeneşti captive acolo, fără să scape şi forţele întunericului vinovate de răpirea copiilor. Neaşteptata şi brusca transformare a clădirii într-o facultate de drept ne-a forţat mâna, silindu-ne să acţionăm cu mai multă repeziciune decât ne-am fi dorit.

— Ai găsit ceva?

— De fapt, da, dar reuşesc să rătăcesc lucrurile la fel de repede cum le găsesc. Jur că fie hârtiile astea au o minte a lor înşile, fie eu încep să mă prostesc.

Iris şi-a coborât privirea către un teanc de dosare; capul i s-a lăsat pe umăr şi a strâns din buze. Părea surprinsă de ceea ce vedea, însă, o clipă mai târziu, a dat cu nepăsare dosarele la o parte şi a început să răscolească toate celelalte hârtii întinse în ordine pe biroul ei. Pe dosarul de deasupra teancului dat deoparte fusese scris un cuvânt din altă limbă: *Lebensborn.* Nu ştiam nicio boabă de germană,

dar l-am recunoscut. Era numele programului nazist de reproducere care urmărea mărirea numărului de nou-născuţi din tipul lor arian preferat. Fiindcă nu reuşiseră să aducă pe lume copii cu ochi albaştri destul de repede ca să alimenteze maşina nazistă, începuseră să-i răpească din ţările învecinate.

Am întins mâna către teanc.

— De ce-avea bunicul un dosar despre *Lebensborn*?

— Se simţea atras de ceea ce numea excentricităţile istoriei. S-ar putea să-ţi facă plăcere să te uiţi prin hârtiile lui când o să ai timp.

Mi-a luat dosarul din mână şi l-a pus la loc.

— Dacă o faci, te rog doar să le laşi în aceeaşi ordine.

— A pomenit vreodată de mama în scrierile lui?

Am urmărit reacţia lui Iris cu atenţie, dar, în loc să trădeze vreun soi de şoc, chipul i s-a luminat la auzul întrebării.

— Bineînţeles. Ne-a amintit pe toţi, însă însemnările lui nu sunt jurnale personale. Sunt pline de fapte istorice, de cugetări şi de teorii despre procedeele magice. Totuşi, din când în când, printre ele s-a strecurat câte ceva despre viaţa lui. Ai întrebări despre ceva anume?

— Nu. Sunt doar curioasă.

S-a uitat la mine şi a strâns din buze, adunând încreţituri în jurul acestora. Dacă ştia că mama trăieşte, faţa n-o trăda. N-am desluşit decât o amărăciune estompată.

— Poftim, a spus, întinzându-mi un jurnal legat în hârtie marmorată. Aici a scris despre ceea ce a găsit în Old Candler.

Ochii mi s-au plimbat în josul paginii acoperite cu un scris meticulos, citind fărâme şi fragmente.

— Jilo s-a înşelat într-o singură privinţă, a adăugat Iris. A crezut că-n spatele neplăcerilor se află un grup de demoni minori, poate chiar de nişte *boo hag* obişnuiţi.

Iris a părut să-şi reamintească despre *neplăcuta* mea întâlnire cu un *boo hag* „obişnuit” imediat ce i-au ieşit cuvintele dintre buze, dar era prea târziu ca să şi le ia înapoi. A decis să-şi acopere neinspirata alegere a

termenilor trecând repede mai departe.

— Dar nu e aşa. Acolo e o singură entitate. Un demon pe nume Barron.

— Deci acest Barron e ceea ce a prins bunicul în capcană la Candler?

— Găseşti totul aici, a răspuns Iris, luându-mi jurnalul şi întorcând câteva pagini. A făcut multe cercetări legate de bestia asta înainte de a o înfrunta. Demonul cu pricina are un adevărat pedigri. A fost adus în Lumea Nouă de un negustor de sclavi – mă rog, de fapt a călătorit până aici *în* trupul negustorului de sclavi. Uite o superstiţie în care există un grăunte de adevăr: un demon nu poate traversa o întindere de apă de unul singur.

— E bine de ştiut, am spus, cu toată sinceritatea. Dar, în primul rând, cum a izbutit creatura s-ajungă în lumea noastră? Bariera n-ar trebui să ne apere de astfel de monstruozităţi?

— A fost invocat. Bariera seamănă, în mai multe privinţe, cu o plasă. Ea ne protejează de răul cel mai cumplit. Dar, dacă un practicant al magiei – observă că n-am spus un vrăjitor – e destul de puternic şi de hotărât, poate căsca o gaură suficientă pentru pătrunderea unei forţe mai mici şi mai puţin intense. Barron a fost adus pe furiş în lumea noastră de Gilles de Rais, cel care-a lucrat mână-n mână cu Ioana d'Arc.

Pot rezuma tot ce ştiu despre Rais în câteva cuvinte: aristocrat, erou de război, risipitor al uneia dintre cele mai mari averi din vremea lui, pedofil şi criminal în serie. M-am cutremurat gândindu-mă la zecile de copii pe care-i ucisese ca să-şi satisfacă dorinţele perverse; nu eram şocată că se aliase cu un demon.

— Dar, dacă Barron e destul de mic ca să se strecoare lângă barieră, ar trebui să fie uşor de stăpânit, nu?

— Te rog, nu uita că, dacă-l numim pe demonul ăsta *mic,* nu înseamnă că e uşor de manipulat sau de distrus, înseamnă că, deşi e un ucigaş şi un profanator, nu e neapărat în stare să ne distrugă lumea, aşa cum o ştim acum. Puterea i-a crescut în timpul petrecut printre noi.

Scopul nostru e să-l trimitem înapoi, de unde a venit, dar n-o să fie simplu să-l expediem undeva unde nu vrea să meargă. Încep să-nţeleg de ce tata s-a hotărât să-l închidă în loc să-l expulzeze. Cercetările l-au condus la concluzia c-ar fi nevoie de sacrificiul unui suflet nevinovat chiar şi numai pentru a-l face pe Barron să apară pentru aruncarea vrăjii de alungare.

Mâna mi-a alunecat, protectoare, mai jos de mijloc.

— Exact, a zis Iris.

A pus jurnalul pe masă şi s-a aşezat pe unul dintre fotoliile înalte, cu tetiere laterale.

— Dar am vorbit de-ajuns despre demonul ăsta. Cum te simţi tu?

Limbajul trupului ei era ca la carte. S-a lăsat pe spate, într-o poziţie confortabilă, apoi şi-a pus mâinile pe braţele fotoliului, astfel încât partea de sus a corpului să-i rămână descoperită, cu umerii relaxaţi. Şi-a înclinat capul uşor spre dreapta şi s-a uitat la mine. Sinceră sau nu, postura ei îmi spunea că se află acolo pentru mine, e prezentă, gata să m-asculte fără să mă judece.

— Bine. Mă simt bine.

A dat din cap, în semn că înregistrase răspunsul meu, rostit din reflex.

— Totuşi simt că există un lucru pe care-ai vrea să mi-l împărtăşeşti. Poate ca să scapi de-o povară?

Mintea mi-a zburat mai întâi la mama, şi am avut nevoie de tot autocontrolul de care sunt capabilă ca să nu repet papagaliceşte cuvintele lui Iris, întorcându-i întrebarea. Nu mă puteam convinge c-aş fi păţit ceva rău dacă trădam încrederea mamei răspunzând cu sinceritate, dar mă deranja, şi nu puţin, faptul că nu mă puteam scutura cu desăvârşire de teama – oricât de firavă ar fi fost – că mătuşile mele ar fi fost în stare s-o dea pe mama pe mâna familiilor. Indiferent dac-o făcuse fiind înşelată de minciunile lui Ginny sau constrânsă, Iris mai trecuse o dată de partea duşmanilor mamei. Mi-am muşcat buza. Cu putere. Pe urmă mi-am adus aminte de incidentul cu Peadar. Oare Iris ştia ceva despre asta? Sau doar sonda

terenul, aşa cum obişnuia când eu şi Maisie eram copii? Simţea ceva oarecum în neregulă şi dădea de înţeles că ştie despre ce e vorba, păcălindu-ne ca ne să divulgăm secretul.

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Nu. Totul e bine.

Aş fi putut, şi probabil c-ar fi trebuit, să-i vorbesc despre Peadar, dar mă temeam de discuţia care ar fi putut urma. În viaţa mea începuseră să se adune tot felul de lucruri mărunte pe care nu le puteam dezvălui de teamă să nu mă pun în pericol, şi detestam asta.

Iris s-a crispat uşor, apoi s-a ridicat şi s-a-ntors la hârtiile de pe masă.

— Bine. O să-mi spui când o să fii pregătită. Între timp mă-ntorc la lucru, a spus, făcându-mi semn să plec şi scăpându-mă dintr-o situaţie stânjenitoare.

Umbra din bibliotecă mă înfrigura, aşa că m-am hotărât să ies sub razele calde ale soarelui. Am stat o vreme în grădină, apoi am simţit nevoia să mă-ndepărtez. Pentru prima dată de când apăruse fotografia lui Connor pe prima pagină a ziarelor, mă simţeam destul de în largul meu ca să mă-ntorc pe River Street. Mi-am spus că, oricum, acolo majoritatea trecătorilor erau turişti. Nu ştiau absolut nimic despre mine. Am găsit o bancă lângă apă şi m-am uitat la un vas cu mărfuri care a făcut manevre pe partea dragată a fluviului până ce a reuşit să treacă pe sub pod. Am acceptat o mostră oferită cu eleganţă de un magazin de dulciuri, apoi am pornit-o în susul malului, lăsându-mi picioarele să mă ducă unde vor ele. Şi m-am trezit hoinărind fără ţintă, purtată de o atracţie anume. Am traversat Warren Square şi am luat-o pe East Julian, simţind că atracţia devenea tot mai puternică cu fiecare pas.

— E o cinci-patru-şi-o-uşă[2] clasică, mi-a strigat Oliver.

Stătea pe treptele unei frumoase, dar modeste exemplificări a arhitecturii din Savannah, fără altă

[2] Casă în stil tradiţional, cu cinci ferestre la primul (şi singurul său) etaj, şi cu patru la parter, câte două de o parte şi de alta a uşii. *(N.t.).*

îmbrăcăminte în afară de un şort de alergare şi de pantofi de sport. Părea să sfideze trecerea timpului. Înfăţişarea lui tinerească îi făcea pe mulţi să presupună că făcuse un pact cu portretistul lui Dorian Gray[3]. Avea abdomenul plat şi musculos, şoldurile zvelte şi umerii laţi ai unui bărbat mult mai tânăr. Îmi era unchi, dar putea trece cu uşurinţă drept fratele meu. Înainte mă gândeam că-şi folosea magia ca să-şi creeze o imagine atrăgătoare, făcând lumea să-l vadă fără urmele urâte ale timpului. Însă acum simţul meu vrăjitoresc îmi spunea că propria lui putere reuşise cumva să-l conserve, ajutându-l să îmbătrânească mult mai lent decât noi, ceilalţi.

— Tocmai am făcut o ofertă pentru ea în dimineaţa asta, mi-a spus, trecându-şi mâna peste noua sa tunsoare.

Se-ntorsese de câteva zile din San Francisco, după ce-şi vânduse casa de acolo, şi se tunsese foarte scurt, ca să se acomodeze mai uşor cu clima mai călduroasă din Savannah.

— Sunt sigur că vânzătorii o vor accepta, a continuat, zâmbind. Ei, haide, am făcut o ofertă corectă, a adăugat, după ce mi-a citit dezaprobarea pe faţă. N-am folosit niciun strop de magie.

A ridicat două degete, gestul cu care-şi întăresc jurămintele cercetaşii.

— Îţi place?

— Bineînţeles. Mi-a plăcut întotdeauna casa asta, dar de ce vrei s-o cumperi?

— Pentru că sunt om în toată firea şi am nevoie de spaţiul meu personal. Unul în care surorile mele mai mari nu-şi vâră tot timpul nasul. Nu pot nici măcar să las ceva în propria cameră fără să fiu sigur că n-o să dispară. Iar *distracţia* nu poate fi neglijată, dacă înţelegi ce vreau să spun.

S-a ridicat şi s-a întors să contemple casa.

— Pot să mă ocup de afaceri la parter şi să locuiesc la

[3] Aluzie la romanul lui Oscar Wilde, *Portretul lui Dorian Gray (The Picture of Dorian Gray),* al cărui personaj principal îşi vinde sufletul în schimbul frumuseţii şi tinereţii veşnice. *(N.t.).*

etaj.

S-a uitat la mine înălţând dintr-o sprânceană.

— Toate afacerile la fund şi petrecerea deasupra.

— Oliver, am spus, roşind.

A izbucnit în râs, încântat că mă făcuse să mă simt jenată.

— Ei, a spus, schimbând vorba pe neaşteptate, cum merge cu magia?

— Nu ştiu. Am, cumva, senzaţia că mă aflu în centrul unui uragan.

— Şi Moş Ene?

Era porecla pe care i-o dăduse lui Emmet.

— E o belea cât toate zilele. Mă critică şi se plânge tot timpul, dar nu-mi oferă nimic folositor.

Oliver s-a mulţumit să dea din cap, apoi a schimbat din nou vorba.

— Mai e ceva despre care-ai vrea să discutăm?

— Nu, am răspuns, mult prea repede.

Oliver aborda întotdeauna lucrurile mai direct decât Iris.

— Chiar nimic? a insistat.

Şi, fiindcă n-am răspuns, a continuat:

— Cum ar fi o gaură în pieptul unui trecător?

Mi-a pierit sângele din obraji.

— Cum ai aflat?

— Cum am aflat? a întrebat, întinzându-se să-mi ciufulească părul. Gingersnap, am simţit cu toţii răbufnirea de forţă. Sălbatică, necontrolată, uimitor de puternică. Şi plină de frumoasele tale amprente. Cât despre „misterioasa” moarte a bătrânului, asta n-a lipsit din nicio emisiune de ştiri.

S-a bătut cu degetul pe frunte.

— Mi-am folosit uimitoarea putere de deducţie ca să pun cap la cap cele două evenimente. Iris a sperat c-o să-ţi deschizi inima în faţa ei, dar am înţeles că n-a reuşit să scoată de la tine nicio vorbuliţă.

— Nu voiam să-i fac rău… am încercat să-l ajut.

Mi-am auzit supărarea din propriul glas.

— Da, pe bune, chiar n-ai devenit o ucigaşă în serie care

vânează moşnegi?

Oliver mi-a zâmbit larg.

— Haide, să mergem.

M-a luat de mână şi m-a condus, pe East Julian, către Warren Square.

— Unde mergem?

— Acasă, să ne schimbăm şi să le luăm pe mătuşile tale, şi apoi la Elizabeth, pentru dineul oficial, în cinstea întoarcerii mele acasă.

— Ştii cât de încântată sunt că te-ai întors definitiv, am spus, în timp ce mă trăgea după el. Dar nu ştiu dacă am dispoziţia necesară să ies în seara asta. N-am cu ce să mă-mbrac. Sunt prea grasă pentru toate hainele mele frumoase. În plus, oamenii ne privesc ciudat din pricina celor întâmplate cu mătuşa Ginny şi cu Connor. Nu mă simt în stare să mă afişez în public.

Şi, dacă astea nu erau motive întemeiate, se adăuga faptul că m-aş fi simţit mai bine mâncând sticlă pisată decât stând la masă cu el şi cu mătuşile mele, fără să le cer să-mi dezvăluie adevărul despre mama. Dar asta nu i-o puteam spune.

— Ei, am înţeles, dar vii, totuşi, cu noi din două motive, în primul rând, tu plăteşti. În al doilea, m-am întors în oraş.

Întoarcerea lui Oliver în Savannah fusese anunţată în rubrica de evenimente mondene a ziarului, punându-se accentul mai degrabă pe succesul firmei lui de relaţii cu publicul decât pe superstiţiile care pluteau în jurul familiei noastre.

— Asta-nseamnă că Taylorii s-au întors.

Ziariştii încercaseră să ne facă o favoare abătând atenţia publicului de la recentele scandaluri care ne zguduiseră clanul. Poate că nu fusese corect să-l stigmatizăm pe Connor şi să-l prezentăm drept autor al atacului asupra lui Ginny, dar – după cum o aflasem nemijlocit – unchiul meu fusese mai mult decât capabil de crimă. În plus, chiar şi în Savannah, ar fi fost extrem de greu să găsim un juriu care să creadă că fusese omorâtă de un *boo hag* deghizat în om.

— Oamenii nu te pot vorbi pe la spate dacă le tot apari în faţă.

Oliver şi-a accentuat ideea strigând după un membru al consiliului oraşului care trecea pe trotuarul de vizavi.

— Ne-am *întors,* Gingersnap. Cât despre problema ta cu hainele, Ellen ţi-a rezolvat-o. A cutreierat toată ziua prin magazinele pentru gravide ca să-ţi facă o garderobă nou-nouţă.

— Nu toată ziua, l-am corectat. Am văzut-o azi-dimineaţă cu Tucker. Cred că se-ntâlneşte din nou cu el.

Oliver a dat din cap.

— Da, aşa e, dar situaţia asta n-o poţi controla tu, Gingersnap. Trebuie s-o accepţi, aşa cum vei accepta şi să cinezi cu noi, pen' că n-o să ai câştig de cauză în niciunul din astea două cazuri.

— L-am văzut ieri pe detectivul Cook, am spus, surprinsă de propria mea doză de răutate.

Voiam să-l subminez, să-l fac să-şi piardă o parte din control, dar am fost uimită fiindcă am început lovindu-l sub centură.

— Da, şi eu, a răspuns, câtuşi de puţin tulburat. A trecut pe la noi. S-a gândit că oricum trebuie să ne facă o vizită, mai curând sau mai târziu, având în vedere că străinul care şi-a găsit aici un sfârşit misterios face parte din familia din care vei face parte după căsătorie.

Am traversat în tăcere partea de sud a pieţei şi am luat-o spre vest, pe Congress, ca să cotim apoi spre sud, intrând pe Habersham.

— N-aveam idee că sunt rude, mi-a scăpat, când tăcerea începea să m-apese.

— Mmm, s-a mulţumit Oliver să răspundă.

— Nu ştiam… nu în momentul respectiv. A apărut ca din pământ, şi-avea nevoie de ajutor.

— Şi-ai încercat să i-l oferi, dar încă nu-ţi controlezi puterea, aşa c-ai întrecut măsura.

— Da, am recunoscut.

— Dar, în loc să-nveţi cum s-o ţii sub control, îl ocoleşti pe Emmet, care, în momentul de faţă, nu urmăreşte nimic

altceva decât să te antreneze. În schimb îţi pierzi vremea cu Mama Jilo.

Mi-am tras mâna dintr-a lui, gata să-l înfrunt.

— Temperamentul tău de roşcată se face simţit din nou, a zâmbit el. Ce s-a-ntâmplat? Eşti surprinsă că nu te scap din ochi?

— Nu, nu surprinsă. De-a dreptul călcată pe nervi.

Râsul lui m-a înfuriat mai tare.

— Ştiu ce faceţi. Tu şi bătrâna sperietoare de ciori.

M-am mulţumit să mă uit urât la el.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a pus din nou în mişcare.

— N-o s-o găseşti pe Maisie. Nici singură, nici cu ajutorul lui Jilo.

— Nu pot s-o dau pur şi simplu uitării, m-am răstit. Nu pot să-i întorc spatele şi să plec, cum aţi făcut cu toţii.

— Eu n-am plecat nicăieri.

Oliver s-a uitat la mine, înroşindu-se la faţă şi cu pumnii strânşi lipiţi de coapse.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca s-o găsesc.

Am clacat. Poate m-au luat hormonii în stăpânire. Poate m-am simţit pur şi simplu uşurată fiindcă Maisie nu fusese părăsită de toată lumea. Oliver şi-a întins braţele şi m-a strâns la piept când am început să plâng.

— Nu pot s-o abandonez pe Maisie. Aşa cum nu te-aş putea abandona nici pe tine. Nici mătuşile tale n-o pot face.

— Dar Iris a spus…

— Lasă ce-a spus Iris, m-a întrerupt el. Uită şi ce-a spus Ellen. E o deosebire între ceea ce spunem în casă, unde bănuim că familiile ne ascultă, şi între ceea ce spunem când suntem siguri că nu pot trage cu urechea.

A făcut o pauză.

— O s-o găsim. O s-o găsim, a repetat, ridicându-mi bărbia, ca să ne privim în ochi.

Eram încântată fiindcă mătuşile mele erau gata să pună binele lui Maisie mai presus de supunerea faţă de familii. Trebuiau să fi avut un motiv şi ca s-o despartă pe mama de noi. Unul pe care nici măcar mama nu-l înţelegea.

— Dar, a spus Oliver, probabil luându-mi uşurarea drept încredere exagerată în reuşită, trebuie să fii pregătită, fiindcă nu ştim în ce stare o vom găsi.

— Dar cum o s-o găsim?

— O să-ncepem cu ceva care n-ar fi trebuit să-i scape bătrânei tămăduitoare înrădăcinate. Cu o mână de pământ.

— Pământ?

Ştiam că Jilo folosea adesea pământul pentru săculeţii ei magici, extrăgându-i treptat energia. Pământ de lângă o bancă pentru bani, pământ dintr-un cimitir pentru moarte.

— Exact. Pământ din locul unde stătea Maisie când a dispărut. De ce crezi c-am săpat acolo? Şi de ce crezi c-am pus un cadran solar?

Am clătinat din cap.

— Te-ai uitat vreodată cu adevărat la el?

— Nu, nu cu adevărat, am răspuns.

Ca să fiu sinceră, evitam să m-apropii de locul ăla.

— Aruncă o privire când ajungem acasă. O să observi ceva interesant.

— Spune-mi, l-am implorat.

A rânjit şi a înălţat din sprâncene.

— Umbra nu se mişcă niciodată. Nu e cadran solar. E un lacăt al timpului, care ţine bucăţica aia de pământ reavănă şi cât mai asemănătoare cu putinţă cu ceea ce a fost în clipa dispariţiei lui Maisie. Acum spune-mi, ai ceva mai mult chef să sărbătoreşti?

M-am săltat pe vârfuri şi l-am sărutat pe frunte. La urma urmelor, poate, poate, totul avea să se termine cu bine.

8

Aveam nevoie de un spaţiu larg, unde să putem folosi magia fără să atragem privirile iscoditoare ale celorlalte familii de vrăjitori. Spre surprinderea mea, Jilo ne-a oferit camera ei de culoare albastru-bântuit, o încăpere magică, care exista în afara dimensiunii noastre, dar se putea conecta la orice loc din dimensiunea noastră. Era dovada de necontestat a abilităţii cu care, fără să fie vrăjitoare, reuşise să împrumute putere cu care să construiască aşa ceva. Vreme de ani întregi, locul ăla fusese legat în secret cu o încăpere din casa noastră, oferindu-i lui Jilo posibilitatea de a veni şi de a pleca exact când voia. Dar nu se plimbase pe-acolo prea mult în carne şi oase. Se bazase pe un *boo hag,* care purtase mai întâi masca lui Wren, prietenul imaginar al lui Oliver, iar apoi pe a lui Jackson. Wren apăruse în casa noastră de zeci de ani, dar familia mea nu-şi dăduse niciodată seama care-i era adevărata natură, ci îl crezuseră o *tulpa,* o siluetă închipuită, ceva atât de perfect imaginat încât se separase de omul care-l concepuse.

Nu mai fusesem în camera de culoare albastru-bântuit a lui Jilo din noaptea în care-l găsisem pe Wren ţinându-i un cuţit la gât. Pereţii, podeaua, toate fuseseră vopsite în aceeaşi nuanţă albastru-verzuie, preţuită pentru eficienţa cu care alunga spiritele duşmănoase. În ciuda acestui fapt, dacă invitai spiritele înăuntru, aşa cum făcuse Jilo când încheiase pactul cu acel *boo hag,* albastrul-bântuit nu-ţi era de prea mare folos.

În ziua acea, tronul azuriu al lui Jilo lipsea şi Oliver desenase în locul lui, cu cretă, un simbol magic. Era alcătuit dintr-o combinaţie de linii şi cercuri care se încrucişau, ocupând o bună parte a încăperii. Mergând în jurul ei, am numărat zece cercuri şi am observat o pentagramă înscrisă în cel mai apropiat de centru dintre ele.

— Jilo i-a spus că trebuie să folosească sânge, nu cretă,

dar dulceaţa ta de unchi nu vrea să vadă nici măcar un strop.

Vocea lui Jilo răsuna în jurul meu, dar ochii mei n-o vedeau încă. Pentru mine, încăperea părea cu desăvârşire pustie. Apoi aerul dintr-un colţ a prins să unduiască, aşa cum se-ntâmplă în august, când din asfaltul autostrăzilor se înalţă căldură, şi ea s-a întrupat acolo.

— A zis că ştie el ce face, a continuat bătrâna, pronunţând „el” ca şi cum ar fi vrut să biciuie aerul cu cele două litere, aşa că Jilo trebuie să stea deoparte şi să lase expertul să se ocupe de toate.

— Ce vrea să reprezinte asta?

— El îi zice „Arborele Vieţii”, da’ cu siguranţă n-aduce cu niciun pom pe care l-a văzut vreodată Jilo. N-a vorbit prea mult. A intrat aici fudul, şi-a făcut mâzgălelile şi a plecat.

Dispreţul pentru unchiul meu îi picura din fiecare cuvânt. Eram pur şi simplu uluită fiindcă Jilo îi îngăduise lui Oliver să intre în sanctuarul său, fiindcă era cu putinţă să lucreze împreună.

— Îţi mulţumesc că ne-ajuţi, Jilo. Şi pentru că ne îngădui să-ţi folosim…

M-am străduit să găsesc cuvântul potrivit. Camera? Nu, nu era o cameră. Camerele stau într-un loc, dar spaţiul ăla putea să existe în orice punct de pe pământ. În clipa aceea, plutea deasupra grădinii noastre. Pentagrama din centrul desenului lui Oliver se afla deasupra cadranului solar.

— În fine, pur şi simplu îţi mulţumesc. Şi pentru că suporţi egotismul lui Oliver.

Faţa ridată a lui Jilo s-a netezit atât cât se putea la vârsta ei înaintată.

— Cu plăcere, fetiţo. Oricum, lui Jilo îi place să-ţi cumpere unchiul pentru cât valorează de fapt şi să-l vândă pentru cât crede el că valorează.

Un zumzet a umplut atmosfera şi liniile diagramei lui Oliver au prins să strălucească. Le-am privit concentrată, aşa că n-am observat pâlpâirea aerului care-a anunţat sosirea lui. I-am simţit prezenţa – mi-au coborât furnicături

pe şira spinării – şi mi-am ridicat privirea. Stătea neclintit, îngăduindu-şi câteva clipe în care să cuprindă cu privirea încăperea de culoare albastru-bântuit.

— N-am spus-o data trecută, dar locul ăsta e cu adevărat impresionant, Mamă.

M-am simţit recunoscătoare fiindcă i se adresa lui Jilo folosind cuvântul ăla plin de respect.

— Nu cred că mulţi dintre cei născuţi cu putere ar fi în stare să construiască o cameră ca asta.

O spusese drept compliment, însă în urechile lui Jilo a sunat ca o nouă reamintire a faptului că ea n-avea putere proprie, ci doar putere împrumutată.

— Ah, ce cuvinte din partea unui vrăjitor cu adevărat puternic, a răspuns ea.

— Nu voiam să te jignesc, a zis Oliver, înclinându-se politicos.

— Nu-i nevoie să te-apleci în faţa lui Jilo. Nu eşti genu' ei, s-a răţoit bătrâna, apoi a chicotit, amuzată de propria sa aluzie răutăcioasă. Să trecem la treabă.

— Ai adus borcanul? am întrebat-o, vorbind despre recipientul în care păstram flăcările rămase.

— Sigur, a răspuns, scurt, cu răceală.

Se uita înspre noi fără să-şi concentreze privirea asupra noastră. Gura îi era o linie dreaptă. Nu-i mai văzusem privirea aia de destul de multă vreme. Începusem să mă dezobişnuiesc de masca ei reptiliană. Îl primise pe Oliver pe tărâmul ei, dar nu afişa niciun semn de bunăvoinţă care ar fi putut fi luată drept slăbiciune. Termosul ei roşu a apărut literalmente din senin, contrastând puternic cu acea lume turcoaz.

Jilo l-a deschis şi mi-a dat borcanul. În el zburau mici scântei strălucitoare care speram c-aveau să mă conducă la sora mea geamănă. M-am uitat o clipă cum interacţionau, schimbându-şi pentru scurt timp culorile când se ciocneau unele de altele şi zburând apoi în toate părţile. I-am dat borcanul lui Oliver, care-l aştepta cu mâinile întinse.

— Şi cum o să funcţioneze asta? l-am întrebat, când a

pus pe podea, lângă el, o plasă pe care n-o observasem până atunci.

El a îngenuncheat şi a aşezat borcanul lângă sacoşa pe care apoi a deschis-o.

— Pământ, a spus, scoţând din ea o pungă din hârtie maronie.

I-a aruncat lui Jilo o privire dojenitoare. Pământul juca un rol atât de important în soiul ei de magie, dar, până în momentul acela, uitase de el cu desăvârşire. Jilo a mormăit, ca semn că n-o impresionase.

— E de sub cadranul solar? am întrebat.

El a dat din cap.

— Da. E pământul pe care stătea Maisie când a dispărut.

A pus punga jos.

— Aer, a continuat, scoţând un pulverizator de parfum şi eliberând un jet scurt.

Parfumul preferat de Maisie s-a înălţat deasupra noastră, invocând o imagine a feţei ei, pe care am văzut-o clar, de parcă sora mea chiar mi-ar fi stat în faţa ochilor.

— Foc, a continuat Oliver, ridicând borcanul Ball. Şi apă.

A scos, ca prin farmec, o sticlă cu scotch şi trei pahare.

— Malţ unic[4], vechi de douăzeci şi unu de ani. Voiam să i-l dau lui Maisie, cadou de ziua ei.

A aliniat paharele jos, lângă săculeţ, şi le-a umplut fără să verse nici măcar o singură picătură. A ridicat unul dintre ele.

— Mamă?

Jilo a ezitat, dar numai pentru o clipă. A luat paharul din mâna lui Oliver.

— Mulţumesc, a spus, şi l-a golit dintr-o sorbitură. Amin, a adăugat, apoi a răsuflat adânc.

Oliver şi-a ridicat paharul spre ea, în semn de salut, înainte de a-l da peste cap, la fel ca ea.

— Eu nu pot, am început. Copilul, şi aşa mai departe.

— Oh, ăsta nu e pentru tine, Gingersnap. Ne trebuie pentru vrajă. Ai avut ocazia să-ţi vezi spaţiul de lucru de aici? m-a întrebat, arătând spre simbolurile magice

[4] Obţinut din produsele unei singure distilerii. *(N.t.).*

desenate de el cu cretă.

— Da, dar n-am idee ce reprezintă.

— E cunoscut drept Arborele Vieţii şi, ca să-i fie explicată semnificaţia, a curs multă cerneală. Cea mai mare parte a fost irosită în zadar.

— Bine, profesore, şi ce-ar fi să ne luminezi? a zis Jilo, dar în cuvintele ei nu se simţea nici urmă de răutate autentică.

Scotch-ul trebuie să fi fost foarte bun.

— Mai bine nu. Nu vreau să dau culoare percepţiilor lui Mercy. Azi o las numai pe ea să se ocupe de iluminare.

A făcut un adevărat spectacol din aşezarea celor patru elemente pe diagrama sa, punând pământul şi focul în partea de jos a pentagramei, iar aerul şi apa pe braţele ei.

— Iar acum, „spiritul” sau, poate, mai corect spus, „puterea”.

Mi-a făcut semn să vin lângă el şi m-am aşezat pe capul stelei cu cinci colţuri.

— Nu ştiu ce trebuie să fac aici. Nu-nţeleg nimic din toate astea.

Am dat să mă îndepărtez, dar mâna lui a zvâcnit şi m-a ţinut pe loc.

— Nu te mişca. Şi nu-ţi spune că nu ştii. Acum, Mamă, vrei să treci lângă Mercy, chiar în afara pentagramei?

Jilo şi-a târşâit picioarele către mine, uitându-se tot timpul cu prudenţă la Oliver.

— Mulţumesc, a zis el, păşind dincolo de liniile de cretă şi scoţându-şi din plasă un bol şi o baghetă scurtă.

Am clătinat din cap şi am dat să vorbesc, dar privirea lui mi-a oprit cuvintele pe buze. M-am supus voinţei lui.

— Ce naiba pui la cale? a întrebat Jilo.

Oliver i-a răspuns lovind în bolul cu partea acoperită cu pâslă a baghetei. Bolul a scos un sunet puternic şi limpede, de clopot.

— Ăsta, a spus apoi, folosindu-şi palma ca să oprească sunetul, e un bol cântător.

— Mm-hmm, a zis Jilo, sigur că e.

Oliver s-a aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate,

punându-şi bolul în palma dreaptă, întinsă. A închis ochii, a respirat adânc, şi-a îndreptat spatele şi a lovit din nou vasul cu partea căptuşită a baghetei. De data asta, şi-a încordat muşchii, curbându-şi mâna şi făcând sunetul să se schimbe. Apoi a-nceput să clatine bolul, cu delicateţe, între vârfurile degetelor şi rădăcinile lor. Sunetul s-a modulat, urcând şi coborând, devenind de-a dreptul încântător şi liniştitor. M-am relaxat, urmărindu-l, şi-n clipa aceea Oliver a zâmbit.

— E bine, a spus, lovind din nou bolul. Ascultă. Încearcă să descoperi unde-ncepe şi unde se termină sunetul.

A lovit cu bagheta iarăşi şi iarăşi, şi din izbiturile repetate a luat naştere un ritm. Sunetul mă străbătea, ieşind şi reintrând; îl auzeam şi, în acelaşi timp, simţeam vibraţiile. Se suprapuneau unele peste altele, tot mai ample şi tot mai profunde, unindu-se într-un val care mă lua pe sus. Nu mai simţeam niciun început. Nu mai percepeam niciun sfârşit. Trupul lui Oliver a început să se legene şi, înainte de a-mi da seama ce se petrece, mi-am simţit propriul trup şerpuind prin aerul care se dădea deoparte, făcându-mi loc. Respiram în ritmul reverberaţiilor.

Nu mai auzeam nimic altceva în afară de sunetul bolului, dar probabil că Oliver comunica într-un fel sau altul cu Jilo, fiindcă ea a deschis borcanul Ball şi flăcările au ieşit şi au plutit până-n palma mea întinsă. Pe urmă n-au mai existat decât zvonul limpede de clopot şi lumina. S-au contopit, scurgându-se împreunate, iar Arborele Vieţii conturat de Oliver cu cretă a pătruns din nou pe tărâmul de care eram conştientă. Mi-am dat seama că acel simbol magic nu era niciun simplu desen, nicio simplă diagramă. Reprezenta expresia bidimensională a unui lucru atât de vibrant şi de mare încât nu era cu putinţă să-ncapă în lumea noastră. I-am privit contururile pliindu-se, era un origami de sine stătător, buclându-se în nişte dimensiuni aflate cu mult dincolo de orice îmi imaginasem sau trăisem vreodată. Cercurile au prins să se suprapună şi s-au unit într-o sferă de o inegalabilă perfecţiune, colorată în acelaşi albastru-

bântuit ca încăperea lui Jilo. Eu pluteam alături de ea, în întuneric – *transformându-mă* în întuneric.

— Ce e locul ăsta? am întrebat, cu voce tare, fără să mă adresez cuiva anume.

Globul se rotea într-un ritm înnebunitor, în vreme ce către mine săreau diverse imagini. Epoci şi momente, şi toate posibilităţile conţinute în fiecare dintre ele.

Mirosul parfumului lui Maisie m-a izbit iarăşi şi toate gândurile mi s-au îndreptat către ea. În mâna mea stângă era ceva. M-am uitat în jos şi mi-am dat seama că pământul calcinat îmi fusese cumva aşezat acolo. Peste el s-a scurs un lichid, împingându-mi-l printre degete. Gândul la Maisie m-a mistuit şi flacăra din cealaltă mână a mea a crescut, devenind un soare, pământul a crescut transformându-se într-un munte, lichidul a devenit ocean şi parfumul s-a deschis ca o floare când muntele şi oceanul s-au întâlnit sub razele calde ale astrului. Rotirea sferei albastre a-nceput să-ncetinească şi imaginea i s-a limpezit, concentrându-se într-o singură uşă, din panouri de un roşu strălucitor, cu cadre şi grilaje negre. Ceva mi s-a frecat de o gambă, apoi mi-a şerpuit printre picioare, trasând un opt. M-am uitat în jos şi am descoperit, uluită, că pisica aia cu trei picioare a lui Jilo era acolo, cu mine.

— Schrödinger, a zis, şi s-a pierdut din nou în întuneric.

Mesajul dintr-un singur cuvânt m-a nedumerit, dar apoi am înţeles. Aidoma pisicii din celebrul experiment imaginat de Schrödinger[5], Maisie era încremenită într-un

[5] Schrödinger şi-a imaginat o pisică plasată într-o cutie închisă ermetic, alături de un dispozitiv alcătuit dintr-un container plin cu o substanţă otrăvitoare, un contor Geiger, un ciocan şi o mostră de material radioactiv; pe măsură ce are loc fenomenul de descompunere radioactivă, contorul Geiger pune treptat în mişcare „trăgaciul” radioactiv care eliberează în cele din urmă ciocanul; ca urmare a căderii ciocanului se sparge containerul cu otravă. Şansele de a se întâmpla acest lucru într-o oră sunt de 50%. După o oră, se deschide cutia, pentru a se constata dacă pisica mai e sau nu în viaţă. Conform versiunii standard a mecanicii cuantice, până în clipa când se uită cineva înăuntru, se presupune că pisica nu e nici vie, nici moartă, ci mai degrabă într-o suprapunere a celor două stări posibile; e silită să intre într-una dintre ele când cineva din exterior trece la acţiune.

loc unde posibilităţile erau nelimitate. Bariera o întemniţase într-o stare de permanentă schimbare, ca pe un soi de frumoasă adormită care-şi aşteaptă salvatorul. Am simţit prezenţa surorii mele. Bariera o închisese într-un sentiment de veneraţie, de uimire – era pierdută într-un extaz foarte asemănător cu ceea ce simţisem când puterea barierei pătrunsese pentru prima oară în mine. Sunetul s-a atenuat. Sfera a început să pălească, apoi s-a desfăcut, cerc după cerc, linie după linie. Stăteam din nou în camera lui Jilo, iar Arborele Vieţii nu mai era nimic altceva decât un desen făcut cu creta sub picioarele mele. Oliver bea scotch direct din sticlă.

— Ai făcut-o, a spus, cu faţa împurpurându-i-se. Ai deschis istoriile Akashice, puştoaico. Cunoaşterea universală a tuturor evenimentelor care au avut sau vor avea loc, cu toate deformările lor şi în toată splendoarea lor schimbătoare. Ai tras cu ochiul chiar în însemnările lui Dumnezeu.

Încă o sorbitură.

— Am auzit întotdeauna spunându-se că vrăjitorul potrivit poate face asta.

— O clipă, am spus, încercând să-mi limpezesc mintea. Până acum n-ai mai făcut niciodată nimic asemănător?

— Bineînţeles că nu, a răspuns, cu buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet trist. Dimensiunile nu se deschid în faţa oricui. Până acum n-am mai întâlnit pe nimeni pentru care ele să se deschidă. Cu toate astea, am ştiut. Am ştiut că, dacă le poate vedea cineva, aceea eşti tu.

Folosise pentru experiment toate flăcările lui Maisie rămase. Dacă n-ar fi funcţionat? O jumătate din mine îşi dorea să-l strângă de gât, şi mai mult decât o jumătate se aştepta să mi-o ia Jilo înainte, dar, când m-am întors să mă uit la ea, am rămas cu gura căscată.

Tremura, cu privirea fixată pe ceva aflat foarte departe. M-am apropiat şi am luat-o de mână. A tresărit, smulsă din reverie, cu ochii plini de panică şi tristeţe.

— Acum am văzut, a spus, cu voce blândă. Am greşit.

(N.t.).

Am făcut mult rău în lumea asta.

Nu-şi rostea cuvintele pentru urechile mele, ci pentru ale altcuiva, implorând să-i fie iertate păcatele.

— Trebuie să plecaţi. Trebuie să plecaţi amândoi, a spus, fluturându-şi braţele, de parcă ar fi gonit nişte copii dezgustători.

Albastrul bântuit ne-a explodat în jur ca o bulă de săpun, iar Jilo şi lumea ei au dispărut cât ai clipi, lăsându-ne pe mine şi pe Oliver singuri în grădina noastră. Unchiul meu încă mai strângea în mână sticla de scotch, în timp ce sorbea iarăşi din ea, borcanul Ball gol a căzut de nicăieri şi i s-a făcut ţăndări la picioare.

9

Iris a îngenuncheat lângă stratul de flori aflat cel mai aproape de cadranul solar, adunându-le cu ostentaţie, ca şi cum ar fi fost uscate, pe unele care nici măcar nu începuseră să se veştejească şi smulgând puţinele buruieni răzleţe care izbutiseră să prindă rădăcini sub vigilenta îngrijire pe care o acorda grădinii. Pălăria de soare pe care o purta aparţinuse bunicii mele şi, ajutată de mânuşile de grădinărit murdare, cu model floral, sporea asemănarea mai mult decât întâmplătoare dintre cele două femei, uşor de observat în fotografiile vechi. Mătuşa mea nu fuse câtuşi de puţin surprinsă de apariţia noastră neaşteptată.

— Cum a mers? ne-a întrebat, de parcă ne-am fi întors de la cumpărături. Puteţi vorbi fără teamă, a adăugat, arătându-ne un cristal imens, cea mai mare bucată de cuarţ trandafiriu pe care o văzusem vreodată, aşezată în stratul de flori, cu rol aparent decorativ.

Când a vorbit, cuarţul a strălucit uşor.

— Ce-i asta? am întrebat, apropiindu-mă cu prudenţă.

— Asta, draga mea, mi-a răspuns Oliver, e un mic talisman făcut de mătuşa ta Ellen pentru noi.

— OK, dar la ce serveşte?

— Împiedică familiile să ne asculte sau să ne spioneze, folosindu-se de vederea la distanţă. Are de gând să pună câte unul în fiecare încăpere din casă. O să ni se alăture imediat ce termină.

Nu aveam nicio dovadă incontestabilă că suntem ţinuţi sub supraveghere, dar când se întâlniseră ca să discute despre călăuzirea mea şi despre accesul meu la putere, familiile păruseră să cunoască fără dubiu amănunte despre care nu le vorbise niciunul dintre noi. Nu le scăpaseră nici conversaţiile la care nu fusese prezent Emmet, bănuit de Oliver, pe faţă, că e spion.

— Înainte de a dezvălui ceva pe care familiile nu trebuie să-l afle, asiguraţi-vă că în locul respectiv există un cristal şi că străluceşte.

— Dar familiile nu-şi vor da seama că le blocăm?

— Ba da, Gingersnap, fireşte, dar e al naibii de sigur că nu se pot plânge din pricina asta, nu? N-au niciun drept să ne spioneze şi e la fel de sigur că n-au niciun drept să te spioneze nici pe tine. La urma urmelor, eşti ancoră, nu?

— Haide, povestiţi-mi ce-aţi aflat, a zis Iris.

M-am uitat în adâncul ochilor ei. Era în stare să mintă. Ea şi Ellen mă minţiseră în privinţa identităţii tatălui meu cu o naturaleţe care mă îngrijora. Când minţi ca să protejezi pe cineva, în asta există o anumită nobleţe – ştii, sau crezi că ştii, că scapi un om drag ţie de povara cunoaşterii. Înţelesesem asta când îl minţisem pe Peter în legătură cu Maisie. Dar mă simţeam tot mai puţin nobilă cu fiecare alt neadevăr care apărea.

Nu-mi venea uşor să mint, fapt care îi surprindea pe mulţi, având în vedere cum îmi făcusem, până nu demult, rost de bani de buzunar. Obişnuiam să plimb turiştii prin Savannah într-un Tur al Mincinosului, inventând poveşti despre locuri şi oameni de renume. Mătuşile mele erau mult mai talentate în domeniul ăsta. Mă minţiseră amândouă, direct şi prin omisiune, nedezvăluindu-mi cine îmi era adevăratul tată. Pretinseseră c-o făcuseră ca să ne protejeze, pe Maisie şi pe mine. Şi, împreună, cu sau fără instrucţiuni din partea lui Ginny, născociseră o poveste despre moartea mamei mele, care-şi dăduse chipurile sufletul la naşterea mea, implorând-o pe Ellen să mă salveze în primul rând pe mine. Îmi doream din adâncul sufletului să pot crede că oribila lor minciună pornise din dorinţa de a face bine. Mi-am amintit că mama le sedusese amândurora soţii şi am simţit o împunsătură dureroasă. Voiam să cred că Ginny nu le lăsase de ales, dar, când mătuşile mele dăduseră o mână de ajutor la izgonirea mamei mele, era posibil ca supunerea faţă de ea să nu fi jucat niciun rol.

— A făcut-o, a spus Oliver, iar licărul din ochii lui arăta cât de mândru era de izbânda mea.

Sincer vorbind, n-aveam idee ce era atât de ieşit din comun.

— N-am făcut nimic, am zis. Am stat pur şi simplu acolo.

— Ei, stând pur şi simplu acolo, ai făcut un lucru la a cărui reuşită cei mai mulţi vrăjitori nici măcar nu visează. Istoriile Akashice nu-şi dezvăluie secretele în faţa oricui.

Iris şi-a scos mănuşile şi pălăria.

— Unde e? a întrebat, în şoaptă.

Zâmbetul a pierit de pe faţa lui Oliver.

— Nu e nicăieri.

Ştiam că văzuse ceea ce văzusem şi eu, că simţise ceea ce simţisem.

— Înţeleg, a spus Iris, cu vocea poticnindu-i-se. Cred că am cerut prea mult sperând că i-a supravieţuit răbufnirii care-a răpit-o.

— Ba nu, am spus, ajutând-o pe Iris să se ridice. Nu e moartă… oricum, nu deocamdată. E, cumva, „în suspensie”.

Iris m-a privit nedumerită, apoi s-a întors spre Oliver, aşteptând o explicaţie.

— Cred c-am putea spune că e încremenită între câteva variante de viitor posibile. Ca şi cum bariera ar fi pus-o la loc sigur până când îşi va da seama ce are de făcut cu ea.

— Suferă? a întrebat Iris.

— Nu, am răspuns. Sunt sigură că nu.

Nu spuneam asta doar ca s-o liniştesc. Bariera nu optase pentru pedepsirea surorii mele; se hotărâse s-o protejeze.

— Ascultaţi-mă, ştiu că sună a nebunie curată – aici am ezitat, şi cei doi s-au apropiat de mine – dar, în timp ce mă aflam în apropierea lui Maisie, a apărut pisica lui Jilo. Şi mi-a vorbit.

Iris şi Oliver s-au holbat o clipă unul la altul, cu expresii de nedescifrat.

— OK, partea asta mi-a scăpat. Ce-a avut de spus pisicuţa? a întrebat Oliver.

— „Schrödinger.” Atâta tot.

— Să nu luăm pisica aia în serios. Vraja te-a dus într-un loc unde limbajul e eficient doar la nivel de simbol. Cred c-am înţeles cu toţii ce simbol a încercat mesajul să-ţi transmită.

— Da, am zis. Pisica lui Schrödinger. E aşa cum a spus Oliver: Maisie a fost întemniţată într-o stare de schimbare perpetuă.

— N-aţi vrea să daţi explicaţii şi pentru copiii care abia acum au intrat în clasă? a întrebat Ellen, apropiindu-se de noi cu o tavă cu pahare şi cu un ulcior cu ceai îndulcit.

Peste umărul ei, l-am văzut pe Emmet holbându-se la noi prin fereastra bucătăriei.

— Pe şoptite?

A pus tava pe masa din apropierea noastră şi a început să toarne ceaiul. Ne-am îndreptat spre ea. Radia de vitalitate. Îşi purta cu ostentaţie noua tunsoare scurtă şi, în combinaţie cu asta, experimenta un nou gen de machiaj. Avea faţa relaxată şi ochii îi străluceau. Îşi revenise, în sfârşit, şi începea să treacă peste dubla tragedie a pierderii soţului şi fiului în aceeaşi zi. Se hotărâse să-şi redeschidă florăria şi-şi căuta deja un spaţiu liber în Piaţa Oraşului. Şi renunţase la alcool, deşi am văzut că Oliver ascunsese pe furiş sticla cu scotch pe care-o strângea în mână. Măcar dacă ar uita şi de Tucker, o dată pentru totdeauna… M-a privit radioasă. Dragostea pe care mi-o purta era reală, deşi eram fiica bărbatului său, Erik, şi a surorii ei. Totuşi, oricât de mult mi-aş fi dorit să mă-ncred în ea, ştiam că, la fel ca restul rudelor mele, şi dulcea mea Ellen era în stare să mă amăgească.

— Ei? a întrebat ea, cu o înălţare din sprâncene, clătinând din cap cu nerăbdare.

— Pisică în cutie. Nici moartă, nici în viaţă, ci într-o stare aflată cumva între aceste două posibilităţi, până când un observator deschide cutia. Observatorul joacă un rol în hotărârea sorţii pisicii, a rezumat Oliver ceea ce aflasem, apoi a luat un pahar cu ceai.

— Poate sunt o idee cam prea blondă, a zis Ellen, dar nu văd ce legătură are pisica asta cu Maisie a noastră.

Am zâmbit. Îmi plăcea s-o aud numind-o pe Maisie „a noastră”.

— Cel care ajunge primul la Maisie o s-o elibereze din închisoarea ei. Locul în care se află în clipa asta e

niciunde. Şi nicicând. E un simplu punct între mai multe posibilităţi. Observatorul n-o va elibera pur şi simplu, va şi alege unul dintre numeroasele forme de viitor posibile, hotărând astfel ce urmează să i se întâmple.

— Şi cum ne asigurăm că ajungem noi primii la ea? În ciuda acestei discuţii despre niciunde şi nicicând, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu, am răspuns. Ceea ce am văzut părea în totalitate simbolic. Adică pisici vorbitoare şi o uşă neagră cu roşu suspendată în…

— Uşă neagră cu roşu? m-a întrerupt Ellen, cu voce mai sonoră decât ar fi voit.

Şi-a coborât tonul, aruncând o privire către bucătărie.

— Cum arăta?

— Ca orice uşă din panouri. Panourile erau roşii, iar restul negru.

— De ce? a întrebat Oliver. Are vreo semnificaţie pentru tine?

Ellen ne-a privit pe rând şi a rămas cu ochii la Oliver.

— Da, a spus. Tillandsia.

Şi-a lăsat ochii în jos.

— Tucker şi alţi câţiva au cumpărat o casă mare, la ţară, pentru întruniri. E imediat dincolo de Richmond Hill. Acolo ne duceam când am trecut pe lângă tine, la Colonial.

N-am spus nimic, dar ea s-a uitat drept la mine şi a început să se apere.

— Nu mai fac parte din Tillandsia. Doar…

— Doar ce? a întrebat Iris, cu glas aspru.

— N-a fost decât o plimbare. O ocazie de a ieşi din Savannah pentru câteva minute binecuvântate, de a merge undeva unde nu stă nimeni cu ochii pe mine, aşteptându-se să mă îmbăt sau să mă destrăbălez.

A scuipat cuvintele, însă în clipa următoare s-a calmat.

— Îmi cer scuze, dar Tucker nu mă judecă niciodată. Şi nici nu-şi ascunde whisky-ul în clipa când apar eu, a adăugat, săgetându-şi fratele cu privirea.

— OK, e corect, a zis el. A fost o ieşire nevinovată… Şi de ce crezi că povestea noastră are o legătură cu

Tillandsia?

— Casa. E imensă şi are mare nevoie de o groază de reparaţii. Singurul lucru aflat într-o stare decentă e uşa de la intrare. A fost vopsită de curând. Panouri roşii pe fundal negru. E hidoasă. I-am spus lui Tucker că e primul lucru care ar trebui să dispară, dar el s-a mulţumit să râdă. A zis că, într-un fel, îi place aşa şi că, probabil, o vor păstra.

Am înţeles că acea nouă casă pentru Tillandsia era proiectul lui Peter, dar am dat descoperirea asta deoparte, pentru când aveam să-mi găsesc timp să mă gândesc la ea.

Oliver a clătinat din cap.

— Ar putea fi o simplă coincidenţă.

— Ar putea fi, am spus, în clipa când m-a izbit adevărul, dar ştim cu toţii că nu e. Eu şi Maisie am venit pe lume ca urmare a „activităţilor” din Tillandsia. Tucker însuşi mi-a spus că mama a fost cea care l-a iniţiat, aducându-l în Tillandsia. Tot ea l-a introdus în grup şi pe unchiul Erik – încă mă mai trezeam numindu-l astfel – nu-i aşa?

— Bombonico… a început Ellen.

— Da, a întrerupt-o Iris. Dar nu pentru sex. Emily urmărea altceva.

S-a întors către sora şi fratele ei, anticipându-le protestele.

— Fetele au, cumva, o legătură cu Tillandsia. Dacă vrem s-o aducem vreodată pe Maisie înapoi, Mercy trebuie să ştie ce-ncerca Emily să facă.

— Ai dreptate, a zis Oliver.

Ellen a dat din cap, dar s-a cuprins cu braţele. S-a dus să se aşeze la soare, aproape întorcându-ne tuturor spatele. Oliver a urmărit-o cu privirea, dar a vorbit adresându-mi-se mie.

— Micul tău incident de zilele trecute. Cu moşneagul, a adăugat, de parcă ar fi fost cu putinţă să arzi din greşeală inima cuiva fără să fie ăsta primul lucru care să-ţi vină în minte. Pentru zguduiala aia a fost nevoie de un strop de putere. Am simţit cu toţii când ai absorbit-o. Niciun vrăjitor din preajmă n-avea cum să n-o simtă. A fost ca o cădere de tensiune electrică.

— Asta înseamnă, a intervenit Iris, că, ori de câte ori faci ceva care absoarbe foarte multă putere din barieră, ceilalţi vrăjitori ştiu că pui ceva la cale. Dacă vrei să faci ceva de amploare fără să sune trâmbiţa magiei, trebuie să colectezi energie pe o altă cale.

— Bine, dar de ce ai face aşa ceva? am întrebat, când au amuţit amândoi.

— Păi, Gingersnap, depinde de amploarea lucrului pe care vrei să-l faci.

Iris şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Dacă nu poţi absorbi din barieră, nu-ţi mai rămâne decât să apelezi la tacticile prietenei tale Jilo. Foloseşti magia prin afinitate, te bazezi pe atracţia reciprocă. Ceea ce merge de minune pentru trucuri mărunte. Dar, în realitate, fără să te atingi de barieră nu poţi pune mâna pe marea putere adevărată decât pe două căi: magia sângelui şi Tantra, sacrificiu şi sex.

— Aşa că s-a folosit de Tillandsia ca să-şi construiască o baterie pentru putere, am spus.

— Da. Cred că tu şi Maisie sunteţi un produs secundar neprevăzut, obţinut de Emily ca urmare a întrebuinţării sexului pentru colectarea unei mari cantităţi de energie magică.

— Dar de ce? Ce-ncerca să facă, de ce-i trebuia?

— Nu ştim. Presupun că nici nu vom afla vreodată, a răspuns Iris, clătinând din cap cu tristeţe. A murit înainte de a reuşi să scoatem asta de la ea.

— Oh.

Propria răsuflare m-a trădat şi cuvântul mi s-a înţepenit în gât. Iris făcea treabă foarte bună, îşi spunea povestea fără să se dea de gol cu nimic.

— Nu putem face nici măcar presupuneri? am întrebat şi sunetul jalnic al propriul meu râs m-a făcut să tresar.

— Am putea face speculaţii toată ziua, a răspuns Iris, întinzându-şi mâna spre mine.

Nu i-am luat-o.

— Dar trebuie să-ncercăm să-nţelegem ce relaţie există între toate astea şi ce i s-a întâmplat surorii tale.

— Dar, dacă tu ai dreptate, iar eu şi Maisie avem cumva vreo legătură cu ceea ce a sperat mama să poată face când a intrat în Tillandsia, trebuie să descoperim despre ce anume a fost vorba. Cum altcumva ne-am putea da seama ce legătură are asta cu Maisie?

— Are dreptate, a încuviinţat Oliver.

Am simţit neliniştea crescând în Iris ca un val aproape palpabil.

— Dar de unde să-ncepem? După ce-a murit Emily, Ginny a cerut jurnalele ei.

Nu ştiu ce anume a fost la mijloc – lipsa oricărei viclenii din tonul lui, lipsa de concentrare cu care trecea de la o variantă la alta sau faptul că nici măcar nu încerca să-şi păstreze calmul – dar ceva mi-a spus că, într-adevăr, nu ştia că mama trăieşte. Am simţit uşurarea ca pe o zvâcnire, subminată însă de îndoielile încă puternice pe care continuam să le am în privinţa lui Iris şi Ellen.

— Iar tu, Gingersnap, ştii mult prea bine că din ele n-a mai rămas decât cenuşa.

A şovăit.

— Am putea încerca, o spun cu toată seriozitatea, să căutăm ecouri, dar totul s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă!

— Să căutăm ecouri?

Până atunci nu mai auzisem de aşa ceva.

— Să încărcăm atmosfera în locurile unde şi-a petrecut Emily cea mai mare parte a timpului. Să vedem dacă putem reda amintirile pe care le-ar mai putea conţine încă mediul înconjurător.

— După atâta timp? a întrebat Iris. Nu, nu cred că merită nici să ne ostenim, nici s-atragem atenţia golemului asupra lucrurilor pe care le facem.

Mătuşa mea s-a uitat drept la mine.

— Ştii că se află aici ca să ne spioneze. E singurul motiv al prezenţei lui. E ridicol din partea familiilor să insiste că se pricepe, cumva, mai bine decât noi să te antreneze ca să-ţi foloseşti magia.

— E adevărat. Moş Ene e sub papuc, dar cum altcumva l-

am putea ţine ocupat mai bine decât punându-l să-i arate lui Mercy cum să caute, cernând amintirile? a zis Oliver. Nu e nevoie să ştie adevăratul motiv. Doar că lui Mercy i-ar plăcea să-nveţe asta.

Ellen s-a răsucit în scaun.

— Sunt de acord cu Iris. Ideea nu e bună.

Am văzut-o trimiţând spre Iris o scurtă privire îngrijorată, dar sora ei şi-a păstrat aerul stoic.

— Aveţi voi una mai bună? a întrebat Oliver, dar n-a aşteptat răspunsul. Nu, nu cred. Aşa că rămâne stabilit, a adăugat, apoi mi s-a adresat mie: Hai să-l căutăm pe Emmet. Oh, o clipă – vocea îi mustea de sarcasm – uite-l.

A făcut un gest de salut către fereastra la care stătuse Emmet tot timpul, neclintit.

10

Emmet stătea tot ca o statuie când am intrat în încăpere şi s-a întors spre noi abia după ce l-a strigat Oliver.

— Hei, Moş Ene, eşti gata s-o-nveţi pe fata noastră o şmecherie?

— Bineînţeles că sunt gata să contribui la educaţia lui Mercy. E singurul scop al prezenţei mele în casa voastră, a spus, apoi m-a sfredelit cu ochii săi negri. E singurul scop pe care-l urmăresc dându-i lecţii, atât de bine cât mă pricep.

Camera s-a umplut de o anumită tensiune, manifestată fizic prin întunecarea aerului din jur.

— Nimic la nelalocul lui, a spus Oliver, abia şoptit şi, cu toate că am simţit, fără dubiu, că Emmet îl auzise, expresia feţei golemului a rămas neschimbată. Atunci e bine. Mercy, aici de faţă, vrea să-nveţe cum să scuture ceva amintiri din casa asta veche. Să-ncarce atmosfera şi să vadă ce iese la iveală. Poate să-şi întrezărească mama, sau bunicii.

— Aş fi mai mult decât încântat să-ţi arăt.

Emmet s-a uitat direct la mine, ca şi cum ar fi uitat că Oliver se afla în aceeaşi încăpere cu noi.

— M-am gândit că poate am abordat educaţia ta greşit, străduindu-mă să te-nvăţ ceea ce cred eu c-ar trebui să ştii, nu ceea ce ţi-ar plăcea ţie să afli. Poate că, în graba lor de a te împovăra cu responsabilităţile unei ancore a barierei, familiile te-au tratat ca pe un obiect. Au uitat, aşa cum au uitat şi eu, că eşti om şi vrăjitoare prin naştere.

— Mulţumesc, am spus, mişcată de cuvintele lui.

Rezumau o mare parte din ceea ce simţisem în ultima vreme; familiile vedeau pur şi simplu în mine un recipient al puterii, iar pentru părinţii lui Peter eram incubatorul copilului lui. Undeva, pe parcursul transformării în ceea ce trebuia să devin, cea care eram se pierduse.

— Însă, a continuat el, mi s-a interzis să te ajut – pe tine sau, în privinţa asta, pe oricare dintre voi – să-ncerci s-

ajungi la Maisie.

— Nu-ţi cerem să faci aşa ceva, a zis Oliver. Adică aş fi putut s-o-nvăţ eu însumi ceea ce vrea să ştie. Dar, pur şi simplu, ne-am gândit că astfel o să simţi să serveşti scopului pentru care te afli aici. Şi, a adăugat pe un ton care spunea că se enervase, sperăm că aşa o să stai ceva mai puţin la pândă.

Mi-am dat seama că nu-ncerca să-l provoace; dar încă îl mai considera pe bărbatul înalt un morman umblător de pământ, nedemn de consideraţie şi, probabil, incapabil să simtă împunsăturile.

— Nu mi-am dat seama că „stau la pândă”. Unica mea intenţie a fost să mă aflu tot timpul la dispoziţia lui Mercy.

Vorbea cu glas echilibrat şi ferm. Numai ochii dezvăluiau că Oliver atinsese o coardă sensibilă. Emmet mă sâcâia într-adevăr, dar nu voiam să-l văd suferind.

— Vino, Emmet, am spus, luându-l de mână şi trăgându-l după mine.

Tonul lui Oliver devenea din ce în ce mai sardonic şi ştiam că, dacă rămânea în prezenţa lui Emmet, avea să-l folosească drept ţap ispăşitor, revărsându-şi asupra lui toată furia şi toată frustrarea. Eu şi golemul aveam, de fapt, multe lucruri în comun. Familiile ne considerau pe amândoi nişte pioni, nişte mijloace prin care să-şi atingă scopurile. În realitate, în întreaga poveste, era la fel de pierdut ca mine.

Căldura mâinii lui m-a surprins; arderile lui erau mai intense decât ale unui om obişnuit. Mă urma îndatoritor, aşa că i-am dat drumul. Şi, în clipa aceea, l-a străbătut ceva tangibil. Dezamăgire? În ultima vreme mă izbeau sentimentele altora. Încercau să mă copleşească, şi asta era, în mare parte, motivul pentru care mă simţeam atât de pierdută. Trebuia să vorbesc despre asta cu Emmet sau cu altcineva, dar mă îndoiam că e momentul potrivit.

— Amintiri despre mama ta, despre părinţii tăi, a spus el, când am ajuns la primul etaj. Ar putea fi mai dificil de invocat, fiindcă a trecut ceva timp şi fiindcă toţi sunt… dispăruţi.

— OK, m-am grăbit să-l aprob.

— Poate-ar trebui să-ncepem cu ceva mai uşor, a zis şi, pentru prima oară de când devenise *real,* i-am desluşit pe buze o umbră de zâmbet. Şi eşti dornică să-ţi îmbunătăţeşti astfel poziţia? Vreau să ai senzaţia unei realizări, mi-a explicat. Un succes o să te-ncurajeze să-ţi continui studiile cu mai multă tărie decât eşecurile de mai înainte.

Am râs.

— Ai citit cărţi despre metodele de predare din învăţământ, nu-i aşa?

— Ei bine, da, a recunoscut el, lăsându-şi ochii în jos şi trăgându-se uşor înapoi, ca şi cum i-aş fi descoperit un secret stânjenitor. Te simţi ofensată?

Am făcut semn că nu şi l-am privit dându-mi ochii peste cap.

— Ei, haide. Cu ce începem?

— Urmează-mă, a spus, şi m-a condus chiar în camera mea. Pot să-nchid uşa?

— Bineînţeles. De ce nu?

— M-am gândit că te-ai putea simţi vulnerabilă fiind singură aici cu un bărbat. Cu un străin.

— Nu eşti străin, am răspuns. Te cunosc de când ai venit pe lume.

Umerii lui laţi s-au relaxat şi buzele pline i s-au arcuit într-un zâmbet. Tristeţea care-i bântuia privirea s-a risipit, deşi numai pentru o clipă.

— Eşti singura care vede în mine un om adevărat. Toţi ceilalţi – mătuşile tale, unchiul tău şi restul familiilor – mă consideră o carcasă goală. Un automat.

— Noi doi ştim că nu e aşa. Şi, mai devreme sau mai târziu, îşi vor da seama şi ceilalţi.

I-am atins braţul şi am simţit o vibraţie străbătându-l. Pentru o clipă, faţa i s-a împurpurat şi i-au tremurat buzele. M-am tras înapoi şi momentul a trecut.

— Nu mă-ndoiesc că ştii deja, a spus, pe ton acum distant, profesoral, că totul e făcut din energie. Energie vie. Tot ce ne-nconjoară. Pereţii, podeaua, patul şi biroul

tău. Acţiunile şi circumstanţele sunt alcătuite tot din energie, iar energia nu poate fi distrusă. Însă modul în care ea se organizează se schimbă cu timpul. Casa asta e bine întreţinută. Acoperişul e aproape nou; zugrăveala e proaspătă. Familia ta continuă să toarne în ea energie nouă, menţinând-o în starea pe care-o doreşte. Dacă n-ar face-o, în cele din urmă casa s-ar părăgini şi s-ar prăbuşi.

S-a întrerupt şi s-a aşezat la biroul meu. La aproape doi metri şi zece înălţime, părea supradimensionat în mod bizar faţă de scaun.

— Înţelegi?

— Da, cred că da. Entropie şi tot restul.

La universitate făcusem continuu progrese la cursurile de fizică, matematică, limbi străine, artă şi literatură. Mătuşa Iris se simţea de multă vreme frustrată fiindcă nu-mi luasem nicio diplomă, deşi aveam credite suficiente pentru trei. Îmi plăcea să-nvăţ şi cred că o parte din mine se temea că o diplomă ar fi fost simbolul încheierii anilor de învăţătură. Partea raţională a minţit îmi spunea că eram datoare faţă de mine însămi să-mi finalizez cursurile şi că, totodată, trebuia să fiu un bun exemplu pentru fiul meu. Voiam să ştie că mama lui duce la bun sfârşit tot ce începe. Mi-am promis s-o fac imediat după naşterea lui Colin.

Emmet s-a uitat la mine cu mândrie.

— Da. Lucrurile se dezmembrează. E valabil şi-n privinţa evenimentelor. Noi construim evenimentele din viaţa noastră. Le mobilăm cu inteligenţa noastră şi le decorăm cu sentimentele noastre, dar ne-ndepărtăm de ele. Nu le alimentăm cu energie nouă şi, cu timpul, pălesc şi sunt dispărute pentru simţurile noastre. Asta ne dă senzaţia că timpul trece; ceea ce numim „prezent” arată pur şi simplu unde investim cu toţii cea mai multă energie.

— Înseamnă că evenimentele de zi cu zi din viaţa mamei mele sunt încă disponibile pentru mine dacă le pot oferi destul de multă energie?

— Da, într-o anumită măsură, dar timpul a trecut. Şi, cu mult mai important, ai o senzaţie foarte bine înrădăcinată de despărţire de mama ta.

Ironia cuvintelor lui aproape că mi-a tăiat răsuflarea, dar Emmet era prea prins de propria lui prelegere ca să observe.

— Cele mai apropiate amintiri sunt cel mai uşor de reînviat – nu aşteaptă decât o răbufnire de energie suficient de puternică. Poate cu asta ar trebui să-ncepem.

Emmet s-a ridicat şi s-a apropiat de mine, oprindu-se atât de aproape încât îi simţeam căldura trupului radiind lângă mine.

— Apreciezi acest recipient, a spus, după ce m-a fixat cu privirea preţ de o clipă îndelungată. Îţi produce o reacţie emoţională, poate că şi una fizică.

Nişte mâini puternice m-au înşfăcat şi m-au tras într-o strânsoare de fier. Gura lui a găsit-o pe a mea şi a deschis-o cu sila, şi limba lui, o flacără pâlpâitoare, a pătruns înăuntru cu forţa. O răbufnire de foc mi-a coborât brusc în josul şirei spinării şi, dacă braţele lui nu m-ar fi strâns cu atâta putere, aş fi fost ridicată de pe podea. Când m-a eliberat, în sfârşit, aveam răsuflarea tăiată. M-am tras înapoi şi l-am pălmuit cu toată puterea. Degetele mele au lăsat urme, dar el n-a reacţionat. În schimb, m-a înşfăcat şi m-a răsucit iarăşi, întorcându-mă cu spatele.

Am dat cu ochii de o versiune a mea mult mai tânără, într-o rochie roz de plajă, pe care o detestam. După gustul lui Iris, eram un băieţoi, şi se străduia fără răgaz să mă facă să mă-mbrac ca o fată. Eu, cea în rochie roz, stăteam la masă, cu creioane în mână şi cu o expresie furioasă pe faţă. Imaginea i-a smuls actualei mele versiuni un zâmbet. Emmet şi-a slăbit strânsoarea şi m-am tras mai aproape. Acum îmi aminteam momentul. Iris mă pedepsise pentru că-mi ieşisem din fire tocmai fiindcă trebuia să port rochia aia.

— Când ţi l-ai imaginat pe tatăl tău, ai desenat silueta mea, trupul meu. Cu creioanele alea.

Vocea lui Emmet trecea peste umărul meu.

Am fost şocată, dar ştiam că avea perfectă dreptate, în desen se vedeau mâinile imense şi puternice ale unui bărbat înalt şi voinic, cât un copac. Îmi imaginasem pe

cineva care ar fi putut repara nedreptatea făcută mie de rochiile roz şi de pedepse. Uitasem de imaginea aia după ce mă maturizasem, lăsând în urmă speranţa copilărească de a-mi găsi tatăl. Dar, în linii mari identică, imaginea stătea acum în spatele meu. M-am întors spre ea.

— Recipientul ăsta ar fi putut lua orice formă – a unui copil, a unei femei, a unui animal de casă, în aceeaşi măsură. Când ai dat cu ochii de el înălţându-se din pământ, nu conţinea nimic altceva decât potenţial în cea mai pură stare. Mintea ta l-a modelat astfel. Când te confruntai cu moartea lui Ginny şi cu problemele apărute între tine şi sora ta, dorinţa de a avea un tată a reieşit la suprafaţă, probabil nu conştient, dar cu destulă forţă încât să dea naştere acestei imagini. Tu ai inventat forma în care s-au scurs energiile. Au răspuns, pur şi simplu, nevoii tale de protecţie, proiectată asupra lor.

Oh, nu, nu mă simţeam câtuşi de puţin dezgustată, dându-mi seama că mă simţeam atrasă de o imagine paternală idealizată. Ei, m-am gândit, în treacăt, poate că Emmet nu era altceva decât o manifestare a percepţiei infantile a bărbatului ideal. Mulţumită de acea atenuare a sentimentului de vinovăţie şi hotărâtă să nu mă mai gândesc niciodată la asta, m-am retras cu câţiva paşi, îndepărtându-mă de Emmet.

— Nu ştiu, am spus.

— Şi apoi mi-ai ales numele, a continuat el, înaintând ca să recâştige spaţiul pe care-l pusesem între noi. Îţi place sau nu, ţi-ai pus amprenta asupra acestui trup. M-ai însemnat cu pecetea ta. Bariera te-a ales şi a făcut din mine un om, un bărbat, în aceeaşi clipă. Nu pot să cred că aşa ceva s-a petrecut din greşeală sau din întâmplare.

A îngenuncheat în faţa mea, aducându-şi privirea aproape la înălţimea ochilor mei.

— Mercy, ţin minte incidentele din vieţile tuturor celor nouă care m-au creat. Toate bucuriile lor, toate petele ruşinoase din existenţele lor, toate realizările, toate micile infidelităţi. Dar, Mercy… faţa ta apărându-mi înaintea ochilor e prima *mea* amintire.

— Ridică-te, Emmet, am spus, încercând să împrăştii pasiunea pe care-o simţeam în declaraţia lui, dar s-a întins şi m-a prins de amândouă mâinile.

— Mercy, bariera n-a făcut o greşeală. M-a creat *pentru* tine. Eşti unicul meu ţel şi unica mea pasiune.

Aş fi putut să mă simt ameninţată sau stânjenită, dar ştiam că nu spune nimic altceva decât adevărul.

— Poate că da, deocamdată, dar o să-ţi găseşti altele.

A devenit livid; ideea asta îl îngreţoşa. Nu ştiam de ce alesese tocmai acel moment ca să-mi facă această declaraţie, dar îmi oferea tot ce avea şi tot ce era. În întregime. Momentul în care dăduse cărţile pe faţă fusese marele lui pariu cu viaţa. Mi se rupea inima respingându-l, dar ştiam amândoi c-o să spun nu.

— Sunt gravidă. Mă mărit cu Peter.

— Dac-ai fi voit să te măriţi cu el, ai fi făcut-o deja.

În voce i se strecura furia. Hotărârea mea îl rănise.

— A fost nevoit să se folosească de magia unei babe ca s-ajungă la tine.

— Nu e aşa. Eram derutată, l-am contrazis, calmă, ignorând indignarea încărcată de ură pe care i-o simţeam în glas.

Nu voiam să-l fac să sufere. Nu mă gândisem niciodată c-ar fi putut avea sentimente faţă de mine.

— Jackson m-a amăgit. M-aş fi întors oricum la Peter. *M-am întors* la Peter. Îl iubesc. Îi port copilul.

— Îţi voi creşte cu dragă inimă copilul ca şi cum ar fi al meu, mi-a făgăduit Emmet.

— Ajunge, am spus, smulgându-mi mâinile dintr-ale lui. Ieşi din camera mea.

I-aş fi poruncit să plece din casa mea, să plece din Savannah, dar, în ciuda raţiunii, n-aveam inima s-o fac. N-avea unde altundeva să se ducă.

— Cum doreşti.

S-a ridicat, arătându-şi înălţimea impresionantă.

— Măcar ai aflat cu câtă uşurinţă se poate pune pasiunea în slujba magiei şi de ce a folosit-o mama ta ca să-şi atingă scopurile.

În prima clipă n-am fost în stare să-mi găsesc cuvintele. Cristalul lui Ellen fusese acolo, lângă noi, dar nu putea opri decât spionatul de la distanţă. Am rămas cu gura căscată.

— Ai tras cu urechea la discuţia noastră. Ai reuşit cumva să ne-auzi.

— Nu tocmai. Unul dintre vrăjitorii care m-au creat e surd. De la el am primit priceperea de a citi pe buze. Ia notă că familiile mi-au interzis să te ajut în orice fel în privinţa lui Maisie, dar n-au spus nimic despre mama ta.

A dat să plece, dar s-a întors din nou spre mine.

— Crezi că-l cunoşti pe Peter, dar poate nu ştii anumite lucruri despre el.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Nu ţi se pare ciudat că e singurul peţitor care ţi-a bătut la uşă, singurul peţitor *uman?*

— Oamenii obişnuiţi sunt înclinaţi să se teamă de familia mea. De magie.

— Tocmai de-asta vrăjitorii se căsătoresc de obicei între ei, dar Peter al nostru n-a fost niciodată îndepărtat cu ajutorul magiei. Nu ţi s-a părut niciodată bizar?

— N-am de gând să-l bârfesc pe Peter cu tine, am spus, simţind mânie împotriva golemului, graţie loialităţii mele faţă de Peter şi dragostei pe care i-o purtam.

Emmet a dat din cap şi a plecat în tăcere, lăsând uşa deschisă. Am traversat camera ca s-o închid, dar Ellen a apărut înainte de a apuca s-o fac.

— Ai aflat de la golem ceea ce te interesa? m-a întrebat, trecându-mi pragul camerei fără s-aştepte să-i dau permisiunea. Dacă nu, ştii că-mi face plăcere să te învăţ eu.

— Nu e nevoie, am răspuns. Cred c-am înţeles cum să-ncarc camera cu energie. Mulţumesc.

Nu era adevărul adevărat, dar n-aveam dispoziţia necesară ca să-i ofer amănunte despre lecţia mea.

Ellen a răsucit scaunul măsuţei mele de toaletă şi s-a aşezat cu faţa la mine.

— Îmi pare rău, am spus. Mă pregăteam să plec.

— Dar îmi poţi acorda câteva minute, nu?

Şi-a netezit fusta şi şi-a aranjat părul tuns şic.

— Te rog.

— Bine, am dat din cap, şi m-am aşezat pe patul meu, la picioare.

— Ştiu că nu eşti încântată fiindcă am de gând să-mi petrec timpul cu Tucker…

— Nu, chiar nu sunt, am întrerupt-o, şi cuvintele mi-au sunat mai tăios decât aş fi vrut. Te descurci atât de bine. Nu vreau să-l văd trăgându-te din nou în jos.

— Oh, Mercy, îmi dau seama de ce, din perspectiva ta, ai impresia că mă trage în jos. Pentru că judeci după ceea ce se vede din afară. Nu ştii nimic despre nenumăratele ocazii în care m-a ridicat de jos.

Şi-a lăsat capul pe-o parte, cu părul blond căzându-i pieziş în jurul feţei angelice. Ochii ei de culoarea albăstrelelor nu se mai uitau direct la mine. Ţintuiau în schimb un loc de pe podeaua dintre noi.

— Eram aproape nebună. Ba nu, eram de-a dreptul nebună de durere după ce i-am pierdut pe Erik şi pe fiul nostru. Nu mai voiam să trăiesc în lumea asta fără ei. Am încercat să mă stăpânesc măcar până ce au fost înmormântaţi. În noaptea de după ceremonia funerară…

A tăcut şi din ochi au început să-i curgă lacrimi mari.

— Am luat o lamă de ras şi mi-am tăiat venele.

Dezvăluirea asta mi-a smuls un geamăt.

— Voiam să se termine. Îmi doream moartea cu atâta ardoare încât nu m-am sinchisit de durere. Nu mi-a păsat de sânge. M-a lăsat indiferentă gândul că unul dintre voi o să mă găsească. Mă chinuia o suferinţă cumplită, nu găseam nici măcar o singură rază de lumină care s-o străpungă.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi i-am simţit groaza din ochii tăind în mine, aşa cum tăiase cândva lama de ras în carnea ei.

— N-am murit, Mercy. Propriile mele puteri nu m-au lăsat. Tăieturile mi se vindecau aproape la fel de repede cum le făceam.

S-a ridicat, s-a apropiat de fereastra mea şi a privit ziua perfectă de afară.

— După patru sau cinci ore, m-am dat bătută. Mi-am turnat ceva de băut. Am curăţat mizeria. M-am dus la culcare.

Mătuşa mea s-a întors spre mine.

— A doua zi, am dat buzna peste Tucker, pe River Street. Tocmai se muta în biroul lui.

— Şi a profitat de durerea ta.

— Nu. Nu.

Ellen s-a grăbit să mi se aşeze alături şi m-a luat de mâini.

— Uită-te la mine, mi-a poruncit, şi m-am uitat. N-a profitat de mine. M-a lăsat să profit eu de el.

N-am spus nimic, dar probabil că îndoiala mea era evidentă.

— Nu c-ar fi cu adevărat treaba ta, a zis, dar au fost aproape doi ani în care ne-am bucurat de prietenia noastră, înainte de a lua în seamă atracţia pe care-o simţim unul faţă de altul.

— N-avea nevoie de tine pentru sex. Pentru asta avea Tillandsia.

Ellen m-a privit cu ochi măriţi de furie, dar şi-a recăpătat controlul.

— Ai dreptate. N-avea nevoie de mine pentru sex. N-avea nevoie de mine pentru bani. N-avea nevoie de mine pentru nimic. Mă voia, pur şi simplu. Mi-a fost prieten sincer ani întregi.

— Un prieten sincer care vrea să-ţi seducă nepoatele.

— Am vorbit cu el despre asta. Mi-a promis că n-o să te mai abordeze niciodată ca să intri în Tillandsia. Şi va ieşi şi el din grup. Se ocupă de renovarea casei lor pentru întâlniri, apoi se retrage pentru totdeauna.

— Ellen, am spus, exasperată. Promisiunile lui n-au nicio valoare. Nu e un om bun. Pur şi simplu, nu e bun de nimic.

— Peter îl crede destul de bun ca să şi-l facă partener de afaceri.

— Da, şi nici asta nu mă încântă, dar măcar nu e vorba

decât de afaceri. Există legi care să-l pună la punct, dar tu trebuie să ştii că n-o să-ţi fie credincios niciodată. Tucker nu e în stare de aşa ceva. Nu are asta în ADN.

— Da. Ştiu. Ştiu exact ce fel de om este Tucker. Nu trebuie să mă-ntreb dacă mă minte sau nu. Ştiu că mă *minte* dacă pentru el e mai convenabil aşa decât să-mi spună adevărul.

Ellen a râs ca de o glumă pe care o ştia doar ea.

— Şi sunt al naibii de sigură că nu trebuie să-mi petrec nopţile plângând şi întrebându-mă dacă nu cumva mă înşală, fiindcă ştiu că, dacă nu e în pat cu mine, face dragoste cu altcineva.

A tăcut şi m-a privit în adâncul ochilor.

— Ştiu cine e. E mincinos şi infidel, dar, cu mine, e şi bun şi iubitor. Când suntem împreună fiindcă, în clipa aia, cu mine preferă să fie. Iar când face dragoste cu mine, ştiu că eu sunt cu adevărat cea pe care-o doreşte. Cu Erik, ştiam că trupul lui îmi e alături, pe când inima şi mintea îi erau cu mama ta.

Când am auzit-o spunând asta, aproape că mi s-a tăiat răsuflarea; detestam faptul că existenţa mea era urmarea infidelităţii bărbatului ei, dar ştiam că nu-mi spune asta din cruzime.

— În plus, nu fuge de magie, ca majoritatea bărbaţilor. Cred că stranietatea pe care-o simte în jurul meu e o parte din ceea ce-l atrage către mine. Nu mă judeca, scumpa mea. Şi nu-l judeca nici pe Tucker. E-adevărat că e un nemernic, dar dincolo de asta nu există scopuri nemărturisite. Cu el, ceea ce vezi e cu adevărat ceea ce primeşti.

— Dar, Ellen, tu meriţi mai mult.

— Oh, dragă fetiţă, n-ai tu idee ce merit eu, dar trebuie să-nţelegi un lucru. Tucker e departe de perfecţiune, dar mă face fericită aşa cum nimeni altcineva nu reuşeşte.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta, am spus, ridicându-mă, şi m-am îndreptat spre uşă.

— Mercy! a strigat Ellen, cu glas pătrunzător, făcându-mă să mă opresc brusc şi să mă-ntorc spre ea. Tucker mi-a

propus să mă mărit cu el.

Mi-a lăsat răgaz câteva secunde, ca să-i pot pricepe sensul cuvintelor.

— Am acceptat.

11

Ellen s-a ridicat şi a plecat, lăsându-mă cu gura căscată. Am decis că n-aveam ceva mai bun de făcut decât să ies din casă. Am rotit scaunul pe care stătuse mătuşa mea şi m-am aşezat în faţa oglinzii. Mi-am trecut o perie prin păr, certându-mă în mintea mea cu oameni care nu erau de faţă. Peter ocupa prima poziţie pe listă. Tucker reuşise să-mi manipuleze logodnicul, îl convinsese să facă afaceri cu el. Se străduia să se strecoare în familia noastră şi parteneriatul lor îl ajutase pe ticălos să-şi găsească o *justificare.* Separat, am avut o conversaţie imaginară cu Ellen, i-am spus că-şi pierduse minţile dacă-şi imagina c-o să-i fiu domnişoară de onoare. Pe urmă mi-am dat seama că, purtându-mă astfel, fie şi numai în imaginaţia mea, dădeam dovadă de meschinărie sufletească.

Am lăsat peria jos şi m-am privit în oglindă. Femeia de acolo se uita la mine furioasă, cu ochi îngustaţi. Nu, mi-a plăcut ce-am văzut. Nu-mi plăcea cum mă afectau sentimentele mele faţă de Tucker. Dacă omul încerca, într-adevăr, să se schimbe? Poate trebuia să văd în faptul că-l ajuta pe Peter să se lanseze în afaceri o ofertă de pace adresată mie? Ellen părea să-l considere demn de ea. Poate trebuia să mă străduiesc să-l accept? Pe urmă valul s-a spart şi repulsia pe care mi-o stârnea a trecut peste digul de toleranţă pe care începusem să-l construiesc. *Poate fi oricine, numai să nu fie Tucker.*

Aveam nevoie de un loc liniştit, unde să scap de toată zarva din capul meu. M-am dat cu o cremă de protecţie solară şi cu una hidratantă, apoi cu un strop de ruj roz pe buze, după care mi-am conturat uşor ochii cu un dermatograf. Mi-am pus o rochie de plajă simplă, aproape protocolară, cu un guler care-mi acoperea umerii şi lungă până sub genunchi. Pe urmă m-am dus la biserică.

Alte clădiri se construiseră înghesuit în jur, văduvind turlele Catedralei St. John de fala din vremurile când acestea se înălţau cel mai sus pe cerul oraşului Savannah.

Însă niciuna nu egala splendoarea avântului lor spre înălţimi. Totuşi, frumuseţea exteriorului în stil gotic francez, o alegorie în stuc, nu era pe măsura graţiei cupolelor interioare. Am intrat şi m-am simţit instantaneu consolată de albastrul-bântuit al plafonului scânteietor şi al arcadelor. M-am aşezat pe al doilea rând de bănci de dincolo de intrare şi am stat în tăcere, savurând jocul luminii filtrate prin vitraliile ferestrelor. La fel ca întreaga mea familie, nu eram catolică. Eram protestantă. La drept vorbind, niciunul dintre noi nu era adeptul vreunei religii oficiale, dar eu îndrăgisem dintotdeauna Catedrala St. John. Oricare ţi-ar fi fost religia, descopereai energia plină de împăcare şi pietate a locaşului. Turiştii se strecurau înăuntru, cei mai mulţi dând dovadă de respectul cuvenit faţă de caracterul sacru al clădirii, dar ceilalţi fiind puţin cam prea zgomotoşi în timp ce făceau fotografii. Dar, gălăgioşi sau tăcuţi, erau cu toţii copleşiţi de frumuseţea care-i înconjura. Am închis ochii, lăsând exclamaţiile şi clicurile aparatelor de fotografiat să se transforme în fundalul unei rugăciuni. O rugăciune pentru îndrumare. Şi pentru umilinţă.

— Scuzaţi-mă, domnişoară.

O voce m-a făcut să tresar. Am deschis brusc ochii.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să vă deranjez, a spus un bunicuţ cu pălărie de fetru şi pantaloni scurţi ecosez. Vă numiţi Mercy?

— Da, am confirmat, dând din cap nedumerită.

— Mama dumneavoastră m-a rugat să vă spun că v-aşteaptă afară.

— Mulţumesc, am răspuns, cu inima zvâcnindu-mi în piept.

Am sărit în sus şi m-am grăbit să ies. M-am oprit pe treapta de sus şi mi-am plimbat privirea pe deasupra mulţimii purtătoare de aparate de fotografiat în căutarea feţei mamei mele, dar n-am zărit-o. M-am uitat şi în lungul străzii, încercând să-i descopăr maşina, dar nu se zărea nicăieri.

— Arăţi încântător.

Vocea mamei ieşea dintre buzele altei femei. M-am grăbit să cobor şi să mă apropii de o femeie grăsuţă, de vârstă mijlocie, într-un tricou St. Augustine de culoare verde-fosforescent, prea mare pentru ea.

— Mamă? am întrebat, străduindu-mă să mă obişnuiesc cu vocea ei ieşind dintre buzele de un mov strălucitor ale străinei.

M-am uitat în adâncul ochilor ei, cu pleoapele acoperite, aproape până sub sprâncene, cu fard de un turcoaz întunecat.

— Da, într-un fel. *Împrumut* trupul ăsta pentru câteva clipe. Nu-l pot păstra multă vreme, dar trebuie să-ţi spun că mă gândesc mereu la tine. Creez un refugiu pentru noi, un loc unde putem vorbi fără teamă şi unde o s-o pot cunoaşte pe îndelete pe frumoasa mea fiică. O să trimit după tine cât de curând posibil.

Era ridicol. Trebuia să vină acasă, să se confrunte cu surorile ei. Nu putea continua să fugă de ele.

— Dar am atât de multe întrebări acum. Trebuie să înţeleg ce s-a petrecut. Sunt confuză, mamă, am spus, dar femeia s-a mulţumit să clatine din cap, uitându-se la mine ca la o nebună.

— Dacă ai impresia că sunt mama ta, eşti, cu siguranţă, confuză.

S-a îndepărtat de mine, privindu-mă cu îngrijorare până când au ieşit din biserică prietenele pe care le aştepta. Le-a şoptit ceva celorlalte două, care s-au întors spre mine.

— Nu vă uitaţi la ea! a exclamat prima femeie. Să plecăm de-aici.

Celelalte două au început să râdă şi toate trei şi-au purtat hohotele răguşite către următoarea oprire a turului. Tocmai fusesem catalogată drept una dintre numeroasele ciudăţenii ale oraşului Savannah, dar, ca să fiu sinceră, asta era ultima dintre problemele mele.

12

Când ne-am oprit în parcarea de lângă Magh Meall, am remarcat anunţul de pe uşă: „închis pentru un eveniment personal”. Mulţi dintre cei veniţi la priveghi nu-l cunoscuseră niciodată pe oaspetele de onoare, dar eu aveam un motiv mai bun decât majoritatea celorlalţi să ridic paharul în amintirea lui Peadar. De când închisese bătrânul ochii pentru ultima oară trecuse o săptămână. M-am străduit să nu mă gândesc la ceea ce simţisem când trupul i se săltase sub magia mea, căzând apoi carbonizat la pământ. Ştiam că, în seara aceea, aveau să se afle acolo mulţi dintre clienţii obişnuiţi ai tavernei; cei care veneau să bea, cei care veneau să asculte muzică şi cei care veneau şi pentru una, şi pentru alta. Claire şi Colin îl recrutaseră pe Peter pentru munca de la bar, aşa că fusesem nevoită să ajung acolo în aceeaşi maşină cu Iris şi Oliver.

Nunta lui Ellen cu Tucker fusese anunţată în rubrica de evenimente mondene a ziarului cu o zi înainte.

— Toată lumea se aşteaptă să sosim împreună, spusese ea, ca să explice de ce prefera să meargă cu maşina lui Tucker, nu cu noi, ceilalţi.

Detestam să mă gândesc că urma să se lege de el pentru totdeauna, dar ajunsesem la concluzia că e imposibil s-o influenţez. Mă rugam să-şi găsească fericirea şi să se deprindă cu viaţa de femeie măritată, aşa cum Iris se obişnuise să fie singură.

Nu puteam să nu recunosc că mătuşa mea înflorise după moartea lui Connor. Scăpase de stilul vestimentar care-i reflecta nesiguranţa, acum îşi evidenţia deopotrivă frumuseţea exterioară şi pe cea interioară. În seara aceea se îmbrăcase cu o rochie nouă, neagră, care-i cobora foarte puţin sub genunchi, modestă în privinţa croielii şi culorii, dar seducătoare prin felul în care-i contura silueta elegantă.

Oliver purta un costum negru, la un singur rând, şi o

cravată neagră subţire; cele două nuanţe de negru se asortau într-o măsură sesizabilă doar pentru ochiul lui expert. Ellen considerase că, pentru mine, ideală era lungimea unei rochii de cocktail, şi-mi alesese una gri-verzuie. Nu era cea mai potrivită culoare pentru doliu, dar mă avantaja, potrivindu-se perfect pe mijlocul meu tot mai rotunjit. Mă făcea să mă simt frumoasă şi, Dumnezeu mi-e martor, în seara aceea îmi era de-ajuns.

Oliver a lăsat maşina în apropierea intrării, dar într-un loc unde staţionarea era interzisă. S-a uitat la mine peste umăr şi mi-a făcut cu ochiul.

— Nu e valabil pentru noi, a spus.

Ştiam sigur că, în toată viaţa lui, nu fusese niciodată nevoit să plătească pentru parcare. Dar acum nu blocase niciun hidrant sau altceva de genul ăsta, iar picioarele mi se umflau în pantofii pe care vanitatea mă îndemnase să-i încalţ, aşa că i-am răspuns cu un zâmbet.

— Voi două rămâneţi pe loc, a spus, şi a sărit din maşină ca să deschidă mai întâi portiera lui Iris, apoi pe a mea.

— E minunat să te-avem acasă, a spus Iris, cu vocea şi expresia feţei inundate de dragostea pentru fratele ei mai mic.

El a închis portierele, ne-a oferit fiecăreia dintre noi câte un braţ şi ne-a condus spre uşa care s-a deschis la apropierea noastră.

— Ei, iat-o pe frumoasa mea viitoare noră! m-a întâmpinat Colin, aplecându-se ca să-mi lase pe obraz un sărut umed, asezonat cu whisky. Pentru Claire, prezenţa ta şi a familiei tale valorează cât întreaga lume. Valorează cât întreaga lume pentru noi amândoi.

Un alt sărut, şi Oliver a reuşit să mă treacă peste prag.

— Va sosi şi Ellen în scurt timp, a explicat el.

— Am primit frumoasele flori trimise de ea – sunt alături de aranjamentul făcut de Claire pentru Peadar al nostru.

Colin s-a silit să zâmbească.

— Şi, fiindcă a venit vorba de Ellen, abia aştept să-l felicit pe Tucker fiindcă a convins-o în sfârşit să facă din el un bărbat onest.

— Asta ar fi o adevărată faptă de glorie, a spus Iris.

Iminenta ceremonie nupţială n-o entuziasma mai mult decât pe mine.

— Poate ar fi nimerit să facem o nuntă dublă? m-a întrebat Colin, binedispus.

— Nicio şansă, a răspuns Oliver. Nu e cazul să-ţi doreşti vreodată să vezi două femei Taylor concurând pentru luminile aceleiaşi scene. Crede-mă, e foarte uşor să te arzi.

L-a luat pe Colin de umeri şi l-a condus către whisky.

Mi-am îndreptat privirea către partea opusă a încăperii, unde Peter radia, uitându-se la mine din spatele barului. Ni s-au întâlnit ochii şi am simţit copilul mişcându-se.

— E-n ordine, omuleţule, am spus. E tatăl tău.

M-am apropiat de bar şi Peter s-a aplecat peste tejghea ca să mă sărute apăsat şi lacom. Din nou gust de whisky. Era ceva cam roşu la faţă şi avea ochii umezi. Sângele lui irlandez ieşea la iveală.

— Iată-te, dragostea mea, a zis Claire, venind lângă noi şi luându-mă în braţe.

— Vă pot ajuta cumva?

— O, nu, totul e sub control. Ai văzut aranjamentul comemorativ?

— Nu, nu încă.

— Haide, vino să ţi-l arăt.

M-a condus pe lângă bar, către o masă lungă. O acoperea o faţă de masă albă, ancorată la capete de două vaze voluminoase, ambele cu trandafiri albi, lisianthus albaştri şi irişi galbeni, contopiţi într-unul dintre buchetele preferate de Ellen. O fotografie mare, alb-negru, a unui bărbat tânăr, cu zâmbet întunecat şi poznaş, stătea în mijloc, flancată de lumânări albe înalte şi de alte poze mai mici, care-l înfăţişau pe Peadar de-a lungul timpului (anii ’70? – anii ’80?), cu părul negru încărunţind şi cu ridurile întinzându-i-se la colţurile ochilor. Era şi un polaroid asemănător cu cel găsit de detectivul Cook, unul în care Peadar stătea între Claire şi Colin, ţinându-l în braţe pe bebeluşul Peter, tizul său.

— Aproape că nu-ţi vine să crezi că acest bebeluş sfrijit a

crescut ca să devină omul din spatele barului, am spus, negăsind nimic de zis despre bătrânul străin, a cărui existenţă ne adunaserăm s-o comemorăm.

Faţa lui Claire s-a întunecat pentru o clipă, însă apoi a aruncat o privire spre fiul ei şi zâmbetul i-a revenit pe de-a-ntregul.

— Da, nu-i aşa?

S-a întors către aranjamentul comemorativ.

— N-am avut prea multe fotografii de care să ne folosim. Asta e din ziua când l-am adus pe Peter acasă, de la spital. Atunci, a adăugat ea, atingând rama groasă din partea de jos a polaroidului, l-am văzut ultima dată pe Peadar. El şi tatăl lui Colin s-au certat urât şi apoi… ei, apoi nimic.

Claire a încercat să-şi reţină lacrimile.

— Îmi cer scuze. Nu suport gândul că e posibil să fi fost ucis.

Aş fi dorit să-i spun că nu fusese omorât. Şi că nu murise fiind singur. Aveam s-o fac cât de curând, dar nu acolo şi, cu siguranţă, nu în acest moment.

— A fost atât de drăguţ, atât de inocent.

— Mi-am dat seama, am spus, atrăgându-mi privirea ei nedumerită. Din fotografii, am adăugat, deşi pozele nu reflectau câtuşi de puţin inocenţa din ochii lui Peadar. Pare un om foarte de treabă.

Claire a scos un şerveţel din buzunar şi şi-a şters ochii.

— Trebuie să mă-ntorc la bucătărie, să văd cum merge treaba acolo.

M-a îmbrăţişat în grabă şi m-a mângâiat uşor pe burtă. Am observat că Ellen tocmai intra, urmată de un Tucker sfios. Zâmbea cu gura până la urechi şi accepta cu încântare numeroasele strângeri de mână şi bătăi pe umăr care-l întâmpinau. În clipa aceea m-am detestat. Părea fericit. Şi îndrăgostit cu adevărat. Cine eram eu, ca să pun la îndoială deciziile lui Ellen? Mi-am dat seama că trebuie să mă maturizez şi să-mi cer scuze.

În apropierea barului, mai multe voci au început „The Girl I Left Behind Me[6]”, unindu-se într-un cor condus, spre

[6] Cântec popular irlandez. (*N.red.).*

amuzamentul meu, chiar de Oliver. Un muzicant de lângă estrada pentru orchestră a umplut aerul cu sunete de mandolină. Cimpoaiele irlandeze s-au trezit la viaţă şi, câteva clipe mai târziu, li s-a alăturat o vioară, urmată de un banjo. În cor au intrat glasuri din toate colţurile. Iris îşi lăsase paharul jos şi dansa cu Colin. Da, *aşa* e priveghiul la irlandezi. Nu izbutisem să-l salvez pe Peadar, însă, uitându-mă în jur şi simţind muzica venind către mine, mă simţeam fericită. M-am aşezat lângă aranjamentul comemorativ, de unde vedeam foarte bine estrada.

O mână m-a atins pe umăr şi, când m-am întors, am dat cu ochii de detectivul Cook, în picioare în spatele meu.

— Continuă să fie sufletul petrecerilor, nu-i aşa?

A discuta cu el despre Oliver mi se părea, cumva, lipsă de loialitate.

— Cred că n-ar fi trebuit să vii aici în seara asta, am spus. Evenimentul e personal şi n-am văzut numele „Detectiv” pe lista invitaţilor.

Ştiam prea bine că el şi Oliver avuseseră o relaţie. Idila lor secretă se încheiase, cu ani în urmă, cu o tragedie, în care fusese amestecată Grace, nepoata lui Jilo. Vinovăţia guvernase ani buni întreaga existenţă a lui Oliver şi, cu toate că n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, ştiam că şi-ar fi dat propria viaţă ca să îndrepte răul făcut. La detectiv nu observam câtuşi de puţin acelaşi gen de remuşcare.

— O, ba da, am fost invitat, a spus, arătându-mi halba de bere pe care-o ţinea în mână.

— Atunci te afli aici în calitate de persoană particulară, nu de poliţist?

— Asta depinde dacă există sau nu un amănunt pe care-ncerci să-l ascunzi, a răspuns, dar licărul din ochii lui mi-a atras atenţia că mă tachina.

— Oh, domnule detectiv Cook, în prezent viaţa mea nu e nimic altceva decât o carte deschisă.

A sorbit din bere.

— Ştii, dacă vrei, îmi poţi spune Adam. Nu-ţi sunt duşman. De fapt, sunt unul dintre cei mai buni prieteni pe

care-i ai în încăperea asta.

— Îmi rezerv dreptul de a judeca eu asta.

Am ezitat.

— Adam. Oricum, sunt mai mult decât dornică să renunţăm la formalităţi, dacă nu-mi mai spui „domnişoară Taylor”.

— S-a făcut, a aprobat el. Dar n-o să-ţi mai zică nimeni „domnişoară Taylor” pentru prea multă vreme, nu? Claire mi-a spus, a adăugat, ca răspuns la întrebarea mea nerostită. Pe când nunta?

— Curând. De ce, vrei o invitaţie?

— Aş fi onorat, a spus, şi a aruncat o privire spre Oliver. Cred că unchiul tău va fi acela care te va încredinţa mirelui.

— Da, şi sper că voi putea face cândva, pentru el, ceva similar.

Cook – Adam – a râs. Indiferent dacă-nsemna sau nu lipsă de loialitate, momentul părea potrivit ca să m-amestec puţin în relaţia lor.

— Ei, dar cât ai de gând să-l mai pedepseşti? E evident că încă mai aveţi sentimente unul pentru altul.

— Ah, Mercy. Dacă ar fi atât de simplu. Nu-l pedepsesc…

— Nu?

— Nu. Lumea nu e atât de simplă cum pari s-o crezi tu. Sunt poliţist, detectiv…

— Oh, atunci nu eşti răzbunător, eşti doar laş.

S-a retras cu un pas şi m-a privit cu ochi mari, în care s-au aprins flăcări. S-a clătinat, părând gata să mă dojenească aspru, apoi i s-au destins umerii şi pe faţă i-a revenit zâmbetul.

— La naiba, voi, Taylorii, chiar ştiţi cum să mă scoateţi din minţi.

— Nu e foarte greu, am răspuns.

A mai sorbit de câteva ori din bere, apoi s-a uitat în jur. L-am urmărit amândoi cu privirea pe Oliver, care o luase pe Iris şi o rotea prin încăpere, plasând-o apoi cu îndemânare în braţele unui necunoscut brunet, mult mai

tânăr.

— Nu sunt laş, Mercy, dar toţi oamenii de pe-aici, la naiba, chiar toţi cei din încăperea asta, dacă ar şti adevărul despre mine…

— Ce-ar face? am întrebat, lovind cu pumnul în abdomenul lui tare ca piatra. Ar încerca să te bată măr şi să te lase fără banii pentru gustare?

— Şi-ar pierde respectul pentru mine. Am muncit toată viaţa ca să devin cineva în oraşul nostru. Ca să fac din viaţa mea un model pentru alţii.

Nu puteam să-l contrazic pe tema asta.

— Ai dreptate. Unii şi-ar pierde respectul pentru tine. Te-ar insulta. Ar râde de tine pe la spate. Să presupun că încă n-ai crescut destul de mare ca să te descurci într-o astfel de situaţie?

— Ce faci tu nu e corect, a spus.

A strâns din buze şi şi-a plimbat privirea prin încăpere. L-am urmărit studiind toate feţele din jurul barului, încercând să-şi dea seama cum ar fi reacţionat fiecare după ce s-ar fi lansat bârfa.

— Da, cred că nu e corect. De fapt, nu înţeleg ce-ai făcut ca s-ajungi acolo unde eşti. Nu înţeleg nici ce-ar trebui să-nfrunţi, nici ce ai avea de pierdut. Dar înţeleg un singur lucru.

— Şi care e ăla?

A încetat să studieze mulţimea, dar şi-a pironit, în schimb, privirea asupra mea. Ritmul muzicii a devenit ceva mai lent. Un vals pentru două viori i-a ridicat în picioare până şi pe câţiva dintre cei mai sfioşi oameni din încăpere, perechi-perechi. Am fost surprinsă când am văzut-o pe Iris încă în braţele frumosului ei necunoscut, care, după cum o privea, n-avea nicidecum intenţia să se despartă de ea. Oliver trecuse în spatele barului, ca să-l înlocuiască pe Peter, şi-l ajuta pe Colin să umple halbe şi să împartă păhărele cu whisky Jameson.

— Că, indiferent cât de vehement ar susţine contrariul, Oliver o să-şi petreacă restul vieţii aşteptându-te, dacă nu faci ceva în privinţa asta.

— Şi ce propui să fac?

— Să te hotărăşti. Oliver fie merită riscurile pe care va trebui să ţi le asumi, fie nu. Dacă nu le merită, spune-i-o, şi fă-o cât mai răspicat, ca să poată în sfârşit să treacă mai departe. Cu adevărat.

— Şi dacă merită?

— Cred că-ţi poţi da seama şi singur.

— Da, asta pot, a spus, şi şi-a golit halba. Te rog să mă scuzi.

— Desigur.

M-am uitat cum şi-a croit drum către bar, şerpuind printre dansatori. Oliver s-a întins să-i umple paharul, însă Adam a scuturat din cap şi l-a prins de mână. Nu-mi mai văzusem niciodată unchiul atât de şocat. Mai întâi s-a albit la faţă, apoi s-a împurpurat, cu cel mai nătâng zâmbet posibil pe faţă când Adam l-a condus în jurul barului şi l-a luat în braţe. În jur s-a aşternut tăcerea când detectivul s-a pus în mişcare, dar, când cei doi au început să danseze, muzica a părut să debordeze de mai mult entuziasm.

În spatele meu am auzit pe cineva pufnind zgomotos, apoi:

— Ei, ia te uită la asta!

Phil Jones, unul dintre cei mai duri tipi din port, a început să râdă atât de tare încât i s-a vărsat berea. M-am întors, gata să-l pocnesc şi să-i scot ochii.

— După cum se pare, Cook şi-a găsit în sfârşit o pereche, a zis el, scuturându-şi de pe mână berea vărsată.

— Era şi timpul, a răspuns prietenul lui. Ascultă, eu mâine-mi încep ziua devreme. Fă-mi o favoare şi spune-le la revedere lui Colin şi Claire şi în numele meu, OK?

— Bineînţeles, a răspuns celălalt. Stai liniştit.

Văzând că mă uitam la ei, a zâmbit şi şi-a fluturat scurt mâna înainte de a se duce, clătinându-se, să-şi înlocuiască berea vărsată.

Niciodată nu poţi şti ce şi cum va fi, mi-am spus, scoţându-mi picioarele din pantofi şi dorindu-mi să-şi lase Peter chitara jos şi să mă invite la dans. În vreme ce-l priveam cântând, mi-am dat toată silinţa să-mi doresc să se

întâmple asta, fără să „impun” să se întâmple – trebuia să-mi folosesc nou-dobânditele puteri cu mare grijă. Atunci am simţit privirea cuiva în ceafă. A rămas pironită acolo, arzându-mă cu intensitatea ei. M-am întors trezindu-mă faţă-n faţă cu Emmet, ai cărui ochi negri mă fixau, rupându-mă de restul mulţimii.

S-a apropiat de mine fără să-şi schimbe expresia şi mi-a întins mâna.

— N-am mai dansat niciodată, dar unul dintre creatorii mei dă lecţii de dans. Vrei să-ncercăm împreună?

— Nu, am spus, şi refuzul a avut o tentă de regret.

Voiam să dansez, dar nu cu Emmet. N-ar fi fost cinstit faţă de el, iar Peter ar fi considerat asta o trădare. În plus, ţinând cont că, ultima dată când vizitase barul, Claire fusese cât pe ce să-l pocnească, nu mă îndoiam că nu i-ar fi plăcut să-l vadă acolo. Valsul s-a terminat şi atât ritmul, cât şi volumul muzicii s-au înteţit brusc când dansatorii mai vârstnici s-au întors pe scaunele lor sau la bar.

— Atunci să-ţi aduc ceva de băut?

— Ascultă, Emmet, am strigat, ca să mă fac auzită în ciuda muzicii, e frumos din partea ta să te oferi, şi ţi-ai dovedit prietenia venind aici în seara asta, dar…

— Atunci puţină apă?

Şi-a lăsat capul pe-o parte şi a zâmbit. Orice altă femeie din local i s-ar fi dăruit încântată în schimbul acelui zâmbet.

În mine s-a aprins o mică flacără. Da, o înghiţitură de apă mi-ar fi priit.

— Bine. Da, mulţumesc.

Emmet a reuşit să fie servit repede, probabil fiindcă era cu un cap şi jumătate mai înalt decât restul lumii. Mi-am îndreptat privirea spre estrada orchestrei, către Peter, dar, cu coada ochiului, am văzut-o pe Claire ieşind din bucătărie şi ducându-se glonţ la golem. Vacarmul m-a împiedicat s-aud ce-i spunea, însă nu era nevoie să ai puteri magice ca să-i simţi agitaţia. I-a azvârlit paharul din mână cu un dos de palmă, dar el s-a întins şi l-a prins, cu iuţeala unei pisici. Am oftat. Se părea că e nevoie să mă

încalţ la loc.

Când mi-am pus pantofii, Claire îl împinsese deja pe Emmet până la uşă şi ieşea din bar în urma lui. Mi-am făcut loc prin mulţime.

— Pardon. Scuzaţi-mă, am strigat, strecurându-mă printre oameni şi ştiind că orchestra cânta prea tare ca să-mi fie auzite scuzele, dar rostindu-le totuşi.

Am deschis uşa, surprinsă să văd că Emmet fusese condus de Claire la câteva străzi distanţă, unde erau prea prinşi de schimbul lor de cuvinte ca să-mi remarce prezenţa.

Între timp se întunecase. M-am îndreptat spre ei şontâcăind, atentă la fiecare pas. Deşi Claire vorbea în şoaptă, îi desluşeam spusele din ce în ce mai clar.

— Te previn.

Îşi sublinia fiecare cuvânt cu o lovitură de pumn în pieptul lui Emmet.

— Nu te mai apropia de noi. Ştiu cine eşti.

Expresia feţei lui Emmet rămânea de nepătruns, deşi Claire îl încolţise sub un felinar.

— Când mi-am încredinţat fiul neamului tău, mi s-a promis c-o să aibă o viaţă frumoasă, lungă, îmbelşugată. Şi c-o să-l pot vedea înainte să mor. Şi mi-aţi trimis înapoi o păstaie uscată. L-aţi ucis.

Vocea lui Claire era şuierătoare.

— Acum ai face bine să m-asculţi, fiindcă n-am de gând să repet. N-o să-l luaţi pe Peter şi să fiţi naibii siguri că n-o să v-atingeţi de nepotul meu. Mai înainte de asta o să vă văd pe tine şi pe-ai tăi arzând în iad.

Emmet nu scotea niciun cuvinţel, evident în aceeaşi măsură din pricina firii sale taciturne şi a aparentei nedumeriri. Era limpede că n-avea idee despre ce vorbea Clare. Tăcerea lui a scos-o din fire. Şi-a înfipt unghiile în obrazul lui, lăsând cu furie în urmă cinci dâre adânci şi roşii.

— Claire, am spus, prinzând-o de mână înainte de a-l lovi din nou. Ce faci?

— Nu te apropia mai mult, Mercy. Nu înţelegi ce se

petrece aici. Nu ştii de ce e în stare…

A şovăit înainte de a-şi alege următorul cuvânt.

— …omul ăsta.

— Te asigur că n-o să vă fac niciodată vreun rău ţie şi familiei tale, a spus Emmet, ducându-şi mâna la obrazul însângerat. Şi cu siguranţă n-o să-i fac niciodată vreun rău lui Mercy.

Şi-a retras mâna, apoi şi-a privit sângele ca pe o curiozitate. Mi-am dat seama că durerea reprezenta pentru el o experienţă nouă. Era ca un copilaş răsfăţat. În clipa aia m-am simţit răspunzătoare de soarta lui.

— Tacă-ţi gura, demon al tenebrelor, s-a răstit Claire.

— Lasă-mă să te conduc înapoi, în bar, am spus, trăgându-i spre mine trupul cuprins de tremur.

— Stai cât mai departe de el, Mercy, mi-a cerut ea, cu expresia unui animal rănit şi încolţit.

— Bine, am răspuns.

Am întâlnit privirea lui Emmet. A clătinat din cap, dându-mi de înţeles că habar n-avea ce-o apucase pe Claire. Eu i-am făcut un semn apăsat cu capul. A priceput ce voiam să spun: *Fă-te nevăzut.*

— El pleacă, iar noi ne întoarcem înăuntru. O să-i găsim pe Colin şi pe Peter şi vom vorbi cu toţii despre…

— Nu. Peter nu trebuie să ştie. Nu-i poţi spune.

— N-o să-i spun. Absolut nimic, am zis, încrucişându-mi în gând degetele. Vino înăuntru şi-o să-l rog pe Colin să te ducă sus până-ţi revii.

Claire a reuşit să se controleze.

— Îmi pare rău. Ştiu că-ţi par probabil nebună, dar trebuie să m-asculţi. Dacă-ţi iubeşti copilul din pântec, ascultă-mă. Tipul ăsta, Emmet. Ştiu că sună a nebunie, dar nu e om.

— Ce crezi că e? am întrebat-o, cu prudenţă.

N-aveam idee ce-şi imaginează, dar se apropiase de adevăr destul de mult ca să mă neliniştească.

— Trebuie să mă crezi. E… e altceva. M-am mai întâlnit cu unii de soiul lui şi ştiu că spun minciuni cu grămada. Ştiu de ce-a venit. Îl vor pe Peter şi, mai rău decât atât,

cred că-l vor pe micul Colin.

— Nu, am spus, încercând s-o liniştesc. Emmet e inofensiv. Nu ştiu ce crezi tu că e, dar îţi garantez că tenşeli.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— În privinţa asta, trebuie să mă crezi pe cuvânt, am răspuns, bănuind că, dac-ar fi aflat că Emmet se întrupase dintr-un morman de pământ din Georgia, ar fi înnebunit de-a binelea.

— Mercy, te iubesc ca pe fiica mea, te iubesc mult, a zis, luându-mi mâna într-a ei. Am destulă încredere în tine ca să-mi pun viaţa în mâinile tale, dar nu mă-ncred în raţiunea nimănui altcuiva, nici măcar într-a ta, când e vorba de bebeluşul pe care-l porţi. Ascultă-mă. Dacă-l mai văd vreodată pe Emmet în apropierea ta, o să găsesc o cale să-l ucid, sau măcar cum să-l fac să-şi dorească moartea. M-ai auzit?

— Da, sigur, am răspuns, străduindu-mă s-o calmez.

Nu mi s-a părut înţelept să-i spun tocmai atunci că Emmet continua să locuiască în casa noastră şi că nu puteam să-l dau afară. Intenţionam să amân dezvăluirea acestei taine până într-un moment în care avea să gândească un pic mai raţional.

Minunat – ceva în plus în dedesubturile vieţii mele deja complicate. Pe lângă străduniile de a-mi găsi sora dezechilibrată emoţional şi de a afla adevărul despre motivele din care mă părăsise mama şi, oh, pe lângă faptul că în mine creştea un copil, trebuia să descopăr şi cum l-aş fi putut apăra pe Emmet de viitoarea mea soacră.

— Da. Te-am auzit. Acum hai înăuntru, să-l găsim pe Colin, OK?

A dat din cap şi s-a întors în bar alături de mine.

13

Când s-a terminat priveghiul, Peter nu era în stare să conducă maşina, iar atât Oliver, cât şi Iris dispăruseră. Dintr-un motiv nedefinit, incidentul dintre Claire şi Emmet mă lăsase prea puţin dornică să folosesc magia ca mijloc de transport, aşa că am chemat un taxi şi m-am întors acasă ca un om obişnuit. Când am sosit, vila părea părăsită; am trimis un impuls supranatural, ca să văd dacă Iris nu ajunsese cumva acasă înaintea mea, dar acesta s-a întors înapoi gol. Nu se zărea nimeni, nici măcar Emmet. Am avut parte de o stranie combinaţie a senzaţiei de singurătate cu buna dispoziţie; nu mai fusesem niciodată singură în toată casa. Mi-am dat seama că aveam ocazia să-ncarc atmosfera cu energie, să văd ce amintiri pot scoate la suprafaţă. Ţelul meu n-avea să fie, aşa cum sugerase Oliver, o încercare de a descoperi ce urmărise mama să-nfăptuiască folosindu-se de Tillandsia. Unchiul meu era bine intenţionat, dar eu n-aveam câtuşi de puţin idee nici măcar de unde să-ncep să fac aşa ceva. Bănuiam că mi-aş fi putut petrece o viaţă întreagă cotrobăind printre ecourile casei, străduindu-mă să găsesc câteva ace în carul umplut cu fân vreme de un secol şi jumătate. Nu, eu trebuia să fiu martoră la un singur eveniment bine definit: naşterea mea. Odată ce-mi găseam răspunsurile în privinţa asta, toate celelalte amănunte aveau să se pună cap la cap. Eram sigură de asta.

Până şi o novice ca mine era în stare să scuture câteva impresii care zăboveau, răzleţe, mai ales fiindcă aveam o ţintă stabilită cu mare precizie. M-am asigurat că uşile sunt încuiate, ca să nu apară vreun intrus din afara familiei, apoi am trecut la pasul următor, punând la toate intrările câte o vrajă, ca să nu poată pătrunde nimeni, nici măcar cineva din familie, fără să fiu alertată. O situaţie nedorită, dar voiam să fiu sigură că surorile şi fratele mamei nu află cu ce mă îndeletnicesc înainte de a primi răspunsurile pe care le căutam.

Mi-am închipuit că, ţinând în mână ceva care-i aparţinuse mamei, o să-mi fie mai uşor să mă concentrez asupra acelor energii de care trebuia să mă slujesc. Puteam să-i folosesc medalionul. Faptul că, până nu de mult timp, se aflase în posesia ei ar fi trebuit să reprezinte un avantaj în plus. De când mi-l dăruise, era prima oară când nu-l purtam. Dat fiind decolteul rochiei, ar fi fost prea uşor de remarcat. Nu voiam să risc să-l observe vreuna dintre mătuşile mele sau, chiar mai rău, să-l şi recunoască. Îl lăsasem în cutia cu bijuterii, alături de alte câteva: perlele primite la a optsprezecea aniversare, minusculii cercei cu diamante primiţi cu doi ani înainte de asta şi mica şi albastra cutie cu inelul de logodnă pe care încă nu mă puteam hotărî să-l port în permanenţă – nu mi-l pusesem nici măcar în seara aceea. Am împins deoparte toate sentimentele care radiau din inel către mine, pregătindu-se să mă ia în stăpânire, şi am scos lănţişorul mamei. La atingerea lui, ceva m-a făcut să-mi pun la îndoială optimismul de mai înainte. Chiar puteam spera într-o reconciliere în familie? Despărţirea unei mame de fiicele ei putea fi iertată, sau măcar explicată?

Am închis ochii şi am respirat adânc, ca să-mi limpezesc gândurile. Trebuia să-mi păstrez mintea receptivă. Nu-mi puteam lăsa temerile să mă influenţeze. Cu toate astea, în locul veseliei de mai înainte, acum îmi simţeam inima grea. Mi-am pus medalionul şi am închis capacul cutiei cu bijuterii trântindu-l.

Iris luase în stăpânire camera mamei, cea în care ne născuserăm eu şi Maisie, transformând-o în studio pentru pictură. Spunea că, în după-amiezile târzii, îi place auriul luminii strecurate pe ferestre, dar la un moment dat mărturisise că era un spaţiu care o mângâia şi o făcea să se simtă mai aproape de iubita ei surioară, pe care-o pierduse prea devreme. Îmi venea să plâng când îmi aminteam ce sincere îmi păruseră cuvintele când îmi făcuse destăinuirea asta. Mi-am alungat tristeţea şi m-am uitat bine în jur.

Obiectele de mai mică importanţă care-i aparţinuseră

mamei fuseseră donate de mult unei societăţi de caritate, iar cele mai personale şi mai preţioase fuseseră bine împachetate şi depozitate în pod, aşteptând ziua în care eu şi Maisie aveam să ne hotărâm să le împărţim. Dar Iris nu ştersese amintirea surorii sale din încăpere. Imens şi, după cum constatasem de curând cu ochii mei, fidel, portretul lui Emily domina peretele din sud. Nu intram des acolo, dar, de câte ori o făceam, plecam cu senzaţia că fusesem cumva atinsă de prezenţa mamei.

În mijlocul încăperii stătea un şevalet mare. Susţinea o pânză, dar fusese acoperită cu o prelată. M-am hotărât să respect intimitatea mătuşii mele. În clipa aceea, mi-am dorit să nu fi refuzat cu atâta încăpăţânare indicaţiile pe care se oferise Ellen să mi le dea. Chiar nu ştiam ce trebuie să fac.

Emmet se folosise de o combinaţie de surpriză şi pasiune ca să scoată la suprafaţă amintirea pe care mă ajutase s-o aduc la viaţă. Aveam nevoie de o emoţie puternică, dar mă temeam că sentimentele confuze trezite de întoarcerea mamei mi-ar fi putut denatura percepţiile. Aşa că nimic despre mama. Probabil era bine să evit şi orice era legat de mătuşile mele. Gândul mi-a zburat la recenta poveste cu mine şi Maisie. O amintire prea proaspătă. Prea dureroasă. Sentimente care mi-ar fi putut distruge orice alte energii, mai subtile.

Picioarele îmi obosiseră. Mi-am aruncat pantofii cât colo şi m-am aşezat într-un fotoliu plasat într-o poziţie nefavorabilă. Dintr-un anumit motiv, Iris îl pusese pieziş, astfel încât, odată ce te aşezai, să nu vezi nici portretul mamei, nici şevaletul. Era îndreptat spre o porţiune goală a peretelui. Un resentiment familiar s-a ridicat la suprafaţă când m-am gândit la Ginny şi la manipulările ei. Mi-am adus aminte cum mă lăsa s-aştept în holul de la intrarea casei sale, uitându-mă ore în şir la un perete alb. Făcusem faţă situaţiei inventând poveşti cu care să mă distrez. Poveşti care aveau să devină mai târziu piedestalul Turului Mincinosului, organizat de mine. Atât holul cât şi scaunul pe care fusesem silită să stau dispăruseră, arse pe de-a-

ntregul în incendiul care-l mistuise pe Connor. Resentimentul s-a inflamat, transformându-se în furie, apoi am auzit voci în spatele meu.

M-am răsucit grăbită. Nu exista nicio imagine, numai murmure. Mi-am încordat auzul, străduindu-mă să desluşesc cuvintele rostite, dar glasurile erau atât de firave, încât păreau să vină de la mai multe lumi distanţă. Pe urmă au amuţit cu desăvârşire. M-am ridicat şi m-am îndreptat cu prudenţă spre centrul încăperii. Acolo am auzit din nou voci de femei, slabe şi distorsionate. Şi un ţipăt, oare de durere? De disperare? Am recunoscut vocea lui Ellen şi aproape că i-am înţeles cuvintele. Am întrezărit o imagine, a ei şi a lui Iris, înghesuite una în alta şi aplecate deasupra mamei, dar părea dintr-un film prost conservat, proiectat peste realitatea din cameră. A încremenit şi s-a lungit ca o bandă de cauciuc, înfăşurându-se şi trecând prin ea însăşi, pentru a se înălţa apoi ca să intre în portretul mamei. Mi-am dat seama că orice urmă emoţională a zilei naşterii mele fusese de multă vreme canalizată către tablou.

Am încercat să mă concentrez, să mă acordez la acele energii firave. Am prins rama tabloului în mâini, mi le-am apăsat pe lacul care ocrotea culorile în ulei. Am simţit mici erupţii de energie înălţându-se din portret, dar ceea ce căutam fusese îndepărtat şi zăvorât – canalizată către pictură, energia se transformase definitiv. Mi-am luat mâinile de pe tablou şi mi le-am pus pe faţă. Din adâncul pieptului mi-a izvorât un suspin, dar l-am înăbuşit. Nu voiam să plâng. Voiam să aflu adevărul.

Îmi tremurau braţele şi îmi zvâcneau palmele, dar nu voiam să renunţ înainte de a face un ultim efort. Mi-am silit furia şi dezamăgirea să se adune într-un glob compact, dur, şi mi-am ridicat mâinile. Globul mi-a ţâşnit dintre degete şi a aterizat acolo unde îl trimisesem: în locul unde le întrezărisem pe cele trei femei laolaltă. Am înaintat cu furie, concentrându-mi toată puterea ca să extind sfera de energie. Am văzut o imagine pâlpâitoare din trecut întinzându-se, distorsionată, pe suprafaţa ei. Am căzut în

genunchi şi m-am sprijinit în mâini în vreme ce încercam să dau o interpretare mişcărilor spasmodice din viziunea granulată şi sferică. În jurul meu, camera trosnea de energie şi mirosul de ozon îmi potopea simţurile. Mi-am impus să ignor asta, să nu mă las distrasă. Am canalizat către glob tot mai multă energie. Sunete distorsionate, desincronizate şi de neînţeles soseau în valuri. Pe urmă, fără niciun avertisment, sfera strălucitoare s-a prăbuşit în ea însăşi şi a dispărut. Forţasem prea multă energie să se înghesuie într-un moment fragil. Am auzit un vaiet şi am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama că era al meu.

Mă luptam cu o disperare din ce în ce mai puternică. Mi-am întins din nou mâinile, dându-mi silinţa să adun altă energie, pentru un ultim efort, dar concentrarea mi s-a spulberat când vederea periferică m-a avertizat că de sus cobora ceva, plutind lin. Mi-am ferit capul, lăsându-l pe-o parte, dar pe obraz mi-a aterizat ceva mic şi moale. Mi-am ridicat mâna, încercând să-l îndepărtez, dar n-am reuşit decât să-l întind, mânjindu-mă toată. Mi-am privit degetele şi mi-am dat seama că era cenuşă. Mintea mea abia apucase să priceapă asta când de sus au început să cadă alţi fulgi, mari şi grei, acoperindu-mă ca o zăpadă uscată, gri. Cenuşa mi s-a aşternut pretutindeni, ca un strat subţire de pudră, dar, în loc să rămână unde căzuseră, fulgii s-au ridicat din nou şi au prins să mi se rotească în jur, ca un vârtej lent de praf, iar câţiva au încercat să mi se strecoare în nări. M-am ridicat dintr-un salt, am fugit spre şevalet şi i-am smuls învelitoarea ca să mă apăr de cenuşă. Am înlemnit când am văzut faţa lui Connor întorcându-mi privirea.

Pe şevalet nu era un simplu portret. Era un triptic – pânza fusese împărţită în trei părţi egale. Ambele panouri laterale erau gata; cel din stânga îl înfăţişa pe Connor aşa cum arătase în tinereţe, iar pe cel din dreapta chipul i se preschimbase într-al unui demon, având în ochi aceeaşi ură pe care i-o văzusem în noaptea morţii lui. Panoul din centru era încă în stadiul iniţial. Câteva tuşe de culoare

creau impresia că Iris făcea încercări, pregătindu-se să înceapă şi porţiunea aceea. Mi-am dat seama că-şi folosea arta străduindu-se să împace cele două imagini ale soţului ei: bărbatul cu care se măritase şi monstrul care se dovedise a fi. Ochii mi-au alunecat peste reflexia strălucirii lui tinereşti din stânga, atraşi de imaginea flăcărilor pe care le văzusem devorându-l. Acolo, pe pânză, erau îngheţate în timp. Connor nu avusese parte de o ceremonie funerară. Nu existaseră rămăşiţe pământeşti de înmormântat; nu fusese găsit niciun cadavru. Stihiile focului se ospătaseră din plin. Din Connor nu mai rămăsese decât cenuşă.

Cenuşă. Am început să lovesc pulberea cu prelata, străduindu-mă să-mi şterg rămăşiţele lui Connor de pe piele, să-mi scutur cenuşa lui din păr. Pe urmă i-am auzit râsul. M-am întors către sunet. Cenuşa s-a contopit sub ochii mei, căpătând o formă bine definită. O mână, arzând mocnit, ieşea din norul de cenuşă încercând să mă înhaţe. M-am retras dintr-un salt.

— O să trăiesc din nou. O să trăiesc prin tine.

I-am simţit cuvintele, mai degrabă decât să i le aud. Mâna şi-a pierdut contururile, iar norul de cenuşă învârtejită s-a năpustit, încercând să mă înconjoare, să mă învăluie, să intre în mine. Spiritul lui încerca să mă posede. Nu, nu pe mine mă voia; încerca să înlocuiască spiritul copilului meu nenăscut. Asta, pur şi simplu, n-avea să se întâmple. Mi-am impus să-mi recapăt controlul asupra magiei. Am dispărut din studioul lui Iris, alunecând în camera mea.

De data asta eram pregătită. Mă pregătisem pentru un asemenea moment încă din prima zi de după moartea lui Connor, când îi văzusem spiritul ascuns într-o oglindă. Se făcuse o încercare de curăţare a casei, de echilibrare a energiilor ei şi de înlăturare a oricărui lucru care ar fi putut avea intenţii rele, dar ştiusem cumva că nemernicul laş reuşise să se strecoare şi să rămână înăuntru. Nici mătuşile mele, nici Oliver nu spuseseră vreodată că i-ar fi simţit prezenţa, dar eu îl simţeam de câteva luni stând la

pândă pe margine, la cea mai mică distanţă de la care nu putea fi capturat. Furios. Invidios. Un nor negru de deznădejde, care se hrănea cu propria sa fantomă.

Mi-am deschis dulapul dintr-o smucitură şi am căutat cu mult în spatele cutiilor cu pantofi şi cu amintiri din liceu. Am înhăţat gâtul rece al sticlei pe care-o ascunsesem acolo. M-am cutremurat uşor la vederea creaţiei mele. Fusese o simplă sticlă albastru-cobalt, dar Jilo îmi dăduse lecţii, mă învăţase cum s-o îmbrac în lut şi s-o pictez cu pigmenţi naturali. Preschimbasem un simplu recipient într-o efigie. Într-o imagine grosolană, dar recognoscibilă, a omului care fusese gata să mă sacrifice în schimbul puterii, deşi credea că-mi e tată.

— Când faci o capcană pentru un spirit, îmi spusese Jilo, imaginea de pe ea nu trebuie să fie cea a unui mort. Trebuie să arate aşa cum ţi-l aminteşti.

Şi sticla reflecta, într-adevăr, imaginea lui din mintea mea. Îi redasem perfect îngâmfarea. Lăcomia. Cruzimea.

Îmi simţeam sângele pulsând. Eram când rece, când fierbinte. M-am concentrat cu tot mai multă precizie, blocând în afara gândurilor mele tot ce nu ţinea de ura arzătoare împotriva lui Connor. Mă simţeam sigură pe mine. Deţinând controlul. Uşa camerei s-a cutremurat şi a început să se curbeze spre exterior şi spre interior, ca şi cum stafia ar fi-ncercat s-o deschidă cu forţa. Oricine ar fi avut impresia că uşa respiră, umflându-se când absorbea aer şi aplatizându-se când îl expulza. Eu stăteam în picioare, tăcută. Aşteptând. Ascultând. Pulsul îmi zvâcnea în urechi. Am făcut un pas spre uşă, care a-nceput să tremure atât de tare încât mă aşteptam să sară din balamale, apoi s-a oprit brusc.

— Haide, ticălosule, am murmurat, aproape neauzit. De data asta sunt gata să te-nfrunt.

Am scos dopul sticlei şi l-am strâns în palma mea transpirată. Am simţit că spiritul intră în panică. Ştiam că-şi dăduse seama că balanţa forţelor e complet schimbată. Nu mai eram fata neajutorată pe care-i era uşor s-o rănească şi s-o lase să moară. S-a îndepărtat de uşă. În

clipa aceea, am înţeles că n-avea nicio putere, în afara celei pe care i-o împrumutasem eu însămi. Încărcând studioul lui Iris cu magie, îi oferisem destulă energie ca să se manifeste. Şi tocmai întrerupsesem aprovizionarea. Am strâns capcana de spirite în ambele mâini şi m-am folosit de magie ca să deschid uşa.

Am ieşit pe coridor cu paşi mari.

— Spirit fără trup, acesta îţi e trupul! am strigat, aşa cum mă învăţase Jilo.

Şi am ridicat sticla-efigie cât am putut de sus.

— Spirit fără răsuflare, am continuat, lăsând sticla în jos şi suflând peste buza ei, ceea ce a făcut-o să scoată un şuierat, aceasta îţi e răsuflarea. Spirit fără sânge, am adăugat, scuipând în gâtul sticlei, acesta îţi e sângele.

Am urmărit umbra prăfoasă pe drumul de întoarcere către uşa studioului lui Iris, de lângă care m-am retras apoi, dorindu-mi să se deschidă. Şi s-a deschis, dar foarte încet, fiindcă o forţă tot mai slabă aflată de cealaltă parte încerca să mă respingă. S-a auzit un zgomot – poate n-a fost decât protestul balamalelor, nemulţumite fiindcă se aflau în centrul unui război al voinţelor, sau poate a fost o înjurătură, strigată ascuţit de spiritul din ce în ce mai neputincios al lui Connor.

— Îţi poruncesc, spirite, să intri în trupul tău.

Am înclinat gâtul sticlei spre uşa de care m-am apropiat cu un pas.

— Îţi poruncesc, spirite, să te umpli cu răsuflarea ta.

Am trecut pragul, intrând în studio.

— Îţi poruncesc, spirite, să te scalzi în sângele tău.

Cenuşa s-a înălţat iarăşi, transformându-se în vârtej, dar ştiam că se află sub controlul meu.

— Îţi poruncesc, spirite, să intri în trupul tău.

Cenuşa s-a adunat într-o panglică gri, exact atât de subţire cât era nevoie ca să pătrundă în sticlă. Am urmărit concentrată toate particulele înălţându-se şi ocupându-şi locul în efigie. Câteva clipe mai târziu, camera era curată, iar sticla plină. Am zâmbit când am întemniţat spiritul, punând dopul.

— Ştii, Connor, mă aşteptam să te împotriveşti mai mult, dar, la urma urmelor, cred că ai fost întotdeauna o *dezamăgire.*

Am răsucit sticla în mâini. Da, fusesem destul de prudentă ca să pregătesc o capcană şi să-nvăţ cum s-o folosesc, dar, odată ce pusesem la treabă magia necesară, nu ştiam ce să fac cu sticla. Jilo ar fi îngropat-o probabil la răscrucea ei, alături de Dumnezeu ştie ce mai ascunsese acolo de-a lungul anilor. Dar ar fi fost o prostie să înhumezi stafia lacomă a lui Connor în epicentrul magiei lui Jilo. Dacă reuşea vreodată să se elibereze din capcană, ar fi folosit orice strop de magie pe care l-ar fi găsit ca să se răzbune, făcând prăpăd. Nu, ar fi fost mai bine să leg de ea o greutate şi s-o azvârl în ocean. Dar nu puteam face aşa ceva în noaptea aia. Aveam nevoie de un loc unde s-o păstrez în siguranţă, ca să am timp să mă gândesc pe îndelete ce să fac cu ea pe termen lung. *Timp.* În mintea mea, cuvântul s-a răsucit aşa cum răsuceam eu sticla în mâini.

Am coborât scările în fugă şi m-am dus în grădină. Cadranul solar pus acolo de Oliver păstra în stază tot ce se atingea de el. Connor n-a fi fost închis doar în capcana pregătită de mine – ar fi fost captiv şi în timp. M-aş fi putut gândi oricât de mult cum să rezolv problema. M-am uitat la cadran şi i-am poruncit, fără vorbe, să se ridice. A vibrat, propria sa greutate îl făcea mult mai greu de săltat decât anticipasem. M-am străduit să mă concentrez mai mult, să fac eforturi mai viguroase, dar părea să se îngreuneze cu atât mai mult cu cât trimiteam spre el mai multă magie. Exasperată, am închis ochii.

— Te rog, am spus.

S-a auzit un soi de zumzet şi mi-am ridicat pleoapele. Spre uimirea mea, cadranul s-a săltat plutind şi a rămas suspendat la înălţimea ochilor.

— Mulţumesc, am spus, străbătută de un val de uşurare.

Mă bazez pe Oliver să se revolte împotriva propriei naturi, creând un obiect vrăjit pe care nu trebuie să-l sileşti să coopereze, ci să-l rogi frumos. Am pus capcana cu

spiritul pe solul înnegrit pe care-l acoperise cadranul şi pământul s-a deschis ca să-nghită sticla, fără s-aştepte să i-o cer. Cadranul a coborât la loc.

14

M-am întors în studio, am acoperit din nou tripticul de coşmar şi m-am uitat în jur. Nici măcar ochiul meu de vrăjitoare n-a observat nimic care ar fi putut să-i trezească lui Iris vreo bănuială în privinţa activităţii mele nocturne. Ştiam că trebuie să-i povestesc ce se petrecuse. Era dreptul ei să ştie şi eu aveam să-i spun. Cu siguranţă, în dimineaţa următoare. Dar nu voiam să risc să descopere adevărul între timp, din întâmplare. M-am dus sus, am intrat sub duş şi am stat sub cea mai fierbinte apă pe care o putea suporta pielea mea. Îmi doream să spăl până şi amintirea rămăşiţelor lui Connor, care mă atinseseră. Când m-am strecurat în aşternut, mi-am adus aminte că trebuie să desfac vraja pe care-o pusesem asupra intrărilor; n-aveam chef să fiu trezită când mi se întorceau rudele pe furiş.

Eram obosită fizic şi psihic, dar somnul n-a venit repede, iar când a făcut-o mi-a adus vise despre o creatură fără chip, care se târa pe burtă, deşi avea înfăţişare omenească. Mă înconjurau obeliscuri azvârlind fulgere şi cercuri de piatră ce zumzăiau pline de viaţă, scoţând un sunet din ce în ce mai înalt şi mai puternic. Cădeau cioburi de sticlă, ploua cu ele peste toată lumea, şi apoi am auzit-o pe mama ţipând. M-am trezit şi m-am dat jos din pat înainte ca zorii să apară, cu nuanţele lor roşiatice.

Am coborât scările, trimiţându-mi gândurile în toate părţile, ca să aflu cine se întorsese acasă după priveghi şi cine-şi găsise un loc mai bun pentru petrecerea nopţii. Cum Adam şi unchiul meu începuseră să se urce unul pe altul aseară, am fost surprinsă când am simţit sub acoperişul nostru un Oliver adormit. Am fost şi mai surprinsă, dar, în acelaşi timp, cumva uşurată fiindcă n-am dat de niciun semn al prezenţei lui Iris.

Dintr-un motiv oarecare, nu m-am putut lămuri în privinţa lui Ellen, aşa că m-am oprit în faţa camerei ei şi am întredeschis uşa. În pat dormise cineva şi aşternuturile

răsucite şi pernele răspândite pe podea mi-au spus că Ellen nu avusese parte de o noapte cu mult mai liniştită decât a mea. Fireşte, dacă nu cumva îl adusese pe Tucker la ea. În cazul ăsta, aşternuturile spuneau o cu totul altă poveste. Absenţa ei îmi oferea mai mult timp în care să-mi formulez scuzele deja întârziate.

M-am dus în bucătărie şi am pregătit un ibric de cafea pentru ceilalţi. Bănuiam că, după noaptea trecută, Oliver avea să considere bine-venită o ceaşcă imediat ce cobora din pat, şi că acelaşi lucru era valabil pentru Iris, indiferent când avea să se-ntoarcă târâş acasă. În ciuda noutăţilor pe care trebuia să i le împărtăşesc, o mică şi maliţioasă parte din mine se bucura că mă trezisem destul de devreme ca s-o văd întorcându-se după o noapte petrecută în patul altcuiva. Bineînţeles că, din cauza faptului că mama nu fusese căsătorită, mi-era imposibil s-o dojenesc prea tare. În plus, nu voiam să fac nimic care s-o descurajeze acum, când încerca să-şi înceapă o viaţă post-Connor. În lumina strălucitoare a zilei, şovăiam să-i povestesc despre întâlnirea din timpul nopţii.

Pentru mine am făcut o cană de ceai decofeinizat, apoi am pornit-o către grădină, să întâmpin soarele. Mi-am dat brusc seama că, la numărătoarea mea senzorială, Emmet nu apăruse printre cei prezenţi. Poate plecase în dimineaţa aceea foarte devreme, sau poate că nu se întorsese deloc. Dar era golem în toată firea, aşa că nu mă îndoiam că-şi poate purta de grijă timp de o noapte. Sau poate că-i purtase altcineva de grijă. Am simţit o stranie şi nedorită împunsătură de gelozie la gândul că o altă femeie l-ar fi putut primi în patul ei. Mi-am alungat sentimentul, spunându-mi că, pentru toată lumea, ar fi fost cel mai bine dacă Emmet ar fi trecut mai repede peste cele petrecute între noi. Pe urmă m-a izbit un alt gând. Dacă-l speriase Claire, punându-l pe fugă? Nu. Nu era cu putinţă.

M-au cuprins din nou furia şi o gelozie nelalocul ei faţă de femeia fără chip şi, cu siguranţă, imaginară care-l sedusese.

— Vino-ţi în fire, mi-am spus.

Îl iubeam cu adevărat pe Peter. Mi-am studiat posesivitatea de care-ncepeam să dau dovadă în privinţa lui Emmet. Eram pur şi simplu protectoare? În pofida tuturor anilor de cunoaştere şi experienţă primiţi de la vrăjitorii care-l făuriseră, care-i creaseră trupul viril, într-un fel era încă inocent. Am dat să continui cu acest raţionament, însă cea mai sinceră parte din mine a spus apoi adevărul. Gelozia nu avea de fapt nicio legătură cu Emmet sau cu bunăstarea lui sentimentală…

Aflasem că nu sunt femeia stranie, născută fără puteri magice într-o familie de vrăjitori, iar Peter reuşea întotdeauna să mă facă să mă simt frumoasă şi specială, dar încă mă luptam cu o părere proastă despre mine însămi. Declaraţia de dragoste a lui Emmet mă flatase, îi oferise părţii bolnăvicioase a personalităţii mele un sprijin. Aş fi putut să mă las condusă de acele sentimente, frângându-i – din nou – inima lui Peter şi distrugând atât viaţa mea, cât şi pe ale celor doi bărbaţi, doar ca să alimentez o adevărată gaură neagră emoţională. Sau aş fi putut conştientiza faptul că mai aveam mult până să mă maturizez complet. Am oftat. Conştiinţa de sine era o porcărie. M-am gândit la ceea ce făcuse mama… la aventura ei cu soţul lui Ellen. Poate că o asemenea decizie apăruse dintr-un motiv asemănător?

Gândurile mi-au zburat de la mama mea la mama lui Peter. Îmi făceam griji pentru ea. Nu ştiam de ce e atât de pornită împotriva lui Emmet. Poate avea o abilitate senzorială atât de puternică încât să-i perceapă stranietatea? Însă asta nu explica nici trecutul pe care crede că-l are în comun cu golemul, nici, mai important decât atât, ceea ce se-ntâmplase cu fratele lui Peter, fiul încredinţat altora pentru a fi în siguranţă. De un sigur lucru nu mă îndoiam. Bătrânul demult pierdut, străunchiul Peadar, era pură invenţie. Omul ăla, acea „păstaie uscată”, cum îi spusese Claire, era, cumva, fiul ei şi fratele lui Peter. Judecând logic, nu puteam pricepe cum era cu putinţă ca fratele lui Peter să fie mai bătrân decât părinţii lui şi nici nu-mi puteam imagina ce anume-i putuse

îndemna pe Claire şi pe masivul Colin să-şi înstrăineze băiatul. Dar nu mă îndoiam câtuşi de puţin că viitoarea mea soacră credea că e fiul ei, cel pierdut de multă vreme. Peadar, numele unchiului dispărut, nu era decât o etichetă convenabilă pentru cadavrul găsit. Ceva numai bun de rumegat pentru detectivul Cook.

După ce eu şi Claire ne-ntorseserăm în local, Colin se grăbise s-o conducă sus, în apartamentul lor. Şi ea nu mai coborâse. Eu mă dusesem lângă Peter, în spatele barului, şi serviserăm împreună invitaţii, până la sfârşit.

— Îmi place asta, comentase el la un moment dat, cu ochii ceacâri, dreptul albastru şi stângul verde, înceţoşaţi de băutură.

Ştiam ce voia să spună fără să-l întreb şi o parte din mine era oarecum de acord. Totuşi, descoperirea că familia Tierney – pe care o crezusem întotdeauna cea mai normală din lume – fusese atinsă de o formă de magie mă făcuse să-mi pun aceeaşi întrebare pe care o rostise Emmet. Cum se făcea că pe Peter nu-l deranjaseră niciodată puterile magice ale familiei mele, iar acum nu-l deranja nici puterea mea, când pentru majoritatea oamenilor obişnuiţi acesta era un motiv serios de nelinişte?

Zgomotul unei maşini oprite pe aleea noastră m-a trezit din gânduri. O portieră s-a deschis şi s-a închis silenţios, apoi maşina a dat înapoi şi a ieşit în stradă. Nişte tocuri înalte traversând cu grijă pavajul mi-au dat de veste că una dintre mătuşile mele se reîntorsese.

Iris a făcut ochii mari şi s-a oprit brusc, strângându-şi geanta la piept, când şi-a dat seama că sunt în grădină. În ciuda aerului ei surprins şi vinovat, părea radioasă în lumina cu nuanţe trandafirii a zorilor. Ştiam că asta însemna să fiu ipocrită şi mincinoasă deopotrivă, dar în clipa aceea mi-am dat seama că n-o să-i povestesc niciodată despre Connor. Nu mă lăsa inima s-o fac. Nu puteam pune în pericol fragila sa renaştere, aşa cum nu mă-nduram să rup aripile unui fluture. Aveam să duc secretul cu mine în mormânt. Am luat hotărârea ştiind foarte bine că era o slăbiciune din pricina căreia avea să-

mi fie mult mai greu s-o judec pe vreuna dintre mătuşile mele. Mi-am ridicat cana.

— ’Neaţa.

— Bună dimineaţa.

Mi-a adresat un zâmbet care oscila între jenă şi multă, multă mândrie.

— Cred că bătrânica asta încă mai e în stare de câte ceva, a spus, tocmai când îşi făcea apariţia şi Oliver, fără cămaşă şi în pantaloni de trening largi, cu o cană de cafea aburindă în mână.

— Ei, aseară cu siguranţă ai fost, a spus, cu un zâmbet de cunoscător, şi, după cum arăţi, ai rezistat toată noaptea.

— Oliver! am exclamat amândouă într-un glas, iar el ne-a răspuns cu un hohot de râs gutural.

Pe urmă s-a apropiat de masă şi s-a aşezat lângă mine.

— Când ziceai că-ţi cumperi noua casă? a întrebat Iris, înainte de a clătina din cap şi de a dispărea înăuntru.

În pofida stânjenelii ei, părea satisfăcută şi cu chef de glume.

— Sunt surprinsă că eşti acasă, am spus.

— De ce spui asta?

Oliver şi-a luat cana în mâini şi s-a aplecat spre mine, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i dezvălui cel mai picant secret.

— Păi, ştii. După noaptea trecută. Tu şi Cook. Adică Adam.

S-a prefăcut şocat.

— Ei, draga mea, n-avem cu toţii moralitate de pisică vagaboandă, ca mătuşa ta Iris.

— Ai grijă să nu te-audă spunând aşa ceva, am zis.

— Ai dreptate.

A sorbit din cafea şi s-a lăsat din nou pe spătarul scaunului.

Pe urmă a zâmbit larg.

— Am dansat puţin. Am băut un pic cam mult. Am stat puţin de vorbă. Pe urmă m-am întors acasă pe jos. Nu mă simţeam în stare să conduc, fără nicio îndoială.

— O clipă, asta-i tot?

— Luăm prânzul azi împreună. Nu vreau să ne pripim, ci să fim siguri că e bine ce facem. Eram copii atunci… înainte. Prefer să nu grăbim lucrurile. Vreau să le iau încetul cu încetul şi să savurez asta.

— Tu, Oliver Taylor, vrei să faci totul încetul cu încetul?

— E chiar atât de greu de crezut?

— Da. Cine eşti şi ce-ai făcut cu adevăratul meu unchi?

Şi-a împins limba printre buze ca să-mi răspundă cu un zgomot de pârţ umed. În minte mi-a venit o întrebare.

— Cum se face că Adam nu te-a respins din pricina magiei tale?

Oliver a înălţat din sprâncene şi s-a încruntat în acelaşi timp, cântărindu-mi întrebarea.

— M-a respins, la început, când eram foarte tineri, la prima noastră întâlnire. Dar i-am *sugerat* să nu „aibă o reacţie de respingere din pricina magiei mele”, ca să folosesc expresia ta bizară.

— L-ai obligat?

A dat din cap.

— Da, dar aceea a fost prima şi singura oară. I-am mărturisit c-o făcusem şi i-am făgăduit, nu doar lui, ci şi mie, că n-o să-i mai sugerez niciodată nimic.

Oliver a sorbit din cafea şi s-a uitat la mine peste marginea cănii.

— Adam îşi face griji pentru tine, ştii?

— Griji pentru mine? De ce?

— E vorba de „instinct şi intuiţie”, zice el. Peadar Tierney a fost găsit cu o gaură în piept. Iar tu te porţi în prezenţa lui Adam ca şi cum ai fi încolţită, zice el. Nu te teme; nu i-am spus absolut nimic despre moş.

— Ţi-e greu să ai secrete faţă de Adam?

Eu mă trezisem aducând în relaţia cu Peter o sumedenie de secrete: întoarcerea mamei, adevărul despre Maisie, incidentul cu Peadar, Emmet aruncându-mi-se la picioare, *încântarea mea* fiindcă mi se aruncase la picioare.

— Ca să fiu sincer, habar n-am, dar, după cum merg lucrurile pe aici, sunt sigur c-o să am multe ocazii s-o aflu. Spune-mi ceva, Gingersnap. Ce-a fost toată agitaţia aia a

lui Claire de azi-noapte?

Şi-a pus cana jos şi s-a lăsat pe spate până când a început să se legene cu scaunul pe picioarele dinapoi ale acestuia.

— Nu, nu eram nici destul de beat, nici destul de preocupat ca să nu observ.

— Nu mai spune! Claire crede că-l cunoaşte pe Emmet, sau că îi cunoaşte „neamul”.

— Neamul?

Oliver şi-a readus scaunul pe toate cele patru picioare şi m-a privit pieziş.

— Spune că nu e fiinţă omenească. Crede că e ceva nelumesc, dar, în afară de asta, nu ştiu mai multe decât tine.

— Dar o să-ncerci să afli ce se-ascunde aici?

— Bineînţeles. Am ceva idei, dar sună absurd, chiar şi pentru mine.

Instinctul îmi spunea să nu dezvălui mai mult, cel puţin nu înainte de a afla întreaga poveste din spatele purtării lui Claire.

— Îl iubesc pe Peter şi vreau să mă mărit cu el, dar vreau să ştiu în ce mă bag intrând în familia Tierney. Înţelegi.

— Chiar înţeleg. Să m-anunţi dacă te pot ajuta cu ceva.

Soarele ajunsese destul de sus ca să ne lumineze întreaga grădină.

— Doamne, nu e minunat? a întrebat Oliver, întinzându-se sub lumina aurie.

S-a întrerupt la jumătatea gestului, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre cadranul solar. Şi-a întins ambele mâini, cu palmele în jos, către indicator.

— Cineva a umblat aici.

S-a întors spre mine, cu sprânceana dreaptă ridicată.

— Tu ai umblat aici. Ce pui la cale, Gingersnap?

Prin minte mi-au trecut o mie de minciuni, dar n-am avut inimă s-o spun pe niciuna. M-am ridicat şi m-am grăbit să mă duc lângă el.

— Connor, am răspuns, şi am arătat spre cadran cu o

uşoară înclinare a capului.

S-a zis cu marele meu secret.

— Am încercat s-aduc la viaţă o amintire despre mama, am continuat. Iar el a furat energia.

Oliver a devenit livid, înţelegând cumva totul din acele câteva cuvinte.

— Îmi pare rău. Habar n-aveam. Să nu spui nimic… nimănui. Mă ocup eu de asta. OK?

Am început să tremur, în ciuda razelor calde ale soarelui. M-am cuprins cu braţele şi am dat din cap – o singură dată. Şi uite-aşa a început în familia Taylor o nouă uneltire. Nu era nevoie de mai mult. Doar de un secret şi de dorinţa împărtăşită de a-i proteja pe cei dragi. Oliver mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a condus înapoi, spre scaunul meu.

— M-am gândit foarte mult la ceea ce ne-a dezvăluit Arborele Vieţii despre situaţia în care se află sora ta, a spus, evident încercând să-mi abată gândurile de la Connor. Cred că trebuie să luăm în considerare un împrumut din rezerva de trucuri a mamei tale. Avem nevoie de Tillandsia.

— Ce vrei să spui?

— Cred că asta a-ncercat să ne spună – să-ţi spună – Arborele Vieţii când ţi-a arătat uşa noii clădiri în care se va întruni Tillandsia.

Oliver s-a aplecat spre mine.

— Avem nevoie de putere. De putere multă, căreia familiile să nu-i poată da de urmă şi de la care ancorele să nu ne poată deconecta dacă descoperă ce facem.

— Şi crezi că putem obţine puterea asta prin Tillandsia.

— Gândeşte-te. Nu ştim cum voia Emily să întrebuinţeze energia adunată astfel, dar ştim că s-a folosit de „reuniunile” grupului Tillandsia ani de-a rândul, ca să construiască o baterie cu putere, a spus, şi m-am simţit recunoscătoare pentru că preferase un eufemism. Putere pe care familiile unite n-o pot controla.

— Presupunând că puterea aceea mai există, că n-a fost folosită în întregime sau disipată, cum am putea s-o

accesăm?

— Dacă am cunoscut-o bine pe Emily a mea, şi sunt convins că aşa e, puterea aia e încă undeva, bine zăvorâtă. Însă şansele noastre de a o lua în stăpânire sunt mai mici decât probabilitatea unei ninsori în iad.

— Atunci de ce-ai mai adus vorba despre ea?

— Pentru că *noi* n-avem şanse, dar *tu,* Gingersnap, ai. Sunt sigur că Emily a blocat-o cumva, ca să n-o poată accesa decât ea, dar tu porţi în tine o fărâmă din Emily. Sunt gata să pun pariu că asta o face accesibilă pentru tine.

— N-ai de unde şti.

— Nu, nu am, dar nu crezi că merită totuşi să faci o încercare? De dragul surorii tale?

Mi-am întors faţa spre soare şi am închis ochii, îngăduindu-mi să m-ascund în spatele culorilor de flamingo de pe propriile pleoape.

— Sigur c-o să încerc, dar n-am nici cea mai mică idee cum aş putea s-o fac.

Strălucirea a pălit, fiindcă Oliver păşise între mine şi lumină.

— Mă tem că nu poţi dobândi puterea Tillandsiei decât într-un singur fel.

— Şi care ar fi ăsta? am întrebat, deschizându-mi ochii ca să-l văd stându-mi în faţă, aureolat ca un înger pământean.

— Singura cale de accesare a puterii create de Tillandsia e „participarea” la activităţile ei.

De data asta n-am mai apreciat eufemismul. Câtuşi de puţin.

Gândul de a lua parte la o adunare a Tillandsiei – sau, vorbind pe şleau, la o *orgie* – îmi repugna. Pe măsură ce mă apropiam de vârsta adultă, ajunsesem să cred că Tillandsia nu e nimic altceva decât un grup exclusivist, alcătuit din persoane publice care se strângeau ca să petreacă fără să ajungă pe primele pagini ale ziarelor. Acum ştiam că e, ah, cu mult mai mult. Mi se frângea inima la gândul că frumoasa mea mătuşă Ellen făcuse

parte de bunăvoie din grupul acela în anii scurşi după moartea lui Erik şi a lui Paul. Spunea că, deşi ştie că nu e bine ce face, Tillandsia îi uşurează cumva durerea pierderii suferite. Şi mă îndoiam c-o folosise altfel decât drept anestezic. Părea foarte puţin probabil să fi avut, sau să mai aibă încă un scop ascuns, cum avusese mama.

Iris, proaspăt ieşită din duş, ni s-a alăturat în grădină. Mi-am impus să mă concentrez asupra ei, neîndrăznind să-mi las privirea să se-ndrepte către cadranul solar. Îşi strânsese părul ud într-o coadă de cal. Nu se fardase deloc, dar, în ciuda acestui fapt, arăta mai tânără decât o văzusem vreodată. Se îmbrăcase cu pantalonii ei de yoga preferaţi şi cu tricoul meu favorit.

— Sper că nu te superi, a spus, văzând că observasem.

Oricum, în ultima vreme începuse să-mi fie prea strâmt.

— Nicidecum. Îţi stă bine.

A zâmbit şi a clipit alene, ca o pisică fericită.

— Mulţumesc. Aşa m-am gândit şi eu. I-ai spus? l-a întrebat apoi pe Oliver.

— Nu, nu încă. Discutam despre altceva.

Unchiul meu mi-a făcut cu ochiul.

— Ce să-mi spună?

Am simţit furnicături coborându-mi pe şira spinării.

— Avem un plan pentru rezolvarea problemei cu demonul din spitalul vechi, mi-a răspuns Iris. Ei, de fapt e planul lui Emmet, dar cred că e bun. O să te lămuresc puţin mai târziu, dar nu-ţi face program pentru diseară, fiindcă mergem la vânătoare de demoni.

15

Telefonul meu a început să sune şi m-am uitat la număr. Era Claire. Am răspuns.

— Alo?

— Ah, Mercy dragă, mă bucur c-ai răspuns, a zis Claire, cu un glas care-i trăda neliniştea. Ascultă, trebuie să stăm de vorbă. Ai putea cumva să treci pe-aici?

— Sigur că da. Vin imediat.

Ştiam că urma să-ncerce să mă convingă să nu-i vorbesc lui Peter despre discuţia dintre ea şi Emmet, la care fusesem martoră. Simţeam că Peter ar fi trebuit să afle de existenţa fratelui său. Totuşi speram să nu cadă în sarcina mea să-i spun asta, fiindcă probabil aveam să-mi pierd din nou stăpânirea de sine. Speram că, după un timp, părinţii lui aveau să se împace cu durerea şi să-i dezvăluie ei înşişi adevărul. Între timp, trebuia s-o fac pe Claire să gândească limpede în privinţa lui Emmet. Pentru început, să afle că n-avea niciun *neam.* N-avea decât donatori, vrăjitorii care-l creaseră. Oamenii din familia mea erau neamul lui, în cel mai bun caz.

I-am lăsat pe Iris şi Oliver în grădină şi m-am dus să mă-mbrac cu ceva mai prezentabil, o rochie azurie plisată, fără mâneci, pe care mi-o cumpărase Ellen. Băieţoiul din mine s-a opus, aşa că am asortat-o cu nişte adidaşi ponosiţi. M-am bucurat că Ellen nu era pe-aproape ca să mă vadă purtând rochia aceea încălţată cu aşa ceva. Nu m-ar fi lăsat niciodată să ies astfel în oraş. Mi-am dat brusc seama că încă nu-i mulţumisem pentru bătaia de cap cu care se împovărase în folosul meu. Am decis c-aş fi putut măcar să-i trimit un mesaj înainte de a se întoarce acasă.

După ce am ajuns din nou afară, am apreciat că se făcuse prea cald ca să merg pe jos şi, pentru prima oară, m-am simţit prea îngreunată de sarcină ca să iau bicicleta. Am luat-o de ghidon şi am dus-o în garaj.

— Pe mai târziu, vechea mea prietenă.

Am mângâiat-o uşor cu palma. M-a năpădit o senzaţie

stranie, de sfârşit de capitol, şi am început să plâng.

— Ce prostie, mi-am spus, ştergându-mi lacrimile.

Hormonii şi capricioasele mele abilităţi vrăjitoreşti favorizau sentimentele intense, oricât ar fi fost ele de bizare. Am închis ochii şi mi-am simţit trupul alunecând. Singura mea încercare de a ţine ochii deschişi în timp ce săream dintr-un loc în altul mă lăsase plină de greaţă şi ameţită. De data asta, când i-am redeschis, stăteam pe aleea din spatele localului Magh Meall. Am apăsat pe soneria pentru furnizori şi am încercat să-mi vin în fire, fiindcă încă mai aveam inexplicabila senzaţie a unei pierderi.

Am aşteptat, ascultând zgomotul barei lungi, de oţel, care bloca uşa din spate şi care acum se deschisese. Zăvorul s-a rotit şi uşa s-a deschis. Deşi mă aştepta, Claire a părut surprinsă.

— Oh, draga mea, tu erai. Ai ajuns repede.

După criza pe care-o făcuse din pricina prezenţei lui Emmet, mă temeam s-o las să-şi bage nasul în magia mea. Aşa că i-am servit o mică minciună.

— Eram în apropiere când ai sunat.

Am intrat şi am privit-o, punând bara de oţel la loc şi trăgând zăvorul.

— Apreciez că ai venit, a spus, croindu-şi drum prin bucătărie ca să ajungă în bar.

Am urmat-o mergând la un pas în spatele ei.

— Trebuie să vorbim despre cele petrecute azi-noapte. Trebuie să-ţi explic…

— Ce e cu Peadar şi de ce te îngrijorează Emmet.

— Da, Emmet, a spus ea, aşezându-se la masa de unde se vedea cel mai bine uşa din faţă.

Mi-a făcut semn să mă aşez şi eu, şi m-am instalat pe scaunul de vizavi.

— În privinţa lui nu te pot avertiza cu destulă vehemenţă. Nu e ceea ce pare să fie.

— Şi dacă ţi-aş spune că ştiu deja asta?

Şi-a lăsat capul uşor pe spate şi a făcut ochii mari când a priceput ce voiam să spun.

— Ştii?

Ştiam că Emmet nu e om, deşi nu eram sigură ce-şi imaginează ea că este.

— Da, am răspuns, şi mi-am justificat jumătatea de adevăr considerând-o o ripostă la anii în care îşi ascunsese ea secretele de Peter şi de mine. Dar nu văd de ce crezi c-ar trebui să mă tem de el.

A căpătat o expresie încordată şi s-a aplecat spre mine, luându-mi mâna într-ale ei.

— Pentru c-o să-ncerce să-ţi ia fiul.

— Nu fi ridicolă.

— Mercy, ascultă-mă. Am ştiut de când l-am văzut pentru prima oară pe Emmet că aduce belele. Ar fi trebuit să vin la tine atunci, dar am sperat c-o să pot face faţă singură, cruţându-te. Am crezut că am găsit pe cineva care să mă ajute. Cineva care-l poate convinge pe Emmet să plece şi să ne lase familia în pace. Dar, după ce a fost găsit trupul lui Peadar, am ştiut că nu-ţi mai pot ascunde adevărul. Că trebuie să ţi-l dezvălui, de dragul copilului. Nu pricep de ce au nevoie semenii lui de copiii noştri, dar ştiu să te găsească imediat ce-ţi pierzi speranţele. Vin la tine când eşti prea disperat ca să-i refuzi. Vin cu ofertele lor, cu făgăduielile şi cu minciunile lor.

Mi-am retras mâna din strânsoarea ei.

— Ţie ce ţi-au oferit în schimbul fiului tău?

Bineînţeles că n-aveam idee despre cine vorbea, dar începuse, în sfârşit, să-mi împărtăşească secretele ei şi nu voiam să spun nimic care s-o oprească.

Întrebarea mea a luat-o prin surprindere. Pielea i-a devenit lividă şi s-a aplecat brusc în faţă, de parcă ar fi fost pe punctul să leşine.

— Mi-au făgăduit, a spus, în şoapte răguşite, c-o să trăiască.

Şi-a ridicat ochii, ca să-i întâlnească pe ai mei.

— Era pe moarte. Leucemie. Doctorii nu puteau face nimic pentru el. Bunătatea lor nu i-a lăsat să nu recunoască asta şi ne-au îngăduit să aducem copilul acasă. Când am intrat în bar, ea ne aştepta.

— Ea?

— Nu-i ştiu niciun nume. N-o mai văzusem niciodată până atunci şi de-atunci n-am mai văzut-o nici pe ea, nici pe vreunul dintre semenii ei, până când a apărut acest Emmet. Era o adevărată frumuseţe. O frumuseţe atât de desăvârşită încât mi s-a părut de neimaginat c-ar putea fi altfel decât bună. Am crezut că i-am lăsat pe cei ca ea în urmă, în ţara veche, dar s-ar părea că ne-au urmărit până aici. A spus că muzica noastră o atrăsese la Magh Meall. Când vorbea, cuvintele ei aveau o atât de mare putere asupra noastră!

Claire a şovăit.

— Sau poate speranţa pe care ne-o ofereau a avut efect asupra mea şi a lui Colin. Ne-a promis că băiatul nostru o să trăiască. C-o să aibă o viaţă plină de dragoste şi de lux. Neamul ei avea să-l crească aşa cum i se cuvine unui prinţ, a adăugat Claire, cu sprâncenele împreunându-i-se deasupra unui zâmbet trist. Ne-a promis c-o să-l revedem înainte de moartea noastră. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că ni-l vor trimite înapoi ca moşneag zbârcit. Că vom primi un cadavru profanat.

A-nceput să tremure şi am întins mâna spre ea.

— Nu ştiu de ce i-au făcut una ca asta, fata mea.

A clătinat din cap, cu ochi care mă implorau să-i ofer o explicaţie, deşi nu credea cu adevărat că i-aş putea da aşa ceva. Dar i-am dat-o, pentru că n-o puteam lăsa să creadă că fiul ei fusese ucis cu sânge rece.

— Nu i-au făcut-o, am spus, cu teama de mărturisire strivită sub greutatea vinovăţiei.

— Dar de unde poţi tu să ştii? De unde ai putea ştii cum au fost ultimele minute ale vieţii lui? La ce s-a gândit când i-au smuls inima din piept?

— Ştiu, pentru că n-a fost aşa.

M-am ridicat, apoi am îngenuncheat în faţa ei.

— Ştii că oamenii din familia mea sunt diferiţi de ceilalţi, că eu sunt diferită.

Pe faţă i s-a citit prudenţa când şi-a coborât privirea spre mine.

— Dacă prin asta vrei să spui că sunteţi o căruţă de vrăjitori, da, am ştiut-o dintotdeauna. Am văzut cu ochii mei lucruri care m-au convins.

— Fiul tău Peadar nu era singur când a murit, am spus, netezindu-i părul. Şi nu l-a ucis nimeni.

— Atunci spune-mi ce i s-a întâmplat.

Vocea i-a devenit aspră. Mi-a oprit mâna cu care-o mângâiam.

— Când l-am găsit, se rătăcise, era confuz şi pe moarte.

— Tu l-ai găsit? a repetat, ca un ecou.

— N-a fost singur. Eram eu lângă el, am spus, străduindu-mă să-i uşurez suferinţa. Am încercat să-l ajut. Să-i repornesc inima.

S-a tras înapoi cu putere, răsturnându-şi scaunul când s-a ridicat.

— Tu? Tu i-ai făcut asta?

— Nu voiam să-i fac rău. Am încercat să-l ajut, am insistat.

M-am ridicat şi am făcut un pas spre ea, dar şi-a ridicat mâna ca şi cum ar fi dorit să mă plesnească.

Palma a-nceput să-i tremure şi degetele i s-au îndoit spre interior, lăsând doar arătătorul întins către mine.

— Nu te apropia. Nu acum. Nu te apropia.

— Claire, trebuie să ştii că nici în ruptul capului nu i-aş fi făcut rău intenţionat fiului tău. Nu l-am ucis. Jur. Nu mai avea puls. N-am încercat decât să-l ajut. Trebuie să crezi că niciodată nu i-aş fi făcut vreun rău fratelui lui Peter.

Mâna i-a căzut pe lângă corp. I-a căzut şi falca, i s-a deschis gura, apoi a izbucnit în râs. Un râs aspru, amar.

— Oh, fată proastă. Fată proastă. Nu înţelegi nimic.

— Ce nu-nţeleg?

— Ce înţelegere am încheiat eu şi Colin. Adică, a adăugat, venind mai aproape, nu-nţelegi că Peter n-are niciun frate. Bărbatul căruia i-ai ars inima, ăla era fiul meu. Singurul meu fiu. Peter al meu.

16

Şocul mi-a dat senzaţia că mă scurg pe picioare, pentru a mă ridica iarăşi. Mi s-a deschis gura, dar nu s-a auzit niciun cuvânt.

— Ăsta e târgul pe care l-am făcut noi, fata mea. Ei îl luau pe Peter al nostru şi, în schimbul faptului că-l ţineau în viaţă, noi urma să-l creştem pe fiul lor. Băiatul pe care l-am crescut, băiatul pe care-l iubim ca şi cum ar fi cu adevărat al nostru, băiatul pe care l-ai lăsat să-ţi umple pântecul, e unul dintre ei, e un *daoine sidhe*[7]*.* Unul dintre cei nobili[8]. De-aia nu trebuie să afle niciodată nimic despre toată povestea.

— Ei, haide. E o aiureală. Nu poate fi adevărat. Nu există zâne, am spus.

Am rostit cuvintele din reflex, dar eu însămi întâlnisem lucruri şi mai stranii. Totuşi, chiar dacă zânele existau, Peter al meu nu putea fi unul de-al lor. Copilul meu ar fi fost, atunci, pe jumătate zână. Mi-am pus palma pe burtă. Ellen nu simţise nimic neobişnuit la băiatul meu.

Sau cel puţin nimic despre care să-mi fi spus.

— Şi nici vrăjitoare nu există, cu toate astea iată-te aici, în faţa mea.

În privinţa asta nu puteam s-o contrazic.

— OK, am zis. Acceptând, pe moment, că e cu putinţă, cum să-i ascund aşa ceva lui Peter? Dacă e adevărat, are

---

[7] Astfel sunt numite, în literatura irlandeză, fiinţele supranaturale cunoscute sub numele de aos şi/sidhe în mitologia irlandeză şi aos sith în cea scoţiană. Oamenii din popor le numesc zâne, iar mitologii nimfe. Legenda spune că locuiesc în coline (de aici numele de aos sidhe, care se traduce prin „oamenii colinelor”), într-un univers paralel sau într-o lume invizibilă, separată de a noastră printr-un văl. (Sursa: http://mythologica.ro/aos-si-sau-sidhe-mitologia-irlandeza-si-scotiana/) *(N.t.).*

[8] Sidhe sunt numiţi astfel în Irlanda fiindcă se spune că sunt înalţi, cu o înfăţişare plină de nobleţe, au graiul dulce şi trăiesc în palate, unde benchetuiesc şi cântă. (Sursa: http://celticsociety.freeservers.com/sidhe.html) *(N.t.).*

dreptul să ştie.

— Tocmai aici e buba. Dacă-i spui, dacă află vreodată adevărul despre natura lui, îl pierdem. O să se ducă la ai lui. N-o să fie în stare să reziste, oricât de mult v-ar iubi pe tine şi pe fiul lui. Dac-ar încerca să reziste ar înnebuni, sau asta ar putea chiar să-l ucidă. Nu, Mercy, trebuie să laşi deoparte părerile tale despre ce e corect şi ce nu şi să faci ce-ţi spun. Secretul ăsta – adevărul despre Peter – va trebui să meargă cu tine în mormânt.

Uau! De două ori într-o singură dimineaţă. Încă mai încercam să-ntorc pe toate părţile faptul că Emmet avusese dreptate, când cineva a bătut cu putere în uşă şi amândouă ne-am uitat brusc într-acolo.

— Au venit. Ei nu ştiu nimic despre Peter, aşa că nu scoate niciun cuvânt despre asta.

— O clipă. Care *ei?*

Aproape că m-aşteptam ca de cealaltă parte a uşii să se afle Regele Oberon şi Regina Titania[9].

Claire nu mi-a răspuns. A ridicat scaunul pe care-l trântise, apoi a traversat încăperea, îndreptându-se spre uşă. A tras zăvorul, dar vederea mi-a fost blocată până când a deschis uşa la perete şi s-a dat deoparte.

— Te salut din nou, frumoasă doamnă, mi s-a adresat bărbatul care-şi spunea Ryder, trecând pragul.

L-am recunoscut imediat – era şeful celor trei oameni ai trenului care mă acostaseră în faţa barului. Însoţitorii lui, Birdy şi Joe, l-au urmat, ea aruncând scurte priviri furişe în toate părţile, de parcă s-ar fi temut de o ambuscadă. Joe, care mergea agale în spatele ei, mi-a zâmbit larg, arătându-şi toţi dinţii, înainte de a se aşeza la o masă de lângă uşa pe care Claire a închis-o apoi, încuind-o astfel.

— V-aţi mai întâlnit? a întrebat Claire.

— Da, am avut plăcerea, a răspuns Ryder.

— O clipă, am spus, uitându-mă la Claire. Îi cunoşti pe oamenii ăştia?

Ea mi-a întors privirea.

[9] Regele şi regina zânelor din piesa lui William Shakespeare *Visul unei nopţi de vară. (N.t.).*

— Nu te teme, Mercy. Ryder e aici ca să ne-ajute.

— La ce să ne-ajute?

— Ştie despre Emmet. Ryder are experienţă în privinţa supranaturalului. Am făcut cercetări despre cei nobili, încercând să descopăr de ce a venit Emmet să adulmece pe-aici. Am dat, în cea mai mare parte, de aiureli, dar, când am găsit site-ul lui Ryder…

— O clipă. L-ai găsit *online?*

A strâns din ochi şi s-a tras uşor înapoi când mi-a desluşit indignarea din glas.

— S-a oferit să m-ajute. A venit tocmai din Louisiana.

Fiindcă n-a reuşit să mă impresioneze cu asta, s-a aplecat spre mine, adăugând pe un ton conspirativ:

— S-a mai ocupat de *daoine sidhe.*

— Ce înţelegi prin „s-a mai ocupat”?

— M-am ocupat, a zis el, bătându-se peste partea de sus a cuţitului pe care-l purta legat de gambă. Ca şi de insecte supranaturale. Schimbă-piele[10], demoni, vampiri… vrăjitori.

Am tresărit, şi el a râs.

— Dar tu nu eşti vrăjitor. Trebuie să-mprumuţi putere.

După cum aflasem de la Jilo, mulţi non-vrăjitori erau foarte talentaţi în privinţa canalizării energiei, aşa că nu-i puneam spusele la îndoială. Mi-am impus să scap de spaima pe care mi-o trezea şi să-l privesc prin prisma propriei mele magii. Îl înconjura o aură de energie difuză, violentă. Pete roşii emise dintr-o gaură neagră. Am simţit negura din el recunoscându-mi puterea şi trăgând de ea, încercând s-o înghită.

Şi-a ridicat braţul, şi tatuajul care i-l acoperea în întregime a prins să strălucească, cu o pulsaţie de energie

[10] Skin-walker, sau yee naaldlooshii – conform unei legende a nativilor americani, vrăjitor navajo care poate să se transforme, să posede sau să se deghizeze în orice animal doreşte la un moment dat, dobândind forţa inerentă şi atributele acestuia, dar păstrându-şi nemodificată firea umană. Îşi face majoritatea vrăjilor urmărind să ucidă. (Surse: http://www.lovendal.ro/wp52/skinwalkerii-vrajitorii-navajo-care-se-transforma-in-animale/ şi https://en.wikipedia.org/wiki/Skin-walker) *(N.t.).*

zvâcnind în goană de-a lungul liniilor. Desenul a-nceput să se schimbe, animându-se sub ochii mei. A continuat să-şi ţină braţul în sus, arătându-şi-l cu mândrie.

— Ai ceva vigoare în tine, fato, a spus, cu o privire lacomă. Sunt sigur că mi-ar plăcea să ţi-o storc.

— Ce anume eşti tu? am întrebat, neizbutind să-mi iau ochii de la desenul care se tot schimba.

I-am văzut cerneala preschimbându-se, luând înfăţişarea unei gravuri a chipului meu, executată cu măiestrie.

Şi-a lăsat braţul în jos şi mi-am ridicat imediat privirea de la tatuaj la faţa lui. Am văzut un zâmbet care m-a îngreţoşat.

— Nu sunt decât un om obişnuit. Un om care şi-a acceptat misiunea şi căruia i s-a dat puterea necesară pentru îndeplinirea ei. Descopăr o problemă şi mă străduiesc din toate puterile s-o rezolv. Unul dintre semenii tăi, unul dintre voi, vrăjitorii, mi-a apreciat eforturile destul de mult ca să-mi dăruiască tatuajul ăsta. Nu numai că-mi oferă un strop de magie proprie, dar mă face aproape imun la magia altora. De-aia n-ai reuşit să m-alungi acum câteva zile. Aş fi putut să pun laba pe tine atunci, dar nu era momentul potrivit. E o frumuseţe, nu-i aşa?

A râs, rotindu-şi braţul în faţa ochilor, ca să compare imaginea feţei mele cu originalul.

— La început a fost o bandă în jurul încheieturii mele, dar creşte atât de frumos.

Cu o străfulgerare, tatuajul şi-a recăpătat modelul iniţial.

— Simbolurile din tatuaj te-ajută să furi magia altora. Pentru asta există un preţ, ştii? O să plăteşti arzând de viu. Am văzut aşa ceva întâmplându-se.

— O, sigur c-o să ard, fetico, dar nu azi.

— Cred c-am greşit când v-am invitat aici.

Claire a dat să traverseze cu prudenţă încăperea, către mine. Am bănuit că, probabil, tocmai rostise cel mai evident eufemism din viaţa ei.

— Sunt de părere c-ar trebui să plecaţi cu toţii.

— Ei, doar n-o să faci aceeaşi greşeală de două ori, nu-i aşa? a întrebat Ryder şi, cât ai clipi, Joe a ajuns lângă Claire şi a prins-o în braţe, apăsându-i pe gât lama zimţată a unui cuţit de vânătoare identic cu al şefului său.

— Poate ai vrea să mai încercăm o dată? a adăugat acesta, uitându-se la mine. Ce-ai zice de băutura aia pe care mi-ai refuzat-o acum câteva zile?

— Nu-i faceţi niciun rău, i-am rugat.

M-am dus în spatele barului, am găsit trei pahare şi le-am umplut. Puteam să-l îndepărtez cumva pe Joe de Claire fără să păţească ea nimic? Îmi simţeam magia înălţându-mi-se în jur în valuri, împinsă de panica mea către limite pe care mă îndoiam că le-aş fi putut controla cu vreun strop de precizie. Trebuia să găsesc o cale de a ajunge la ei fără să i se-ntâmple ceva rău lui Claire. În timp ce aşezam cu grijă paharele pe-o tavă, în minte a-nceput să mi se înfiripe un plan, vag conturat.

— Nu. Rămâi unde eşti, a poruncit Ryder, şi a adăugat: Adu-le-ncoace, Birdy.

Femeia a tresărit la cuvintele lui, nerăbdătoare să-i facă pe plac. Era atât de recunoscătoare fiindcă-l considera bărbatul ei încât părea să nu-i pese că i se dădeau ordine ca unui câine. Când a luat tava, privirile ni s-au întâlnit. A ei s-a înăsprit când a văzut compătimirea din ochii mei.

— Emmet nu e ceea ce crezi că e, am spus, sperând că pot găsi o cale pe care să-i conving că nu merită să-şi dea atâta osteneală pentru el.

— Nu e om, a zis Ryder. Şi, pur şi simplu, explodează de magie.

A luat un pahar de pe tavă.

— Prin urmare, ce e?

Am păstrat tăcerea şi am rămas cu ochii la el, cu mintea alergându-mi de la o poveste plauzibilă la alta. Pentru a nu ştiu câta oară, mi-am blestemat incapacitatea de a spune minciuni gogonate în orice împrejurare.

— Dacă vrei să-şi păstreze ea limba, ai face bine s-o dezlegi pe a ta.

Joe a silit-o pe Claire să deschidă gura şi a schimbat

poziţia cuţitului. Panica îi mărise ochii – ajunseseră cât dolarii de argint.

— E un golem. Un golem. Lăsaţi-o în pace.

— Ei, să fiu al naibii! a exclamat Ryder, dându-şi whisky-ul peste cap. Încă se mai fac aşa ceva?

— E, totuşi, mai mult decât atât. Trăieşte cu adevărat. Nici eu nu pricep cum e cu putinţă, dar e viu.

— Ai auzit asta, Joe? O bucată de ţărână s-a preschimbat într-un om viu, care respiră.

Joe i-a răspuns dând din cap. Birdy a lăsat tava să cadă pe-o masă şi s-a postat lângă bărbatul mai tânăr, care tocmai sorbea din paharul lui. Ea şi l-a golit dintr-o sorbitură şi l-a aruncat spre bar, unde s-a izbit de tejghea, spărgându-se într-o mie de cioburi. Claire a tresărit violent la auzul zgomotului şi cuţitul i-a crestat uşor gâtul.

— Stai potolită, i-a spus Ryder. În povestea asta, eşti victimă colaterală.

S-a întors spre mine.

— Nu e firesc, un golem cu o minte a lui, a adăugat, adresându-mi-se. Un golem are nevoie de un stăpân. Băiatul tânjeşte probabil după cineva care să-l controleze, să-l scape de sâcâiala liberului-arbitru şi de a conştiinţei.

— Aşa că vrei să-l transformi din nou în marionetă.

— Nu.

A râs, scoţându-şi cuţitul din teacă şi despicând cu el aerul.

— Vreau să-l jupoi, asta vreau. În trupul lui a fost îndesată magie adevărată, magie vrăjitorească. O să fac din pielea lui obiecte cu putere, *talismane,* a precizat, părând să repete un cuvânt abia învăţat. Din oasele lui o să fac relicve şi-o să-i fierb măduva în *ungiente.*

A pronunţat greşit cuvântul, dar am înţeles că voise să spună *unguente.*

— Pe lumea asta nu există niciun doritor de puteri vrăjitoreşti care să nu mi-l dea pe primul său născut în schimbul unei părticele din magia golemului tău. Inclusiv baborniţa aia neagră cu care-ţi pierzi timpul.

Cum de ştia de Jilo? Dar asta era o întrebare de lăsat pe

altă dată.

— Ascultă, am spus. Dacă vrei bani, am din belşug…

— Nu, drăguţă, nu fac nimic pentru bani. O fac pentru putere. Flecuşteţele pe care-o să le meşteresc din pielea golemului tău se vor vinde în schimbul unui legământ de *obedienţă* – un alt cuvânt pe care-l folosea ca să impresioneze – şi al unui sacrificiu de sânge. Puterea acelui sânge o să-mi aparţină.

A dat scurt din cap către mine.

— Acum cheamă-l. Spune-i să vină aici şi, odată ce-o să pun mâna pe el, o să vă las pe voi, frumoase doamne, să vă continuaţi ziua cum doriţi.

— Ajunge, am spus. N-o să te-ajut să-i faci rău lui Emmet ca s-alimentezi o schemă Ponzi[11] magică.

— Oh, domnişorico, nu ţi-am cerut ajutorul. Stau cu ochii pe tine de la o vreme şi, poate că n-ai băgat de seamă, dar, oriunde te-ai duce, golemul ăsta al tău reuşeşte să fie pe-aproape. Pesemne că nu dă nici doi bani pe prietena ta, aici de faţă, dar sunt cât se poate de sigur că dă mult mai mult pentru tine. Presupun că, dacă-ncep să tai din tine ca să-l scot pe nemernicul ăla mic, o să-şi facă apariţia, în loc să plutească în spatele tău, invizibil, ca un soi de înger păzitor neputincios. Ce zici de asta, golemule? Când se rupe creanga, oricum pică totul grămadă, a adăugat, desfăcându-şi buzele într-un rânjet.

— Cheamă-l, Mercy. Cheamă-l, s-a jeluit Claire.

Sângele prelins din rana din gât îi umezise bluza.

— Nu e nevoie, s-a auzit, din spatele meu, vocea lui Emmet. Sunt deja aici.

Mi-am întors capul pentru o privire grăbită şi m-a inundat un val de uşurare când l-am văzut pe Emmet materializându-se. A întins o mână şi mi-a pus-o pe umăr.

---

[11] Operaţiune investiţională frauduloasă, care le oferă primilor investitori profituri deosebit de mari, provenite din fondurile investite de alte persoane, nu din veniturile generate de o afacere reală. Şi-a primit numele de la Charles Ponzi, care, prin anii 1920, a înşelat mii de persoane din New England, convingându-le să investească într-o speculaţie cu mărci poştale.

— Am promis că-ţi stau la dispoziţie oricând vei avea nevoie de mine.

— Acum chiar că are nevoie de tine, a rânjit din nou Ryder.

Emmet s-a lipit de spatele meu. Braţele lui m-au înconjurat ca nişte cârlige.

— Ştii ce sunt eu, nu-i aşa, golemule?

Emmet m-a strâns mai tare.

— După marcajul tău, pot spune că eşti colector. Ucizi şi câştigi putere cu fiecare moarte pe care-o provoci. Te hrăneşti cu potenţialul energetic ai hoiturilor. Practici cea mai josnică speţă de magie neagră.

— Da, exact, a răspuns Ryder, scoţându-şi cuţitul din teacă. N-ai decât să mă insulţi cât vrei, tot o să-ţi jupoi pielea. Joe! a ordonat apoi.

Dar băiatul nu s-a supus poruncii nerostite. S-a clătinat pe picioare şi s-a prăbuşit pe spate, cu Claire scăpată din strânsoarea lui şovăielnică. Birdy s-a repezit să-l ajute, dar a căzut şi ea grămadă.

— Căţeaua ne-a drogat, iubitule, a reuşit să-i strige lui Ryder înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Vraja pe care-o pusesem asupra whisky-ului funcţionase. Sperasem c-o să-l dea gata şi pe Ryder, dar el s-a repezit cu cuţitul spre mine, părând neafectat.

Spaima şi furia mi s-au unit şi m-am concentrat numai şi numai asupra armei din mâna lui. Cuţitul a strălucit, mai întâi roşu, apoi albastru, şi metalul şi-a pierdut forma, devenind mănuşă topită, care-a carbonizat carnea de sub ea. Ryder a urlat, apoi şi-a prins mâna rănită în cealaltă. În ochi i se citea mânia. Falca i s-a desprins din încheieturi, ca a unui şarpe, şi a vomitat pe podea două globuri negre, urât mirositoare. S-au rostogolit, dovedindu-se apoi a fi nişte creaturi mici, dar oribile, şobolani cu feţe aproape omeneşti, care au traversat podeaua în grabă, înconjurându-mă. Din degetele lor foarte umane au ieşit gheare ascuţite ca briciul, spintecând podelele de lemn ale localului. Claire a ţipat şi s-a cocoţat pe tejghea. Mi-am lăsat magia să mă ducă imediat lângă ea.

— Dă-le foc, Mercy, a spus Emmet, pe un ton atât de lipsit de teamă, atât de prozaic.

Fără să stau pe gânduri şi fără să-mi fac nici cea mai mică grijă pentru Birdy şi Joe, care continuau să zacă inconştienţi acolo unde căzuseră, mi-am ridicat mâna şi am trimis o flacără albastră, strălucitoare şi dogoritoare, încercuind cu ea rozătoarele şi pe dementul care le invocase. Creaturile s-au tras mai aproape de Ryder, apărându-l, încercând zadarnic să stingă flăcările. Focul s-a înălţat ca un zid între noi şi rozătoarele au pocnit ca slănina în tigaie şi au ars, emanând o duhoare de pucioasă. Când ultimul său apărător a căzut, Ryder a urlat, dar, spre surprinderea mea, şi-a ridicat braţele şi a-nceput să cheme flăcările la el. O lecţie veche, prima învăţată de la Jilo, mi-a revenit în minte. Îi trimisesem energie şi acum putea s-o folosească după bunul lui plac. Proasta de mine. Proastă. Proastă.

Emmet s-a repezit în faţa mea şi a lui Claire şi a construit cât ai clipi un scut de lumină, separându-ne de Ryder. În timp ce priveam din spatele acelei energii şi mă rugam să ne poată proteja, Ryder a chemat flăcările în corpul său, urlând ca-n agonie, dar primind puterea cu încântare. După ce a absorbit şi ultima urmă de foc, a tras spre el trupurile fără vlagă ale lui Joe şi Birdy. Toţi trei s-au comprimat şi s-au avântat în aer, făcându-se nevăzuţi sub ochii noştri.

— Au scăpat, a spus Emmet, întorcându-se spre noi.

Am dat din cap, străduindu-mă să pricep cele întâmplate. În locul unde stătuse Ryder, podeaua era plină de arsuri şi de zgârieturi adânci, lăsate în urmă de ghearele creaturilor. Mirosul de pucioasă, de carne arsă şi de ozon îmi făcea greaţă.

— Dar sunt totuşi mândru de tine, a adăugat el. Te-ai apărat admirabil.

— Dar, dacă ai fost aici tot timpul, de ce nu ne-ai sărit în ajutor mai curând?

— Ţi s-a oferit o ocazie să înveţi. M-am amestecat numai când ai fost ameninţată.

— Dar o răniseră pe Claire.

— Ea nu se află în grija mea.

M-a săltat de pe bar şi m-a aşezat pe podea. Nu şi-a retras mâinile după ce m-a lăsat jos. M-a privit blând.

— Pentru tine sunt… *răspunzător.*

— Claire se afla în pericol, am spus, desprinzându-mă din strânsoarea golemului.

Mă domina cu înălţimea lui şi mi-am lungit gâtul ca să-l privesc în faţă. Avea o expresie atât de calmă, de prozaică. Era de-a dreptul exasperant. Dacă nu m-ar fi salvat cu câteva clipe înainte, probabil că i-aş fi tras un pumn.

— Ar fi trebuit s-o ajuţi.

— Voia să fiu ucis şi pielea să-mi fie purtată ca un veşmânt.

M-am uitat la el. M-am uitat la Claire. Dreptatea era de partea lui.

— Emmet nu se află aici ca să-mi facă vreun rău mie sau copilului, i-am spus viitoarei mele soacre. Nu e o ameninţare pentru tine, pentru Colin sau pentru Peter, am continuat.

— Dar pot avea încredere că n-o să dezvăluie ce a aflat despre Peter? a întrebat ea, apoi a adăugat: La naiba, măcar în tine pot avea încredere?

— O să-ţi păstrez secretul, dacă aşa vrea Mercy, a răspuns Emmet. Atâta vreme cât adevărata natură a lui Peter nu reprezintă o ameninţare pentru ea.

— Peter n-ar putea fi niciodată o ameninţare pentru mine, am spus. Da. Vreau ca asta să rămână numai între noi.

— Dar sentimentele tale pentru el nu se schimbă acum, când ştii că nu e om obişnuit, într-o mai mare măsură decât mine? a întrebat Emmet, cu o neîndoielnică melancolie în glas.

Am simţit privirea lui Claire sfredelindu-mă ca un burghiu înfipt în metal.

— Cred că undeva, în adâncul minţii, am ştiut dintotdeauna că e mai mult decât un simplu om. Aşa că nu, am răspuns, uitându-mă în ochii lui Claire, sentimentele

mele pentru Peter nu s-au schimbat.

Chipul ei s-a domolit la auzul cuvintelor mele, însă satisfacţia din zâmbetul lui Emmet mi-a dezvăluit că simţea că-ntrezărea o breşă.

17

Uşa a-nceput să se zdruncine, în timp ce loviturile de pumn pe care le primea răsunau în încăpere. Am tresărit cu putere.

— Deschideţi! a strigat Peter, părând speriat de moarte.

A continuat să bată, în vreme de Claire s-a dezmeticit, smulgându-se din tăcerea uluită, şi a traversat încăperea ca să-i deschidă. Imediat ce a tras ea zăvorul, Peter s-a întins de dincolo de prag, a prins-o de sub umeri şi a tras-o spre el, îmbrăţişând-o scurt. Când a îndepărtat-o, ea a rămas locului, plină de ipsos, de parcă n-ar fi ştiut ce trebuia să facă. Ochii lui s-au rotit grăbiţi prin bar, m-au descoperit şi, câteva secunde mai târziu, m-a luat în braţe. Îi simţeam bătăile inimii.

— Eşti teafără? a întrebat, slăbindu-şi strânsoarea atât cât era nevoie ca să mă examineze din priviri.

— Teafără şi nevătămată. Aşa suntem cu toţii, am răspuns, încercând să-l liniştesc, dar a dat cu ochii de podeaua distrusă.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat aici?

— Mama ta a fost o proastă, a zis Claire, închizând uşa. A luat prietenii drept duşmani şi duşmanii drept aliaţi.

— OK, dar asta mă lasă tot al naibii de nelămurit.

Pe Peter nu-l mai auzisem niciodată rostind vreun cuvânt cât de cât vulgar sau obscen în prezenţa mamei lui. Am bănuit că numai propria ruşine a împiedicat-o pe Claire să-l plesnească.

— Suntem OK, am repetat.

— Ar fi trebuit să ştiu că eşti aici, a zis Peter, remarcând în sfârşit prezenţa lui Emmet. Când apar probleme, nu se poate să nu fii tu prin apropiere.

Emmet şi-a ţinut limba în frâu, dar ochii lui negri îl străpungeau pe Peter ca două pumnale.

— Domnul Clay tocmai a salvat viaţa mamei tale, pe a soţiei tale şi pe a fiului tău, a spus Claire, lăsându-se să cadă pe un scaun. Îi datorezi recunoştinţă. Ca şi mine. E

un om de onoare.

Expresia lui Peter începuse să se îmblânzească, dar Emmet a ales cel mai prost moment cu putinţă ca să clarifice un lucru.

— Încă nu e soţia lui, a declarat, pe ton prozaic.

Faţa lui Peter a căpătat culoarea roşie a unui măr glazurat şi ochii aproape că i-au ieşit din orbite.

— Nu din punct de vedere legal, m-am amestecat eu, prinzându-l strâns de braţ, dar da, din oricare alt punct de vedere.

Figurile celor doi bărbaţi s-au schimbat de parcă s-ar fi dat huţa pe o scândură, căci fruntea lui Peter s-a destins, pe când Emmet a strâns din sprâncene. În minte mi-a venit o întrebare şi mi-am îndreptat toată atenţia spre Peter:

— Ce te-a făcut să vii aici? De unde-ai ştiut c-avem necazuri?

— M-a chemat Colin.

— Dar tatăl tău e la pescuit, cu prietenii. N-avea de unde şti, a zis Claire, ridicându-şi privirea spre el.

— Nu tata, a răspuns Peter. Fiul meu. Ştiu că sună a nebunie curată, dar l-am simţit chemându-mă. Am ştiut că e aici şi am ştiut că e speriat. Am lăsat totul baltă şi am alergat încoace.

Mâna mi s-a dus pe burtă. *Jumătate vrăjitor şi jumătate zână – oh, micuţule, o să fii într-adevăr imprevizibil şi greu de controlat. A mai existat oare vreodată cineva ca tine?*

Peter a zâmbit şi şi-a pus mâna peste a mea.

— Cred că băiatul meu seamănă cu mama lui.

Zâmbetul i-a pălit.

— Ce-i cu mirosul ăsta?

— E o poveste lungă, am început eu.

— Am timp.

Peter m-a condus către scaunul aflat lângă cel al mamei sale.

— Daţi-i drumul.

— Mama ta credea că reprezint un pericol pentru tine şi pentru copilul vostru, a spus Emmet, fără niciun strop de emoţie în glas.

Ca şi cum ar fi citit lista de ingrediente a unei reţete.

— Aş vrea să-mi povestească ele, mulţumesc, a zis Peter, strângând pumnii şi încordându-şi umerii.

— Lasă-l să vorbească, a intervenit Claire.

— Aşază-te, i-am sugerat eu, sperând că astfel o să-şi lase trupul să se relaxeze.

A răsucit un scaun şi s-a aşezat cu braţele sprijinite de spătarul lui, dar nu s-a relaxat deloc.

— Bineînţeles că nu sunt un pericol nici pentru ea, nici pentru copil. Am jurat s-o protejez pe Mercy până când se va putea apăra singură.

— N-ar trebui să se apere singură. Eu ar trebui să fiu cel care o apără.

— Tu nu stăpâneşti magia, dar te însori cu o vrăjitoare care e una dintre ancorele barierei. Ca să îndepărtezi pericolele pe care le va-nfrunta e nevoie de o mare putere şi, repet, tu nu ai deloc aşa ceva.

Peter a dat să se ridice.

— Stai jos, i-a poruncit Claire.

Peter a şovăit, nehotărându-se dacă s-o asculte sau să-l azvârle pe Emmet afară din bar.

— Are dreptate, fiule. Îmi pare rău. Ştiu că ţi-ar plăcea să fii tu cel care o ocroteşte pe Mercy, dar azi am văzut cu ce se luptă. Eşti un om bun – un om puternic – dar nu eşti *decât* un om.

A rostit cuvintele în grabă, ca şi cum s-ar fi temut că eu sau Emmet am fi putut avea ceva de obiectat.

— Lucrurile pe care le-am văzut eu azi… există monştri. Eşti dator, faţă de Mercy şi de fiul vostru, să fii destul de bărbat şi să-l laşi pe domnul Clay s-o înveţe tot ce trebuie să ştie. Nu-i sta în drum. Eu am făcut-o, şi n-a lipsit mult ca să dăm serios de necaz. Dac-o iubeşti, trebuie s-o laşi pe ea să fie cea puternică.

— Trebuie să mă-ntorc la lucru.

Peter s-a ridicat împingându-se în masă şi ne-a lăsat pe toţi trei cu ochii la uşa pe care-a trântit-o în urma lui.

— O să fie OK, a spus Claire, după câteva clipe de tăcere. Îmi cunosc băiatul. E speriat, dar o să-şi revină. Tu

eşti universul lui.

— Oamenii speriaţi fac prostii, am spus, fără să mă gândesc, de fapt, cum se potrivea asta cu ceea ce făcuse Claire, care-l invitase pe Ryder, cu tot cu banda lui, în vieţile noastre, dar, cuvintele odată rostite, nu le-am mai putut lua înapoi.

— Da, facem, a spus ea. Trebuie să-ţi cer scuze, domnule Clay. M-am înşelat, atât în privinţa naturii tale, cât şi în privinţa intenţiilor tale. Sper că mă poţi ierta. Mă rog să-ţi poţi ţine cuvântul şi să păstrezi tăcerea, spre binele fiului meu şi al lui Mercy.

— Colectorul te-a pedepsit deja mult mai drastic decât aş fi făcut-o eu vreodată. În privinţa lui Peter, o să îngenunchez pe altarul lui Harpocrate[12].

Claire s-a uitat la mine, în aşteptarea unei explicaţii.

— Aşa spune Emmet „ne-am înţeles”.

Ea a dat din cap.

— Cred c-o să mă-ntind puţin, a spus. Nu ştiu cum o să putem deschide diseară cu toată mizeria asta. Dumnezeule, duhoarea! S-ar putea să fie nevoie de mai multe zile ca să dispară.

— Odihneşte-te, i-a spus Emmet. Ca semn de bunăvoinţă, o să repar podeaua stricată şi o să vă scap localul de mirosul ăsta. E un mod de a „limpezi atmosfera” dintre noi, o dată pentru totdeauna.

Şi-a lăsat capul pe-o parte şi a zâmbit. Părea foarte încântat de jocul lui de cuvinte, dar Claire era prea copleşită de cele petrecute ca să-l remarce. A dat doar din cap şi a ieşit din încăpere.

Imediat după plecarea ei, golemul a început să dreagă stricăciunile. Scândurile podelei au părut să se repare la nivel molecular şi zgârieturile adânci au întâmpinat cu bucurie întoarcerea rumeguşului care le umpluse până de curând. Urmele de arsură s-au deschis la culoare, apoi au pălit, recăpătându-şi nuanţa iniţială. Înainte de a reface totul, Emmet s-a oprit pentru câteva clipe.

— Ca să clarificăm un lucru, mi-a spus, abilitatea unui

[12] Zeul tăcerii şi al păstrării secretelor din mitologia greacă. *(N.t.).*

fetus de a-şi chema tatăl când se află în pericol nu le e caracteristică vrăjitorilor. Ţine de magia zânelor.

18

Familia mea şi Emmet se ocupau de ultimele pregătiri pentru curăţarea vechiului spital, dar gândul meu zbura în altă parte. Iris mă avertizase că scoaterea demonului din Old Candler va fi o adevărată provocare, însă mi-era greu să mă concentrez. Nu mă gândeam la altceva în afară de fiul meu. Cum avea să fie viaţa lui. Cum avea să fie el. Cum puteam să aflu dacă s-a consemnat ceva despre naşterea vreunui hibrid, vrăjitor şi zână, fără ca unchiul şi mătuşile mele să-mi pună nişte întrebări încuietoare? Deşi eram sigură că pot avea încredere în ei, simţeam că trebuie să respect promisiunea pe care i-o făcusem viitoarei mele soacre. Regretam că-i dezvăluisem lui Oliver chiar şi numai cât spusesem despre îndoielile lui Claire în privinţa lui Emmet. Dar puteam găsi ceva cu care s-acopăr asta. Nu ştiam ce anume, dar ceva tot aveam să găsesc. Îmi făgăduisem de curând că-n viaţa mea nu vor mai exista minciuni, dar făgăduiala aceea era, probabil, cea mai gogonată dintre ele. Încercând să evadez din labirintul propriilor gânduri, m-am străduit mai mult să mă concentrez asupra cuvintelor lui Iris.

— Acum o sută de ani, ora vrăjitoarelor încă mai exista, a spus ea, scoţând din bufet câteva obiecte esenţiale pentru ritualul de curăţire şi punându-le într-o pungă pentru alimente. Lumini electrice, schimburi de noapte, restaurante cu program douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Toate astea au cam desfiinţat-o.

— Cum adică? am întrebat.

După ce aşteptasem o viaţă, reuşisem, în sfârşit, să pătrund în interiorul lumii magiei. În ciuda altor griji, voiam să absorb cât mai multe informaţii, cât mai repede cu putinţă.

— Păi ora vrăjitoarelor n-a avut niciodată nimic de-a face cu o oră sau alta indicată de ceas. Nu e la miezul nopţii. Nu e la trei dimineaţa. E, pur şi simplu, ora la care dorm majoritatea minţilor conştiente. Realitatea devine puţin

mai *maleabilă,* mai *flexibilă,* când lumea din jurul unui vrăjitor visează. Atunci e mai uşor să lucrezi cu magia, îi imprimi realităţii voinţa ta folosind mult mai puţină energie. Acum oamenii sunt treji la orice oră. Lumea e mereu în stare de veghe – calculând, măsurând.

Iris şi-a privit lista.

— Salvie, levănţică şi uleiuri de cedru.

S-a uitat la mine.

— Ştii că toate astea n-au niciun efect asupra spiritelor, cu atât mai puţin asupra demonilor, da?

— Atunci de ce le folosim?

— S-ar putea să nu aibă efect asupra niciunui Bau Bau, s-a amestecat Oliver, dar au asupra oamenilor care intră acolo unde au fost spirite.

— OK, am spus, clătinând în acelaşi timp din cap, ca să dau de înţeles că nu-l puteam urmări.

— Salvia nu alungă spiritele, a continuat Iris, dar le maschează mirosul. Spiritele miros a ozon, iar demonii, a pucioasă sau a ouă stricate. Un om poate să nu-şi dea seama că simte mirosul, dar, la un anumit nivel, îl înregistrează. Iar spiritul se poate folosi de această percepere ca de o uşă prin care să se-ntoarcă în acel loc.

— Cu alte cuvinte, ce nu ştii nu-ţi poate face niciun rău.

— Asta numai după ce au fost îndepărtate spiritele, bombonico, a zis Ellen. Ierburile şi uleiurile fac, pur şi simplu, locul mai plăcut. Cu cât mai puţin înfricoşătoare sunt vibraţiile într-un anumit loc, cu atât e mai puţin probabil să se uite cineva după fantome, invitându-le din neglijenţă să se întoarcă.

— Dar sarea afectează demonii nemijlocit, a spus Iris, făcându-l pe Oliver să chicotească, ca şi cum cuvintele ei ar fi invocat o amintire. Când reuşeşte unul să se materializeze în realitatea noastră, la început e foarte mic, cu trupul alcătuit dintr-o substanţă asemănătoare cu mucusul.

— Gândeşte-te la melci sau la limacşi, a zis Oliver, clătinând cutia cu sare gemă pusă de Iris pe masă.

— Pfui, s-a strâmbat Ellen. Am detestat întotdeauna

sărarea. Sunetele scoase de creaturile alea, de parcă ar sfârâi sau ar chelălăi.

Mă uitam la toţi trei, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Bunicul tău obişnuia să ne ia cu el la vânătoare, cum îi plăcea s-o numească, mi-a explicat Iris.

— Ellen era un pic cam prea feminină ca să savureze aspectele cele mai subtile ale capturării, a adăugat Oliver.

Ea a alungat amintirea cu o fluturare de mână, înfiorându-se.

— Însă, pe de altă parte, a continuat el, mama ta era ceea ce bântuia coşmarurile puişorilor de demon.

Au izbucnit toţi trei în râs în acelaşi timp, apoi au spus, într-un glas:

— Joagărul vechi.

Îi iubeam pe toţi trei atât de mult, iar ei păreau s-o iubească atât de mult pe mama… Uitam întruna că, după cum spunea chiar ea, o despărţiseră de mine. Dragostea pe care păreau să i-o poarte cu toţii nu se potrivea cu versiunea ei despre cele petrecute. Eram sigură că, din partea lor, exista destulă dragoste ca să îndrepte nedreptăţile săvârşite de Ginny. Asta numai *dacă* izbuteam vreodată să-mi readuc toată familia laolaltă. Deocamdată aveam de înfruntat un demon. Am lăsat deoparte gândurile despre mama.

— Ca să fiu sinceră, a spus Ellen, aş fi preferat să nu fim nevoiţi să ne ocupăm acum de asta. Avem deja destule pe cap.

— Şi eu simt la fel, a răspuns Iris, dar cei care renovează clădirea stabilesc orarul. Trebuie să-l expediem pe Barron înainte ca Old Candler să-nceapă să slujească noului său scop. Nu vreau să risc, nu ştiu ce ar putea face altminteri.

Emmet a intrat în încăpere aducând cu sine o cutie prăfuită, probabil scoasă dintr-un cotlon îndepărtat al podului.

— Vă rog pe toţi să vă gândiţi bine şi să renunţaţi la tonul glumeţ al pregătirilor. Riscaţi s-o liniştiţi pe Mercy, insuflându-i falsa senzaţie că se va afla în siguranţă în timpul confruntării cu Barron. E-adevărat că nu reprezintă

cel mai mare rău pe care l-a cunoscut vreodată lumea, însă e un parazit şi-şi alege victimele dintre cei slabi şi nevârstnici, care nu se pot apăra singuri. Nu uita, Mercy, demonul ăsta se ospătează cu copii.

— Ai dreptate, a dat din cap Iris. Bineînţeles că n-avem intenţia să-l desconsiderăm pe demon şi eu i-am explicat deja foarte clar lui Mercy cât de periculos va fi să-l înfruntăm.

— Dar suntem pur şi simplu încântaţi s-o avem alături de noi, pentru că este una *dintre noi,* a adăugat Ellen.

Ştiam ce vrea să spună. Simţeam şi eu acelaşi lucru. Pentru prima oară, puteau să mă includă în loc să mă inducă în eroare sau să mă deruteze, ca să fiu protejată.

— Dar tu ai dreptate, Moş Ene, a zis Oliver. Trebuie să lăsăm glumele şi joaca deoparte, asta e treabă serioasă. Eşti sigură că vrei şi poţi să iei parte, Gingersnap?

— E pregătită, a răspuns Emmet, în locul meu.

Şi-a înălţat bărbia şi s-a uitat în jos, la mine, cu mândrie. Rezultatele acţiunilor mele împotriva lui Ryder îl impresionaseră mai mult decât pe mine însămi. Însă îi cerusem să nu le dea celorlalţi amănunte despre problemele noastre de la Magh Meall. După ce terminam cu Barron, aveam să lansăm o versiune asupra căreia căzuserăm de acord.

— Dar are nevoie de un exemplu de sobrietate din partea voastră.

Oliver s-a uitat oricum la mine în aşteptarea unui răspuns.

— Are dreptate, am spus, sunt gata s-o fac. Ştiu că e o treabă serioasă, periculoasă, dar o *vom* face împreună.

— Atunci e-n ordine.

Iris s-a întors spre Emmet.

— Ai ales o păpuşă?

— Da, a răspuns el, scoţând o păpuşă veche, de porţelan, din cutia pe care-o adusese.

A pus-o pe masă, lângă proviziile aşezate acolo de Iris. Am observat că mâinile păpuşii fuseseră legate cu o panglică roşie.

— E gata pentru animare, dar simt că trebuie s-aşteptăm până ce se apropie mai mult momentul propice folosirii.

— Oh, a zis Ellen. Trebuie neapărat s-o folosim pe asta?

— E singura făcută în întregime din lut. Vasul trebuie să fie din pământ.

— O clipă, m-am amestecat, ce-o să facem cu păpuşa?

— Bunicul tău l-a închis pe Barron în spital, mi-a răspuns Emmet. Ne trebuie un vas în care să-l transportăm în noua lui casă. Un vas ademenitor. Un vas viu.

— O să-i daţi viaţă păpuşii?

— O imitaţie a vieţii, a spus Iris.

— Foarte asemănătoare cu prima animare a trupului meu, a adăugat Emmet.

— O să-i dăm cu toţii câte o parte din noi, Gingersnap, nu mai mult decât e necesar pentru ca energiile combinate să-l deruteze pe Barron, făcându-l să creadă că e vorba de un copil.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, m-a lămurit Iris, când vine să ia copilul, îl închidem în păpuşă. Apoi putem să înlăturăm vraja bunicului tău, să eliberăm spiritele captive acolo şi să-l ducem pe Barron într-un loc mai sigur, până când ne dăm seama cum să-l trimitem înapoi, acolo unde se afla înainte de a-l invoca Gilles.

— Toate astea ţi se par OK? m-a întrebat Emmet.

Mă îmbolnăvea gândul că foloseam drept momeală ceva atât de asemănător cu ceea ce fusese Emmet până nu demult.

— Ce altceva propui? a zis Iris. Să folosim un copil în carne şi oase? Sau să mergem la adăpostul de animale şi să luăm un căţeluş?

— Sigur că nu, am gemut eu. Dar Emmet…

— Grija ta mă impresionează, însă păpuşa nu conţine scânteia de viaţă pe care mi-a dat-o mie bariera. Va fi aşa cum eram eu înainte de a mă atinge bariera, un vas gol. Nimic mai mult.

Totuşi, nu ştiam sigur ce simt în privinţa asta. Chiar înainte ca bariera să contopească la un loc cele nouă

esenţe ale creatorilor lui Emmet şi să creeze o singură personalitate, îl considerasem pe acesta mai mult decât un „vas gol”. Oare propriile sentimente mă făcuseră să proiectez asupra lui mai mult decât exista cu adevărat? Oare, când eliberase golemul, bariera se aflase sub influenţa modului în care-l percepeam eu?

— Gata, luăm toate astea şi plecăm? Mergem la Candler? a întrebat Oliver, smulgându-mă din reverie.

Am dat din cap, şi mătuşile mele şi-au înşfăcat genţile, iar Oliver a luat în primire tot ce pregătise Iris. Eu am înhăţat păpuşa. Ştiam că împotrivirea mea era iraţională, dar nu suportam s-o ducă Emmet spre locul sacrificării.

— A fost ideea mea, m-a asigurat el, încă o dată.

Oliver şi Iris au plecat în aceeaşi maşină, iar eu şi Emmet ne-am urcat într-a lui Ellen. Trebuia să ajungă Oliver primul, ca să aibă timp să-i farmece pe paznicii de curând instalaţi. Candler nu mai era părăsit şi asta mă deranja – primul semn vizibil al lucrărilor de restaurare era lumina care strălucea jur-împrejurul unei clădiri ce zăcuse în întuneric toată viaţa mea.

Nu mă aşteptasem să văd că parcarea fusese deja extinsă şi că deschiderea prin care coborâsem în căutarea lui Jilo era acum acoperită de pavaj, pecetluită pentru totdeauna.

— Se zvoneşte că vor să taie stejarul cel bătrân, să facă loc pentru câteva maşini în plus, a zis Ellen, când mergeam pe urmele automobilului lui Oliver. Am crezut că Iris o să moară de apoplexie. Ştii, acum a pus o vrajă asupra copacului. Oricine o să-ncerce să-i facă vreun rău o să regrete amarnic.

Mătuşa mea mi-a zâmbit în oglinda retrovizoare.

— O ştii pe Iris şi dragostea ei pentru istorie.

— Bravo ei, am comentat.

Stejarul Candler era sacru şi pentru mine.

Mulţumită puterilor de convingere ale lui Oliver, atât magice, cât şi izvorâte dintr-un simplu simţ înnăscut al propriilor drepturi, nu numai că ni s-a permis să intrăm, ci am fost chiar conduşi înăuntru de paznicul de serviciu.

— În seara asta, să nu laşi pe nimeni altcineva să intre, iar mâine dimineaţă să uiţi, te rog, că noi am fost aici.

— Desigur, domnule Taylor, a răspuns omul. Vă urez tuturor o seară frumoasă.

Încă nu reuşeam să mă împac pe deplin cu priceperea lui Oliver de a-i face pe alţii să i se supună, cu modul în care le impunea voinţa lui, fără nici cea mai mică mustrare de conştiinţă. Poate că pe mine tocmai conştiinţa mă împiedica să-mi folosesc talentul ăsta la fel de bine ca el.

Uşa încă nu se închisese bine în urma noastră când l-am auzit pe Emmet spunând:

— Simt că aici ceva e altfel decât ar trebui.

Ne-am oprit cu toţii brusc şi mi-am dat seama că familia mea încerca să simtă ce simţise el.

— Eu nu simt nimic, a zis Ellen, şi s-a uitat la mine clătinând din cap.

— Ba nu, a contrazis-o Iris. Emmet are dreptate. Cineva a fost aici în seara asta. S-a folosit de magie.

— Magie a sângelui, am spus, când am simţit groaza victimei năpustindu-se asupra mea.

— Da, a întărit Emmet, şi am citit în ochii lui că e mândru de mine, eleva lui eminentă.

Mă uitam, uluită, cum învăţa să se conecteze la sentimentele omeneşti. Părea să simtă dragostea, poate şi furia, dar la durerea victimei reacţiona cu detaşare. Empatia încă îi era străină… cel puţin în ceea ce-i privea pe necunoscuţi. Eu simţeam durerea şi spaima femeii. Fiindcă victima fusese o femeie – o ştiam fără dubiu. Senzaţia că fusese trădată de bărbatul care o adusese acolo mi-a frânt inima. M-am trezit strângând în braţe păpuşa ca să mă liniştesc.

— Mă tem că e mai mult decât atât, a spus Oliver, conştientizând pe deplin tot ce ne înconjura. Lipseşte ceva, ceva care ar trebui să fie aici, dar nu este.

— Demonul a plecat, a zis Iris, pe un ton care dovedea că nici ea însăşi nu putea încă să accepte asta pe de-a-ntregul. Simt un gol, un vid acolo unde se afla răul.

M-am pus în mişcare, lăsându-mă condusă de simţul

vrăjitoresc, care n-avea aproape nicio legătură cu celelalte cinci simţuri, cele obişnuite. Familia mea şi Emmet m-au urmat, ca un scut din magiile noastre combinate, strâns împletite, protejându-ne în vreme ce ne continuam drumul prin holul principal, spre o scară ce fusese blocată mai multe decenii de-a rândul. Uşa de oţel fusese scoasă, ba nu, smulsă din balamale, şi zăcea la câţiva paşi distanţă de locul unde se aflase mai înainte.

— Acolo, jos, am spus, lăsându-mi picioarele să mă poarte pe treptele care duceau la subsol.

Şi uşa din celălalt capăt fusese smulsă din balamale. Se afla la câţiva metri distanţă, îndoită în formă de U. În hol domnea semiîntunericul, singurul bec golaş răspândea un cerc de lumină insuficientă. Cioburile de sticlă înşiruite pe podea dovedeau că alte becuri fuseseră sparte. După ce mi s-au obişnuit ochii cu lumina sărăcăcioasă, am zărit cadavrul parţial ascuns în spatele uşii metalice curbate. O pereche de picioare în pantaloni de dril ieşea în afară, unul încălţat cu un tenis murdar, iar celălalt gol şi răsucit către noi, astfel încât oja roz fosforescentă era vizibilă chiar şi în semiîntuneric.

Mirosul care venea din spatele uşii era de nesuportat. Mi-am dus mâna la nas. Voiam să mă opresc, dar trupul meu continua să înainteze. Când am ajuns destul de aproape ca să pot privi peste uşă, am ţipat fără să vreau.

— O, Doamne!

Şi m-am oprit.

Cadavrul nu avea tors, doar un ciot ciopârţit, care ieşea cu vreo zece centimetri în afara jeanşilor îmbibaţi de sânge. Acolo, sub roşul care colora carnea rămasă, am recunoscut partea rămasă dintr-un tatuaj: picioarele portocalii ale unei păsări celebre din desenele animate. Fără să-mi fi propus în mod conştient s-o fac, magia mea a încărcat încăperea, aducând la viaţă o viziune a violenţei săvârşite acolo.

I-am văzut pe oamenii trenului. Joe o ţinea pe Birdy, iar Ryder o tăia cu un *athame,* un pumnal pentru ritualuri. Îl strângea în mâna stângă şi îl manevra cu greutate.

Ţipetele lui Birdy mi-au răsunat în urechi – urlete de durere care-ţi frângeau inima şi rugăminţi neluate în seamă. Faţa lui Joe era înclinată în sus şi încordată într-o expresie de extaz sexual şi aproape religios, în timp ce-l ajuta pe Ryder să-şi săvârşească actul trădător. M-am întors cu spatele şi m-am grăbit să mă-ntorc la familia mea, dar m-am împiedicat de ceva. Păpuşa mi-a zburat din braţe şi s-a spart când s-a izbit de podea. Am căzut în genunchi şi m-am sprijinit în mâini, iar Emmet s-a repezit spre mine, încercând să mă prindă. M-am uitat peste umăr, să văd de ce anume mă împiedicasem şi am icnit de groază în timp ce Emmet mă lua în braţe, strângându-mă la piept ca să mă apere de ororile pe care le văzusem. Mă împiedicasem de un braţ, de o palmă cunoscută şi de un antebraţ tatuat, parţial acoperit de oţelul topit al unui cuţit de vânătoare.

— A jertfit-o pe Birdy, am spus, la urechea lui Emmet. A jertfit-o pe Birdy pentru putere.

— Aşa s-ar părea, a răspuns el, depunându-mă, fără să se grăbească, în braţele întinse ale mătuşii Iris.

— O cunoşteaţi pe femeia asta? a întrebat ea.

M-am gândit cât de multe îi puteam povesti fără să dezvălui adevărul despre Peter.

— Era o prietenă de-a voastră?

— Nu, nu o prietenă. Ea şi amicii ei au încercat să le folosească pe Mercy şi Claire drept momeală ca să mă captureze pe mine, a răspuns Emmet. Perechea femeii ăsteia, un bărbat pe nume Ryder, s-a înhăitat cu un vrăjitor, cu unul adevărat, care l-a marcat, făcând din el un colector. Străduindu-se să mă apere, Mercy i-a stricat însemnul. Bănuiesc c-a chemat demonul, oferindu-i libertatea în schimbul puterii pe care Mercy a luat-o de la el.

— Dar cum s-a putut folosi de Birdy ca să-l invoce? am întrebat. Credeam că demonul e atras doar de copii şi de inocenţi. Aş zice că Birdy nu era nici una, nici alta.

Ellen şi Oliver s-au îndepărtat de noi, ca să examineze ce rămăsese din Birdy.

— Mă tem, bombonico, a spus Ellen, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji, că a existat un copil. Birdy asta a voastră era gravidă.

19

M-am retras în camera mea imediat ce ne-am întors acasă. Eram secătuită psihic şi istovită. În ciuda ororilor din ziua aia, am dormit buştean. Nu m-am trezit până a doua zi, după prânz, dar, imediat ce m-am ridicat din pat deprimată, m-am dus de-a dreptul în Cimitirul Colonial. Trebuia s-o găsesc pe Jilo şi să vorbesc cu ea despre tot ce se-ntâmplase. Nu cunoşteam pe nimeni cu o experienţă cât de cât apropiată de a ei în privinţa invocării demonilor, a puterii împrumutate şi a canalizării iubirii încotro nu trebuia. Avea să mă dojenească, încântată, fiindcă o „turtă de noroi” se îndrăgostise de mine şi mi-ar fi prins cu siguranţă bine râsul pe care aveau să ni-l stârnească amândurora comentariile ei răutăcioase. În plus, n-o mai văzusem de la ceremonia Arborelui Vieţii şi-i simţeam lipsa.

Aproape de capătul cimitirului opus porţii, unde aleile se uneau într-un V, pentru a deveni una, stătea scaunul ei pliant, verde şi uzat. Partea de sus a termosului se sprijinea de braţul lateral, lăsând să i se vadă conţinutul. Am zărit şi o foaie de hârtie îngălbenită, lipită cu scotch de suprafaţa laterală a termosului. Dar eram prea departe ca s-o pot citi. M-am tot uitat în zare, căutând-o din priviri pe Jilo pe măsură ce mă apropiam de imitaţia ei de birou, dar n-am zărit-o deloc, nici vizual, nici altminteri. Am tresărit când am dat cu ochii de sulurile de bani gheaţă îndesate în termos. Nu mai văzusem niciodată atâtea bancnote la un loc. Am întins mâna către un sul de hârtii de o sută de dolari. O răbufnire de energie mi-a urzicat palma şi mi-a ars degetele. M-am uitat la bilet. „M-am retras din afaceri. Ia cât mi-ai dat şi niciun bănuţ în plus.”

— Se pare că mama Jilo şi-a închis prăvălia.

Vocea groasă venea din spatele meu. M-am întors şi am văzut silueta dominatoare a lui Adam; îi ajungeam până la umăr. Lucra la postul de poliţie de dincolo de zidul cimitirului, aşa că întâlnirea cu el în Colonial nu m-a

surprins.

— Te-am zărit la poartă. M-am gândit să te urmăresc înăuntru şi să aflu dacă ştii ceva despre asta, fiindcă tu şi Mama aţi fost foarte apropiate în ultimele câteva luni.

Cum şi de ce anume ne supraveghea pe mine şi pe Jilo mi s-a părut mai puţin important decât ceea ce se-ntâmpla cu ea.

— N-am idee, am răspuns, mai mult pentru mine decât pentru detectiv. Acum câteva zile nu era cu totul în apele ei, dar nu m-am aşteptat câtuşi de puţin să facă aşa ceva.

— Era întoarsă pe dos? Poate pe bătrâna doamnă o ameninţa cineva.

La asta am izbucnit în râs.

— Ai auzit să fugă Jilo vreodată de vreo luptă?

A zâmbit.

— Cred că nu.

A întins o mână către termos, dar i-am îndepărtat-o.

— Nu te sfătuiesc să faci asta, am spus, decât dacă o parte din banii ăia îţi aparţin.

— Nu, nu. N-am venit niciodată la mama pentru servicii „profesionale”. Am stat doar cu ochii pe ea, ca să m-asigur că se descurcă fără probleme. La urma urmelor, suntem aproape rude.

— Şi eu am, într-un fel, impresia că face parte din familie, am spus, amuzându-mă când am văzut că asta l-a luat oarecum prin surprindere.

— Taylorii şi-au unit forţele cu ale Mamei Jilo? Dumnezeu să ne aibă pe toţi în pază.

S-a foit stânjenit şi a ridicat din umeri, răsucindu-şi partea de sus a trupului, ca să nu se mai uite direct la mine. Postura lui mi-a spus c-ar fi fost mai încântat dacă balanţa tradiţională a puterii ar fi păstrată.

— Ei, dacă vorbeşti cu Mama, spune-i c-am întrebat de ea. Şi anunţă-mă dacă e OK, da?

— Sigur.

Atâta lucru puteam să fac. Mă îngrijora retragerea neaşteptată a lui Jilo, dar îmi spuneam întruna că oţelul nu se deformează atât de lesne.

Adam şi-a fluturat scurt mâna dreaptă.

— OK, o să te caut mai târziu, a spus, apoi s-a uitat în jos, la aleea din dreapta a V-ului, paralelă cu şirul de pietre de mormânt.

Am oftat încet. Ce mai rămăsese din Birdy avea să fie descoperit în scurt timp şi Adam urma să ne facă din nou o vizită oficială. Spre surprinderea mea, s-a oprit brusc, s-a întors şi s-a apropiat de mine cu câţiva paşi repezi.

— Oh, a zis, pe acel ton inocent care, după cum ajunsesem să-nvăţ, însemna că urmează să-mi trântească imediat ceva semnificativ, ca să vadă cum reacţionez.

Eu îi ascund nişte lucruri, iar el îşi lansează bombele asupra mea. S-a zis cu nou-înfiripata noastră prietenie.

— Bătrânul pe care l-am găsit. Străunchiul lui Peter.

N-am spus nimic, privindu-l întrebătoare.

— Am terminat de examinat obiectele ascunse în căptuşeala pardesiului său.

— Nu înţeleg.

M-am prefăcut că nu aflasem deja de la Jilo despre mica avere pe care Peadar o avea asupra lui.

— Ce era acolo?

— Ăă, doar câteva obiecte personale, a răspuns Cook. O să le predăm curând familiei Tierney. Ai grijă ce faci, OK?

Am dat din cap şi el s-a îndepărtat din nou. M-am bucurat că familia lui Peter urma să intre în posesia comorii rămase de pe urma lui Peadar. M-am luptat cu valul de vinovăţie care-mi amintea că fusesem poarta prin care părăsise acesta lumea noastră. Dar nu-mi permiteam tocmai acum luxul să mă scald în el. Mi-am rotit privirea prin cimitirul ca prin farmec lipsit în totalitate de turişti, am închis ochii şi mi-am vizualizat casa. Senzaţia de alunecare m-a ameţit şi m-a năucit puţin, dar, când am deschis ochii, stăteam lângă garaj. Era destul de uşor, dar până atunci nu încercasem să mă teleportez decât pe distanţe mici şi către locuri pe care le cunoşteam foarte bine. Nu mai încercasem să găsesc o anumită persoană şi, oricât de apropiate ajunseserăm eu şi Jilo să fim, n-aveam idee unde locuia de fapt.

M-am concentrat asupra ei, i-am văzut cu ochii minţii ridurile dese şi modul în care se întretăiau acestea, şi ochii ca mărgelele de abanos. Mi-a apărut imaginea unei încăperi, nu a celei magnifice, colorate în albastru-bântuit, ci a unei camere de zi cu jaluzelele bine trase. Am simţit răcoarea şi umbra, zumzetul unui ventilator portabil, jaluzelele unei ferestre săltate de vântul de afară, lumina soarelui strecurându-se şi întinzându-se pe câţiva centimetri din încăpere şi apoi dispărând. O voce, vocea lui Jilo, fredonând o melodie pe care n-am recunoscut-o. O cutie grea în poala ei. Senzaţiile au devenit mai intense.

— Lasă-mă-n pace, fetiţo, a zis Jilo. Azi nu vreau să te văd deloc.

Şi-a fluturat mâna şi camera s-a deformat în faţa ochilor mei, aproape pierzându-şi contururile. N-aveam chef să mă las dată afară şi m-am simţit foarte mândră de mine când am reuşit să-mi păstrez concentrarea. Pentru câteva clipe, ne-am înfruntat într-o partidă de skanderberg; ea se străduia să mă facă să plec, eu insistam să mă lase să mă apropii. Lumea ei s-a înălţat, plutind ca un balon de săpun, s-a deschis şi mi s-a răspândit în jur, iar senzaţia de alunecare a dispărut. Câştigasem lupta, dar Jilo izbutise să mă ţină la distanţă într-o măsură suficientă pentru ca, în loc să apar în faţa ei, în cameră, să mă trezesc în faţa unei case de ţară vechi, care, din câte vedeam eu, s-ar fi putut afla oriunde între Valcosta[13] şi Florence[14]. Acoperiş din tablă roşie, ruginită. O verandă lată de jur-împrejur, sclipiri de albastru-bântuit decolorat pe copertină şi vopsea cojită, de aceeaşi nuanţă, pe tocul uşii din faţă şi pe ale ferestrelor.

Însă patru dintre simţurile mele obişnuite îmi spuneau că recunosc locul. Am recunoscut scrâşnetul pietrişului sub tălpi când am făcut câţiva paşi către casă şi elasticitatea treptelor când am urcat pe verandă. Mi-am dat seama că era casa în care mă adusese Jilo în ziua înmormântării lui Ginny, când pusese stafia bunicului

[13] Oraş din Georgia. *(N.t.).*

[14] Oraş din Carolina de Sud. *(N.t.).*

detectivului Cook să mă răpească, să mă orbească şi să mă aducă acolo. Atunci fusesem atât de speriată de Jilo şi de magia ei! Acum, în loc să mă tem de ea, mă temeam *pentru* ea. E bizară iuţeala cu care ţi se poate schimba lumea. Am întins mâna spre uşa de plasă, dar aceasta s-a deschis înainte de a apuca s-o ating.

Un bărbat tânăr, foarte înalt, o versiune mult mai tânără şi cumva, mai masculină a lui Jilo, s-a oprit în cadrul ei, blocându-mi drumul. Era îmbrăcat simplu, cu un tricou alb fără mâneci şi cu jeanşi prea largi. Îi susţinea o curea lată, de piele, dar lăsau să i se vadă vreo cinci centimetri din partea de sus a boxerilor şi nu i se ridicau decât cu doi sau trei deasupra părţilor anatomice indecente.

— Zice că nu vrea să te vadă.

Lipsit de moliciunea sudică, cu care erau obişnuite urechile mele, accentul lui m-a şocat.

— Cine eşti? am întrebat, încercând să fac cuvintele să sune ca şi cum aş fi avut dreptul să pun întrebări.

Şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Chiar nu mă recunoşti, nu-i aşa?

A ieşit din casă, închizând cu hotărâre uşa în urma lui.

— Ca să fiu sincer, şi eu abia dacă te mai ţin minte. Când ai venit ultima oară aici erai un şoricel atât de speriat! Şi uită-te la tine acum, doldora de magie din creştet până-n tălpi şi câtuşi de puţin înfricoşată.

S-a apropiat şi s-a oprit la numai câţiva centimetri de mine, încercând să mă intimideze cu înălţimea lui.

Uşa casei s-a deschis singură.

— Martell! a tunat vocea lui Jilo.

Tânărul s-a dezumflat la auzul ei.

— A, doar o necăjeam un pic, bunico.

— Martell.

I-am repetat numele, înţelegând că era strănepotul pe care-l ajutase Jilo să evadeze din închisoare după ce fusese arestat, ca suspect de uciderea lui Ginny. Ca să-l ajute să fugă, Jilo curbase lumina în jurul lui, făcându-l invizibil, însă apoi avusese probleme când încercase să adune destulă putere ca să îndrepte lumina la loc. Îmi mărturisise

că prima întrebuinţare a puterii pe care i-o dăruisem fusese anularea invizibilităţii lui, dar nu mă gândisem prea mult la asta.

— Mă bucur că te văd, în sfârşit. Acum dă-te deoparte şi lasă-mă să vorbesc cu Jilo.

A ezitat, dar s-a auzit din nou vocea ei.

— Las-o să intre. E o Taylor, şi Taylorii nu înţeleg sensul cuvântului „nu”.

Am întâlnit privirea lui Martell. După o ultimă sfidare, o avertizare care spunea clar că-şi iubeşte străbunica, s-a dat la o parte.

Am deschis uşa de plasă şi am intrat în camera întunecată. Toate jaluzelele erau trase şi toate luminile stinse. Piedicile din calea luminii nu păreau atât o încercare de a ţine la distanţă căldura clădirii încinse în timpul zilei, ci mai degrabă un semn de doliu.

— Ce naiba vrei?

Întrebarea s-a auzit venind din cel mai îndepărtat colţ al încăperii. Zumzetul ventilatorului a încetat când degetele ei noduroase au ieşit din umbră, oprindu-l.

— Să te văd. Să mă conving că eşti bine sănătoasă.

Am făcut doi paşi spre ea, apoi m-am oprit, şocată de ceea ce vedeam. Părea să se fi contractat cumva, mototolindu-se. Părul i se transformase într-o luptă a oţelului cu zăpada, nemaipăstrând nimic din negrul de cărbune de acum câteva zile. Povara anilor pe care reuşise să-i ţină la distanţă părea s-o fi prins din urmă peste noapte.

— N-ai de ce să-ţi faci griji pentru Jilo. E doar sătulă până peste cap. Sătulă de oameni proşti şi de dorinţele lor prosteşti. De lenea care-i face să vină la Jilo, pentru magie, în loc să pună osul la treabă ca să capete ce vor. S-a săturat să tot sape şi s-a săturat de Hoodoo. Nu mai vrea puterea. S-a săturat de magie şi e al naibii de sigură că s-a săturat de Taylori, a zis, apoi s-a oprit brusc. Jilo nu se referă la tine, fetiţo.

Vocea i s-a îmblânzit.

— Jilo n-o să se satureniciodată de Mercy a ei.

Mi s-a pus un nod în gât şi m-am grăbit să m-apropii şi să mă aşez pe podea, lângă scaunul bătrânei, cu picioarele încrucişate. Şi-a întins mâna rece şi cu piele tăbăcită şi a început să-mi mângâie părul.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, Jilo. Ce s-a întâmplat cu adevărat, am spus.

Între noi s-a aşternut tăcerea şi mi s-a părut c-a rămas neştirbită câteva minute.

— Afurisitul ăla de unchiu-tău, s-a mulţumit ea apoi să spună.

— Oliver? am întrebat, nedumerită.

— Mai ai şi alţii? a ripostat, făcându-mă să-mi dau seama că, Erik şi Connor nemaifiind printre noi, lista se redusese, într-adevăr, la unul singur.

— Ce-a făcut?

— Nimic, a răspuns ea, şi, pe de altă parte, totul.

A început să fredoneze din nou, mângâindu-mi părul.

— Jilo a văzut, a spus, în cele din urmă. A văzut toată blestemăţia.

— Nu înţeleg.

— Oh, m-a lămurit ea, foindu-se ţeapănă pe scaun, el nu voia să-i facă nimic rău lui Jilo, dar a pus-o să stea acolo, lângă tine, în arborele ăla al lui. La început, Jilo n-a văzut nimic. A făcut doar ce i-a zis unchiu' tău. A pulverizat parfum. Ţi-a pus pământ în mână şi-a turnat whisky peste el. Dar n-a văzut nimic. Nu-nainte de-a se uita-n ochii tăi. Pe urmă a văzut tot. Toată viaţa lui Jilo i-a trecut pe dinainte, de parc-ar fi fost pe moarte. A văzut fiecare hotărâre pe care-a luat-o. A văzut cum i s-a legat fiecare acţiune de alta. Şi-a văzut fiecare greşeală în parte. Şi tot răul pe care l-a făcut, în amănunt. Jilo s-a văzut din afară şi ce-a văzut era rău. Jilo a văzut fiara care-o aşteaptă dincolo. Stă pur şi simplu şi-aşteaptă, cu dinţii ei ascuţiţi, ca să-i înfulece lui Jilo inima păcătoasă. Pentru Jilo e prea târziu, fetiţa mea. Răul pe care l-a făcut e făcut. Ştie c-o să răspundă pentru asta. Dar nu se-adânceşte mai mult de-atât. Jilo a terminat-o cu magia.

N-ar fi trebuit s-aştept atât de mult înainte de a trece pe

la Jilo, dar o crezusem întotdeauna cioplită din granit şi placată cu oţel. Nu-mi trecuse prin cap c-ar fi putut să aibă *ea* nevoie *de mine.* Mi-am îndreptat spatele, văzând-o mai clar acum, după ce ochii mi s-au obişnuit cu semiobscuritatea. Părea fragilă, dacă nu cumva deja zdrobită. Trebuia s-aleg între menajamente şi adevărata dragoste. Am optat pentru un echilibru precar al amândurora, începând cu cea din urmă.

— Şi ai de gând să stai în gaura asta până la moarte?

A râs spart, cu amărăciune.

— Aia o să vină după Jilo mai curând decât crezi, fetiţo.

— Ba nu, am spus, ridicându-mă şi uitându-mă în jos, la ea, cu asprime. N-o să mă părăseşti aşa. Nu mă-ndoiesc c-ai făcut nişte lucruri de care-ar trebui să-ţi fie ruşine. Dar, după părerea mea, în loc să stai aici şi să jeleşti…

— Ei, ai grijă cum vorbeşti cu Jilo…

— Şi-n loc să-ţi plângi de milă, am continuat, cu şi mai multă vehemenţă, cât mai ai suflare în tine, ar trebui să ieşi şi să repari câte ceva din răul pe care l-ai săvârşit.

— Jilo…

Şi-a pipăit pe bâjbâite unul dintre nasturii rochiei, cu buza de jos ieşindu-i în afară.

— E prea bătrână. Prea obosită. Ce s-a făcut e făcut.

— Dar ce nu s-a făcut nu e făcut, am ripostat, tăioasă.

Vocea mi s-a oprit în gât.

— Am nevoie de tine, Mamă. Am nevoie de tine.

Şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii umezi.

— Şi de ce-ţi trebuie ţie un lucru stricat, ca Jilo?

I-am luat amândouă mâinile. Erau, oh, atât reci, de parcă viaţa ar fi început deja să le părăsească.

— Pentru că eşti singura în care sunt sigură că pot avea încredere. Fără rezerve.

M-a măsurat de sus până jos.

— Eşti sigură?

— Da, am răspuns, fără ezitare.

— Ei, poate că n-ar trebui, a mărturisit, retrăgându-şi mâinile.

— De ce spui asta?

— Ei, pen’ că amândouă ştim că-i o mincinoasă patentată şi pen’ că, dacă spune vreun adevăr, nu-l spune tot. Jilo ştie ceva despre tine. Despre familia ta. Ticălosul ăla mic, cel căruia îi ziceaţi Wren. Nu uita, a-nceput să stea cu ochii pe familia ta, pentru Jilo, cu mult înainte să te naşti. Dacă Jilo-ţi spune ce ţi-a ascuns, încrederea aia s-ar putea să-ţi dispară.

M-am uitat la ea îndelung, făcând-o să se simtă stingheră, poate pentru prima oară în viaţă.

— Spune-mi.

Inima îmi bătea nebuneşte, dar mi-am silit vocea să rămână egală, calmă.

Şi-a rotit privirea în jurul meu, apoi şi-a lăsat-o să-i coboare în poală.

— Mătuşile alea frumoase ale tale te mint, fetiţo. Nu ca Jilo, doar nerostind adevăru’, te mint făţiş. Jilo crede că s-ar putea să-şi fi dat seama şi Ginny, dar nu e sigură. Iris şi Ellen însă, ele ştiu. Trebuie s-o fi ştiut tot timpul.

— Ce anume ştiu? am întrebat, devenind nerăbdătoare.

Magia mea a atins-o când am simţit nevoia să-i pătrund în minte şi să-i citesc gândurile. Undeva, în adânc, ştiam ce-o să spună chiar şi fără să-i răscolesc amintirile, dar trebuia, totuşi, s-aud din gura ei.

Ochii i s-au înălţat, cu nelinişte, până ce i-au întâlnit pe ai mei.

— Mama ta, Emily. N-a murit când te-a născut. Nu e moartă nici acum.

Nu-mi trecuse niciodată prin minte c-o s-ajung să mă bucur fiindcă Jilo se folosise de Wren ca să-mi spioneze familia, dar aveam, în sfârşit, ocazia să aflu adevărul de la un martor cumva obiectiv. M-am aşezat din nou la picioarele ei.

— Povesteşte-mi totul.

20

Jilo şi-a lins buzele uscate şi s-a pregătit să vorbească.

— Ştii că Wren stătea cu ochii pe familia ta pentru mine.

Am dat din cap, remarcând că se repeta; dar nu i-am atras atenţia.

— Ei, el e cel care i-a spus lui Jilo. El a văzut-o pe mama ta umblând în jurul casei în ziua când trebuia să fie coborâtă în mormânt. A spus că umbla de colo-colo, căutând ceva.

Din propria sa voinţă, mâna mi s-a dus la lănţişorul de care atârna medalionul mamei.

Jilo a dat să continue, dar, înainte să apuce, Martell a dat buzna pe uşă.

— Bunico, trebuie să vii să vezi ceva.

A alergat înapoi, pe verandă.

— La naiba, a spus şi vocea i-a ajuns la noi, prin uşa de plasă.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Jilo şi m-am grăbit să mă ridic în picioare. M-am oprit s-o ajut pe ea să-şi salte de pe scaun trupul uşor şi fragil.

Pe urmă am lăsat-o să se descurce singură şi m-am grăbit să ies. De pe verandă n-am văzut nimic neobişnuit, nimic care l-ar fi putut face pe Martell să intre în starea în care se afla. Am coborât în curte, lângă el, şi i-am urmărit privirea către cer. Un arc întunecat, ca un curcubeu văduvit de culori, se întindea de-a lungul orizontului vestic. În cele câteva clipe în care l-am privit, şi-a schimbat nuanţa de la cea a oţelului la cea a granitului şi apoi la cea a cărbunelui.

Jilo a ajuns pe verandă şi s-a aplecat în afară, studiind fenomenul. Arcul a început să se lăţească, devenind o perdea întunecată, care nu ascundea ce se afla de cealaltă parte, ci secătuia mai degrabă lumea de culoare, lăsând totul în alb şi negru… şi apoi toată lumina a dispărut, n-a mai rămas decât întunericul.

— Veniţi amândoi aici. Plecaţi din curte.

Vocea lui Jilo tremura.

— Mişcaţi-vă! ne-a poruncit, fiindcă nu ne clinteam.

Martell încremenise locului, fascinat, neclintit ca o statuie. L-am înşfăcat de mână şi propria mea groază mi-a dat putere să-l trag după mine pe pietriş, în susul treptelor şi-n casă, pe urmele lui Jilo.

Ne-am uitat pe fereastră în timp ce vălul de pe cer începea să se închidă în jurul nostru. Se apropia şi se mărea, cu marginile curbându-i-se unele către altele, încercuindu-ne.

— Bunico, ce-i asta? a întrebat Martell, tremurând.

Spaima îi alungase fanfaronada care nu-i stătea în fire, pentru a-l dezvălui pe băieţelul inocent din spatele acesteia.

— O să fie OK, i-am spus, apoi m-am trezit uitându-mă la Jilo pentru confirmare.

Ea n-a zis nimic. S-a plimbat de la o fereastră la alta, îndepărtând jaluzelele. Fiecare fereastră era rama unui întuneric tot mai dens. Banda de negură se transformase, devenise devoratoare de lumină. M-am cutremurat când mi-am dat seama că nu se mai mărea, ci începuse să se contracte, ca un şarpe care te strânge din ce în ce mai tare. Pentru noi, lumea de dincolo de strânsoarea aia îşi încetase existenţa. Pe marginea interioară, aflată din ce în ce mai aproape, ultima fărâmă de albastru al cerului verii era secătuită de culoare şi lumină. Cerul a prins să ne apese, făcându-şi simţită greutatea, iar pământul de sub noi se cutremura. Ca o bulă ce se ridică la suprafaţă, lumea din jur se înălţa, dând naştere unei sfere în contracţie neîntreruptă. Era ca o gaură neagră care absoarbe totul.

Jilo s-a întors spre mine şi i-am citit groaza în ochi.

— Vine după Jilo.

Vocea îi era o şoaptă tot mai stinsă.

— Îmi pare rău că vă prinde şi pe voi, a zis, continuând să se uite la mine. Bunicii tale îi pare tare rău, a adăugat, trăgându-l pe Martell spre ea.

M-am uitat pe ferestre, dar dincolo de ele nu se mai

vedea nimic. Lumea se oprea la ochiurile de sticlă, care au început apoi să crape, sub apăsarea tot mai puternică. Toate sunetele au încetat când cenuşiul s-a infiltrat în pereţi, absorbind deja tapetul decolorat, cu model floral, al lui Jilo, anihilându-l.

Pereţii au început să ni se curbeze în jur şi scândurile podelei să se încovoaie văzând cu ochii. Am alergat la Jilo şi i-am luat pe ea şi pe Martell în braţe. Băiatul tremura şi, în loc să opună rezistenţă, s-a agăţat de mine. Nu ştiam dac-o să meargă. Nici măcar nu mai eram sigură că mai exista ceva în afara acelei bule trepidante, dar i-am înşfăcat pe amândoi şi i-am strâns cu putere. Am închis ochii şi m-am concentrat, gândindu-mă la casa mea.

Următorul lucru de care-mi aduc aminte e c-am simţit căldura soarelui pe faţă şi am auzit ciripit de păsări şi zgomotul traficului. Am deschis ochii şi eram în grădină, încă strângându-mi autostopiştii la piept cu disperare. Martell s-a desprins, a făcut câţiva paşi împleticindu-se şi a început să icnească, părând gata să verse. Jilo m-a privit cu ceva mai presus decât respect, ceva apropiat de veneraţie şi uimire.

— Fii binecuvântată, copilă, a şoptit, apoi s-a dus lângă nepotul ei şi l-a bătut pe umăr, liniştindu-l.

— Îi aduc nişte apă, am spus, îndreptându-mă spre uşa bucătăriei.

— Dacă unchiul tău mai are vreun strop din scotchul ăla, rămân îndatorată, a răspuns Jilo, bătându-l o ultimă dată pe Martell pe umăr.

Am zâmbit. Oricum o fi fost sau nu în rest, bătrâna era rezistentă; începuse deja să-şi revină.

Am intrat în vila tăcută trimiţând un impuls supranatural, ca să văd dacă avea să ricoşeze, întorcându-se la mine din vreun colţ al clădirii. Nimic; nu era nimeni acasă.

M-am dus în bibliotecă şi am găsit nişte whisky pentru Jilo, apoi am trecut prin bucătărie ca să-nşfac două pahare, dintre care am umplut unul în întregime cu apă, iar pe celălalt cu lichidul mai tare, doar pe jumătate. M-am întors

în grădină şi n-a lipsit mult ca să scap paharele când am văzut-o pe Iris stând lângă masă, vizavi de Jilo şi de un Martell cu aer insolent, prăbuşit în scaunul lui. Se ferea ostentativ să se uite la mătuşa mea şi mima plictiseala. I-am întins apa şi a luat-o nezicând nimic.

— Martell, a spus Jilo.

El şi-a îndreptat uşor spatele.

— Mulţumesc, a spus, destul de apatic, şi a început să bea uitându-se la paharul pe care i l-am întins lui Jilo cu ochi lacomi, de minor căruia alcoolul îi e interzis.

— Mulţumesc, fetiţa mea, a zis Jilo.

— Oh, Dumnezeule! a exclamat Iris. Oare eu chiar nu te-am învăţat nimic? Astea-s paharele noastre de zi cu zi, nu cele pentru musafiri. Tânărul acesta, Martell – aici a înălţat dintr-o sprânceană, probabil amintindu-şi unde şi când îi auzise numele pentru prima oară – mi se pare flămând, şi tu nu-i poţi oferi nimic mai bun decât apă?

— Mi-ar prinde bine să mănânc ceva, a zis Martell.

— Ţţ ţţ, a zis străbunica lui. Martell, aici eşti oaspete.

— Dar, bunico, am spus doar că…

Tânărul a tăcut când Jilo a făcut ochii mari, arătând cu degetul spre el.

— Mulţumim, domnişoară Iris, dar nu-i nevoie să li se dea atâta atenţie lui Jilo şi băiatului.

Iris a râs.

— Scuză-mă, Mamă, dar aici nu suntem de acord. Dacă, după toţi aceşti ani, Mama Jilo Wills ne onorează casa cu prezenţa ei, e într-adevăr o ocazie care merită să i se acorde toată atenţia.

S-a uitat la mine cu un zâmbet larg, pieziş, care i-a încreţit colţurile ochilor. Îmi dădeam seama că sperase întotdeauna să apară o şansă de a pune capăt discordiei dintre noi.

Jilo a păstrat tăcerea. A sorbit prelung din băutura ei, şi-a închis şi redeschis încet ochii, încântată ca o pisică grasă lângă un foc dogoritor.

— Martell, dragule, a spus Iris, iar el a privit-o cu o răceală probabil exersată ore în şir în faţa oglinzii. Ce-ar fi

să vii cu mine-n bucătărie şi să-mi spui ce ţi-ar plăcea?

Martell nu era prost. De data asta, s-a uitat la Jilo, aşteptându-i părerea. Ea a dat din cap şi i-a făcut semn să plece.

— Du-te, băiete. Nu sta să pierzi vremea aici. Ajut-o pe domnişoara Iris.

— Am înţeles, a răspuns el, şi pur şi simplu a alergat să-i deschidă uşa mătuşii mele.

După ce uşa s-a închis în spatele lor, m-am aşezat lângă Jilo.

— Ce-a fost asta? Ce fel de forţă ar fi putut să-nghită aşa lumea din jurul nostru?

S-a ferit să se uite în ochii mei. Avea sprâncenele lăsate-n jos şi mâna dreaptă i-a tremurat, apoi i s-a ridicat, ca să-şi atingă părul.

— Wren ăla n-a fost singurul demon cu care-a făcut Jilo un târg de-a lungul anilor. A respectat majoritatea înţelegerilor, dar cu vreo câteva a-ncercat să scape mai uşor.

Bătrâna şi-a dres glasul.

— De când cu unchiul tău şi cu arborele lui, Jilo n-a mai avut inima să facă paşii ce trebuiau făcuţi ca să-i ţină pe cei furioşi în frâu.

— Care-ar fi fost paşii ăia? am întrebat, cu prudenţă.

— Trebuie să jertfeşti ceva ca să-i împaci, un sacrificiu.

— Sânge, am spus, şi în minte mi-a venit prima noastră întâlnire de la răscrucea ei, mi-am amintit că avea o găină vie într-un sac de pânză groasă.

Şi-a înălţat privirea, clătinând din cap, şi şi-a adus mâinile în faţă, cu palmele în sus.

— Prea mult sânge. Prea mult sânge pe mâinile astea.

I le-am luat într-ale mele şi i le-am strâns.

— Ar putea fi aşa cum crezi şi, dacă e, o să găsim o rezolvare. Dar nu sunt sigură că atacul a fost îndreptat împotriva ta şi nu într-a mea, am zis, cu gândul la Ryder şi Joe şi la ceea ce-i făcuseră lui Birdy. Singurul lucru pe care-l ştiu e că, în momentul de faţă, casa asta e cel mai sigur loc pentru tine şi Martell. Cel puţin până descoperim

ce s-a-ntâmplat de fapt acolo.

— Ţi-ai ieşit cu totul din minţi, fetiţo?

Jilo a râs. Nu era un râs vesel. Suna mai degrabă ca atunci când încerca să-şi ascundă de mine părţile bune.

— Îi spui lui Jilo că vrei să-şi petreacă noaptea sub acoperişul casei familiei Taylor?

— Da, exact asta am spus.

— Aşa ceva n-o să se-ntâmple.

— De ce nu? Eşti prea bună pentru noi, sau noi suntem prea buni pentru tine?

Faţa i s-a adunat într-o aglomerare de riduri şi pleoapele i s-au strâns, îngustându-i ochii care-au ajuns nişte linii subţiri.

— Familia ta n-o să îngăduie asta niciodată.

— Oh, ceea ce va îngădui familia mea o să te surprindă, aşa cred. Ai văzut cum s-a întrecut Iris pe sine la vederea ta.

— Jilo e în curtea ei, nu sub acoperişul ei. Între astea două e-o mare diferenţă.

— Nu mi-e cunoscută. Tocmai ţi-a târât nepotul înăuntru, cu tot cu pantalonii lui cu turul căzut. Ascultă, chiar vrei să te-ntorci acolo… acolo unde crezi că vrea cineva să-ţi facă de petrecanie?

A rămas neclintită, întrebându-se dacă pericolul în care s-ar fi putut afla merita să-şi sacrifice mândria.

— Nu ştiu. Jilo are în spate o întreagă istorie cu familia Taylor…

— Şi istoria e tot ce-a mai rămas. Spune-mi, cu care Taylor încă în viaţă mai are Mama Jilo Wills vreo socoteală pe răboj?

— O să aibă cu tine, dacă-i mai vorbeşti pe tonul ăsta.

N-am putut să mă abţin. Am izbucnit în râs, şi apoi a început şi ea să chicotească.

— Haide, i-am spus. Vino înăuntru.

M-am ridicat, m-am dus la uşa bucătăriei şi am ţinut-o deschisă, ca Jilo să intre înaintea mea.

— Nu, a spus, câteva clipe mai târziu. Jilo n-o să intre prin spate.

Şi-a împins scaunul şi s-a sprijinit de masă ca să se ridice.

— Tu ai crescut într-o lume foarte diferită de aia-n care a crescut Jilo. În tinereţea lui Jilo, uşa din spate era singura pe care putea să intre într-o casă şic de-a albilor.

A ocolit cu greu masa până când s-a proptit bine pe picioare.

— Când era tinerică, Jilo şi-a făgăduit ceva şi, mă jur pe Dumnezeu, are de gând să-şi ţină făgăduiala aia.

— Ce făgăduială? am întrebat, lăsând uşa să se închidă la loc.

— Jilo şi-a făgăduit că, dac-o să pună vreodată piciorul în casa Taylor, o să intre pe uşa din faţă. M-ai auzit?

— Da. Cred că-nţeleg.

Am luat-o de braţ şi am condus-o dincolo de poartă, dând ocol casei, până la intrarea din faţă. Am urcat treptele şi ne-am oprit în faţa uşii.

— Ei, atunci haide, i-am spus, arătând spre sonerie.

A întins mâna. M-a impresionat felul în care-i tremura, cu arătătorul înfiorându-se, de parcă s-ar fi aşteptat să aibă un şoc la atingerea soneriei. A apăsat o dată, scurt, apoi înc-o dată, cu mai multă putere. Şi-a retras mâna şi şi-a îndreptat spatele, ca să pară mai înaltă. Şi-a înălţat capul atât cât i-o permitea gâtul când mătuşa mea a venit să deschidă, zâmbitoare şi uşor nedumerită. Iris s-a uitat la mine pentru o explicaţie. Aş fi ridicat din umeri, dar momentul mi s-a părut, cumva, solemn.

— Jilo şi-a promis dintotdeauna că, dac-o să intre vreodată în casa noastră, o s-o facă pe uşa din faţă.

În ochii lui Iris s-a citit înţelegerea, întristându-se uşor, în ciuda zâmbetului ei.

— Da, fireşte. Intră, Jilo, te rog, a spus, retrăgându-se ca să-i facă loc.

— Înainte de asta, Jilo trebuie să lămurească un lucru, a zis bătrâna, aruncându-mi o privire care-mi sugera c-aş face bine să-mi ţin gura.

— Da? a întrebat Iris, iar zâmbetul i-a dispărut.

— Înainte de a intra Jilo, e corect să ştii. Păcatele ei se-

ntorc acasă, ca găinile pe stinghie. Îi oferiţi lui Jilo adăpost şi s-ar putea să vă treziţi amestecaţi fără de voie în porcăriile ei.

— Adăpost?

Iris s-a uitat la mine, încercând s-adune informaţii din expresia feţei mele.

Probabil c-a acceptat orice o fi văzut acolo.

— Taylorii pot suporta tot ce aruncă lumea asupra lor. Intră, Mamă.

— Mulţumesc, a spus Jilo, săltându-şi cu delicateţe piciorul peste prag.

21

O dimineaţă frumoasă a urmat unei nopţi care s-a îndurat să fie lipsită de evenimente. Iris ne-a servit un mic dejun în stil sudist, aşa cum îl voia întotdeauna Connor, a prăjit totul şi a adăugat câte-o fâşiuţă de unt deasupra. Martell s-a repezit la farfurie şi, după câteva mulţumiri şi complimente, Jilo a făcut acelaşi lucru. Fiindcă stomacul meu nu suporta aşa ceva, mi-am pregătit un castron cu un simplu terci de ovăz, îndulcit cu zahăr brun. Mulţumită că oaspeţii noştri erau încântaţi, Iris m-a sărutat pe creştet, s-a scuzat şi a plecat să se ocupe de straturile de flori.

— Mătuşa ta ne-a îngăduit cu multă amabilitate să ne petrecem noaptea aici, oh, ca şi unchiul tău, de altfel.

Jilo vorbise despre Iris cu toată sinceritatea, dar, după cum am remarcat, comentariul despre Oliver era uşor forţat. În seara dinainte, unchiul meu se întorsese acasă şi, voind să-şi toarne ceva de băut, intrase în bibliotecă, unde dăduse cu ochii de mine, de Jilo şi de Iris discutând despre evenimentele zilei, bătrâna fiind îmbrăcată într-unul dintre halatele lui Iris.

— Bine, atunci, se mulţumise să spună şi, după ce-şi turnase un whisky dublu, ieşise fără să mai adauge nimic.

— Ai încredere în mine, am zis eu. Fiind vorba de tine şi de unchiul meu, aia a fost o urare de bun venit cu fanfară.

Dacă Ellen venise cumva acasă, o făcuse cu mult timp după ce noi ceilalţi ne retrăseserăm cu toţii la culcare, aşa că n-am avut ocazia să-i vedem reacţia.

Eram nerăbdătoare să continui discuţia pe care-o începusem cu Jilo înainte ca lumea să se prăbuşească literalmente peste noi. Însă nu m-aş fi simţit în largul meu reluând-o în bucătăria familiei, mai ales de faţă cu Martell. Trebuia să am răbdare. M-am ridicat şi m-am dus la chiuvetă, să-mi curăţ castronul înainte de a-l pune în spălătorul de vase. Când mi-am aruncat privirea pe fereastră, l-am văzut pe Adam Cook stând de vorbă cu Iris. Avea o expresie serioasă; probabil că fuseseră găsite

rămăşiţele lui Birdy.

— A venit detectivul Cook, i-am spus lui Jilo şi am traversat încăperea, ca să deschid uşa pentru el şi pentru Iris. Adam, am zis, în loc de salut. Ne întâlnim din nou, după numai o zi.

— Într-adevăr, a întărit el. Mă bucur să văd c-ai dat de Mama.

S-a întors spre Jilo.

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Nu-i nevoie să duci grija lui Jilo, a râs ea pe-nfundate.

— Mă bucur totuşi că te văd.

A făcut o pauză, dând uşor din cap către ea. Şi s-a uitat din nou la mine.

— Deşi în dimineaţa asta am trecut pe-aici dintr-un cu totul alt motiv.

I-am arătat scaunul de lângă Jilo şi am mai tras unul pentru mine. N-am spus nimic, m-am mulţumit să ridic din sprâncene, în semn că poate continua. S-a foit pe scaun şi picioarele un pic prea lungi i s-au lovit de partea de dedesubt a mesei.

— Domnişoară Taylor – Mercy, s-a grăbit el să se corecteze – ai fost cumva, din întâmplare, pe malul fluviului azi-noapte? Poate în apropiere de Elba Island Road?

Am clătinat din cap, uşurată fiindcă mărturisirea purului adevăr avea să-mi fie de folos de data asta.

— Nu, nicăieri prin apropiere. De ce întrebi?

— Bun, a zis el, fără să răspundă. Doamna Weber e cumva acasă?

— Nu, acum nu. Mătuşa Ellen a ieşit probabil să facă puţină mişcare sau poate e în piaţa oraşului, am răspuns şi Adam s-a încruntat. Îşi redeschide florăria.

— A, mă bucur pentru ea, a zis.

— Da, cred că ai într-adevăr motiv, deşi acum, cu toate buchetele pe care le pregăteşte pentru nunta cu Tucker, îşi este cel mai important client.

— Aveţi cumva idee unde şi-a petrecut noaptea? Ştiţi dacă e cumva posibil să fi ieşit cu domnul Perry?

— E foarte posibil, a răspuns Iris, dar nu sigur. Mi-a spus că Tucker se duce la Atlanta, să rezolve o problemă de afaceri ivită pe neaşteptate şi că nu ştie dac-o să sentoarcă la timp pentru o trecere în revistă a mostrelor din meniul ales de ea pentru nuntă.

— Şi asta a supărat-o? a întrebat Adam.

Pe buzele lui Iris a apărut un zâmbet subţire.

— A deranjat-o. Dar nu s-a supărat. Adam, poate-ar fi cazul să ne spui despre ce e vorba.

— Bine, a acceptat el. Şalupa domnului Perry a fost adusă de apă la mal acum o oră, în apropierea cotului de lângă Falligant Avenue. Doi puştani au văzut-o şi s-au dus la bord, s-arunce o privire.

— Oh, pentru numele cerului! a exclamat Iris şi a izbucnit în râs.

I-am simţit uşurarea fiindcă vizita n-avea nicio legătură cu sinistra noastră descoperire din fostul spital.

— Deci Tucker nu şi-a asigurat bine şalupa şi doi adolescenţi au luat-o pentru o plimbare de plăcere. Probabil aceiaşi care-au raportat la poliţie.

— Nu, a contrazis-o Adam. Am motive să cred că lucrurile stau altfel.

S-a uitat la mine.

— Tu nu eşti de acord cu căsătoria lui Ellen cu Tucker, nu-i aşa?

— Ascultă, am spus. Am acceptat relaţia lui Ellen cu Tucker. Şi în viaţa mea personală se petrec prea multe chestii ca să umblu prin oraş ţinându-mă de hoţii şi vandalisme mărunte. Poţi să-l asiguri pe Tucker că n-am nicio legătură cu asta.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred că pot fi bănuită de aşa ceva.

— Mă tem că nu pot face asta, a răspuns Cook. Şalupa nu era goală. Domnul Perry se afla la bord. Mă tem că e mort.

Am tresărit. Am văzut-o pe Iris devenind livid şi clătinându-se uşor, şocată. Jilo s-a întins şi i-a luat mâna.

— Îmi pare rău să aflu asta, am spus, deşi, în realitate,

îmi părea rău mai mult pentru Ellen decât pentru Tucker.

Cu un sentiment de vinovăţie, m-am întrebat cum avea să afecteze dispariţia lui Tucker afacerile încă în faşă ale lui Peter.

— Ei, sună aproape sincer, a zis Cook.

Mi-am dat brusc seama că ne reîntorseserăm la Cook şi domnişoara Taylor.

— Am avut întotdeauna senzaţia că nu-ţi pasă prea mult de Perry.

— Păi, tipul nu mi-a plăcut niciodată, dar… ei bine, totuşi îmi pare rău. Nu doream să păţească aşa ceva. Ellen o să fie distrusă.

M-am întrebat dacă va găsi destulă putere ca să treacă peste o nouă tragedie.

— Ce i s-a întâmplat?

— Încă nu mi-este permis să vă dau toate amănuntele.

S-a întrerupt, fixându-mă hotărât cu privirea.

— Dar moartea lui ni se pare suspectă, în mare măsură fiindcă există similitudini izbitoare cu un alt caz recent. O altă moarte cu care ai o legătură, domnişoară Taylor, deşi numai tangenţial.

M-am albit la faţă. M-am bucurat că stăteam pe scaun, fiindcă altminteri aş fi căzut. Jilo a sărit în apărarea mea.

— Dacă-ncerci să dai vina pentru asta pe oricine nu-l putea suferi pe ticălosu’ ăla mieros, ar trebui s-o pui pe Jilo pe listă cu mult înaintea familiei Taylor. Dobitocul a călcat-o pe Jilo pe nervi încă de când a-mplinit nouăsprezece ani.

— Nu m-am gândit la asta din prima clipă, Mamă, a zis Cook, cu un zâmbet rece pe buze, dar, după ce v-am găsit pe amândouă aici, părând să fiţi atât de apropiate şi să vă simţiţi atât de bine, o să fiu cât se poate de atent.

Şi-a îndepărtat scaunul de masă şi s-a ridicat, dând scurt din cap către noi trei.

— Mamă, Martell, a spus, în semn de rămas-bun. Domnişoară Taylor, vrei să-i spui lui Ellen să mă sune când ajunge acasă? Asta m-ar scuti de un efort, n-aş mai fi nevoit s-o caut eu.

A dat din nou din cap şi a ieşit prin spate, lăsând uşa

deschisă.

Am auzit-o pe Jilo scrâşnind din dinţi.

— OK, fetiţo, a zis ea. Jilo crede că ieri s-a înşelat. Treaba asta n-are legătură cu ea. Are cu tine. Ştii că poţi conta pe Jilo, deşi nu crede că mai e bună de ceva. Acu trebuie s-aibă grijă de nepotu' ăsta al ei, de-aici, a adăugat, arătându-l pe Martell cu capul.

El a dat să protesteze, dar ea i-a ridicat un deget în faţă, făcându-l să amuţească.

— Jilo are pe cineva la Sapelo. O să-l ducă pe băiat acolo şi-o să se-asigure că-i în siguranţă. Încă mai sunt lucruri pe care trebuie să le afli şi Jilo o să ţi le spună îndată ce-o să aibă prilejul să-şi tragă puţin sufletul. Până una-alta, asta trebuie să mai aştepte. Dacă ai nevoie de ea, o să vină-n goană, dar n-o să vă mai poată ajuta, pe tine şi pe ai tăi, s-o aduceţi înapoi pe sora aia a ta.

S-a întors spre Martell.

— Ajut-o pe bunica să se ridice, i-a cerut.

El s-a supus în tăcere.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, domnişoară Iris.

— N-ai pentru ce, draga mea. Eşti întotdeauna binevenită aici. Amândoi sunteţi.

— Martell.

Jilo şi-a ridicat un braţ. Băiatul a prins-o de el şi a condus-o încet către uşă.

— Ai grijă de tine, fetiţo, mi-a spus ea, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Jilo! am strigat, şi atunci s-a oprit şi s-a întors spre mine. Vraja. Cea pe care-ai făcut-o pentru Tucker. La ce folosea?

— Jilo crede c-acum nu mai contează.

A întins mâna şi şi-a făcut cu delicateţe loc pe lângă nepotul ei.

— Nebunul a venit la Jilo şi-a zis că vrea să se poarte corect cu mătuşa ta. Voia o vrajă care să-i aducă-n faţa ochilor chipul ei ori de câte ori ar fi-ncercat s-o înşele.

Mi-a întors spatele şi a ieşit târşâindu-şi picioarele. Martell a închis cu un gest hotărât uşa în urma lor. Mi-am

luat capul în mâini şi am început să plâng. Mă înşelasem cumplit, cumplit de tare în privinţa lui Tucker.

Iris s-a aplecat asupra mea şi m-a strâns în braţe.

— Trebuie să dau de Oliver şi să-l anunţ, a spus.

În dimineaţa aceea, unchiul meu se făcuse nevăzut. Cred că nu-l încânta ideea unui mic dejun în compania lui Jilo.

— O să fii OK?

Înainte de a apuca să răspund, uşa s-a deschis şi a intrat Ellen, radiind seninătate şi fericire şi strângând la piept un buchet de flori.

— Am halucinaţii, a întrebat, închizând uşa, sau tocmai am văzut-o pe Mama Jilo Wills ieşind chiar din casa noastră?

— Nu, a răspuns Iris, nu te-au înşelat ochii. Te rog.

A bătut cu palma în scaunul de lângă mine.

— Vino, stai jos.

— Ei, atunci cred că asta e o zi a miracolelor, a zis Ellen, ignorând invitaţia lui Iris. În primul rând, a adăugat, întinzându-i surorii ei florile, am dat peste un curier când intram, şi astea sunt pentru tine. O combinaţie ceva mai aiurită decât cele pe care le voi trimite după deschiderea florăriei, dar…

S-a întrerupt.

— Grăitoare.

S-a întors spre mine cu o mişcare grăbită şi a făcut pentru o clipă ochii mari.

— Pun pariu pe orice că sunt de la tânărul mascul cu care-a dansat la priveghi.

M-a bătut pe mână şi a chicotit ca o şcolăriţă.

— Iris are un prieten, a adăugat, cântând.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi zâmbetul i-a dispărut brusc.

— Ce s-a-ntâmplat, bombonico? Nu te simţi bine în dimineaţa asta?

A-ntins mâna spre mine, dar a citit ceva în ochii mei. Braţul i-a încremenit.

— Ellen, a spus Iris.

Ea nu i-a luat în seamă tonul şi s-a silit să-şi readucă zâmbetul pe buze. Dar n-a zâmbit şi cu ochii.

— E o dimineaţă atât de frumoasă! Nu trebuie decât să ieşi din casă şi…

Eu şi Iris ne-am uitat una la alta, niciuna dintre noi neştiind exact ce ar fi trebuit să fac.

— Mătuşă Ellen, am spus, ar trebui s-o asculţi…

— Nu, m-a întrerupt ea, clătinând scurt din cap şi întorcându-ne spatele.

Simţise că avem veşti rele. Am văzut că se închidea, se retrăgea, încerca să împiedice cumva momentul acesta să aibă loc.

Iris a prins-o de mână înainte de a apuca să plece. Ellen s-a întors spre sora ei.

— Detectivul Cook a trecut pe-aici cu puţin timp în urmă. Mă tem că s-a întâmplat un accident…

— Un accident… a repetat Ellen, retrăgându-şi mâna.

— Îmi pare rău, Ellie, dar Tucker, Tucker e mort.

La auzul cuvântului, lui Ellen au început să i se înmoaie genunchii.

— Poate-ar trebui să stai jos? am spus, ridicându-mă.

— Nu. Nu. Nu, a zis ea, clătinând din cap. Aşa ceva nu se poate întâmpla. Nu se poate întâmpla încă o dată.

S-a cuprins cu braţele.

— Nu încă o dată, nu încă o dată, a continuat să repete. Mă pregăteam s-o strâng la piept, când buchetul de pe masă mi-a atras privirea. Toate florile se ofiliseră.

22

La insistenţele lui Ellen, Iris a dus-o cu maşina să discute cu detectivul Cook. Eu am rămas în picioare în bucătărie, uitându-mă în urma automobilului lor şi încercând să pricep tot ce se petrecuse. Atmosfera casei era atât de încordată încât aerul părea să se fi îngroşat, aşa că, după câteva clipe, am ieşit în grădină. M-am aşezat la masă şi mi-am sprijinit mai întâi bărbia în palme, apoi m-am lăsat pe spătarul scaunului, ţinându-mi mâna dreaptă ca barieră protectoare între Colin şi lumea din jur. Nu-mi venea să cred că Tucker Perry murise.

L-am sunat pe Peter pentru a treia oară, dar mi-a intrat direct mesageria vocală. Speram să-l găsesc înainte de a primi vestea de la altcineva. I-am trimis un mesaj, rugându-l să mă sune.

Adam dăduse de înţeles că moartea lui Tucker părea, cumva, similară cu a lui Peadar. Nu puteam să presupun decât că avea o gaură în trup. Fără îndoială că, în decursul anilor, Tucker îşi făcuse o grămadă de duşmani, dar câţi dintre ei se puteau folosi de o magie înnăscută sau împrumutată? Şi de ce fusese asasinarea lui făcută să semene cu vătămarea pe care i-o provocasem cadavrului lui Peadar fără să vreau? Cineva intenţiona să mă implice, sau se juca, pur şi simplu, cu mine? Cine putuse face legătura dintre mine şi trupul abandonat lângă vechiul depozit de praf de puşcă?

Faţa lui Ryder, schimonosită de furie, mi-a apărut în gânduri. Îl umilisem şi-l costasem un braţ. În plus, probabil că mă considera vinovată pentru ceea ce-i făcuse lui Birdy. Ar fi fost cu putinţă să-ncerce să se răzbune? Îmi imaginasem că sosise în Savannah după moartea lui Peadar, dar era teribil de mândru de priceperea cu care mă urmărise fără să-mi atragă atenţia. Poate sosise la timp ca să fie martor la cele întâmplate în faţa depozitului părăsit?

Trebuia să aflu, cu exactitate, când intrase Claire în

legătură cu el. Mi-am luat telefonul şi aş fi sunat-o dacă nu m-aş fi gândit brusc că Ryder îşi primise puterea de colector de la un vrăjitor. De la unul adevărat. Şi erau atât de mulţi pe care alegerea mea ca ancoră îi aruncase în braţele nefericirii. Dacă eu eram cumva adevărata ţintă a lui Ryder, exista un mare număr de vrăjitori, jumătate făcând chiar parte din familia mea extinsă, car-ar fi putut trimite un colector să le facă treaba murdară. Oare Claire nu fusese decât o marionetă? Cineva o influenţase cumva ca să intre în legătură cu Ryder? Neîncrederea ei în Emmet fusese alimentată prin magie? Mă detestam fiindcă încercam să leg de mine moartea lui Tucker, tragedia lui Ellen, dar bănuiam că, date fiind circumstanţele, chiar ar fi putut avea o legătură cu mine.

Am căutat cu mâna stângă medalionul primit de la mama şi l-am scos de sub cămaşă. Atingerea lui mi-a deconectat partea analitică a minţii şi sentimentele au preluat controlul. Ştiam că, de dragul lui Ellen, trebuia să fiu puternică, dar eram foarte speriată. Tânjeam să-mi găsesc alinarea în braţele mamei şi-mi doream acea încredere în sine pe care mi-o puteau oferi mirosul şi îmbrăţişarea ei. Dar nu mai primisem nicio veste de la ea de când îmi vorbise împrumutând trupul unei turiste din faţa Catedralei St. John. Am tras de închizătoarea medalionului, dornică să găsesc o mângâiere oarecare privind chipul meu şi al surorii mele din vremea când eram în scutece.

Medalionul s-a deschis, dar, spre surprinderea mea, nu mai conţinea pozele pe care le văzusem mai înainte. A lui Maisie fusese înlocuită cu fotografia unui bărbat. Cu ochi albaştri, plini de încredere în sine, sub o claie de păr blond. Faţă uscăţivă, cu buze senzuale şi gropiţă în bărbie. Mi se părea cunoscut, dar nu ştiam de unde. Dar am recunoscut imediat fotografia care luase locul imaginii mele; era o versiune miniaturală a celei pe care mi-o dăduse Ellen şi care o înfăţişa pe bunica lui Erik şi străbunica mea, Maria.

Folosindu-mă de o unghie, am scos cu grijă poza

bărbatului. A ieşit foarte uşor, dar apoi mi-a fluturat pe lângă mână, plutind către pământ. Am reuşit s-o prind din zbor. Bărbatul semăna fără nicio îndoială cu Erik, deşi ţineam minte că unchiul meu, adică *tatăl* meu, fusese mai robust şi mai viril decât tânărul din ovalul minuscul. Am întors-o cu băgare de seamă în palmă. Cerneala de pe spate se întinsese şi se decolorase cu timpul, iar scrisul era dureros de înghesuit şi avea ceva străin, dar am reuşit totuşi să desluşesc un cuvânt, un nume: Careu. Am pus poza la loc şi am închis medalionul. Mi-am înşfăcat telefonul şi m-am grăbit să caut numele. Ca rezultat, am primit o definiţie din limba română („pătrat”) şi o serie de variante de îngrijiri medicale, dar nimic care să-mi ofere vreun indiciu.

Pielea de pe ceafă a început să mă furnice. Am simţit că mă fixa cineva cu privirea şi m-am întors, aşteptându-mă să dau cu ochii de Emmet.

— Mama ta îţi cere să vii cu mine.

Cuvintele veneau dinspre şoferul mamei, un bărbat pe care nu-l văzusem decât preţ de câteva clipe, cu două săptămâni în urmă. Acum stătea de cealaltă parte a porţii grădinii noastre. De data asta, poate fiindcă-l vedeam pentru prima oară în lumina soarelui, mi-am dat seama că avea ceva bizar. Tenul lui cenuşiu părea de ceară, iar muşchii maxilarelor nu păreau să se mişte atât cât ar fi trebuit ca să pronunţe ceea ce rostea. Era aproape ca şi cum cineva l-ar fi folosit ca să-şi spună cuvintele. Felul desincronizat în care i se mişcau buzele, la care se adăuga apariţia lui în acelaşi timp cu gândurile mele la mama, m-a făcut să-mi dau seama de ceva.

Aşteptasem, zi după zi, o veste de la mama. După întâlnirea de la catedrală nu mai dăduse niciun semn de viaţă, iar acum şoferul ei apărea exact după ce aflaserăm de moartea lui Tucker. Oricât de mult aş fi dorit să-mi văd mama, simţeam că e ceva în neregulă. Nu-mi plăceau vibraţiile aurei şoferului. Nu-mi plăcea cum dădea mama de înţeles că mătuşile mele o obligaseră să ne părăsească pe mine şi pe Maisie, dar refuza să-mi dezvăluie orice fel

de amănunt. Iris şi Ellen şi, într-o mai mică măsură, Oliver, îmi purtaseră de grijă toată viaţa. Dacă mă gândeam bine, despre mama nu ştiam absolut nimic. În plus, devenisem foarte prudentă când era vorba să mă urc de una singură într-o limuzină, după ce păţisem când făcusem asta ultima oară.

— Uite ce e; am nevoie de câteva minute ca să mă pregătesc. Dă-mi adresa şi ne întâlnim acolo.

Bărbatul a rămas lângă poartă, neclintit. Telefonul meu a început să sune. Nu afişa niciun număr, dar am răspuns. Puteam profita de ocazie ca să-mi justific cumva refuzul de a-l însoţi pe şofer.

— Te rog, urcă-te în maşina lui Parsons înainte de întoarcerea familiei acasă, mi-a poruncit vocea mamei. Nu eşti în siguranţă acolo, dragă fetiţă. Lasă-l pe Parsons să te-aducă la mine. Vino, te rog.

Legătura s-a întrerupt exact în clipa când şoferul a-ntins mâna să tragă zăvorul porţii.

O apariţie neaşteptată. O ameninţare ambiguă, sugerând că oamenii care mă crescuseră mi-ar putea dori răul. Nici una, nici alta nu mi se păreau în regulă. Şi, colac peste pupăză, nu puteam scăpa de senzaţia că acel Parsons era manevrat de sfori nevăzute şi că, dacă ele ar fi fost tăiate, s-ar fi prăbuşit la pământ şi ar fi rămas încremenit. M-am întrebat dacă mama era păpuşarul şi dacă se folosea de el aşa cum se folosise de turista de la catedrală. Cu toate astea, nevoia de a o vedea şi de a primi nişte răspunsuri mi-a înfrânt temerile şi am făcut ce-mi ceruse ea.

Şoferul a ieşit cu maşina din oraş. M-am foit pe banchetă când am trecut pe lângă vechiul depozit de praf de puşcă de pe Ogeechee, şi amintirea ultimei mele vizite acolo m-a împiedicat să respir cu relaxare până când am intrat în Richmond Hill, unde Ogeechee se transformă în Ocean Highway. Pe urmă am ieşit din Richmond Hill. Am trecut pe lângă un mic cimitir aflat în dreapta mea şi, la scurt timp după aceea, am părăsit autostrada şi am pătruns într-un labirint de drumuri de ţară, cele mai multe pavate cu pietriş.

În spatele geamurilor fumurii mă simţeam oarecum claustrofobică. Am apăsat butonul unuia şi m-am simţit uşurată când s-a deschis, uşurată că puteam controla măcar un singur lucru din lumea în care mă aflam. M-a izbit aerul prăfos şi uscat. În afara crepusculului arctic din limuzină, se înstăpânea o zi minunată de toamnă timpurie. Cerul albastru şi căldura şi-au dat mâna ca să mă scape de-o parte din încordare. Mi-am lăsat braţul să atârne în afară, savurând aerul care-l înconjura. Mi-am adus aminte de Iris, de modul în care se putea folosi de curenţii de aer ca să zboare. Eram destul de dezamăgită fiindcă această mică scamatorie nu părea să facă parte din repertoriul meu. Dacă m-aş fi lăsat săltată şi purtată de vânt, probabil că n-aş mai fi coborât niciodată. Nu puteam înţelege cum fusese Iris în stare să nu-şi folosească puterea asta pe toată durata mariajului ei cu Connor. El fusese un vrăjitor slab, dar extrem de orgolios, şi mătuşa mea îl menajase nefolosindu-şi toate abilităţile.

Gândul la Connor a atras un altul, şi sângele a început să-mi fiarbă când mi-am amintit cum plănuise să lase casa lui Ginny să ardă, prăbuşindu-se asupra mea. Deşi nemernicul credea că mi-e tată, fusese gata să mă ucidă ca să pună mâna pe un strop de putere în plus. Ştiam că pot avea încredere în Oliver, c-o să se folosească de capcana de spirite ca să ne scape de Connor o dată pentru totdeauna. M-am uitat în jos şi am văzut scânteile albastre care începuseră să mi se formeze pe vârfurile degetelor; magia mea se pregătea să lovească, apărându-mă de un pericol care nu mai exista. Am închis ochii şi mi-am înclinat faţa în bătaia vântului, l-am lăsat să mă liniştească. Maşina a intrat pe o porţiune bolovănoasă a drumului, readucându-mi atenţia la prezent. Atunci mi-am dat seama că m-aş fi putut îndrepta, chiar în clipa aceea, spre o confruntare similară. Cu oricât de multă ardoare mi-aş fi dorit să am încredere în mama, propria experienţă îmi dovedise cât de important e să nu renunţi la vigilenţă. Voiam să cred că ea nu mă va pune în pericol, dar, cu numai trei luni în urmă, propria mea soră mă dăduse pe

mâna unui *boo hag,* ca să mă sacrifice. Dacă n-aş fi fost trădată de unchiul şi de sora mea, n-aş fi luat niciodată în seamă insinuările mamei la adresa surorilor şi fratelui ei. Însă atât Maisie, cât şi Connor încercaseră să mă omoare, aşa că trebuia s-aud ce avea mama de spus. În clipa aceea simţeam că nu mai pot avea încredere în nimeni.

Am încetinit când ne-am apropiat de o proprietate privată, cu aleea de acces încadrată de arcada porţii de piatră şi acoperită de coroanele împreunate ale unor stejari foarte bătrâni, înşiruiţi pe două rânduri paralele. Şoferul a micşorat viteza când a ajuns la poartă şi a părăsit drumul public accidentat intrând pe pavajul nou-nouţ. Mirosul de creozot înmiresma aerul. M-am aplecat în afară, dornică să văd mai bine casa – ba nu, vila – de la capătul aleii. Când ne-am apropiat, în minte mi-au venit cuvintele „grandoare ponosită”. Era o clădire veche superbă, în stil georgian, cu temelia aproape pătrată, care devenise dreptunghiulară prin adăugarea unei verande late la intrare şi a unui balcon deasupra ei, la etaj. Patru ferestre jos şi patru ferestre sus, cu câte o uşă împărţind în două fiecare şir. Şase coloane dorice, cu rol mai degrabă decorativ decât de susţinere, stăteau de strajă, purtându-şi veştmântul alb, plin de lovituri şi jupuituri. Diversele utilaje pentru construcţii montate în jur făgăduiau sosirea unor vremuri mai bune. În faţa casei, aleea dreaptă se intersecta cu o suprafaţă ovală. Pământul reavăn din centrul acesteia era cu siguranţă menit să hrănească nişte flori, poate o magnolie tânără? Aceea avea să fie locuinţa mamei? Se-ntorsese cu adevărat acasă?

Maşina s-a oprit. Am deschis portiera şi am sărit jos înainte ca şoferul să ajungă în dreptul ei.

— Trebuia să-mi îngăduiţi să v-ajut, domnişoară, a spus, şi cuvintele au sunat din nou de parcă ar fi înghiţit telefonul altcuiva.

I-am zâmbit uşor în loc de răspuns şi l-am lăsat să-nchidă portiera. Am făcut câţiva paşi înapoi, îndepărtându-mă de vilă, ca să mă bucur de întregul său efect asupra privitorului. Nu mă uitasem în spate şi am dat peste o

capră pentru tăiat lemne, înconjurată de rumeguş. Privirea începuse să mi se-ndrepte iarăşi către clădire când m-a izbit numele întipărit pe capră. „Construcţii Tierney” – mi-a sărit în ochi şi m-am uitat în jur, la restul echipamentelor lăsate la faţa locului. O parte din echipament purta numele lui Peter, imprimat sau inscripţionat într-un alt fel. Neaşteptata legătură dintre mama mea şi logodnicul meu părea nelalocul ei. Instinctul mi s-a trezit iarăşi, străduindu-se din răsputeri să mă avertizeze. Ceva nu era aşa cum ar fi trebuit să fie.

— Mercy! m-a strigat vocea mamei, de pe verandă. Vino înăuntru, a spus, oprindu-se în capul treptelor, cu braţele larg deschise pentru o îmbrăţişare. Oricât de derutată m-aş fi simţit, apariţia ei mi-a alungat temerile. Îmi doream cu atâta ardoare să mă-ncred în ea! N-am putut să-i rezist. Am ignorat pavajul şi m-am repezit drept spre ea, traversând grădina ovală, neplantată.

— Ai grijă, ai grijă, a strigat mama, râzând.

M-am avântat în susul treptelor şi în braţele ei, învârtind-o. Eram cu adevărat fericită, dar senzaţia a dispărut când mi-au căzut ochii pe uşa neagră cu roşu a casei.

— Tillandsia, am şoptit la urechea mamei.

Ea s-a desprins din îmbrăţişarea mea, care-şi pierdea vigoarea.

— Da, draga mea fetiţă, Tillandsia.

M-a luat de mână şi, cu mâna cealaltă, a deschis chiar uşa care-mi apăruse în viziune. M-a inundat neverosimila speranţă că Maisie putea fi, teafără şi nevătămată, de cealaltă parte a uşii, dar, când aceasta a început să se deschidă, în faţa ochilor nu mi-au apărut nimic altceva decât o podea de lemn proaspăt lustruită şi două fotolii confortabile şi moderne, care păreau rătăcite fără speranţă în acel spaţiu imens. Am urmărit cu privirea contururile holului de la intrare, întrebându-mă ce soi de mobilă ar fi putut fi destul de masivă ca să nu pară neînsemnată într-un astfel de loc.

Sala din faţa mea era un hexagon imens. Deasupra ei

părea să planeze o cupolă transparentă, invizibilă din afară. În dreapta mea, o scară trecea pe lângă catul de sus, ajungând într-o galerie care, mulţumită cupolei, oferea probabil o vedere panoramică, de trei sute şaizeci de grade, a priveliştii înconjurătoare. Mi-am dat seama că exteriorul georgian nu era decât o simplă faţadă. În interior, simetria juca un rol infim. Mama a închis uşa în urma noastră şi s-a aşezat pe unul dintre fotolii.

— Spectaculos, nu-i aşa?

— Da. De afară, n-aş fi ghicit niciodată.

— Mă tem că, deocamdată, nu prea mai am ce altceva să-ţi arăt. Zona intrării, de aici, e partea cea mai completă. Totodată, echipa logodnicului tău lucrează minunat.

— Peter nu ştie nimic despre tine, despre faptul că eşti implicată în toate astea? am întrebat, aşezându-mă în celălalt fotoliu cu prudenţă, aproape ca şi cum m-aş fi aşteptat să mă muşte.

— Bineînţeles că nu. Din câte ştie el, lucrează pentru un grup de prieteni de-ai lui Tucker.

— Tucker e mort, am spus, prăbuşindu-mă pe pernele fotoliului.

— Ştiu.

Vocea i s-a frânt când a rostit cuvântul.

— De aceea am ştiut că ne putem întâlni aici. Când s-a aflat vestea, Peter a trimis echipa acasă.

— Te foloseşti de magie ca să-l spionezi pe Peter?

Mi-a răspuns cu un hohot de râs tărăgănat şi trist, în timp ce ochii i s-au umplut de lacrimi. A ridicat un deget către camera de supraveghere aproape ascunsă într-un colţ.

— Nu, draga mea. Mă folosesc de tehnologie ca să urmăresc progresele.

A tras aer în piept şi şi-a şters lacrimile.

— Tucker mi-a fost un prieten drag. Cel mai vechi prieten şi poate ultimul din Savannah.

— Îmi pare rău. Nu ştiam că voi doi eraţi apropiaţi.

— Bineînţeles că nu ştiai, a spus, cuprinzându-se cu braţele încrucişate peste piept. Nu ştii nimic despre mine.

Mulţumită lui Ginny şi surorilor mele.

Am simţit o durere în piept când le-a pus pe Iris şi Ellen în aceeaşi oală cu Ginny.

— Ţi-am promis c-o să-ţi povestesc totul, şi am de gând s-o fac chiar acum. Moartea lui Tucker m-a convins că trebuie să afli urgent adevărul.

— Dar ce legătură are el cu toate astea?

— Tucker m-a ajutat... M-a ajutat să fac paşii necesari de drumul de întoarcere către tine. Cineva complotează împotriva noastră.

— Ellen nu l-ar fi ucis pe Tucker, am spus, cu loialitate. El şi Ellen erau logodiţi.

— Ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape. Tot ce-a făcut Tucker, inclusiv cererea lui Ellen în căsătorie, a fost ca să ne-ajute.

— O minţea?

Sentimentele mele străbăteau un drum în zigzag; nu puteam păşi pe teren ferm. Tocmai când începusem să cred că Tucker îmi iubise cu adevărat mătuşa, mi se dezvăluia o nouă realitate.

— Cum ne-ar fi ajutat dacă Ellen ar fi avut inima frântă?

— Dacă Ellen ar fi avut inima frântă?

Mama a ridicat din sprâncene şi şi-a lăsat bărbia în jos, uitându-se la mine cu uimire şi dezgust.

— Grija ta e înduioşătoare, a spus, privindu-mă de sus, dar îi eşti loială cui n-ar trebui.

Era prea mult pentru mine. Nu mă puteam nici măcar gândi că una dintre mătuşile mele ar fi putea fi criminală. Mama a părut să-mi citească gândurile, fie prin magie, fie fiindcă faţa mea era ca o carte deschisă.

— Nu acuz pe nimeni. Nu spun decât că omul care m-a ajutat să mă-ntorc şi să ajung la tine a fost ucis. Ceea ce-nseamnă că există cineva care ştie că m-am întors şi acţionează împotriva mea. Iar felul în care-a fost omorât Tucker îmi dă de înţeles că persoana respectivă e şi împotriva ta. Încearcă să dea vina pe tine pentru uciderea lui Tucker.

— Nu cred că trebuie să-mi fac cu adevărat griji din

pricina poliţiei, am răspuns, gândind cu voce tare. Legătura mea cu străunchiul lui Peter nu e decât tangenţială şi fireşte că-l cunosc, că l-am cunoscut, pe Tucker, dar…

— Nu poliţia mă îngrijorează. E vorba de familii. Fireşte că ştiu de nefericita ta întâlnire cu bătrânul. Probabil că te-au simţit absorbind puterea barierei şi, chiar dacă asta nu s-a întâmplat, spionul lor golem le-a dat raportul cu prima ocazie.

— Nu cred că Emmet e spionul lor.

Mama a căzut câteva clipe pe gânduri, apoi a dat din cap.

— Poate că da, poate că nu. Am devenit prea suspicioasă în decursul anilor, dar o să-nţelegi curând de ce. Pe de altă parte, sunt sigură că familiile au aflat de incident.

— În privinţa asta ai, probabil, dreptate, am fost de acord.

— Aşa că Tucker a fost ucis, cu inima arsă prin gaura care i-a rămas în piept. Numai că, de data asta, nu s-a folosit nimeni de puterea barierei.

— Prin urmare, familiile îşi vor da seama că între mine şi moartea lui nu există nicio legătură.

— Sau vor trage concluzia că te-ai folosit de magie dobândind puterea pe alte căi. Ştiu cu toţii că te-ntâlneşti pe ascuns cu Jilo, că tu şi baba puneţi ceva la cale.

— Dar n-am încercat decât s-o găsim pe Maisie.

— Adică aţi făcut ceva interzis. Nu cred c-au aflat ce se petrece de fapt, dar simt că se pune la cale o rebeliune.

— Nu mă răzvrătesc…

— Atunci cum ai numi încercările tale? Faci tot ceea ce ţi-au spus să nu faci.

— Oricum, de unde ştii ce cred familiile?

— Am trucurile mele, şi ştiu ce griji îşi fac în privinţa ta.

Aşadar, avea spioni printre ei. M-am întrebat cine i-ar fi putut oferi informaţii.

— Ai refuzat să-ţi petreci timpul luând lecţii de la golemul lor, a continuat mama, preferând antrenamentul stângaci cu care te-alegi stând la picioarele lui Jilo. Nu te

supui, nu faci paşii necesari ca să-ţi poţi asuma rolul de ancoră a barierei. Şi, dacă asta nu e de-ajuns ca să-i convingă că necazurile le bat la uşă, există un detaliu decisiv, mai condamnabil decât orice altceva. Eşti fiica mea.

Mândria din glasul ei mi-a încălzit inima, dar n-am reuşit să fac saltul de care părea dornică să fiu în stare.

— Încă nu pricep ce legătură există între toate astea, pe de o parte, şi Ellen şi Iris, pe de altă parte. Cum e cu putinţă să crezi că-ncearcă să-mi însceneze ceva? De ce şi-ar dori aşa ceva?

Şi-a dus mâna la bărbie, cu arătătorul cu manichiură perfectă peste buze. Se uita în jos, cu privirea pierdută. Părea să ia în considerare lucruri petrecute cu mult timp în urmă. În cele din urmă, şi-a ridicat ochii din nou spre mine.

— Atâta istorie. Atâtea secrete. Le-am păstrat prea multă vreme şi acum, pur şi simplu, nu ştiu de unde să-ncep.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, am spus, aruncându-mi pantofii cât colo şi trăgându-mi picioarele sub mine, încercând să par mai relaxată decât în realitate.

— Dacă Ellen şi Iris sunt atât de îngrozitoare, cum ai putut să ne laşi pe mine şi pe Maisie cu ele?

Tenul ei fără cusur a devenit livid.

— Ce ţi s-a povestit? m-a întrebat.

A strâns din buze, unindu-şi-le într-o linie îngustă.

— Versiunea scurtă? I-ai sedus pe Connor şi Erik, ai rămas gravidă cu Erik, apoi ai murit la naştere. Dar ai dat dovadă de nobleţe în ultima clipă, m-ai pus pe mine mai presus de tine însuţi. Ai implorat-o pe Ellen să-şi folosească ultimele puteri ca să mă salveze.

— Biată copilă, a spus. Împovărată cu responsabilitatea morţii propriei mame.

Ochii ni s-au întâlnit. Era minunat să simt că-mi confirmă părerile, că vede lucrurile din perspectiva mea. Dar uşurarea n-a ţinut mult; m-am pomenit întrebându-mă dacă nu cumva se străduia să-mi reflecte ideile, să spună

ceea ce ştia că-mi doresc să aud şi să-mi câştige astfel încrederea. Şi-a lipit palmele, de parcă s-ar fi pregătit de rugăciune.

— OK, a continuat. Să-ncepem cu partea cea mai simplă: Connor. Ce ştii despre puterile mele?

— Nimic. N-am discutat niciodată despre asta.

— Bineînţeles că nu ţi-au vorbit despre aşa ceva.

A urmat o succesiune de gânduri pe care încă n-o formulasem.

— Mama ta are totuşi câteva trucuri în mânecă. Unul dintre cele mai utile e faptul că-mi pot crea o sosie. Un *doppelgänger,* o dublură fantomatică. Aparent la fel de reală cum sunt eu acum, în faţa ochilor tăi. N-o pot menţine pentru mult timp, deşi, cu timpul, am ajuns să fiu tot mai pricepută.

— Ceva în genul lui Wren.

— În genul a ceea ce credeau părinţii mei că e Wren. N-au fost deloc şocaţi când a apărut Oliver cu noul lui tovarăş de joacă. Mă văzuseră deja pe mine transformând energia în materie. Maisie s-a folosit de un talent similar când l-a ajutat pe Wren să se preschimbe în Jackson. Da, a adăugat, după o pauză, ştiu tot ce s-a petrecut.

M-am foit când mi-a adus aminte ce-mi făcuse Maisie. Emoţional, aveam la dispoziţie prea puţine puncte fixe pe care să mă sprijin, iar acum străina asta, mama mea, le făcea să se cutremure.

— Îmi pare rău, a continuat. Ştiu că pentru tine e neplăcut să insistăm asupra acelor întâmplări, dar trebuie să-ţi dezvălui multe lucruri neplăcute.

Am dat din cap.

— Connor?

— Da.

A ezitat.

— Connor. Ştii cum era. Slab, lacom şi libidinos. E adevărat că Iris nu-i satisfăcea nevoile. A pierdut atât de multe sarcini şi a început să-l respingă. Când s-au întors în Savannah, Connor a devenit obsedat de mine. Era întotdeauna prezent. Întotdeauna încerca să mă pipăie. M-

am străduit să-i redirecţionez energia sexuală către Tillandsia.

Mama s-a întrerupt şi m-a privit cu răceală.

— Ştii că am făcut parte din grup. O să-ţi explic, pe scurt, care mi-au fost motivele, dar deocamdată te rog să mă crezi c-am făcut tot ce-am putut ca să-l îndepărtez pe Connor de mine. În ciuda tuturor eforturilor mele, n-am reuşit decât să-l fac să mă dorească mai mult. Cred că nu era vorba numai de sex, că nu era o simplă obsesie. Îşi dăduse seama cum încercam să mă folosesc de Tillandsia.

Mama s-a întrerupt din nou.

— Dar nu vreau să trec la dezvăluiri premature; toate la timpul lor. Am vorbit cu Iris. Am încercat s-o conving, Am rugat-o să-şi ţină bărbatul în frâu. A refuzat să-mi dea crezare. Într-o dimineaţă, m-am trezit şi l-am văzut aşezat la picioarele patului meu. Se uita la mine şi… în fine, se masturba.

Faţa mamei s-a crispat, dezgustată.

— M-am mutat chiar în ziua aia. Am închiriat o căsuţă lângă fluviu, dar s-a ţinut după mine şi acolo. Când ieşeam pe uşă, îl găseam aşteptându-mă. Îmi spunea că eu sunt cea pe care-o iubeşte, nu Iris. Continua subliniind cât de multă nevoie are de mine. Ştiam că nu e vorba de iubire; ceea ce numea el astfel era dorinţa de a mă poseda. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că nu pot scăpa de el decât dându-i ceea ce-şi doreşte. Am sperat că, în cele din urmă, o să se plictisească de mine şi o să plece după altcineva.

Un zâmbet i-a înălţat doar colţul drept al gurii.

— Mi-am creat o dublură şi i-am trimis-o. Odată ce se simţea satisfăcut şi adormea, ea, dublura, se disipa. A avut o mică aventură fierbinte cu mai multe dubluri de-ale mele, dar de mine nu s-a atins niciodată.

— Şi Erik? am întrebat şi i-am văzut expresia feţei îndulcindu-se la auzul numelui tatălui meu.

— Erik era altfel, a răspuns. Sunt vinovată de o legătură amoroasă cu bărbatul lui Ellen, dar nu mi-e ruşine de asta. Momentele petrecute alături de Erik au fost cele mai

frumoase din viaţa mea. Nu voiam s-o fac pe Ellen să sufere, dar, după cum sper c-ai înţeles, l-am iubit pe Erik şi el m-a iubit pe mine.

23

— Erik a fost iubirea vieţii mele, numai că Ellen l-a găsit prima, a spus ea, roşind.

Calmul exterior i s-a spulberat şi am întrezărit-o pe femeia care trebuie să fi fost la vârsta mea. Am înţeles prin ce trecuse, ce durere o sfâşiase din două părţi, fiindcă-şi făcea sora să sufere şi fiindcă nu putea să-şi arate în văzul lumii dragostea pentru tatăl meu. Ştiam că eu nu-l „iubisem" niciodată pe Jackson, că tot ceea ce simţisem pentru el nu fusese decât o reacţie la puterea folosită pentru crearea lui, o putere care-ar fi trebuit să-mi aparţină. Pe de altă parte, nu credeam că mă aflu pe o poziţie care-mi dă dreptul să-mi judec mama.

— Aici devine totul teribil de complicat şi de confuz, a spus, uitându-se dincolo de mine, către un trecut inaccesibil. Crezi în soartă? m-a întrebat apoi, focalizându-şi din nou privirea.

— Nu ştiu. Presupun că numai uneori.

— Uneori?

— Cred c-o folosesc ca justificare. Când lucrurile se sfârşesc aşa cum s-au sfârşit cu Maisie, o parte din mine vrea să creadă că nu puteau lua altă întorsătură. Că Maisie n-a avut niciodată de ales, c-a jucat pur şi simplu rolul scris pentru ea.

— Şi celelalte ocazii, când nu crezi?

— Când vreau să iau frâiele-n mâini şi să fac schimbări.

— Cum încerci să faci acum, pentru Maisie?

— Da, cred că da.

— Dar ce-ai prefera? Dacă ai putea s-alegi? Control sau haos?

— Ca să fiu sinceră, ceva între ele, am răspuns, apoi am zâmbit.

Mi-a surâs şi ea.

— Văd că ai moştenit felul în care se fofilează Oliver, evitând obligaţiile şi angajamentele, a zis, şi m-a izbit căldura cu care mă dojenea, plină de mândrie. Însă acum

bariera te-a ales. Ţi-a trasat o sarcină, fără să-ţi ofere variante.

Mama s-a foit în fotoliu şi s-a aplecat în faţă.

— Bariera e o putere impresionantă, dar să nu te gândeşti nici măcar o singură clipă c-o poţi controla. Ea te controlează. Te stăpâneşte.

A lăsat cuvintele să plutească între noi, dându-mi timp să le conştientizez pe deplin înţelesul. Ştiam că are dreptate. Crezusem întotdeauna că accesul la magie reprezintă adevărata libertate, dar, de când mă alesese bariera, aveam senzaţia că viaţa mea nu-mi mai aparţine. Familiile, celelalte ancore, toată lumea părea să aibă ceva de spus.

— Pe unii îi irită controlul ăsta crunt. Sunt cei care au luat cândva parte la crearea barierei, dar care acum ar vrea să scape de tirania ei.

— Celelalte trei familii, am spus.

— Da. Renegate, trădătoare, rele. Sunt sigură că ai auzit cuvintele astea folosite ca să-i descrie pe cei care s-au retras.

— Dar ceea ce vor e *rău,* am protestat. Vor să distrugă bariera, să ne lase sub controlul monştrilor.

Mama a clătinat din cap cu tristeţe.

— Monştri, cum să nu. Gândeşte-te la lumea în care trăim, Mercy. Războaie şi foamete. Oameni ucigându-se între ei şi distrugând planeta ca să extragă din ea şi ultimul strop de combustibil fosil. N-a fost întotdeauna aşa. Monştrii, demonii, nu sunt nimic altceva decât un Bau Bau, creat ca să ţină pe loc vrăjitorii puternici, ca tine şi ca mine.

Se lăsase captivată de propria ei poveste şi nu-şi dădea seama că suspiciunile mele se înmulţeau.

— Cei de dincolo de barieră nu sunt demoni. Sunt creatori, sunt învăţători, sunt cei mai milostivi judecători cu putinţă. Au pus cele treisprezece familii pe poziţii de încredere, dar membrii lor au devenit lacomi şi îndărătnici. Şi i-au trădat.

S-a ridicat şi s-a plimbat câteva clipe încoace şi încolo.

— Tatăl tău, Erik, făcea parte dintr-una dintre cele trei familii.

— Da, ştiu, dar s-a dezis de ele şi li s-a alăturat celorlalte zece.

— Nu.

Mama s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Nu şi-a trădat niciodată familia. Loialitatea lui faţă de celelalte zece a fost o pură invenţie.

— Dar de ce?

— Există o profeţie…

— Da, am auzit de profeţia făcută când au creat vrăjitorii bariera. S-a spus că, într-o bună zi, va apărea o vrăjitoare care va uni din nou cele treisprezece familii şi că, împreună, vor distruge bariera. Vrăjitoarea se va naşte prin amestecarea sângelui familiei lui Erik…

— …cu al familiei Taylor.

Mama s-a grăbit să se apropie de mine şi mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Cele zece ancore au considerat profeţia sumbră şi înfiorătoare, însă celelalte familii, printre care şi cea a tatălui tău, au văzut în ea singura licărire de speranţă dintr-un univers cuprins de nebunie. Îmi pare rău. Ştiu că asta-l face pe tatăl tău să pară insensibil şi calculat, dar n-a iubit-o niciodată pe Ellen. Întâlnirea lor. Apropierea. Modul în care şi-a renegat propriul sânge. A jucat un rol într-un plan pus la punct cu mare grijă, în scopul aducerii pe lume a unui copil.

Era un semn de generozitate să-i etichetezi purtarea drept „insensibilă”, iar eu m-am cutremurat la gândul că tatăl meu putuse fi atât de calculat şi de nemilos. Mi-a fost ruşine de legătura de rudenie dintre noi.

— Un copil, a continuat mama, părând să nu observe că mă simţeam distrusă emoţional, care să reinstaureze ordinea şi să aducă pacea. La vremea respectivă, Ellen nu ştia nimic despre profeţia asta. Cei câţiva vrăjitori cărora le era cunoscută o considerau, mai mult sau mai puţin, un basm, însă Erik şi Ellen s-au căsătorit. Simpla posibilitate a veridicităţii şi îndeplinirii prorocirii le-a pus pe gânduri pe

ancorele fidele barierei. Au conspirat ca s-o împiedice pe Ellen să procreeze, dar puterea ei de vindecare i-a păstrat organismul fecund. Ăsta e adevăratul motiv pentru care puterile ei au început să n-o mai slujească, lucru care a durat ceva vreme. După naşterea lui Paul, Ginny a micşorat abilitatea lui Ellen de a accesa energia barierei, ca să nu se mai opună magiei familiilor care-ncercau s-o transforme într-o fiinţă stearpă. Dacă în profeţie n-ar fi fost vorba de o fată, familiile n-ar fi lăsat-o să-şi poarte copilul până la soroc. Paul şi-a datorat viaţa, aşa scurtă cum s-a dovedit a fi, unui cromozom Y.

— Dar stai o clipă, am spus, când mi s-a activat propriul simţ al trecutului. Ţin minte ceva din timpul vieţii lui Paul. Un băiat a fost lovit de-o maşină lângă florăria lui Ellen. Era pe moarte, şi ea l-a adus înapoi. M-am speriat îngrozitor. Dacă Ginny începuse deja să-i controleze puterile, cum de-a reuşit?

— Adrenalina? Emoţia? Ceva i-a dat lui Ellen un impuls puternic, îngăduindu-i puterii ei să deschidă supapa pusă în cale de Ginny.

Mama s-a întrerupt pentru o clipă.

— Îţi aminteşti, cu siguranţă, că Paul şi Erik au murit la vreo săptămână după acest incident.

— Dar asta nu poate avea cu adevărat vreo legătură cu faptul că Ellen l-a salvat pe acel copil.

— Ellen dovedise că nu poate fi controlată, cel puţin nu în totalitate. Familiile s-au simţit îndreptăţite să se amestece şi să rezolve problema.

Mi-a pierit sângele din obraji şi mi s-a făcut greaţă.

— Crezi că accidentul ăla a fost întâmplător? Nu, familiile au pus la cale tamponarea, ca să fie sigure că nici Erik, nici Paul, nu vor aduce vreodată pe lume o fiică.

Am rămas cu gura căscată. Era prea oribil. Nu voiam să cred nicio iotă şi, totuşi, astfel se explicau atât de multe. Am pus în balanţă îndoielile trezite de spusele mamei şi precizia cu care se îmbina astfel totul.

— Ginny a ştiut de asta? A ajutat la uciderea lor?

Mama s-a aşezat pe fotoliu şi a avut nevoie de câteva

clipe ca să-şi adune gândurile. Şi-a cuprins trupul cu braţele şi s-a uitat pe lângă mine.

— Nu cred. Ginny era în stare de multe, dar nu şi de crimă.

Tonul sugera că o asemenea afirmaţie despre străbătuşa mea e plină de mărinimie.

— Fapta odată săvârşită, familiile nu i-au ascuns adevărul şi au reuşit cumva s-o convingă că făcuseră ce era mai bine pentru barieră. Sunt sigură că nu le-a fost greu să-i bage asta-n cap.

— Dar eu şi Maisie?

Mama s-a destins şi s-a aplecat în faţă, cu expresia unui copil poznaş.

— În ciuda magiei lor, membrii celor zece familii, ca şi ancorele, nu sunt decât oameni. Nu sunt nici atotputernici, nici atotştiutori. Au crezut că sunteţi fiicele lui Connor, a spus şi apoi m-a şocat, lăsându-şi capul pe spate şi izbucnind în râs. De parcă nemernicul ăla nevolnic ar fi putut vreodată să dea viaţă unor fete ca mine, ca tine sau ca draga noastră Maisie. Oricine are măcar o jumătate de creier îşi poate da seama că prin venele voastre curge un sânge mult mai presus decât tot ce ar fi putut oferi Connor. Vă trageţi dintr-o stirpe mult mai pură.

— Dar Iris şi Ellen au ştiut, am îmboldit-o eu.

— Da, au ştiut.

Mama şi-a lins buzele.

— Mă tem că mătuşile tale seamănă foarte mult cu casa asta. Ceea ce se vede din afară diferă foarte mult de ceea ce găseşti înăuntru. Sunt capabile de fapte de care nu le-ai crede niciodată în stare.

— De exemplu? am întrebat.

Probabil avea dreptate spunând că e vorba de ceva de care nu le credeam în stare, dar trebuia să aflu tot ce avea de spus.

— Povesteşte-mi.

— Erau amândouă furioase, pornite împotriva mea. Cred că e corect să spun că mă urau. În loc să dea vina pe propria frigiditate, Iris mă învinuia pe mine pentru

problemele din căsnicia ei. Fireşte că nu era deloc adevărat. Cât despre Ellen, ea îşi făcea griji…

Mama s-a întrerupt iarăşi.

— Te rog să nu uiţi că eu şi Erik eram foarte îndrăgostiţi unul de altul. Ne iubeam cu disperare, aşa cum sper că vă iubiţi tu şi Peter, sau măcar cum veţi ajunge să vă iubiţi.

Am păstrat tăcerea. Sublinia tot tipul similitudinile dintre experienţele noastre de viaţă, ca şi cum s-ar fi străduit să mă facă să mă identific cu ea.

— Ştiam că asta o s-o facă pe Ellen să sufere, dar ne hotărâserăm să fugim împreună. Să plecăm din Savannah şi să ne întoarcem acasă la Erik, în Germania. Să ne creştem copiii, pe voi, acolo, unde i-am fi putut apăra, de ancorele barierei. Însă Ginny a aflat cumva de planurile noastre şi a pus totul cap la cap. Ea şi surorile mele au conspirat împotriva mea. Au venit la mine şi s-au oferit să vă apere pe tine şi pe Maisie. Dacă plecam, lăsând pe toată lumea, inclusiv pe Erik, să creadă că murisem, n-aveau să vă dea pe voi două pe mâna celor zece familii. Se potrivea de minune cu interesele fiecăreia dintre ele. Iris putea să-l ţină pe Connor în frâu, fiindcă el credea că vă e tată. Erik era bucuros să rămână cu Ellen, sigur că ea avea să vă fie o mamă bună, deşi ştia cine vă e adevăratul tată, căci, eu *moartă* fiind, nu-i mai puteam ameninţa căsnicia. Ginny scăpa de mine, singura membră a familiei Taylor care nu se ploconea în faţa ei şi nu accepta slugărnicia cu care servea bariera.

— Dar te-au înmormântat. A venit tot oraşul la ceremonie. Te-au pus în mormânt, am spus, nu ca o afirmaţie, ci cerând explicaţii.

— Nu m-au îngropat pe mine. Au îngropat o doppelgänger, pe care mătuşile tale şi Ginny m-au obligat s-o creez. Sicriul pe care l-au înmormântat e gol de multă vreme.

— Şi ce rol a jucat Tillandsia în toate astea? Aţi încercat, nu-i aşa? Tu şi Erik. Aţi încercat să adunaţi destulă energie ca să distrugeţi bariera.

— Da, a răspuns, eu şi tatăl tău voiam să distrugem

bariera şi să smulgem lumea noastră din ghearele ancorelor. Să lăsăm iubirea şi lumina să pătrundă iarăşi. Acum îmi dau seama cât am fost de naivă.

S-a ridicat şi a venit lângă mine, a îngenuncheat în faţa mea şi şi-a pus mâna pe obrazul meu. M-am simţit sfâşiată între impulsul de a mă prinde de ea şi nevoia de a o respinge.

— Familiile unite, cele zece care menţin bariera, ne-au izolat de cei care ne pot ajuta. De cei care ne-ar putea învăţa să trăim în pace unii cu alţii, să vindecăm bolnavii, să-i hrănim pe cei flămânzi. Cunoştinţele şi tehnologia pe care vor seniorii să ni le împărtăşească ar aduce paradisul aici, pe pământ. Imaginează-ţi o lume cu energie la discreţie, fără foamete şi fără boli. Bariera chipurile ne apără de demoni, însă adevărul e că ne întemniţează. Spune-mi, Mercy, de unde-şi ia puterea o vrăjitoare adevărată, una ca tine?

— Din barieră, fireşte.

M-a privit cu tristeţe.

— Aşadar, e adevărat. Celelalte ancore nu ţi-au spus cum a fost creată bariera. N-au încredere în tine.

A clătinat din cap.

— Nu. Adevăraţii vrăjitori nu şi-au luat niciodată puterea din barieră. Bariera şi-a primit puterea de la vrăjitori. Ăsta e marele secret al ancorelor. Majoritatea vrăjitorilor care susţin bariera pretind că nu-l cunosc, sau, chiar dacă admit că le e cunoscut, pretind că nu cred în adevărul lui. Magia vrăjitorească, magia *noastră,* e un dar al fiinţelor pe care le-am izgonit. Ne-au oferit puterea şi încrederea lor, iar noi le-am trădat.

Mi-am ridicat mâinile. Nu mai aveam răbdare s-ascult tot ce spunea despre maşinaţii şi intrigi.

— OK, dar, chiar dacă toate astea sunt adevărate, nu mi-ai explicat de ce ar fi dorit Iris sau Ellen să-l omoare pe Tucker şi, cu atât mai mult, să lase vina să cadă asupra mea.

— Ellen şi-a dat, probabil, seama că Tucker mi-era loial mie.

— Sau ai putea spune c-o înşela pe ea.

Mama a dat din cap, aprobatoare.

— Aşa vede Ellen lucrurile.

S-a îndepărtat câţiva paşi, apoi s-a întors şi şi-a întins mâinile spre mine, cu palmele în sus.

— Ăsta ar fi motivul invocat de Ellen, cel puţin în privinţa înlăturării lui Tucker.

— Şi în privinţa mea? am întrebat.

— Draga mea, după cum ştii, bariera are o slăbiciune pentru familia Taylor din Savannah. Tu fiind dată la o parte, Ellen are cel puţin treizeci şi trei la sută şanse să devină următoarea ancoră. Nici că şi-ar putea dori o poziţie mai favorabilă ca să răzbune moartea fiului ei.

M-am lăsat pe spătarul fotoliului şi m-am gândit la ceea ce spusese, timp în care mi-au căzut ochii pe cupolă şi am observat că e acoperită de promoroacă.

— Ia uite! am exclamat, arătând în sus.

Mama şi-a ridicat privirea către cupolă şi am auzit o bufnitură sonoră, ca şi cum de acoperiş s-ar fi izbit ceva foarte greu. Pe sticlă au apărut nişte linii subţiri şi pocnetele panourilor au răsunat zgomotos în sala hexagonală. Fără să scoată niciun cuvânt, mama şi-a înălţat mâinile către mine şi forţa izvorâtă din ele m-a azvârlit mult în spate, cu fotoliu cu tot. Am aterizat imediat dincolo de intrare, într-o încăpere laterală, cu fotoliul rostogolindu-se peste mine. Muzica a mii de cioburi cântătoare a acoperit aproape cu desăvârşire geamătul de spaimă al mamei. Am reuşit să mă ridic la timp ca să văd un ţăruş transparent căzând de sus şi împlântându-i-se într-un ochi. A urmat o prăbuşire totală, ceea ce mai rămăsese din cupolă a căzut, împroşcând sala cu cioburi de sticlă, ca nişte artificii. Am ţipat. Dar nu s-a auzit niciun sunet. M-am mişcat. Dar trupul nu mi s-a clintit. N-am apelat la magie ca să mă apăr. Nu puteam nici măcar să gândesc, şi cu atât mai puţin să canalizez energia. Chiar înainte ca cioburile să mă străpungă, din spatele meu s-au întins nişte mâini care m-au smuls şi m-au scos pe uşă. Am auzit-o trântindu-se în urma mea şi apoi nenumărate

izbituri, când în lemnul ei s-au implântat micile proiectile de sticlă.

Nişte braţe puternice mă strângeau, mă adăposteau. Tremurând îngrozită, mi-am ridicat privirea spre faţa lui Emmet.

24

Nu ştiu cum am ajuns acasă, în camera mea. Când mi-am venit în fire, mă strângeau alte braţe, la fel de puternice şi de ocrotitoare, legănându-mă cu blândeţe.

— Peter.

I-am şoptit numele şi el m-a strâns şi mai tare în braţe. Imagini ale trupului stâlcit al mamei aproape că m-au trimis înapoi, în starea de şoc, şi m-am zbătut în îmbrăţişarea lui.

— Mama, mama.

Era tot ce puteam să spun.

— E în ordine, iubito. Totul o să fie OK. Sunt aici, cu tine. Familia ta e aici.

Când i-am auzit cuvintele, familia mea mi s-a strecurat în partea conştientă a minţii. Ellen stătea aplecată deasupra mea, la picioarele patului. Oliver se postase în dreptul ferestrei, cu faţa la mine şi cu spatele către lumină. Iris era aşezată pe pat, lângă Peter.

— Şi eu sunt aici, a spus Emmet, o umbră înaltă, în colţul cel mai îndepărtat.

În mod bizar, prezenţa lui m-a liniştit cel mai mult.

— Acum ar trebui să dormi, a spus Ellen, ocolind patul şi oprindu-se lângă mine.

Avea vocea aspră, lipsită de căldura obişnuită. Şi cearcăne negre sub ochi. Mi-am dat seama că plânsese. Pentru Tucker, fireşte. A întins mâinile spre mine.

— Te rog să nu m-atingi, am spus şi ea şi-a retras mâinile de parcă aş fi ars-o.

Ochii deja roşii i s-au umezit.

O parte din mine se simţea prost fiindcă o făceam să sufere pe femeia pe care crezusem c-o cunosc, dar imaginea ultimelor clipe ale mamei mi se întipărise adânc în minte. Nu puteam suporta atingerea lui Ellen.

— Îmi pare rău. Dar aş vrea să plece toată lumea, în afară de Peter. Şi de Emmet, am adăugat.

— Desigur, Gingersnap.

Oliver s-a ridicat. Pe faţă i se citea îngrijorarea pentru mine, amestecată cu o umbră de nedumerire şi cu durerea provocată de dorinţa mea.

— Dar, scumpo, ai avut un şoc, a protestat Ellen. Ar trebui să rămân, să te ţin sub observaţie. Să mă asigur că eşti bine.

M-am trezit strângându-mă ghem ca să mă feresc de atingerea ei, împingându-mă mai tare în adăpostul braţelor lui Peter.

— Mă simt foarte bine. Copilul e bine. Suntem amândoi bine sănătoşi.

Ellen a încremenit, uitându-se la fratele şi la sora ei, în aşteptarea unui sfat.

— Trebuie să ai grijă de tine. Îmi pare rău pentru Tucker.

Ochii i s-au întors spre mine, trădând ceva între furie şi disperare, dar a strâns din pleoape şi expresia feţei i s-a înăsprit.

— Mulţumesc. Îţi garantez c-o să aflu cine-a făcut asta.

— Haideţi, să lăsăm fata să se odihnească puţin, le-a cerut Oliver, trăgând-o de lângă mine şi îndreptându-se spre uşă. Iris?

Iris stătea în picioare, fără să spună nimic, dar şovăiala i se citea pe toată faţa. S-a dus la uşă, lângă ceilalţi, dar s-a întors spre mine.

— Te iubim, a spus, apoi a ieşit în urma lui Oliver şi Ellen.

Emmet s-a grăbit să-nchidă uşa.

M-am zbătut în braţele lui Peter, destul ca să-şi slăbească strânsoarea şi să-l pot privi.

— Mama, a început să-i spun. Cred că ei au omorât-o.

Nu, eram dintr-odată sigură că ei o omorâseră.

Pe faţa lui Peter a apărut un zâmbet plin de îngrijorare.

— Mercy, nu ştii ce vorbeşti. Nu ţi-au omorât mama; mama ta n-a fost ucisă. A murit, pur şi simplu.

A ezitat.

— Ştiu că te îngrijorează naşterea copilului, te temi că semeni cu mama ta şi n-o să supravieţuieşti, dar aşa ceva

n-o să ţi se întâmple. Eşti atât de puternică…

— Nu.

M-am uitat la Emmet, însă faţa lui a rămas ca o tăbliţă goală.

— Mama n-a murit la naşterea mea. A fost ucisă în clădirea Tillandsiei. Azi.

— În clădirea Tillandsiei?

I s-a încreţit fruntea şi a clătinat din cap, în semn că habar n-are despre ce vorbesc.

— Casa aia mare, veche, de dincolo de Richmond Hill. Cea pe care-o renovezi pentru Tucker. Cu uşa de la intrare neagră cu roşu. Cupola transparentă a holului de la intrare. S-a spart şi s-a prăbuşit peste mama. Ei au făcut-o să se prăbuşească.

M-am gândit la trupul însângerat al mamei, cutremurându-mă.

Peter mi-a îndepărtat părul de pe frunte.

— Aia nu e decât o casă mare, dărăpănată, în stil georgian. N-are decât ferestre vechi, obişnuite. Nici urmă de cupolă. Nici măcar de vreo lucarnă. Nici măcar de nişte ferestre plasate mai sus, care să poată fi luate drept lucarne. Nimic atât de modern. Şi acolo n-a păţit nimeni nimic. Am fost eu însumi acolo până acum o jumătate de oră, când m-a sunat Oliver, să-mi spună că nu te simţi bine. Ai visat urât, atât şi nimic mai mult.

M-am răsucit cu disperare, smulgându-mă din strânsoarea lui şi încercând să mă ridic în capul oaselor. Camera s-a învârtit cu mine, dar am reuşit să mă sprijin într-un cot, cu faţa spre Emmet.

— Spune-i, i-am cerut. Spune-i ce s-a întâmplat. Tu ai văzut. M-ai salvat.

— Îmi pare rău. N-am ce să-i spun. Te-am găsit căzută în grădină. Te-am adus sus, în camera ta, apoi ţi-am chemat familia. Nu ştiu prin ce experienţă ai trecut, dar mă tem că n-a fost decât o halucinaţie.

Am ţipat la el.

— De ce minţi?

A reacţionat de parc-aş fi fost un copil bolnav. A clătinat

din cap în tăcere, cu ochii la Peter, apoi m-a privit cu blândeţe şi compătimire.

— Nu vreau să te supăr. Aş confirma tot ce spui, dac-aş putea s-o fac.

Ştiam că nici nu visasem, nici nu avusesem halucinaţii. Peter se înşela. Mama nu murise aducându-mă pe lume. Asta nu era decât o minciună sfruntată. Mi-a venit brusc o idee şi mi-am pipăit gâtul. Degetele mele au găsit medalionul, dovada că mama era în viaţă, sau cel puţin că trăia în ziua când mi-l dăruise. Străduindu-mă cu disperare să i-l arăt lui Peter, i-am rupt lănţişorul. Încrederea în veridicitatea întâmplării la care fusesem martoră mi-a pierit brusc.

— Uite. Ia-l. Deschide-l.

L-am lăsat să cadă în palma lui şi m-am sprijinit de perne.

Avea degete prea mari şi prea bătătorite ca să deschidă medalionul cu uşurinţă, dar, după câteva încercări, a reuşit.

— Ce pot să spun? a întrebat. Ai fost cu siguranţă un bebeluş frumos. Ca şi Maisie.

Am întins mâna şi i l-am smuls. M-am uitat în jos, la poze; una era imaginea mea de prunc, iar cealaltă a lui Maisie, la aceeaşi vârstă. Fotografia străbunicii mele dispăruse, ca şi a lui Careu, tânărul cu păr auriu şi ochi plini de încredere în sine. Am închis medalionul cu zgomot şi l-am strâns în pumn cu disperare.

Un alt val de ameţeală m-a cuprins, silindu-mă să-nchid ochii.

— Probabil sunt bolnavă, am spus, mai mult pentru mine decât pentru cei doi bărbaţi.

— Mă tem că da, a dat din cap Peter. Şi de-asta ai vise înfiorătoare. Acum pot s-o chem pe Ellen înăuntru? O laşi să facă ce ştie ea ca să te simţi mai bine?

Chiar şi cu ochii închişi, simţeam privirile lui Emmet sfredelindu-mă.

— Nu vezi că magia nu-l sperie niciodată, aşa cum l-ar speria pe un om obişnuit? mă întrebau, fără cuvinte. Nu-ţi

dai seama că nu e *om adevărat,* aşa cum nici eu nu sunt?

Întrebarea a pierit imediat, pentru a fi înlocuită de îngrijorarea pe care i-o trezea starea mea.

N-am spus nimic. M-am mulţumit să aprob cu o înclinare a capului, dar, în realitate, nu ştiam sigur dacă răspund la întrebarea lui Peter sau la a lui Emmet. Oboseala m-a înfrânt şi, când Ellen a reintrat în cameră, eram ruptă de lume.

24

M-am dat jos din pat şi m-am zărit în oglindă. Cineva îmi scosese hainele şi mă-mbrăcase cu o cămaşă de noapte din mătase, de culoarea spumei mării. De genul celor pe care le primeşti cadou de ziua ta şi nu le porţi niciodată. M-am aşezat la picioarele patului, străduindu-mă să pun laolaltă bucăţile din ziua de ieri, aşa cum aş fi încercat să refac din cioburi cupola de sticlă care-mi strivise mama. Propria mea reflexie a pălit când mi-a apărut în minte imaginea trupului ei însângerat. A înăbuşit ţipătul care se lupta să iasă din mine. Chiar dacă totul nu fusese decât o halucinaţie, spaima şi sentimentul de pierdere erau destul de reale.

M-am rugat să aibă ceilalţi dreptate, să fi visat eu, cumva, întreaga zi. Să fie mama încă în viaţă şi să pot găsi, într-un fel sau altul, o explicaţie pentru toate, ca s-o pot primi în viaţa mea fără să-mi resping mătuşile şi fără să trădez bariera.

Capotul care făcea parte din acelaşi set cu cămaşa fusese pus peste un scaun. În pofida tuturor celor petrecute, mi-am dat seama că sunt moartă de foame, aşa că l-am îmbrăcat şi am coborât la parter, să caut ceva pentru micul dejun. Când am ajuns la baza scării, mi-am auzit numele, dar cuvintele aproape şoptite care au urmat mi-au spus că se vorbea despre mine, nu cu mine. Am înaintat tiptil în direcţia vocilor şi m-am trezit în faţa uşilor batante ale bucătăriei.

— Mă simt vinovat, a spus Oliver. Parcă n-ar fi fost de-ajuns că e gravidă şi că abia a intrat în contact cu magia, a trebuit s-o încurajez s-o facă şi pe bibliotecara printre istoriile Akashice.

— Nu sunt de acord, l-a contrazis Iris. Mai bine că te-ai amestecat şi ai preluat controlul decât să le fi lăsat pe ea şi pe Jilo să dea peste ceva cu care nu s-ar fi putut descurca singure.

— Dar să aibă halucinaţii în care Emily e în viaţă şi noi

încercăm s-o ucidem… E prea stresată, iar eu am contribuit la stresul ăsta.

— Era hotărâtă s-o găsească pe Maisie.

Ellen încerca să-l scape de sentimentul de vinovăţie.

— Iar tu n-ai nicio legătură nici cu sarcina, nici cu alegerea ei ca ancoră.

— Dar tu cum poţi crede că are o legătură cu uciderea lui Tucker?

Tăcerea lui Ellen a durat cu o clipă prea mult.

— N-are, nu la modul intenţionat. Nici măcar la nivel conştient. Dar nu-şi controlează cu adevărat puterile. Poate vinovăţia pentru vătămarea străunchiului lui Peter s-a amestecat cu dorinţa ei de a-l scoate pe Tucker din viaţa mea. Poate a crezut că visează. Ai văzut cum a visat toată scena aia cu Emily.

M-am apropiat mai mult de uşă, încercând să mă hotărăsc dacă trebuia să ascult în tăcere sau să dau buzna înăuntru şi să le trag un perdaf.

— Oh, Ellen, nici măcar aşa, m-a apărat Oliver.

— Ai văzut cum m-a respins. Nu mai e ea însăşi. Poate că afluxul brusc de putere a vătămat-o, a schimbat-o într-un fel sau altul. Poate că şi jocul cu istoriile Akashice a avut vreo influenţă. Poate că nu mai poate face deosebirea dintre realitate şi fantezie.

— Eu cred, a intervenit Iris, c-ar fi cel mai bine să facem cum au propus familiile, s-o trimitem s-o viziteze pe Gudrun. Ca s-o înveţe cum să-şi întrebuinţeze puterile şi să-i dezvăluie apoi secretele ancorelor. Măcar acolo Mercy o să fie în siguranţă.

Numele lui Gudrun mi-a adus fulgerător aminte de ziua când simţisem pentru prima oară gustul magiei, când o aşchie de lemn îmbibată în sângele lui Oliver devenise talisman şi el îmi îngăduise să-i împrumut puterea. Am revăzut faţa aspră care-mi întorsese privirea din oglindă când încercasem să-i dau de urmă lui Maisie.

— Nu, a zis Oliver.

Apoi a adăugat:

— Nu ştiu. Gudrun nu prea s-a dovedit de folos când a

fost vorba s-o ajute pe Maisie. Trebuie să ne gândim, totodată, şi la copil.

Să vorbească despre mine pe la spate era una, dar nimeni n-avea dreptul să discute despre fiul meu altfel decât în prezenţa mea. Am dat buzna pe uşă, lăsând-o să mi se legene în urmă.

— ’Neaţa tuturor. Ce-am pierdut?

— Ei, după cum te porţi şi după tonul tău, domnişoară, a ripostat Iris, îmi imaginez că n-ai pierdut mare lucru.

M-am oprit o clipă locului, conştientizând strania strălucire trandafirie a încăperii, emanată de cristalul roz din mijlocul mesei.

— Stai jos, Mercy, a spus Ellen.

Suferinţa care o împovăra de ieri se amestecase cu bănuielile în privinţa mea, întunecându-i privirea. Am rămas neclintită, gata să să-mi înfrunt cele trei rude, dar durerea întipărită pe feţele lor m-a dezarmat într-o oarecare măsură.

Îmi dorisem cu atâta disperare să cred că femeia care-mi dăduse de urmă era mama mea. Încă mi-o mai doream. Dar îmi doream şi să cred că e încă în viaţă. Că ni se oferea o şansă să ne cunoaştem. Că fiul meu o s-o cunoască. În acelaşi timp, nu voiam să cred ceea ce-mi dezvăluise. Nu voiam să cred că Iris şi Ellen erau în stare de astfel de mişelii. În afară de asta, încă mă mai împotriveam afirmaţiilor eretice ale mamei în ceea ce privea bariera, care-mi îndureraseră inima. Putea fi oare adevărat că bariera ne întemniţa în loc să ne apere? Încă mă mai străduiam să mi-i imaginez pe binevoitorii învăţători despre care-mi vorbise, susţinând că nu voiau nimic altceva de la omenire decât să se întoarcă în braţele lor ocrotitoare. Toate astea aveau ceva care mă izbise: erau prea frumoase. Întoarcerea mamei. Versiunea ei despre naşterea mea şi cu dispariţia ei. Neaşteptata ei moarte într-o încăpere care, din câte îmi dădusem seama, nici măcar nu exista în planul nostru. Mi-am pus mie însămi o întrebare: cei trei oameni din faţa mea, aşa imperfecţi cum cu siguranţă erau, chiar ar fi putut comite fapte atât de

monstruoase?

— Aşază-te, mi-a cerut Iris, şi un scaun a alunecat pe podea, părând să se îndepărteze de masă cu voinţă proprie.

Magia devenise mult mai vizibilă în casa noastră, se practica mult mai pe faţă de când îmi fuseseră înapoiate puterile. Ştiam că Iris se abţinuse ca să-l menajeze pe Connor, dar nu puteam să nu mă-ntreb dacă nu cumva se reţinuseră cu toţii ca să nu-mi rănească mie sentimentele. Cumva, dorinţa lor de a mă ajuta să nu-mi pierd respectul de sine nu se potrivea deloc cu ceea ce-mi povestise mama. M-am aşezat pe scaunul cu pricina, dar m-am lăsat pe spătarul lui şi mi-am încrucişat braţele pe piept. Încă nu puteam scăpa de indignarea care mă cuprinsese când îi auzisem bârfindu-mă.

Iris nu se sinchisea.

— Presupun că te simţi mai bine, nu?

— Da.

N-am spus nimic mai mult.

— Câţi ani ai, cumva, doisprezece? a răbufnit Oliver, îndreptându-se spre masa lungă.

Deşi îmi luase apărarea când nu fusesem acolo, ca să mă apăr singură, se vedea limpede că şi el era în continuare îndurerat fiindcă-i respinsesem. A aruncat un pliculeţ cu ceai de muşeţel într-o cană şi a turnat deasupra apă fierbinte. Mi-am îndreptat ochii spre tăblia mesei. Nu voiam să mă uit la niciunul dintre ei. Câteva clipe mai târziu, Oliver mi-a împins cana cu ceai în faţă. Am strâns-o în palme, recunoscătoare pentru alinarea oferită de căldura ei.

— Ieri ne-ai acuzat de fapte diabolice, a spus Iris, pe un ton cumpătat, uniform.

Era clar că exersase în timpul nopţii, repetând cuvintele de multe ori.

— Ştim că s-a întâmplat ceva, ceva care te-a întors pe dos. Le-ai spus lui Peter şi golemului că te-am minţit în privinţa morţii mamei tale. Iar pe urmă ai mers şi mai departe şi ai spus că noi am ucis-o?

— Iar voi staţi aici, spunând cum l-am ucis eu pe Tucker şi c-ar trebui să fiu expediată înainte de a omorî toţi oamenii din Savannah, unul câte unul.

Ellen şi-a acoperit faţa cu mâinile. Umerii i s-au gârbovit şi au început să-i tresalte în ritmul suspinelor. Iris s-a întins şi i-a pus o mână pe umăr.

— N-a spus nimeni asta.

Ellen şi-a lăsat mâinile în jos. Pe faţă umflată şi roşie, cu cearcăne negre sub ochi, i se citea suferinţa.

— L-am iubit.

Vocea îi tremura.

— L-am iubit cu adevărat.

S-a uitat la mine cu ochi îndureraţi, cu rimelul întins şi cu contururile trasate cu dermatograf prelingându-i-se pe obraji în pârâiaşe de acuarelă.

Furia a început să mi se topească.

— Ştiu asta. Ştiu, am spus.

Ea nu i-ar fi făcut pentru nimic în lume vreun rău lui Tucker. Pentru nimic în lume.

— Jur că nu i-am făcut nimic. Nu i-aş fi făcut niciodată nimic lui Tucker, fiindcă ştiam că-l iubeşti.

— Şi crezi că noi nu ne-am iubit sora? m-a întrebat Ellen. Chiar poţi să crezi că eu şi Iris am ucis-o cu sânge rece? Chiar ne crezi în stare? Chiar mă crezi pe mine în stare de aşa ceva?

Sentimentele m-au copleşit şi am izbucnit şi eu în lacrimi.

— Îmi pare atât de rău pentru Tucker!

Am luat mâinile lui Ellen într-ale mele.

— Ştiu, iubito. Te cred.

— Trebuie să ştii că nu i-aş fi făcut niciun rău. Nu la modul intenţionat. Nici măcar dac-aş fi crezut că visez. Pur şi simplu, nu am genul ăsta de ură în mine.

Ellen m-a privit, iar furtuna i-a dispărut din ochi. Ştiam că-şi dă seama care e adevărul.

— Nu. Nu-l ai. Nu ştiu de ce mi-am lăsat inima să creadă că ai fi putut face aşa ceva.

Iris a venit lângă mine şi mi-a lipit capul de pieptul ei.

— Gata, gata, gata.

M-a mângâiat pe păr şi s-a aplecat să mă sărute pe creştet. După ce mi-am venit în fire, mi-a înclinat faţa astfel încât să mă poată privi în ochi.

— Nu ştiu cine şi de ce, dar sunt convinsă că există cineva care-ncearcă s-arunce între noi seminţele îndoielii şi neîncrederii. Cineva care vrea să ne certăm între noi, toţi patru. O vrea cu destulă înfocare ca să ucidă pentru asta.

— OK, a spus Oliver, pe un ton care sugera că are de gând să preia controlul. Familia Taylor are un duşman. Nu e tocmai o noutate pentru cartea de istorie a familiei. Ce ştim despre duşmanul ăsta? Un singur lucru: îşi dă seama că n-are nicio şansă dacă nu ne dezbină.

— Asta a fost o încurajare? a întrebat Iris, în timp ce aveam toţi patru o senzaţie de uşurare palpabilă.

Sarcasmul surorii ei mai mari a făcut-o până şi pe Ellen să zâmbească. Şi-a şters ochii cu dosul mâinii.

Iris s-a întors spre mine.

— Aşa că acum spune-ne ce s-a întâmplat. Ce te-a putut face să crezi că noi ţi-am ucis mama?

Am tras aer în piept. Nu-mi venea să cred că puteau fi atât de cruzi încât să se joace astfel cu mine. Să mi-o redea pe mama şi apoi să mi-o răpească.

— Ea m-a găsit, am răspuns. Imediat după accidentul cu Peadar. A venit şi m-a luat de-acolo.

— Cine, draga mea? Cine te-a găsit? m-a întrebat Oliver.

Accentul lui se făcea simţit cu atâta putere încât, în ciuda vâltorii de emoţii care mă străbătuse, a reuşit să mă amuze.

— Mama mea. Emily.

— Ei, Mercy, nu e cu putinţă, a zis Iris. Ştii că nu mai e printre noi de multă vreme. Cineva face o glumă plină de cruzime, oribilă.

— Poate-a venit la tine ca spirit? O fantomă? a sugerat Ellen.

— Nu. Era reală. La atingere o simţeai solidă, am spus, deşi propriile mele experienţe îmi dovediseră că asta nu

conta prea mult. A spus că trăieşte. Că n-a murit la naşterea mea.

— Oh, Mercy, a murmurat Ellen. Măcar dac-ar fi adevărat, dar am fost acolo. Iris la fel. Doar ştii. Ţi-am povestit ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus că m-aţi minţit. Că ne-ţi luat pe mine şi pe Maisie, iar pe ea aţi obligat-o să-şi creeze o dublură pe care s-o îngropaţi.

— Stop, stop, stop.

Oliver şi-a ridicat mâinile.

— Să lăsăm puţin asta deoparte şi s-o luăm de la început. Cineva – cineva care a pretins că e Emily – a venit la tine…

— Poate, dar nu sunt sigură c-a fost o impostoare.

— Crezi că ar fi într-adevăr cu putinţă…

— Ai spus „o dublură”? l-a întrerupt Iris.

— Da. A spus că poate crea *doppelgängeri.*

Iris şi Ellen s-au uitat una la alta.

— Crezi că e posibil? a întrebat apoi Iris. Noi eram atât de concentrate asupra fetiţelor, a adăugat, către sora ei. Emily ar fi putut să dispară lăsând în locul ei o dublură, imediat după naştere?

Ellen a ezitat înainte de a răspunde.

— Da, e posibil, a răspuns, în cele din urmă. Când am ştiut că Mercy o să trăiască şi mi-am îndreptat din nou atenţia spre Emily, ea îşi dăduse deja sufletul. Nu sunt sigură c-aş fi în stare să simt diferenţa dintre un trup pe care l-a părăsit viaţa şi unul în care n-a existat niciodată viaţă.

— Dar, chiar dacă Emily avea putere magică pentru aşa ceva, de ce-ar fi făcut-o? a întrebat Oliver.

— Povesteşte-ne ce ţi-a spus. Tot ce ţi-a spus, mi-a cerut Iris, ignorându-şi fratele. Nu omite nimic, chiar dacă te temi că ne-ar putea face rău.

— Dă-i drumul, scumpo. Povesteşte-ne exact ce s-a întâmplat.

Oliver a dat din cap, îndemnându-mă să continui.

Mi-am sondat instinctul, cerându-i să-mi spună dac-ar

trebui sau nu să am încredere în cei trei. Voiam – ba nu, chiar simţeam nevoia – să mă-ncred în ei. Dar şi în Maisie simţisem nevoia să am încredere şi învăţasem pe pielea mea că dorinţa de a te încrede în cineva nu-l face automat demn de aşa ceva. Cineva mă minţea, fie mama mea sau o impostoare care pretindea că-mi e mamă, fie unul sau mai mulţi dintre cei trei aşezaţi în faţa mea. În cele din urmă, m-am hotărât să consider, până la proba contrarie, că ei erau sinceri. Am răsuflat adânc şi le-am povestit totul. Aproape totul.

26

Atât Iris, cât şi Ellen s-au retras în locurile unde se simţeau cel mai bine; cea dintâi şi-a pus pălăria de soare a bunicii şi a plecat în grădină, iar cea de a doua a preferat biblioteca, cu jaluzelele trase şi cu o sticlă deschisă alături. Dar momentul nu mi se părea potrivit ca să mă amestec într-un fel sau altul.

Adâncit în gânduri, Oliver se uita în jos, holbându-se în gol şi plimbându-şi o mână în josul gurii şi al bărbiei. Puteam, practic, să-i aud rotiţele minţii învârtindu-se. Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Am o idee, ştiu cum am putea afla ce se ascunde în spatele întregii poveşti.

A ezitat, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se gândească mai bine.

— Te ascult, l-am îndemnat eu să continue.

— Nu-ţi mai pot citi gândurile ca pe vremuri, ştii? m-a întrebat.

Bănuisem şi eu asta, aşa că m-am mulţumit să dau din cap, deşi se abătuse de la subiectul discuţiei.

— Însă, când e vorba de oameni obişnuiţi, trebuie să fac un mic efort ca să *nu* citesc ce le trece prin minte.

— Şi ce-i cu asta? Tucker, Emily, Ryder. Dincolo de cele petrecute trebuie să se afle un vrăjitor.

Oliver nu m-a luat în seamă şi s-a strâmbat. Era încă afundat în şirul propriilor gânduri şi îngrijorarea i-a încreţit fruntea netedă, formând acolo o dungă de obicei inexistentă.

— Trebuie s-o facem fără să-i spunem nici lui Iris, nici lui Ellen. Iris ar considera încercarea noastră *scandaloasă,* chiar dacă se va dovedi eficientă. Cât despre Ellen, ei bine, pe ea n-o putem lăsa să afle.

Minunat, încă un secret, mi-am zis.

— La ce te gândeşti, mai exact?

— Să mergem la morgă, ca să-i facem o vizită lui Tucker.

— Ce?!

— Stai, ascultă-mă. Dacă tu poţi canaliza în el destulă energie ca să-l reînsufleţeşti fie şi numai pentru câteva clipe, eu voi reuşi să-i citesc gândurile.

Am clătinat din cap şi am simţit un fior pe şira spinării. Ellen ar fi fost distrusă dac-ar fi aflat fie şi numai că ne trecuse aşa ceva prin cap.

— Nu. Chiar dac-ar fi cu putinţă, Tucker are în el o gaură imensă. Probabil singurul gând pe care-ai reuşi să i-l desluşeşti ar fi un strigăt de durere.

Oliver a ridicat din umeri.

— Sau am putea, pur şi simplu, să aflăm cine l-a ucis. Trebuie să ştim cine i-a răpit mătuşii tale Ellen încă un strop de dragoste. Cine a trimis-o înapoi, în prăpastia din care credeam că a ieşit în sfârşit. Cine încearcă să tentoarcă împotriva rudelor care te iubesc.

— Spui c-ar trebui să facem asta pentru Ellen şi pentru mine, dar ştim amândoi că Ellen n-ar vrea să tulburăm odihna trupului lui Tucker. Nici eu nu sunt sigură că ideea e OK. Nu ştiu dacă e ceea ce trebuie să facem. Să ne amestecăm printre morţi.

— Asta n-o ştiu nici eu, dar ştiu că e o greşeală să stau aici, fără să fac nimic, în timp ce rudele mele şi oamenii dragi lor sunt ţintele unor atacuri. În plus, nu propun o şedinţă de spiritism. E mai degrabă ca la şcoală, când te punea profesoara să atingi piciorul tăiat al unei broaşte cu o baterie, ca să-l faci să se contracte. N-o să-l tulburăm pe Tucker. O să-i administrăm o mică zdruncinătură, ca să vedem dacă putem declanşa un reflex. Haide. Mergem acolo. Încercăm. Fie ajungem la un rezultat, fie nu. Hai s-o facem. Tucker nu devine mai proaspăt dacă-l lăsăm să aştepte.

Oliver a tăcut câteva clipe.

— Ştii, următorul ar putea fi Peter.

Cu asta mă lovise sub centură.

— Sau Adam.

Iată ce-l îngrijora cu adevărat.

— Oliver, am spus.

Gândul la trupul intrat în putrefacţie al lui Tucker mi-a

ridicat fierea în gât. Mi-am lăsat capul în jos şi am respirat adânc, sperând c-o să-mi treacă greaţa.

— O să te-ajut cu plăcere să faci vrăji de protecţie pentru Adam.

Şi aveam să pun câteva şi asupra lui Peter, pentru orice eventualitate, indiferent dacă era sau nu deja protejat de magia zânelor.

— Dar s-o facem pe cârpacii cu cadavrul lui Tucker?

Detestam cuvântul cadavru – modul în care-l simţeam pe limbă, modul în care-mi suna în propriile urechi.

— Ştim amândoi că există multe căi de ocolire a vrăjilor.

Învăţasem asta pe pielea mea, atunci când Jackson mă mutase într-o dimensiune alăturată, imediat dincolo de raza de acţiune a vrăjilor făcute de Emmet ca să mă apere.

— Sunt bune pentru respingerea indivizilor fără puteri magice, sau poate chiar şi pentru a vrăjitorilor amatori, dar când e vorba de cineva care stăpâneşte magia adevărată? Nu rezolvă mare lucru.

Oliver mi-a studiat faţa.

— De ce ţi-e frică?

Mi-am ridicat ochii spre el şi l-am văzut cercetându-mă cu privirea aşa cum obişnuia înainte, când gândurile mele erau pentru el o carte deschisă.

— Mama a spus că Tucker a fost ucis fiindc-o ajuta.

— Ascultă, nici măcar nu ştim dacă femeia aia era sau nu Emily. Şi, chiar dacă era, înseamnă că nu-l căutăm doar pe ucigaşul lui Tucker. Îl căutăm şi pe cel care-a omorât-o pe ea. Asta ar putea fi cea mai bună cale – singura noastră cale – de a afla cu adevărat ce se ascunde sub tot ce s-a-ntâmplat. Ce zici?

Am lăsat să-mi scape un oftat. M-am dat bătută.

— Bine. Hai să mergem, până nu mă răzgândesc.

— Aşa te vreau, a zis unchiul meu, şi m-a izbit mulţumirea lui exagerată la gândul că urma să le facem o vizită morţilor.

Pe drumul către morgă, în maşina lui, a păstrat tăcerea. Pe lângă magie, una dintre cele mai mari puteri ale sale era faptul că ştia când să se oprească. Nu voia să scape

ceva care m-ar fi făcut să pun la îndoială înţelepciunea încercării de care ne pregăteam. M-am simţit tulburată când am văzut cât de aproape de sediul medicilor legişti se afla casa lui Peter. Crescusem în Savannah şi mă obişnuisem cu ideea că aproape peste tot erau îngropate schelete, dar încă mă mai dezgusta gândul că la numai câteva străzi distanţă de Sackville erau autopsiate leşuri proaspete.

— Arată ca o clădire cu birouri, am spus, în timp ce unchiul meu parca maşina.

— Te aşteptai să fie Castelul Frankenstein?

Oliver a oprit motorul şi a deschis portiera lui.

— Să mă laşi pe mine să vorbesc, a spus, de parc-aş fi fost disperată să fac eu asta.

A ocolit maşina şi mi-a deschis portiera. A mers către clădire cam la un pas în urma mea, de parcă s-ar fi aşteptat să fac stânga împrejur în ultimul moment şi să fug. Uşa s-a deschis şi aerul condiţionat m-a învăluit, mângâietor. Oliver m-a ocolit apoi, îndreptându-se spre bărbatul de la recepţie.

Existenţa unui recepţioner la morgă m-a şocat, mi s-a părut o înscenare, o glumă proastă, dar Oliver începuse deja să-şi transmită mesajul.

— Salut, Don! a spus, pe un ton care-i dădea de înţeles lumii întregi că bărbatul din spatele biroului e un prieten regăsit după amar de ani. Ce mai face Jen?

Don a rămas uşor surprins. A ridicat din sprâncene, ţuguindu-şi buzele, în timp ce încerca să asocieze chipul lui Oliver cu un nume. Se vedeau pentru prima oară, dar unchiul meu îşi folosea puterea de a citi minţile ca să obţină la întâmplare frânturi de informaţii din conştientul lui. Am fost surprinsă când mi-am dat seama că Don era uşor de citit chiar şi pentru mine. M-am simţit, cumva, ca şi cum, la o petrecere, m-aş fi dus pe furiş să arunc o privire în dulăpiorul cu medicamente al gazdei.

— Ăă, e bine, foarte bine, a răspuns Don.

— Bine, foarte bine, a repetat Oliver. Ei, dar cum e viaţa cu noul şef?

Cu câteva luni în urmă, izbucnise un mic scandal când medicul legist aflat de multă vreme în funcţie demisionase din pricina unei întrebuinţări abuzive neconfirmate a fondurilor districtuale.

— Metehne vechi în haine noi?

Am simţit mintea lui Don oprindu-se la numele Taylor. Amintirea unei fotografii din ziar. Notorietatea familiei mele se făcea simţită încă o dată.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Taylor? a întrebat.

— Ei, speram că i-am putea face o vizită lui Tucker Perry.

Lui Don i s-au îngustat ochii şi pe buze i-a apărut un zâmbet dispreţuitor.

— Aici e morga, domnule Taylor. Nu s-ar putea spune c-avem ore de vizită.

— Tu poţi face totuşi să existe aşa ceva, a spus Oliver, ca şi cum ar fi subliniat ceva evident.

— Păi da, fireşte, dar mai sunt şi procedurile. Regulamentul. Nu putem, pur şi simplu, să lăsăm lumea să se plimbe pe-aici, uitându-se la cadavre.

Oliver i-a imitat expresia feţei.

— Se întâmplă foarte des?

— Ei, nu chiar, dar…

— Don, du-ne în spate şi arată-ne trupul lui Tucker.

Tonul lui rămăsese moderat, dar, de data asta, era neîndoielnic vorba de o poruncă. Don a oscilat între neaşteptata nevoie de a i se supune şi teama adânc înrădăcinata de a încălca regulamentului.

— Hai, doar ştii că asta vrei.

Oliver şi magica lui putere de constrângere. Ştiam că nu mai poate citi în mintea mea cu uşurinţa de mai înainte, dar mă-ntrebam dacă nu cumva mă convinsese să-l însoţesc în acelaşi mod în care-l convingea acum pe Don să ni-l arate pe Tucker. Oare ancorele erau cu adevărat imune la vrăjile aruncate asupra lor sau era propagandă? O întrebare pe care trebuia să mi-o pun. Don s-a ridicat de la biroul lui şi ne-a deschis uşa morgii.

— Nu te deranjează?

Cuvintele mi s-au desprins de buze din propria lor voinţă. Oliver şi-a înclinat bărbia în jos şi capul pe-o parte, într-o veritabilă imagine a inocenţei. N-avea idee despre ce vorbesc.

— Treaba asta. Faptul că sileşti oamenii să facă anumite lucruri.

— Nu, a răspuns, apoi a zis: Ar trebui?

N-am răspuns, m-am holbat la el cu gura căscată.

— Chiar vrei să discutăm despre asta aici şi acum? a-ntrebat. Vreau să zic că e nepoliticos să-l lăsăm pe Don să aştepte.

Şi-a împins capul spre al meu şi a ridicat din sprâncene. Uneori îl iubeam atât de mult, iar alteori aş fi fost în stare să-l strâng de gât. Mă uimea faptul că aceste două stări alternau la intervale din ce în ce mai scurte.

Am intrat într-o încăpere complet îmbrăcată în faianţă. Faianţă gri pe pereţi, faianţă cafenie pe podea, cea din urmă cu plăcile uşor înclinate, pentru a crea canale de scurgere. M-am cutremurat când mi s-a dus gândul la ceea ce se prelinsese prin canalele alea de-a lungul anilor. Peretele bej alcătuit din unităţi de refrigerare era plin de uşi. Ştiam că rămăşiţele lui Peadar continuau să zacă în spatele uneia dintre ele. Jilo se străduise din răsputeri să mă convingă că n-ar fi trebuit să mă simt vinovată, dar regretele nu încetaseră să mă asalteze.

— Tucker? a întrebat Oliver, îmboldindu-l pe Don să deschidă prima uşă, apoi pe a doua.

Şi le-a închis în grabă, una după alta. Deşi la ştiri nu auzisem nimic, mi-a trecut prin cap că tot acolo se aflau şi rămăşiţele din Birdy.

— A treia încercare e cu noroc, Don.

Bărbatul dat din cap, cu un zâmbet nervos, deschizând o altă uşă. S-a uitat la eticheta prinsă de unul dintre degetele de la picioare al cadavrului şi a dat din cap încă o dată, scoţând tava din congelator. Ajutat de Oliver, a mutat mortul pe o targă; pe urmă a împins tava la loc şi a închis uşa.

— Acum te poţi întoarce la biroul tău. O să-l punem noi

la loc când terminăm aici.

— Bine, foarte bine, a răspuns Don, făcând efectiv o plecăciune înainte de a porni spre uşă fără să ne-ntoarcă spatele.

Oliver s-a îndreptat spre targa cu trupul lui Tucker, însă s-a oprit ca să strige:

— Oh, Don?

Bărbatul a încremenit locului.

— Mica noastră vizită să rămână între noi, OK?

— Cu siguranţă. Bineînţeles, a răspuns Don, apoi a plecat.

M-am dus lângă targă, alături de Oliver. Sperasem c-o să am la dispoziţie câteva secunde în care să mă pregătesc. Mă aşteptasem ca peste chipul lui Tucker să fie tras cearşaful, dar acesta era lăsat în jos, în jurul claviculei. Pielea avea o uşoară tentă de culoare, ceva între albastru şi purpuriu.

— Ah, Tucker, ticălosule, a zis Oliver, cu o stranie afecţiune pentru răposat în glas. Ai fost un dobitoc desăvârşit, dar cine-ar fi dorit să-ţi facă aşa ceva?

M-am simţit stânjenită de lipsa lui de respect faţă de mort. I-am aruncat o privire, şi Oliver mi-a citit dezgustul pe faţă.

— Tocmai tu-mi spui să nu mă gândesc la el ca la un nemernic?

— Păi, da, pentru că acum e mort.

— Atunci e un nemernic mort.

— Ellen l-a iubit, am ripostat.

Regretele pentru reacţia mea la auzul veştii despre logodna lor mă apăsau. Un alt bolovan de vinovăţie care mă trăgea în jos. I-am cerut iertare lui Tucker, rostind cuvintele în gând. Mai târziu aveam să fac acelaşi lucru adresându-i-mă lui Ellen, cu glas tare.

— Iar noi o iubim pe Ellen şi ăsta e, în mare parte, motivul pentru care ne aflăm acum aici. Începem?

S-a îndepărtat de targă, ca să mă pot posta între el şi cadavru.

— Eşti sigur că e bine să facem asta? Vreau să zic că,

atunci când Iris şi-a pus mâinile pe Ginny, a deschis o poartă prin care-a intrat spiritul lui Grace.

Oliver s-a crispat când şi-a adus aminte.

— Nu e chiar acelaşi lucru, Gingersnap. Ginny a fost o vrăjitoare puternică, o ancoră. Tucker nu e decât un om obişnuit. Dar ai dreptate, nu trebuie să neglijăm nimic.

Şi-a îndreptat în jos un deget din care a ţâşnit un fascicul de lumină albastră. Apoi a ocolit targa, trasând un cerc luminos pe podea.

— În caz că se strecoară cine ştie ce încoace, asta o să-l oprească până când o să-l putem trimite înapoi.

M-a condus către capul mesei. Iar eu m-am uitat în jos, la Tucker. La buclele lui aurii, la fruntea puternică, la buzele pline. Văzându-l astfel, cu ochii închişi şi fără să rânjească la mine, îmi puteam da seama de întregul efect al trăsăturilor sale.

— A fost un bărbat frumos.

Oliver a dat din cap.

— Numai până când deschidea gura.

I-am aruncat o altă privire dojenitoare. A ridicat din umeri a scuză şi a trecut mai departe.

— O să fie nevoie să-l atingi. Probabil e cel mai bine să-i pui mâinile pe cap. Ţi se pare OK?

Am dat din cap şi mi-am întins braţele, pregătindu-mă să-i pun vârfurile degetelor pe tâmple, dar nu mi-am putut duce gestul la bun sfârşit. M-am oprit cu mâinile la vreo câţiva centimetri deasupra lui Tucker.

— Dar cum rămâne cu… am început, ezitând apoi şi simţindu-mă ca o proastă.

— Cu ce?

— Cu sufletul lui?

Buzele lui Oliver s-au arcuit într-un zâmbet.

— Încă mai crezi în existenţa sufletului, Gingersnap?

Am cântărit întrebarea, simţind-o oarecum candidă, dar am dat apoi din cap.

— Da, am zis, cu vocea tremurându-mi, apoi am repetat, cu convingere. Da, cred.

Oliver mi-a pus mâna pe obraz.

— Da, într-un fel, şi eu cred. Dar nu-ncercăm să-i aducem spiritul înapoi, în trup. Îl lovim cu un strop de energie, exact atât cât e nevoie ca să-i activăm hard-diskul şi să-i punem sinapsele la treabă cât să am timp s-arunc o privire.

Mi-am lăsat hotărârea să-mi coboare din minte până-n viscere. Chiar dacă lui Ellen n-o să-i placă deloc ce fac acum, eram datoare faţă de ea să aflu cine-l mutilase pe Tucker. Şi-mi datoram câteva răspunsuri mie însămi. Am dat din cap şi am răsuflat adânc, liniştindu-mi mintea şi concentrându-mă asupra puţinelor amintiri plăcute legate de Tucker pe care le-am putut găsi în adâncul sufletului. I-am atins tâmplele şi trupul i-a vibrat şi i s-a săltat în capul oaselor, clătinându-se. A scos un sunet gutural. Ar fi putut fi un ţipăt în toată puterea cuvântului dacă traheea nu i-ar fi fost distrusă. Spatele i s-a înălţat în faţa mea şi m-am cutremurat când am zărit lumină prin gaura arsă în trupul lui. Am văzut ochii lui Oliver zvâcnind către întâlnirea cu privirea lui Tucker şi m-am bucurat că nu trebuia să-l privesc eu însămi în ochii morţi, că nu trebuia să desluşesc ce anume se citea în ei. A ridicat brusc mâna dreaptă şi şi-a apăsat-o peste a mea. Rece. Moartă. Dar încă tremurând. În gândurile mele s-a conturat o imagine. Un câine mare, înfiorător. Ba nu, un lup. Partea conştientă a minţii mele a respins-o, considerând-o ridicolă. În Savannah nu existau lupi. Poate că aşteptaserăm prea mult înainte de a face sinistra noastră încercare. Poate că vătămarea fizică era prea gravă, sau poate că putrefacţia obturase circuitele vitale ale lui Tucker. Trupul lui s-a zguduit o dată, apoi încă o dată şi mi-a recăzut fără vlagă în mâini, cu capul pocnindu-i-se zgomotos de masa metalică. Am rămas cu mâinile întinse în faţă. Le simţeam mânjite şi, în clipa aceea, nu aveam în minte decât dorinţa de a le ţine sub un jet de apă caldă, ca să mi le spele de răceala morţii. Din vârfurile degetelor fiecăreia îmi ţâşneau scântei mărunte. Mi-am încleştat pumnii şi mi-am lăsat braţele în jos, tocmai când uşa sălii s-a deschis trântindu-se.

Adam a dat buzna, clătinând din cap, şi el tot cu pumnii

încleştaţi.

— Ce naiba faceţi voi doi aici?

27

Adam l-a înşfăcat pe Oliver de guler şi l-a scos pe uşă afară. Înainte de a trece pragul, s-a întors să-mi arunce o privire aspră. Faţa îi era o mască a furiei – fruntea plină de riduri orizontale, ochii săgetându-mă şi falca împinsă în afară. Îi vedeam venele pulsând pe tâmple. A înălţat dintr-o sprânceană, şi-a fost de-ajuns ca să pricep că, dacă nu-l urmez, o să fiu următoarea persoană pe care-o scoate de-acolo târâş. Am aruncat o ultimă privire spre Tucker, cuprinsă de ruşine fiindcă-l lăsam descoperit şi cu braţele răsfirate aiurea; unul îi stătea întins peste cap.

— Mercy.

Vocea lui Adam mi-a transformat numele într-un ordin concis. M-am întors spre el şi l-am urmat.

Adam ne-a lăsat apoi să aşteptăm cel puţin o oră într-o cameră mică, cu pereţi cenuşii, din incinta morgii. Bănuiam că are nevoie de o bună bucată de timp ca să se calmeze.

— Mi-a văzut maşina, a dedus Oliver. A fost o prostie din partea mea că n-am parcat-o mai departe.

Unchiul meu părea liniştit ca seninul cerului, aşa că m-am străduit să-i urmez exemplul.

N-aveam idee cât de multe legi încălcaserăm, dar în încăpere nu se zărea nicio cameră de luat vederi şi niciun fel de aparatură pentru înregistrări vocale, aşa că mi-am dat seama că nu e un loc pentru interogatorii, ci unul pentru conversaţii private. Mulţumită că Adam nu ne putea auzi, m-am întors spre Oliver.

— Am văzut un lup.

— Şi eu. Unul roşcat, dar nu ştiu ce să-nţeleg din asta. Deocamdată las-o deoparte, OK?

Am abandonat subiectul, dar în minte mi s-a conturat imediat o altă grijă.

— Crezi c-au găsit-o pe Birdy?

M-am străduit s-alung amintirea feţei ei chinuite, a groazei pe care o emana, a sentimentului că fusese

trădată.

— Nu, a răspuns Oliver, cu nepăsare. Şi nici n-o vor găsi. Eu şi Moş Ene am fost azi-noapte acolo şi am curăţat totul, dar, cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.

Mă simţeam prea agitată ca să rămân pe scaun, aşa că m-am ridicat şi m-am dus să mă uit la pozele indivizilor căutaţi de poliţie de pe avizierul din perete. În fiecare fotografie era câte un criminal dat în urmărire. M-am gândit că avea sens să existe într-o morgă. Faţa unuia dintre tipi era acoperită de tatuaje. Ochii lui cu sclipiri de nebunie mi-au adus aminte de o fotografie de-a lui Charles Manson[15], pe care-o văzusem cândva. Era de-ajuns o singură privire în ochii ăia ca să ştii că aparţineau unui om care comisese multe acte violente, un om care savura spaima şi disperarea altora. Am simţit un fior pe şira spinării şi m-am întors pe scaunul meu, lângă Oliver.

— Oamenii ăia, am spus, arătând cu capul către fotografii, sunt îngrozitori.

El şi-a ridicat privirea de pe ecranul telefonului, pe care-l folosise ca să răspundă la e-mailuri.

— Oamenii ăia sunt morţi. E o colecţie de poze de identificare ale ucigaşilor celebri cărora li s-a făcut aici autopsia.

Minunat, mi-am spus, şi, în aceeaşi clipă, Adam a dat buzna în încăpere şi a trântit pe masă, în faţa noastră, un dosar din hârtie maronie.

— Deschideţi-l, ne-a cerut.

Oliver i-a făcut pe plac, dar a tras dosarul de sub ochii mei.

— Nu e nevoie să vadă ea asta, a spus, împingându-l înapoi, către Adam.

— A văzut lucruri mai rele.

Adam a deschis dosarul şi mi l-a pus în faţă.

— O, Doamne, am spus, cu o clipă înainte să mi se urce fierea-n gât.

Erau fotografii făcute la morgă, în care apărea Peadar, sau „adevăratul” Peter, cum ajunsesem să mă gândesc la

[15] Criminal în serie american, celebru în anii 1970. *(N.t.).*

el, deosebindu-l astfel de înlocuitorul lui, cu care acceptasem să mă mărit. Indiferent ce credea Adam, fotografiile mă afectau mult mai rău decât vederea cadavrului lui Tucker. Eu eram cea care-l mutilase pe Peadar. N-am putut să mă stăpânesc. Am început să plâng.

— Adam, încetează, a spus Oliver, smulgând fotografia din faţa mea.

— Atunci spuneţi-mi ce se petrece, a ripostat detectivul.

Oliver mi-a cerut din priviri să păstrez tăcerea.

— Haideţi, amândoi. Vorbiţi cu mine. Spuneţi-mi măcar o dată adevărul.

Adam s-a uitat ba la mine, ba la Oliver, apoi a rămas cu ochii la mine.

— Fără minciuni, fără jumătăţi de adevăr. Măcar de data asta, nu vă eschivaţi. Nu disimulaţi. Daţi cărţile pe faţă.

— Nu sunt sigur că-nţeleg ce vrei de la noi, a zis Oliver, făcându-l pe Adam să-şi întoarcă brusc din nou ochii spre el.

Detectivul a strâns din pleoape, apoi şi-a ferit privirea. S-a uitat în jos, la braţele lui încrucişate, şi şi-a încordat maxilarele.

— Bine. Să jucăm în stilul vostru. Am, în morga asta, două cadavre mutilate.

Asta mi-a spus că încă n-o descoperiseră pe Birdy. Ceea ce făcuse Oliver o păstra ascunsă, cel puţin pe moment.

— Şi tocmai am dat peste voi umblând cu unul dintre ele. Deşi legistul nu poate spune cu certitudine că arma crimei a fost aceeaşi în ambele cazuri, e-al naibii de evident că au fost ucişi cu acelaşi tip de armă. Numai că el n-are nici cea mai mică idee de ce soi de armă ar putea fi vorba.

Şi-a încleştat pumnii şi a bătut cu amândoi în masă, în faţa noastră. Am tresărit fără să vreau. Oliver nici măcar n-a clipit.

Adam s-a ridicat şi s-a dus într-un colţ al încăperii. Rămânând cu spatele la noi, şi-a ridicat mâinile, cu degetele contorsionate ca nişte crengi răsucite. A oftat, frustrat, înainte de a se-ntoarce cu faţa spre noi.

— Eu oi fi cum oi fi, dar prost nu sunt. Recunosc magia când mă lovesc de ea şi, în oraşul nostru, familia Taylor e în centrul magiei.

Oliver s-a lăsat pe spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele la piept. Am observat că aerul condiţionat îi făcuse pielea de braţe ca de găină şi firele de păr blond care i le acopereau până sub cot luaseră poziţia de drepţi.

— Oliver, nu poţi să mă laşi pe dinafară la infinit, nu şi dacă vrem să ne păstrăm speranţele în vreun viitor comun.

Faţa calmă a unchiului meu a devenit lividă cât ai clipi. S-a ridicat, s-a aplecat peste masă şi a arătat cu degetul spre Adam.

— Nu-ncerca să te foloseşti de şantajul sentimental. Dacă-ţi ascund nişte lucruri, e fiindcă sunt dincolo de ceea ce-ţi pot spune.

— Oh, îmi depăşesc puterea de înţelegere, nu? a ripostat Adam, apropiindu-se ca o furtună.

— Exact, a spus Oliver, apoi s-a întors spre mine. Haide, Gingersnap, am terminat aici. Plecăm.

Stăteau amândoi în picioare lângă mine, clocotind de furie, gata să sfâşie ceea ce abia reîncepuseră să pună cap la cap.

— Stai jos, unchiule Oliver, am zis.

El s-a uitat la mine, neînţelegând pe de-a-ntregul. Am repetat pe un ton mai ferm.

— Stai jos. Şi tu, i-am cerut detectivului.

Au ezitat, fiecare aşteptându-l pe celălalt să cedeze primul.

— Ei, să mai spună cineva că nu sunteţi făcuţi unul pentru altul. O pereche potrivită de nătărăi. Haideţi, am zis să staţi jos.

Energia a răbufnit din mine cu ceva mai multă forţă decât aş fi voit, dar mă săturasem de aiureala aia. Mi se umflau picioarele. Chiloţii îmi iritau pielea de pe burtă. Şi, la naiba, aveam poftă de îngheţată. Aproape fără să clipesc, am săltat în aer cele vreo sută optzeci de kilograme pe care le aveau laolaltă cei doi căpoşi şi i-am trântit pe scaunele lor

— Poftim, i-am spus lui Adam. Asta e magie.

S-a uitat la mine cu ochii cât cepele. Şi-a îndreptat spatele, apoi şi-a trecut palma peste buze, încercând să scape de expresia şocată, să-şi recapete calmul şi controlul.

— Nu poţi, i-am spus.

— Ce nu pot?

— Să controlezi situaţia, am răspuns. Te tot străduieşti să-ţi bagi nasul dincolo de cortina pe care o ţine Oliver cu atâta trudă în faţa ta, tocmai ca să crezi în continuare că tu tragi sforile, că nu eşti depăşit de evenimente. Ei bine, eşti.

— Mercy, odată ce spui ceva, nu-ţi mai poţi lua cuvintele înapoi, a încercat Oliver să mă oprească.

— Oh, ştiu asta. Ştiu.

Am dat din cap către el, apoi m-am întors iarăşi spre Adam.

— De-aia îi ofer detectivului Cook o şansă să se hotărască. S-ar părea că o foarte mică demonstraţie de putere l-a lăsat tremurând.

Adam a-nceput să protesteze.

— Taci. N-am terminat. Crezi că ştii multe despre familia Taylor, despre vrăjitori, dar mă aflu aici ca să-ţi spun că nu ştii nici pe dracu'. De ce sunt atât de sigură? Pen' că eu sunt vrăjitoare şi nu ştiu nici pe dracu'. Dar ştiu ce simţi acum, greaţă pornindu-ţi din stomac, sudoare rece între umeri. Nu, nu e de la aerul condiţionat. Asta ţi se-ntâmplă când vezi un spirit, când tai calea unei stihii sau când simţi magia unui vrăjitor. Cum ţi se pare? Zguduitor? Nefiresc? Înspăimântător?

L-am privit cu asprime.

— Răspunde-mi.

A tras aer în piept.

— Găsesc că e neliniştitor.

— Da, într-adevăr, am spus. Aşa că, dacă eşti „neliniştit" după ce ai gustat o înghiţitură, eşti sigur că vrei să ţi se pună în farfurie o porţie întreagă?

— Da, dacă astfel pot afla cine e în spatele acestor

crime. Dacă pot împiedica săvârşirea altora.

Am râs, dar nu era râsul meu obişnuit. Am auzit un cotcodăcit care mi-a şocat propriile urechi.

— Adam, chiar dacă ai cunoaşte toate amănuntele vieţilor noastre, tot n-ai putea să-mpiedici o crimă pe care un vrăjitor e hotărât s-o comită.

— Atunci, a zis el, recăpătându-şi culoarea din obraji, spui că noi, ceilalţi… oamenii adevăraţi…

— Vrăjitorii sunt oameni adevăraţi, i-a atras atenţia Oliver, cu vocea plată a unui robot telefonic.

— Ştii ce-am vrut să zic: oamenii obişnuiţi. Cei fără puteri vrăjitoreşti. Îmi spuneţi că, dacă unul dintre voi se hotărăşte să se amestece, noi, oamenii obişnuiţi, nu putem, de fapt, să ţinem nimic sub control.

— Da, am spus, cu voce calmă, chiar asta spun. Cum te simţi când auzi aşa ceva? Neputincios? Disperat? Vrei să săpăm mai adânc, sau ne oprim aici?

Şi-a trecut mâinile peste păr. Coatele i s-au proptit pe masă şi şi-a sprijinit faţa în palme. A rămas nemişcat şi tăcut câteva clipe.

— Trebuie să ştiu, a spus apoi. E necesar să ştiu.

— De ce? a strigat Oliver.

Şi-a lipit cu zgomot palmele de masă şi s-a aplecat spre Adam.

— Pentru că, lăsând orice altceva deoparte, vreau să-mi construiesc o viaţă alături de tine. Şi n-o să reuşim dac-o să mă ţii tot timpul în întuneric.

— Ba o să reuşim, a protestat Oliver, însă în clipa următoare a zâmbit. Nu vreau să te uiţi vreodată la mine cum te-ai uitat la Mercy când te-a trântit cu fundul pe scaunul ăsta. Las-o baltă, te rog.

— Îmi pare rău, a răspuns Adam. Nu pot.

Oliver a dat din cap şi şi-a muşcat buza de jos.

— Bine, atunci.

S-a uitat la mine.

— Nu cred că ai cu adevărat nevoie de mine pentru asta, nu?

— Nu, cred că nu, am răspuns.

Oliver s-a ridicat şi, înainte de a pleca, m-a bătut pe umăr.

M-am uitat la Adam, am văzut cum l-a urmărit pe Oliver din priviri până la uşă. Avea în ochi un amestec derutant de tandreţe şi iritare. Şi atunci am ştiut că-mi iubea unchiul, că nu greşeam dezvăluindu-i tot adevărul.

După ce s-a închis uşa, mi-am întins palma în faţa lui Adam, dându-mi toată silinţa să imit îndemânarea cu care dă un prestidigitator un spectacol de magie. În faţa ochilor lui tot mai atenţi, am făcut să apară una dintre bucăţile de cuarţ trandafiriu vrăjite de Ellen. Era de preferat să iau măsuri de precauţie exagerate decât să-mi pară rău dacă voia cineva să ne-asculte, folosindu-se de magie.

— Ce-i asta? a întrebat Adam.

Şi-a îndreptat umerii şi s-a relaxat, străduindu-se să pară cât mai nepăsător, ca şi cum ceea ce făcusem l-ar fi lăsat rece.

— E un flecuşteţ care ne garantează că tot ce vorbim acum aici rămâne aici. Trebuie să-nţelegi, Adam. Deşi o să-ţi dezvălui acum nişte lucruri, tu nu le poţi dezvălui nimănui altcuiva. În afara acestei încăperi, nu le poţi discuta nici măcar cu Oliver, dacă nu-ţi garantează el că nu trage nimeni cu urechea. Ai priceput?

Mi se părea bizar, dar amuzant, să fiu eu *experta* în magie. Mi-am propus să nu-i vorbesc privindu-l de sus, aşa cum îmi vorbiseră întotdeauna mie ceilalţi vrăjitori, înainte de a mi se manifesta puterile.

— Am priceput, a răspuns el, dând din cap. Cu ce-ncepem?

M-am întrerupt ca să mă gândesc la asta. Erau atât de multe lucruri pe care abia le învăţam eu însămi, atât de multe pe care nu le-nţelegeam.

— Păi, cred că ar fi cel mai bine să-ncepem cu Ginny. Ştii, nu Connor a omorât-o.

Ochii i s-au îngustat; fusese, oh, atât de sigur de vinovăţia lui Connor, încă din prima zi! Cu numai câteva cuvinte, făcusem să-i dispară infatuarea şi impresia de autovalidare.

— Omorul a fost săvârşit de un demon, sau de un *boo hag,* dacă preferi să-i spui aşa. L-ai cunoscut sub numele de Jackson.

28

Unii ar fi putut vedea în asta o întrebuinţare abuzivă a echipamentelor din dotarea districtului, dar eu n-am obiectat când Adam mi-a oferit serviciile unui poliţist în uniformă care să mă ducă în centrul oraşului. Poliţistul n-a obiectat când, dintr-o toană copilărească, i-am cerut să pornească sirena şi girofarul. Maşinile trăgeau pe dreapta şi pietonii se opreau ca s-aştepte să trecem în timp ce goneam pe Waters, apoi pe Wheaton şi Randolph, ca să ajungem în cele din urmă pe Broughton. Poliţistul s-a oprit sub marchiza Teatrului SCAD[16] şi a oprit sirena şi girofarul. A dus maşina de patrulare a poliţiei în parcare, a coborât şi mi-a deschis portiera.

— Mulţumesc pentru plimbare, am spus.

— Cu plăcere, domnişoară Taylor, mi-a răspuns, înainte de a închide portiera.

— Pot să-ţi fac cinste cu o îngheţată? am întrebat, arătând cu capul spre gelaterie.

— Nu, mulţumesc, domnişoară, a zis el, bătându-se cu palma peste stomac şi urcându-se în maşină.

A demarat şi a reintrat în trafic.

La auzul sirenei, în faţă la Leopold’s se adunaseră mai mulţi oameni, şi mi-am făcut loc printre ei cu coatele. Mai mulţi copii din sala de petreceri a localului încă mai stăteau cu nasurile lipite de geam, încercând să descopere motivul întregii agitaţii. În spatele lor, animatorul petrecerii, un bărbat care afişa bizara combinaţie dintre costumul unui pirat şi faţa unui clovn, părea aproape încântat de posibilitatea emiterii unei noi note de plată.

— E totul OK, Mercy? a întrebat Josh, student la SCAD şi vânzător de îngheaţă cu jumătate de normă, la intrarea mea pe uşă.

Îngrijorarea de pe faţă i-a dispărut când m-a auzit spunând:

— Pofta de îngheţată e o urgenţă.

[16] Savannah College of Art and Design. *(N.t.).*

— *Poftă,* eh? a zis, suflecându-şi mâneca pentru a-şi arăta tatuajul, fără îndoială de concepţie proprie.

Mi-am stăpânit un tremur – tatuajul lui nevinovat mi-a adus aminte de însemnul de pe braţul lui Ryder. La întrebarea subînţeleasă am răspuns dând din cap şi zâmbind.

— Ei, felicitări, a spus, părând să se bucure sincer pentru mine. Pot să-ţi recomand un meniu de degustare nou, pentru viitoarele mame?

Strigătele de încântare şi râsetele de la petrecerea de aniversare m-au făcut să zâmbesc. Îmi sărbătorisem de multe ori ziua de naştere în încăperea din partea laterală şi speram să revin pentru multe alte aniversări, ale fiului meu.

— O, da, e perfect. Meniu nou?

— Da. Creat acum câteva secunde. Aşază-te.

Mi-a arătat cu capul o masă de lângă fereastră.

— Nu-ţi mai faci turul? mi-a strigat, în timp ce mă instalam.

— Nu, cred c-am spus destule minciuni despre acest sărman oraş vechi, am răspuns şi i-am zâmbit.

El aranjase pe o tavă o duzină de cupe mici, de hârtie, şi căuta ceva în adâncurile congelatorului.

— Atunci nu te superi dacă-l continui eu? Ar fi o adevărată ruşine să se piardă o idee atât de bună.

— Nu mă supăr absolut deloc, am spus, devenind sentimentală doar preţ de o secundă.

Organizam Turul Mincinosului de la doisprezece ani. Dacă i-l cedam altcuiva era ca şi cum aş fi închis o uşă, lăsând dincolo de ea o bucată zdravănă din trecutul meu. Însă undeva, în adâncul fiinţei mele, ştiam că uşa era deja închisă.

— Treci într-o zi pe la mine, să-ţi dau suvenirurile rămase.

Aveam în dulap vreo cinci sute de pahare din plastic cu capac, sau „umblăreţe”, cum li se spune pe-aici. Şi câteva tricouri.

— Eşti o dulce. Mulţumesc. Poftim, e din partea casei, a

spus, apropiindu-se şi punând tava în faţa mea cu un gest larg.

Mi-am mâncat îngheţata, potopită de amintiri din zilele pe care le petrecusem conducând grupuri de turişti prin pieţele oraşului şi spunând cele mai sfruntate minciuni care-mi treceau prin minte. Un cuplu care trecea pe Broughton a izbucnit în râs şi sunetul m-a readus în prezent. M-am uitat pe fereastră şi am rămas cu ochii la biblioteca de vizavi, o clădire câtuşi de puţin memorabilă, care fusese cândva magazin universal. O construcţie aparte în Savannah, prin faptul că n-are nimic interesant, care să atragă privirea. Zgomot alb arhitectural, tapet.

În timp ce-i treceam în revistă silueta, am devenit conştientă de prezenţa unui individ rezemat de cabina telefonică gri din faţa ei. Purta o şapcă de baseball murdară, de culoare roşie, cu cozorocul tras în jos, ca să-i ascundă ochii. Avea hainele ponosite, vesta îi era ruptă pe un umăr. După cum arăta, s-ar fi putut număra printre vagabonzii din oraş. Nu se uita direct la mine, dar am simţit că-l interesez, că intenţia lui era să-l remarc. Şi-a săltat şapca şi şi-a trecut mâna prin păr. Inima a început să-mi bată mai tare când l-am recunoscut pe şoferul mamei, Parsons.

Mi-am împins scaunul, îndepărtându-l de masă şi m-am repezit pe uşă afară. Parsons ajunsese deja la o jumătate de cvartal distanţă; şi-a ridicat mâna, făcându-mi semn să-l urmez. Am avut senzaţia că merg în vis. Amintirile neliniştitoare despre faţa lui ca o mască şi despre vocea lui desincronizată mă avertizau să fac cale-ntoarsă. Dar mă simţeam totuşi constrânsă, de magie sau de curiozitate, să-l urmăresc pe bărbatul ăla straniu, deghizat în vagabond ca să nu atragă atenţia. Parsons a intrat pe Habersham şi a lăsat un plic pe o bancă din Warren Square. Fără să se oprească şi fără să-mi mai arunce vreo privire, şi-a îndesat bine şapca pe ochi şi s-a îndreptat către un Impala ruginit, parcat în capătul opus al pieţei. Maşina s-a trezit la viaţă, emanând trâmbe negre de gaze de eşapament. L-am privit pe Parsons îndepărtându-se, apoi am alergat spre bancă şi

am luat plicul.

Purta numele meu, caligrafiat cu un scris nefamiliar. Am desfăcut plicul, rupându-l, şi din el a căzut un dreptunghi de carton. L-am ridicat fără să-l privesc, apoi am scos din plic o foaie împăturită şi am citit-o.

Iubita mea fiică,

Dacă citeşti asta, înseamnă că timpul pe care l-am petrecut împreună s-a încheiat brusc şi că Parsons, cel mai de încredere dintre servitorii mei, a fost nevoit să-şi rişte viaţa ca să-ţi aducă asta.

M-am întors la Savannah în speranţa că voi găsi o cale să îndrept lucrurile. Că voi face pace cu familia. Că te voi putea ajuta să-ţi salvezi sora din iadul la care-a osândit-o bariera. Că voi reface vieţile noastre, rămânând împreună. Că-l voi privi pe fiul tău crescând, bucurându-mă aşa cum nu mi s-a permis să mă bucur văzând cum v-aţi maturizat tu şi Maisie, devenind două femei puternice şi frumoase.

N-am reuşit s-o apăr pe sora ta, dar te pot proteja pe tine. Familiile de vrăjitori au profitat de temerile tale ca să-ţi smulgă cea mai mare parte a puterilor care-ţi aparţin de drept. Ţi-au limitat şi accesul direct la energia barierei, dar eu am creat pentru tine o altă sursă de putere, una pe care vrăjitorii n-au cum s-o controleze. Îţi pot lăsa moştenire un singur lucru, deplina întrebuinţare a puterii pe care-am adunat-o prin Tillandsia. Foloseşte-te de invitaţia din plic ca să intri în Tillandsia şi să ceri ceea ce ţi se cuvine prin naştere. Protejează-te. Protejează-ţi copilul. Nu te încrede în nimeni.

Cu mai multă dragoste decât
se poate exprima în cuvinte,

Mama ta

Am reîmpăturit scrisoarea şi am pus-o în plic. Am pipăit

bucata de carton din mână, plimbându-mi degetul peste literele imprimate.

— Tillandsia, am citit, cu glas tare.

Cuvântul ăsta şi imaginea bicoloră a uşii negre cu roşu de la intrare erau tot ce se vedea pe partea din faţă a invitaţiei. Scrisul de mână de pe verso era elegant, dar necunoscut pentru mine. Sub „Mercy Taylor şi oaspetele său” se găsea un mesaj. „Diseară, la apusul soarelui. Ţinuta de seară obligatorie.”

29

— Eşti gata să recunoşti că ai nevoie de ajutor?

Vocea lui Emmet s-a auzit din spatele meu.

— Încă mă mai urmăreşti? am întrebat, întorcându-mă spre el.

În loc să fiu furioasă fiindcă nu mă scăpa din ochi – din nou – m-am simţit încântată la vederea unei feţe prietenoase, fie ea şi taciturnă.

— Da, mi-a răspuns, aşezându-mi-se alături.

S-a aplecat spre mine, gâdilându-mi urechea cu răsuflarea lui caldă.

— Trebuie să înţelegi. Misiunea mea nu e doar să-ţi dau lecţii. Trebuie să te şi apăr, cel puţin până când familiile se vor convinge că te poţi apăra singură.

— Sau să mă spionezi şi să te asiguri că nu-ncalc regulile până când se gândesc cum să scape de mine.

S-a tras înapoi, făcând ochii mari şi cu pielea redevenindu-i pentru o clipă de culoarea pământului din care se materializase.

— Nu, Mercy. Trebuie să mă crezi. Sunt convins că mi-am exprimat clar sentimentele pentru tine. Chiar dacă familiile nu se sinchisesc de interesele tale, trebuie să pricepi că nu le-aş ajuta niciodată să-ţi facă vreun rău.

— Cel puţin nu dacă ştii ce faci, am spus, şi i-am privit faţa în timp ce-şi dădea seama că familiile l-ar fi putut minţi.

— Mi-au spus să te urmăresc. Şi te urmăresc. Practic, de câteva luni mă ţin după tine, oriunde te-ai duce.

Am amuţit şi i-am privit chipul stoic. Se pregătise să facă faţă unei răbufniri de furie, dar încă nu mă înfuriasem. Undeva, în adâncul sufletului meu, ştiusem asta tot timpul, chiar dinainte ca Ryder să dovedească că Emmet era o prezenţă constantă, invizibilă. Îl simţisem în apropiere, şi asta mă liniştise. Am clătinat din cap şi am dat să plec, dar s-a întins şi mi-a prins braţul în mâna lui masivă.

— Am fost acolo, Mercy. Am fost acolo când l-ai întâlnit

pe bărbatul Tierney. Am fost acolo când te-a luat mama ta. Şi am fost acolo, în clădirea Tillandsiei, când s-a prăbuşit cupola peste ea.

Aşadar, la urma urmelor, *se întâmplase* cu adevărat.

— Şi le-ai raportat totul familiilor?

A clătinat din cap.

— Nicidecum. Le-am spus doar ce-am crezut de cuviinţă. Că l-ai vătămat pe bătrân din greşeală, da. Şi că a venit colectorul ăla în Savannah. Dar nu şi că Peter nu e om, nici că te-ai întâlnit cu mama ta. De aceea n-am recunoscut că te-am scos din clădirea Tillandsiei. Aş fi fost nevoit să spun adevărul despre discuţia ta cu Emily.

— Şi de ce i l-ai ascuns şi familiei mele?

— Pentru că nu ştiu în cine pot să am încredere şi, deocamdată, nici tu n-ar trebui să te bazezi pe presupuneri în privinţa bunăvoinţei celor din jurul tău.

— Nici când vine vorba de tine?

M-a strâns de cot cu mâna lui puternică.

— Dacă astfel rămâi în siguranţă, dacă aşa îţi menţii vigilenţa, atunci da, îndoieşte-te şi de mine.

Mi-am smucit braţul şi Emmet mi-a dat drumul.

— Arată-mi hârtia pe care-o ţii în mână. Te rog.

Deşi mă avertizase că nu e bine să mă încred în nimeni, nu m-am putut îndoi de bunele lui intenţii. I-am întins scrisoarea şi invitaţia, iar el le-a examinat cu mare atenţie, de parcă ar fi fost nişte texte ascunse, ce puteau fi descifrate dacă le studiai cu minuţiozitate.

— Mă tem că asta e tot ce-a scris, am spus.

— Ar fi o imprudenţă să te duci, a zis el, înapoindu-mi hârtiile.

— Dar trebuie. E singura mea speranţă de a o readuce pe Maisie acasă. În plus, dacă e ceva adevărat în tot ce mi-a povestit, ea şi-a dat viaţa pentru asta.

— Poate că e adevărat. Şi poate că scrisoarea e de la mama ta, a răspuns, oprindu-se ca să-şi cântărească bine cuvintele. Dar, gândeşte, o femeie capabilă să-şi însceneze moartea o dată ar putea, cu siguranţă, s-o facă şi a doua oară.

Nu-mi îngăduisem să mă gândesc la asta, dar acum, după ce o făcusem, nu puteam nega că exista o asemenea posibilitate, deşi ştiam ce însemna asta. Dacă fusese capabilă de una ca asta, eu nu însemnam nimic pentru ea. Emmet nu mi-a lăsat nici timp să reflectez, nici răgaz pentru lupta dintre sentimentele mele contradictorii.

— Trebuie să-ţi spun că mătuşa ta Ellen a dispărut de-acasă. Nici Iris, nici Oliver nu sunt foarte îngrijoraţi, fiindcă a început să bea din nou. E evident că, după părerea lor, dispariţia ţine de purtarea ei obişnuită la beţie.

Am dat din cap.

— Mă tem că ăsta e adevărul.

— De data asta nu sunt sigur. Ştiu c-o iubeşti. Devotamentul tău faţă de ea sare în ochi, dar, pentru siguranţa ta – Emmet părea să simtă puternica mea hotărâre de a desfiinţa tot ce ar fi avut de zis împotriva lui Ellen, aşa că a apelat la artileria grea – şi pentru cea a copilului tău, trebuie să iei în considerare că ea însăşi ar fi putut aranja asasinarea lui Tucker Perry, ca să te deruteze şi să te atragă în Tillandsia.

— Nici gând, am spus.

Să facă Ellen aşa ceva mi se părea de necrezut. La drept vorbind, mă simţeam cu mult mai justificată s-o apăr pe Ellen decât pe mama.

— Îl iubea pe Tucker şi n-are de ce să-mi facă rău.

— Cândva ai crezut că sora ta îl iubeşte pe Jackson şi că n-are niciun motiv să-ţi facă rău.

Asta m-a atins, pentru că dădea glas propriilor mele temeri reprimate.

— Ascultă-mă, a zis el, cu o îngrijorare pe care nu i-o mai auzisem niciodată în glas. Dacă Emily e cu adevărat moartă – şi eu continui să mă-ndoiesc de asta – cine-ar fi avut motiv s-o ucidă? Cui îi dăunau cel mai mult acţiunile ei? Cine altcineva a mai făcut parte din Tillandsia în toţi anii ăştia? Cine mai ştia de forţa generată de grup? Şi cine avea destulă putere ca s-o întoarcă împotriva mamei tale? Împotriva ta? Cine altcineva e o vrăjitoare destul de

puternică pentru a-l transforma pe caraghiosul ăla de Ryder în colector?

— Bine. Ajunge.

Fără să mă sinchisesc că m-ar putea vedea cineva, mi-am încrucişat braţele şi mi-am dorit să fiu acasă. Am ajuns în grădină, cu Emmet încă alături de mine. Cum izbutise să se prindă de mine era o întrebare pentru altă dată. Am cercetat vila şi grădina, ca să văd dacă mai era cineva acasă, însă aveam întreaga proprietate la dispoziţie numai pentru noi înşine.

— Îţi cer să te gândeşti la tot ce ţi-am spus. Cine a provocat prăbuşirea cupolei poate fi considerat, în cel mai fericit caz, indiferent faţă de existenţa ta. Poate convingerile tale nu sunt greşite. Poate că Ellen n-are nicio vină.

— Nu are.

— În cazul ăsta, poate ar trebui să te-ntrebi de ce e Oliver atât de nerăbdător să pună mâna pe puterea creată de Tillandsia.

— Vrea să se folosească de ea ca s-o ajute pe Maisie, am spus, cu tot mai multă iritare în glas. E singurul motiv pentru care-l interesează Tillandsia. Şi despre Iris ce-ai de zis?

— Păi, mătuşa ta e acum văduvă. Nu crezi că, pentru asta, ar putea avea partea ei de vină? E posibil ca mătuşile şi unchiul tău să te iubească şi să vrea să te protejeze, dar ai paria pe viaţa ta pentru asta? Sau pe viaţa copilului tău?

M-am gândit la întrebarea lui. Da. Da, aş fi pariat pe viaţa mea că pot să am încredere în propria mea familie, sau cel puţin în ceea ce mai rămăsese din ea, în ciuda faptelor lui Maisie, în ciuda faptelor lui Ginny şi în ciuda acuzaţiilor aduse de mama surorilor şi fratelui ei. Dar nu, n-aş fi putut şi nici n-aveam să risc viaţa lui Colin pariind pe vreunul dintre ei.

— Ai dreptate. Nu-mi pot asuma riscul.

Se spuseseră prea multe minciuni şi nu conta dacă în spatele lor stăteau sau nu nişte intenţii bune.

— Mă tem că nu există decât o singură persoană în care

pot avea încredere deplină.

Speranţa i-a încălzit expresia ochilor negri, şi nu mi-a făcut deloc plăcere să le sting sclipirea.

— Îmi pare rău, dar vorbesc despre Jilo.

Şi-a ascuns dezamăgirea lăsându-şi capul pe-o parte şi privindu-mă ca şi cum tocmai ar fi aflat un fapt interesant, dar care-l lăsa rece.

— Atunci o să-i cerem ajutorul.

— Nu sunt sigură c-o să ne ajute.

Crezusem că nimic n-o poate speria vreodată pe Jilo, dar ceea ce se-ntâmplase după apariţia curcubeului cenuşiu o îngrozise.

— Şi nici măcar nu ştiu ce propui.

— Bătrâna o să facă tot ce-o să-i ceri, a zis el, apoi a adăugat: Cred că nu greşeşti acordându-i toată încrederea ta.

A traversat grădina şi s-a aplecat către cuarţul trandafiriu din stratul de flori, care, la atingere, a strălucit ca un bec.

— Dacă nu te pot convinge să nu te duci diseară la Tillandsia, propun să facem ceea ce a sugerat unchiul tău şi ceea ce ţi-a cerut mama ta. Să preluăm controlul asupra puterii Tillandsiei. O vom face fără familia ta. Doar noi, pe cont propriu.

— OK, şi pe urmă?

— O să absorbim puterea Tillandsiei şi o s-o stocăm altundeva, ca s-o folosim după ce ne vom da mai bine seama cine trage sforile, acţionând împotriva noastră. O s-o folosim ca să te protejăm. Pe urmă, odată ce-o să ştim cum stăm, n-o să mă amestec în salvarea surorii tale, presupunând c-o să rămână destulă putere pentru aşa ceva.

— Presupunând că puterea există şi că reuşim să ajungem la ea, cum sau unde am putea s-o stocăm?

— Prietena ta Jilo şi-a părăsit spaţiul albastru-bântuit. L-a creat ca să stocheze energie.

M-am gândit la asta. Dintre toţi oamenii pe care-i cunoşteam, Jilo se pricepea cel mai bine când era vorba să

aspire energie şi să găsească un mod de depozitare. Cel puţin de când murise Ginny şi nu mai absorbea propria mea putere.

— O să iau legătura cu ea şi o s-o rog să ne-ajute. Trebuie să fac ceva.

— Eu o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să te sprijin.

Lui Emmet i s-au încreţit uşor colţurile ochilor.

— Dar mai există un ultim aspect pe care trebuie să-l luăm în considerare.

— Care anume?

— Unchiul tău părea convins că singura cale de a ajunge la puterea Tillandsiei e extazul sexual.

Lăsasem această mică delicatesă deoparte, cu intenţia de a nu mă gândi la ea decât dacă va fi cu adevărat necesar. Cu toate că zăgazul se spărsese, eu şi Peter căzuserăm de acord, la îndemnul meu, să aşteptăm nunta înainte de a face dragoste din nou. Iar acum trebuia să-i spun că trebuie, totuşi, să facem, ca parte a unui ritual magic. Mă temeam mai degrabă c-o să-mi pierd demnitatea, nu că el nu va accepta.

— Fireşte, a început Emmet, că n-ar fi înţelept să-l expui pe Peter la o magie neverificată. L-ar putea face să conştientizeze.

— Ce să conştientizeze? m-am răstit.

— Faptul că e înlocuitorul altui copil.

— La naiba, Emmet.

Inima a început să mă doară. Am închis ochii şi am încercat să-mi recapăt calmul.

— Nu trebuie să afle niciodată.

— Înţeleg, şi de aceea te sfătuiesc să nu-l iei cu tine diseară.

Emmet avea dreptate. Încă o dată.

— Şi ce propui?

— Mă ofer eu…

— O, nu. Stai aşa.

Mi-am ridicat amândouă mâinile.

— Una ca asta n-o să se întâmple. Sunt logodită cu Peter. Îl iubesc pe Peter. Nu permit nimănui altcuiva să m-

atingă astfel.

— Înţeleg.

S-a apropiat de mine. Eu m-am retras cu câţiva paşi, dar am încremenit când m-a privit în ochi.

— Înţeleg că vrei să-i rămâi credincioasă logodnicului tău. Nu vreau să spun că nu mi-ar plăcea să mă culc cu tine, ca bărbat.

Sfidându-mă pe mine însămi şi sfidându-mi conştiinţa vinovată şi furioasă, în minte mi-a apărut imaginea trupurilor noastre goale, încordându-se unul către altul.

— Dar te respect şi-ţi respect angajamentul faţă de Peter. Atâta vreme cât ţi-l păstrezi, n-o să te ating niciodată astfel.

— Bine, am murmurat, încercând să-mi scot din minte gândul la trupul lui Emmet, dar încă paralizată de privirea lui intensă.

— Trebuie însă să pricepi că, dacă a urmărit să te prindă în mreje, cel care ţi-a trimis invitaţia asta va constata, cu surprindere, că te însoţeşte un vrăjitor puternic şi cu sânge rece, nu tâmplarul tău impulsiv.

Nu puteam să neg că puterea lui de foc s-ar fi putut dovedi utilă. Emmet a zâmbit, îngustându-şi ochii, ceea ce i-a împrumutat feţei sale, de obicei serioasă, o privire zburdalnică.

— În plus, există atât de multe feluri în care-ţi pot oferi plăcere fără ca nici măcar să te ating!

Temperatura mi-a crescut brusc şi o vibraţie mi-a stârnit furnicături în tot trupul.

— Îţi pot trezi centrii plăcerii cu nimic mai mult decât un cuvânt, un gând.

Am simţit un val cuprinzându-mi trupul, aprinzându-mi în fiecare chakră prin care trecea un curcubeu palpabil. Roşu, un şoc în stare să ridice mercurul din termometre. Portocaliu, un val de satisfacţie crescând în mine, fior după fior. Ar fi trebuit să protestez fiindcă Emmet făcea asta, dar, la galben, m-am simţit mai în siguranţă decât oricând. Verde, certitudinea că am sentimente pentru el; nu era un simplu act carnal. Albastru. Plăcerea mi-a făcut respiraţia

să se întretaie. Un suspin uşor. Ochii mi s-au închis, capul mi s-a lăsat pe spate. Indigo. Apoi ochii mi s-au deschis cu o fluturare de pleoape, ca să vadă devotamentul de pe faţa lui, superba încordare a unui David al lui Bernini dăltuit din carne, puritatea sentimentelor sale pentru mine. Lumea din jurul meu a devenit violet când m-a impregnat cu energia lui. I-am căzut în braţele primitoare.

— Hm.

Jilo a bătut cu bastonul în partea de sus a porţii. M-am smuls din îmbrăţişarea lui Emmet, surprinsă şi ruşinată.

— Nici pe mine nu m-ar deranja să gust din turta asta de noroi.

A râs pe înfundate şi a închis poarta grădinii cu bastonul. Cu amândouă mâinile pe mânerul lui, s-a apropiat de mine clătinându-se pe picioare.

— Jilo înţelege că ai nevoie de ea.

M-am uitat ba la ea, ba la Emmet, care radia de îngâmfare. În clipa aia l-am urât; în clipa aia am ştiut că, dacă n-ar fi apărut Jilo, încă m-ar mai fi ţinut în braţe, pierdută, cu trupul meu tânjind după al lui.

30

— Distracţia a început, a zis Emmet, aruncându-mi o privire, când am ajuns în faţa porţilor Tillandsiei.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el a zâmbit. Apoi a intrat pe aleea lungă şi a oprit lângă ovalul care, cu câteva zile înainte, fusese doar un petic de pământ. În seara aceea, acolo se afla o magnolie de câteva zeci de ani, împrăştiindu-şi parfumul florilor apărute, miraculos, exact la momentul potrivit. Mirosul pătrundea în interior prin ferestrele întredeschise. Mă îmbăta, aproape tot atât de tare cum mi se întâmpla de puţinele ori când îmi îngăduiam să mă uit la Emmet. Ochii lui strălucitori ardeau şi, în ciuda focului din ei, erau chiar mai negri decât smochingul pe care-l purta. Dat peste cap, părul forma onduleuri bogate, de onix. Mi-am reprimat dorinţa de a-mi trece degetele printre ele. Numai dragostea pentru Peter m-a oprit să fac ce-mi doream.

Mi-am impus să mă concentrez asupra scopului nostru. Aveam un plan bun, dar nu voiam să atrag ghinionul, considerându-l lipsit de pericole. Treaba mea era să disloc energia, iar Emmet avea să i-o trimită apoi lui Jilo, care se instalase confortabil în camera ei de culoare albastru-bântuit, aşteptând să ia în primire magia trimisă de noi.

Maşinile se adunau în jurul ovalului, unde servitorii deschideau portierele şi luau cheile. Emmet a dus-o pe a noastră în parcare şi s-a întors spre mine, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— N-am mai condus niciodată până acum. A fost OK?

Am râs, deşi n-ar fi trebuit. S-ar fi cuvenit să mă nedumerească dorinţa lui mult prea serioasă de a fi şofer. Însă în seara aceea nu voiam să-i pun prea multe întrebări despre el. Mă temeam de răspunsuri.

— Te-ai descurcat excelent.

Fasciculele puternice ale reflectoarelor, care ni se încrucişau deasupra capetelor, şi lămpile mai mici, împrăştiate peste tot, aproape că preschimbau noaptea în

zi. Echipa lui Peter nu-şi reluase lucrul după moartea lui Tucker, dar clădirea Tillandsiei strălucea, părând însăşi imaginea perfecţiunii. Jalnica vopsea cojită fusese înlocuită cu una proaspătă, de un alb aproape luminiscent, care acoperea atât coloanele dorice, cât şi clădirea propriu-zisă. Pentru obloane fusese preferat emailul negru. Numai uşa rămăsese neschimbată, păstrându-şi combinaţia de negru şi roşu, evident adoptată drept simbol de Societatea Tillandsia.

Un servitor mi-a deschis portiera şi mi-am întins picioarele în afară, asigurându-mă că tocurile mele mai înalte decât de obicei erau în contact sigur cu pavajul nou nouţ. Emmet mi-a ieşit în întâmpinare şi mi-a oferit braţul. Mi-am permis să mă sprijin de însoţitorul meu, bucurându-mă de siguranţa oferită de forţa sa. Când am trecut pragul scandaloasei uşi, degetele mi s-au înfipt în haina lui. Mi-am rotit cu nervozitate privirea prin sala de la intrare, dar deasupra nu se zărea niciun fel de cupolă. Adevărata arhitectură a casei făcea cinste preferinţei georgienilor pentru simetrie – plasate de o parte şi de alta a încăperii, două scări se curbau cu graţie deasupra parterului.

Din toate direcţiile s-au îndreptat spre noi ochii lacomi, flămânzi – unii râvnindu-mă pe mine, alţii pe Emmet, şi destul de mulţi pe amândoi. Am recunoscut mai multe figuri, un profesor de la liceul meu şi mai mulţi oameni de afaceri, însoţiţi de perechile lor. Multe feţe erau noi, dar toate, cunoscute sau nu, străluceau de aceeaşi încântare carnivoră. Conversaţiile au încetat, şi un servitor în costum de epocă, completat cu o perucă pudrată, ne-a ieşit în întâmpinare.

— Invitaţia dumneavoastră, vă rog.

A întins, în aşteptarea ei, o tavă de argint.

Mi-am ridicat spre Emmet ochii plini de panică. Uitasem s-o iau. El a zâmbit şi a scos-o, ca prin farmec, din buzunarul de la piept. A aşezat-o pe tavă, de unde servitorul a luat-o.

— Domnişoara Mercy Taylor şi domnul…?

— Mă numesc Emmet Clay[17].

Dinspre grupul de femei de vârstă mijlocie din capul scărilor a ajuns până la noi o şoaptă:

— Nu m-ar deranja nişte lut din ăsta pe roata mea.

Conversaţia a reînceput, cu tăceri printre răbufniri, pentru a ajunge în scurt timp la volumul şi la complexitatea de mai înainte, deşi cei mai mulţi ochi au rămas îndreptaţi către noi.

— Tillandsia vă adresează un călduros „bun venit”, domnule Clay, a spus servitorul, înclinându-se.

Emmet s-a aplecat spre mine, ca să-mi şoptească la ureche:

— Nu-şi pot desprinde privirile de tine.

Răsuflarea lui caldă m-a gâdilat.

— Cred că tu eşti cel la care se uită toată lumea.

— Nu. În rochia asta, tu îi laşi pe toţi cu răsuflarea tăiată.

Mi-am muşcat limba ca să n-o dau pe glumă, spunând: „În ce? În vechitura asta?” M-am mulţumit în schimb să răspund simplu:

— Mulţumesc.

Purtam o altă descoperire de-a lui Ellen, o rochie de cocktail rafinată, de un albastru-palid, cu şiruri de flori puţin mai închise la culoare curgând în josul materialului. Părea foarte suavă şi foarte la locul ei, cu decolteul adânc bine mascat de linia gâtului, aflată la înălţimea claviculelor, şi de bretelele late. În ciuda taliei mele umflate, încă mă acoperea fără să atragă atenţia asupra sarcinii. Îmi ajungea până nu cu mult sub genunchi. Împrumutasem perlele lui Ellen, ca să-mi poarte noroc şi ca semn al încrederii pe care o aveam în ea, şi-mi strânsesem părul într-un coc lejer. Întregul efect te ducea cu gândul mai degrabă la şcoala de duminică decât la o orgie. Mi-am plimbat privirea prin încăperea plină cu fuste despicate până sus şi decolteuri adânci şi mi-am dat seama de puterea de seducţie a înfăţişării mele modeste, datorată pur şi simplu contradicţiei.

[17] Argilă/lut/humă în lb. engleză. *(N.t.).*

Deşi participanţii se aflau acolo din propria lor voinţă, în casă aveai senzaţia că te afli într-o grădină zoologică sau într-o închisoare, fiecare încăpere fiind o altă cuşcă. Am atins perlele mătuşii mele, concentrându-mă asupra lor, ca să mă ajute să-mi focalizez atenţia asupra energiei ei.

— Mătuşa Ellen e aici, i-am spus lui Emmet. O simt.

— Simţi că se află în vreun pericol?

— Nu, nu pare câtuşi de puţin în primejdie.

De fapt, când încercam s-o localizez, mă învăluia un soi de seninătate, de parcă s-ar fi odihnit sau ar fi fost sub efectul unui medicament. Chelnerii se foiau în jurul nostru, aducând pahar după pahar din reţeta preferată de Ellen.

— Atunci e timpul să ne concentrăm asupra energiei.

Emmet şi-a ridicat mâna, folosindu-se de ea ca de o antenă sau ca de o baghetă magică pentru descoperirea apei.

— Aici e foarte multă, aşteaptă pur simplu să-i dăm cep.

— O simt şi eu.

Nu era răsunătoare, ca energia netedă şi vibrantă a barierei, nici nu sfârâia, ca electricitatea psihotică a celei adunate în vechiul spital Candler, hrănită cu durerea şi nefericirea oamenilor care-şi pierduseră acolo viaţa. Se afla undeva, între cele două, te ducea cu gândul la o bucată de mătase târâtă de-a lungul unei pietre zgrunţuroase. Am tras uşor de legătura pe care mă ajutase Emmet s-o creez între Jilo şi mine. A tras şi ea.

— Adevărata petrecere e acolo, a spus, zâmbit larg, un bărbat gol, pe care l-am recunoscut drept un fost senator al statului nostru, folosindu-şi sexul ca să ne-arate o uşă ce răspundea, probabil, într-un salon sau într-o sală de recepţie.

Mi-am simţit sângele năpădindu-mi obrajii la vederea feselor lui păstoase trecând pe sub arcada uşii. Eram aproape purpurie la faţă când s-a întors servitorul care ne anunţase.

— Dacă preferaţi intimitatea, sunt camere la etaj. Deşi, a adăugat, măsurându-l pe Emmet cu o privire apreciativă, mulţi vor fi *foarte* dezamăgiţi dacă n-o să vă alăturaţi

petrecerii.

— Am venit aici ca să „participăm”, am spus, îngrozită de gândul că trebuia să traversez hotarul, pătrunzând în încăperea aia.

— Nu suntem obligaţi să rămânem, Mercy. Dacă preferi, putem s-o găsim pe Ellen şi să plecăm.

— Dacă vă referiţi la doamna Weber, a spus servitorul, pronunţând numele corect, în germană, e deja aici, cu prietenii săi.

A întins mâna către camera în care fuseserăm deja invitaţi. Eu şi Emmet ne-am uitat unul la altul, fiecare reflectând nesiguranţa celuilalt.

— Nu vă sfiiţi. Avântaţi-vă, a spus servitorul. Îndrăzniţi.

Am dat din cap către Emmet, care m-a cuprins cu braţul de umeri şi m-a condus în sala unde credeam că se desfăşoară petrecerea. Odată intraţi, mi-am dat seama că un fost salon era, pur şi simplu, folosit drept garderobă. Într-unul din colţurile încăperii stătea în picioare o servitoare cam de vârsta mea, complet dezbrăcată şi câtuşi de puţin jenată din pricina asta. În capătul opus, un bărbat musculos, gol cu excepţia centurii care-i susţinea pistolul, stătea de pază la uşa dintre garderobă şi camera despre care ştiam acum că e locul unde se desfăşoară petrecerea.

— Bun venit tuturor, a spus servitoarea, oferindu-ne brăţări de cauciuc pe care erau întipărite numere. Sunt numerele dumneavoastră de la garderobă, vă vor fi de folos în momentul când veţi dori să plecaţi, aşa că aveţi grijă să nu le pierdeţi.

Le-a pus pe amândouă în palma mare a lui Emmet, apoi ne-a întins doi saci de vinilin pentru haine, având numele corespunzătoare brăţărilor.

— E-n ordine, a zis el. Cred că, deocamdată, o să rămânem cu hainele pe noi.

— Oh, îmi pare rău. Probabil sunteţi aici pentru prima oară.

Femeia ne-a adresat un zâmbet frumos, plin de înţelegere pentru nişte novici ca noi.

— Nimeni nu intră fără să, ei bine, fără să-şi lase

podoabele la vedere.

— Vă rog să faceţi o excepţie în cazul nostru, a insistat Emmet, cu voce calmă.

Nu încerca s-o încânte folosindu-se de magie, aşa cum ar fi făcut Oliver; îşi făcea, pur şi simplu, cunoscută dorinţa, în obişnuitul lui stil prozaic.

— Mă tem că nu e cu putinţă, domnule. Aşa sunt regulile. În plus, sunt sigură că nici dumneavoastră, nici frumoasa dumneavoastră doamnă nu aveţi de ce să vă ruşinaţi.

Mi-a zâmbit, cerându-mi din ochi să-mi conving însoţitorul.

— Prietena ta îşi poate păstra perlele, dacă doreşte. Şi pantofii, a sugerat.

— Presupun că, odată ce ai ajuns în Roma, trebuie să te porţi ca romanii, am spus şi, când Emmet m-a privit cu ochi plini de surprindere, am adăugat: Nu ne trebuie decât un singur sac.

— Oh, draga mea, a zis servitoarea, cu umerii destinzându-i-se, nu faceţi greşeala asta. Eşti cu adevărat frumoasă şi aşa mai departe, dar se întâmplă extrem de rar ca un cuplu sosit la Tillandsia să plece de-aici împreună.

Pe faţa lui Emmet s-au adunat nori de furtună. I s-au îngustat ochii şi fruntea i s-a încreţit.

— Îmi cer scuze. Cred că, adineauri, când am spus „vă rog”, mi-aţi luat spusele drept o rugăminte. Acum precizez că, în cazul nostru, trebuie să faceţi o excepţie.

Femeia a lăsat sacii jos când l-a văzut aruncându-i brăţările pe masă.

— Ascultă, a zis portarul, ducându-şi mâna la tocul armei. Toată lumea se află aici ca să se distreze. Lăsaţi-o mai moale sau plecaţi.

Emmet s-a întors spre paznic. Deşi omul avea aproape un metru optzeci şi cinci şi muşchii unui bodyguard de profesie, el îl depăşea cu peste douăzeci de centimetri. După cum îmi dădeam seama, paznicul se temea că Emmet o să-l provoace, obligându-l să-şi scoată arma. Emmet a rămas pe poziţii şi, peste câteva clipe tensionate, celălalt s-

a dat la o parte. Însoţitorul meu mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a condus în cel de-al doilea cerc al iadului.

Sala, pentru că nu puteai s-o numeşti cameră, ni s-a întins în faţă, mult mai largă decât îmi imaginasem. Sau poate că totul nu era decât o iluzie optică, datorată numeroaselor oglinzi cu rame aurite care căptuşeau pereţii şi care fuseseră suspendate şi de tavan. Dar, în ciuda dimensiunilor sale, părea înghesuită, claustrofobică. N-avea ferestre şi singura ieşire vizibilă era uşa pe care abia intraserăm. Era prea întuneric ca să-ţi dai seama de culoarea pereţilor, în afară de un singur colţ, unde un reflector scălda în lumina sa strălucitoare o scenă şi peretele din spatele acesteia. Avea culoarea prunelor – o nuanţă potrivită pentru orgii, m-am gândit eu.

Dintr-un capăt până în celălalt al sălii se auzeau respiraţii sacadate şi suspine, cărora li se răspundea cu gemete uşoare, cu şoapte şi, din când în când, cu câte un excitant ţipăt de plăcere. Mi-am lăsat ochii în jos, încercând să nu mă uit la nimic. Însă acolo, de-a lungul podelei, se zvârcoleau grămezi şi mormane şi şiruri de trupuri, cuplându-se şi dezmierzându-se, ca într-un aranjament caleidoscopic. O lucrare marca Bosch, tresăltând şi gemând. Un miros de verde, ca al acacciei sub soarele fierbinte. Un altul, de alge udate de valuri pe un ţărm pustiu. Tatuaje, cicatrice şi un curcubeu din toate nuanţele de piele posibile. Feţe contorsionate de plăcere sau de durere, după înclinaţiile fiecăruia, apăreau din umbră pentru a fi reînghiţite de întuneric cu câteva clipe mai târziu. Prin sală se foiau chelneri, oferind tot ce trebuia pentru satisfacerea oricărui viciu, de la alcool până la pliculeţe minuscule cu pudră albă şi seringi hipodermice pline cu Dumnezeu ştie ce. În jur pluteau coloane de fum, unele cu aromă dulce – şi totuşi dezgustătoare – iar altele mirosind a metal. Am încercat să nu inspir aşa ceva, de teama efectului pe care l-ar fi putut avea asupra copilului meu. N-ar fi trebuit să risc sănătatea lui Colin. Ar fi trebuit să-l pun pe primul loc, mai presus de Maisie, mai presus de nevoia mea egoistă de a avea o dovadă că mama mă

iubeşte. Voiam să urlu când am descoperit adevărul. Orice motive aş fi invocat şi orice justificări aş fi găsit, acolo mă adusese acea singură raţiune. Ei bine, nu-mi mai păsa. Tot ce mai conta era să-i dovedesc fiului meu că-l iubesc.

M-am întors şi-am încercat să-mi croiesc drum către ieşire, dorindu-mi cu disperare să părăsesc sala, dar în urma noastră intraseră zeci de petrecăreţi, care ni se înghesuiau în jur. Am început să intru în panică, izbindu-mă de cei din jur, pălmuindu-i şi zgâriindu-i. Emmet m-a luat pe sus şi s-a îndepărtat cu paşi mari de centrul încăperii, unde ajunseserăm cumva. M-a lăsat jos, lipindu-mă cu spatele de cel mai îndepărtat perete şi m-a apărat cu trupul lui de cei care altminteri s-ar fi strivit de noi.

— Vreau să ies de-aici. Trebuie să ies de-aici! i-am strigat la ureche. Lasă baltă planul.

— Ştiu, şi-o să mă străduiesc să găsesc o cale de ieşire.

— Nu trebuie decât s-ajungem la uşă, am spus, neînţelegând de ce nu i se părea soluţia asta evidentă.

— Peretele pe care l-am lăsat în urmă, cel cu uşa… Te sprijini cu spatele de el.

Am pipăit locul cu pricina, dar nu am dat de nimic altceva decât de perete, apoi m-am răsucit în loc şi mi-am văzut reflexia palidă a propriilor ochi în oglinda care luase locul uşii. Păreau ai unui animal disperat, prins în capcană. Emmet şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a întors spre el.

— Nu te pierde cu firea, mi-a spus. În încăperea asta e magie. Încearcă să ne ia în stăpânire, dar trebuie, în schimb, s-o controlăm şi s-o stăpânim noi… Trebuie să continuăm cum am plănuit. Poţi s-o faci. O putem face.

Cuvintele lui m-au calmat şi, fără să vreau, m-am trezit imitându-i respiraţia. Adâncă, lentă. Inima mea şi-a domolit bătăile nebuneşti.

— De-aici nu putem ieşi decât într-un singur fel, adică prin capturarea magiei, mi-a şoptit la ureche, cu răsuflarea lui fierbinte pe pielea sensibilă. Iar magia n-o putem captura decât într-un singur fel.

Mi-a lipit cu delicateţe spatele de suprafaţa oglinzii. Mâinile i s-au întins şi le-au găsit pe ale mele, şi ne-am

înlănţuit palmele, ne-am împletit degetele. Căldura lui m-a mistuit şi i-am simţit din nou energia, puterea, contopindu-se la baza şirei spinării mele şi urcând apoi în mine. În ciuda spaimei şi în ciuda repulsiei pe care mi-o trezise adunarea, mi-am simţit trupul abandonându-se în voia plăcerii.

— Vizualizează, Mercy, mi-a spus Emmet, cu buzele ştergându-i-se de lobul urechii mele. Vezi cum devine a ta energia din încăperea asta.

Am încercat să-mi imaginez că energia vine în îmbrăţişarea mea, dar am simţit sala transformându-se în jurul meu. Un zgomot, ceva între un geamăt omenesc şi un zumzet de lăcuste, a început să reverbereze prin spaţiu, deşi eu şi Emmet păream singurii care-l remarcau. Petrecăreţii nu şi-au pierdut buna dispoziţie, neavând habar de schimbarea din atmosferă. M-am străduit să privesc dincolo de umărul lui Emmet. Rece şi neliniştitor, un fascicul de lumină se reflecta dintr-o oglindă în alta, ţesând o plasă în jurul celor prezenţi.

Lumina mi-a străpuns inima cu fiori de groază, dezvăluindu-mi că nu ne mai aflam în sala cu oglinzi, ci la intrare, în holul hexagonal în care-mi văzusem mama ucisă. Cupola se înălţa din nou deasupra noastră, luminată din exterior astfel încât să-i fie vizibilă prezenţa, dar fără ca lumina să treacă prin ea. Deşi oglinzile dispăruseră odată cu pereţii de culoarea prunei care le susţineau, încă mai puteam să văd tot ce ne înconjura, reflectat sub mii de unghiuri. M-am uitat drept în faţă şi m-am văzut din spate, cu braţele ridicate şi împletite cu ale lui Emmet.

Servitorii care împărţeau stupefiante îl târâseră în mijlocul încăperii pe unul dintre petrecăreţi. Capul ras şi ciotul mutilat al unui braţ m-au ajutat să-l identific. Era Ryder. Participanţii la orgie, care se încălciseră unii printre alţii într-un asemenea hal încât păreau o singură masă de carne zvârcolitoare, au început să se desprindă, fiecare trup despletindu-se de celelalte, individualizându-se. Unii s-au ridicat în picioare, alţii doar în genunchii. Cel mai cumplit arătau cei care abandonaseră orice pretenţie

de apartenenţă la specia omenească şi se ridicaseră în patru labe. Chipuri punctate cu negru şi ochi nepământeni s-au întors spre Ryder, aflat în centrul adunăturii.

— Sângele lui spre slava lor, s-a auzit de undeva, de pe cercul format în jurul lui, şi toată lumea a preluat strigătul, preschimbându-l într-o incantaţie repetată iarăşi şi iarăşi.

Pe fruntea lui Ryder fusese întipărit un simbol, ceva de genul hieroglifei egiptene ankh, împerecheată cu semnul infinitului. Strălucea într-un roşu furibund, însă Ryder părea să nu se sinchisească de situaţia în care se afla. A îngenuncheat, prea slăbit ca să protesteze şi prea beat ca să-i pese de ce se întâmpla. Toţi cei de faţă au ovaţionat când un alt bărbat, gol cu excepţia măştii lui Ianus[18] de pe chipul său, a ieşit în faţă şi a trecut un cuţit peste gâtul lui Ryder. Trupul lui s-a prăvălit în faţă când a început să sângereze. Sfidând legile fizicii, sângele s-a prelins în susul pereţilor în loc să bălţească pe podeaua încăperii.

Cupola nu mai era fixată la locul ei – a început să urce, iar scara care ducea spre ea a prins să se lungească, etaj după etaj. Încăperea nu mai era cea în care-o văzusem pe mama murind. Se înălţa, transformându-se într-un turn, şi o făcea din ce în ce mai repede, câştigând viteză pe măsură ce creştea.

Bărbatul cu cuţitul şi-a lepădat masca şi a scos un strigăt. S-a întors spre mine, cu ochii în întregime negri, în afara punctelor stacojii care-i înlocuiseră pupilele. L-am recunoscut imediat. Era Joe, prietenul lui Ryder. Mulţimea nu mai părea interesată de trupul stors de sânge al mortului, ci îşi îndrepta acum atenţia către Emmet şi către mine şi începea să se apropie de noi, psalmodiind ceva într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Am ţipat şi m-am zbătut, încercând să-l alertez pe Emmet, făcându-l să se uite la ceea ce se petrecea în spatele lui, dar mi-am seama că încremenise, luat captiv de energia pe care o eliberaserăm, aşa cum se-ntâmplă când te lipeşti de un

[18] Una dintre cele mai vechi divinităţi din mitologia romană; a fost de fapt un rege divinizat după moarte, pentru că a sădit în supuşii săi evlavia şi puritatea morală. *(N.t.).*

gard electrificat. Nu putea să se mişte. Nu putea să vorbească. Nu se putea deconecta de la energia care se înălţa, străbătându-l ca să pătrundă în mine. Magia neagră mi se strecura în trup şi mi se stabiliza în jurul plexului solar, punctul în care-şi conectase bariera energia cu a mea. Găsise o slăbiciune a barierei, iar eu îi oferisem o intrare prin care să ajungă acolo. Întreaga forţă gravitaţională a întunericului absolut extrăgea din mine, sursa lui, energia pe care fusesem destul de proastă ca s-o primesc cu bucurie în trup, energia Tillandsiei.

31

— Ce naiba se petrece aici?

Vocea lui Peter a făcut lumea din jurul meu să pâlpâie, apoi a spulberat-o. L-a înşfăcat de umeri pe Emmet, care era cu mult mai voinic decât el, şi l-a azvârlit pe podea.

Tremuram, cu un ţipăt captiv încă în gât. Turnul şi cupola lui dispăruseră. Ne aflam în adevăratul hol de la intrarea casei. Toţi ceilalţi oaspeţi se făcuseră nevăzuţi, iar încăperea în care ne găseam revenise la vechea ei stare, de renovare abandonată. Peter şi-a luat privirea de la mine şi s-a întors spre Emmet, care reuşise să se salte în capul oaselor, deşi se vedea clar că încă era în stare de şoc.

— Am întrebat ce naiba se petrece aici.

— Peter, am reuşit să-i răspund, nu e ceea ce pare să fie.

S-a răsucit către mine, roşu la faţă şi cu o venă pulsându-i vizibil pe tâmpla dreaptă. Şi ce furie îi ardea în ochi!

— Nici măcar nu ştiu ce pare să fie, Mercy, deci ce-ar fi să-mi spui tu ce făceaţi aici amândoi?

— Am venit s-o căutăm pe Ellen, am răspuns.

Măcar era o parte din adevăr.

— Şi? Credeai c-o s-o găseşti în buzunarul hainei lui?

— Îţi putem explica, dacă ne laşi, a zis Emmet, izbutind să se ridice şi să-şi recapete o parte din bunele maniere.

— Tu să taci, dacă nu vrei să-ţi închid eu gura.

Vocea lui Peter tremura.

— Ce nu e-n regulă cu tine? mi s-a adresat apoi. Am crezut c-am lămurit lucrurile odată ce-a plecat Jackson, că ne-am hotărât să fim împreună. Iar acum te găsesc aici, făcând habar n-am ce cu tipul ăsta. Adică, pentru numele Domnului, Mercy, nici măcar nu e real. Nici măcar nu e bărbat adevărat.

M-am uitat la Emmet, implorându-l din ochi să nu riposteze dezvăluind ceea ce ştia despre Peter. Dând uşor din cap, el şi-a lăsat ochii în jos şi s-a îndepărtat.

— Lucrurile nu stau aşa, am zis, deşi conştiinţa m-a

înghiontit uşor de câteva ori în timp ce vorbeam. Nu-nţelegi ce se-ntâmplă.

— Păi, ce-ar fi să mă lămureşti tu? Cu bunăvoinţă, pe îndelete şi în termeni simpli, ca să pricep şi eu.

Am încercat să găsesc cuvintele potrivite, cuvintele prin care să-i explic cum mi se-ntorsese viaţa cu susul în jos şi cum se părea că totul îmi scăpase de sub control. Însă vorbele nu-mi veneau în minte. Peter a-nceput să tremure, dar nu mi-am putut da seama dacă de furie sau fiindcă-i frânsesem inima. Am dat să spun ceva, să îndrept cumva lucrurile, dar mi-a abătut atenţia o mişcare prinsă cu coada ochiului. M-am uitat într-acolo şi am văzut-o pe mama venind spre noi. Am întins mâna spre Peter, voind să-l fac să se întoarcă şi s-o vadă şi el, dar s-a îndepărtat de mine.

— Ducă-se naibii totul, a spus, răsucindu-se pe călcâie, gata să plece, dar, în acea fracţiune de secundă, mama a apărut chiar în spatele lui şi i-a împlântat un cuţit adânc în piept.

El a fost cuprins de spasme şi a-nceput să tuşească sânge.

— Poftim, mi-a spus ea mie. Mama te-a ajutat s-alegi. Ăsta – a făcut semn cu capul către Emmet – arată bine în smoching. Celălalt mă calcă pe nervi.

L-a împins cât colo pe Peter, care-a căzut pe podea.

— Ce-ai făcut?

Mi-am revenit din stupoare şi m-am aruncat lângă logodnicul meu.

— Lama aia e din fier, să ştii, a zis ea. Fierul înfipt în inimă e una dintre cele mai sigure metode de ucidere a unei zâne.

Am îngenuncheat lângă Peter şi i-am scos cuţitul din piept, cu o mână tremurândă. L-am aruncat cât colo şi s-a topit în aer. Emmet a dat să alerge spre mine, dar Emily a ridicat o mână, cu palma deschisă îndreptată către el. O invizibilă forţă magică l-a săltat în sus şi l-a împins înapoi, ţintuindu-l de perete. S-a zvârcolit, dar n-a izbutit să se elibereze.

— De ce? am întrebat-o pe femeia aia, pe femeia pe care, cu numai câteva secunde înainte, încă o credeam mama mea.

— Spune-i „Planul B”, dacă preferi, mi-a răspuns, apropiindu-se de noi.

Mişcându-se cu delicateţe, l-a lovit pe Peter cu piciorul.

— Haide. Sunt curioasă ce poţi face. Încă mai e un strop de viaţă în el. Să vedem dacă eşti în stare să-l salvezi. Asta numai dacă *vrei* să-l salvezi.

Mi-a zâmbit şi i-a aruncat lui Emmet o privire lacomă.

— Grăbeşte-te, până nu mă răzgândesc.

— Eu nu sunt Ellen. Ai văzut ce s-a-ntâmplat când am încercat să vindec pe cineva.

— Da, am văzut. Eforturile tale s-au dovedit încântător de amuzante.

A râs. Totul trebuia să fie un coşmar. Peter nu putea să moară lângă mine. Mama mea nu putea fi un asemenea monstru. Ea mi-a citit gândurile.

— Oh, fetiţo. Asta *e* realitatea. Întreaga noapte a fost reală. Poate nu în planul cu care eşti tu obişnuită, totuşi reală. Am fost atât, atât de aproape. Tu şi golemul tău de aici, cu toată puterea voastră minunată contopindu-se cu a mea. A fost încântător. Încântător. Am ajuns atât de aproape de sfârşitul vrăjii Babel. Atât, atât de aproape de construirea unui turn care trece dincolo de barieră, străbătând tot drumul până la vechii zei. Bariera îi împiedică s-ajungă la noi, dar nu ne poate opri pe noi s-ajungem la ei. Din cauza ăstuia – aici i-a aruncat lui Peter o privire feroce – am irosit un demon cum nu se poate mai bun. Energia lui Barron a fost risipită şi n-o mai pot aduce înapoi.

L-a lovit cu sălbăticie pe Peter în coaste.

— A ştiut c-o să-ţi aduci golemul ca să nu-l pui în primejdie pe înlocuitorul copilului luat de zâne, dar şi-a făcut totuşi apariţia ca să ne-ntrerupă. Probabil că magia din sângele lui de zână i-a permis să rupă vraja.

A rămas cu ochii la gâtul meu, fixându-l cu o asemenea intensitate încât ai fi zis că vrea să mă sugrume din priviri.

— Dac-ai fi purtat medalionul pe care ţi l-am dat eu în loc de perlele de prost gust ale mătuşii tale, poate că totuşi n-ar fi reuşit.

Şi-a ţuguiat buzele şi a adăugat, batjocoritoare:

— E adevărat. Mama a pus o vrajă în micul ei dar.

A clătinat din cap, în timp ce expresia exagerată i se transforma în încruntare sinceră.

— Ai ceva putere în tine, fetiţo. În medalionul ăla e destulă magie ca să farmece o vrăjitoare obişnuită, făcând-o să creadă orice vreau eu. Însă pe tine nu te-a făcut decât ceva mai uşor de controlat.

Eram ancoră. Asupra mea n-ar fi trebuit să poată pune niciun fel de vrajă, dar ăsta era ultimul lucru la care aveam timp să meditez atunci. Mi-am lipit palma de rana din pieptul lui Peter. Pe jumătate rugându-mă şi pe jumătate străduindu-mă să-mi folosesc propria magie, am făcut tot ce eram în stare ca să astup gaura, ca să-i repornesc inima. Emily ne-a dat ocol o dată, ca şi cum ar fi avut nevoie de un răgaz în care să reevalueze lucrurile.

— Bine, eşti o novice, aşa că-ţi voi îngădui să te bucuri de un mic ajutor. Josef, a strigat către întunericul de dincolo de uşă, adu-o aici!

A intrat Joe, trăgând după el trupul gol al lui Ellen. Degetele i se înfigeau în umerii mătuşii mele, învineţindu-i pielea. A aruncat-o pe podea, lângă noi.

— Poftim, a zis Emily. Iat-o pe nepreţuita ta Ellen.

Mătuşa mea zăcea, aproape inconştientă. Avea braţul plin de sânge uscat, prelins din numeroase înţepături de ac.

— O zecime din ce e în ea ar fi ucis un pluton de oameni obişnuiţi, a spus Joe. E atât de bine să ai o jucărie care nu se strică, oricât de brutal ai trata-o.

— Tic tac, tic tac, fata mea, a zis Emily. Pentru mine e totuna dacă trăieşte sau moare, însă timpul spiriduşului tău e pe sfârşite.

— Nu e un spiriduş.

— Şi, peste câteva clipe, n-o să mai fie nimic.

Ellen zăcea pe podea, abia reuşind să schiţeze câteva

mişcări. Şi-a înclinat capul în direcţia mea, însă nu mi-am dat seama dacă-mi remarcase prezenţa sau gestul ei era un simplu reflex. Însă apoi a întins mâna spre mine şi i-am luat-o. În ochi nu-i licărea decât un strop de conştiinţă de sine, dar, după ce ni s-au atins mâinile, mi-am privit mătuşa pe care-o cunoşteam şi o iubeam ieşind la suprafaţă, ca un înotător care sparge suprafaţa apei. A tras brusc aer în piept, mi-a dat drumul mâinii, s-a rostogolit şi s-a săltat pe coate şi pe genunchi. S-a târât lângă Peter, apoi şi-a pus palma dreaptă pe fruntea lui şi stânga peste rana din piept. A închis ochii şi buzele au început să i se mişte într-o rugăciune căreia nu-i auzea cuvintele.

Când a îngenuncheat deasupra lui şi lumina ei aurie a început să se răspândească prin el, mi-am concentrat atenţia asupra feţei lui Peter, asupra acelui chip pe care-l îndrăgeam din copilărie, despre care presupusesem întotdeauna că o să-l am mereu alături. În clipa aceea, când riscam să-l pierd pentru totdeauna, mi-am dat seama câtă nevoie aveam de el, cât de mult îl iubeam. Ellen a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Îi venea greu să vorbească, gura îi era încă uscată după toate drogurile care-i bombardaseră corpul.

— L-am găsit, a spus.

Ochii lui Peter s-au întredeschis şi a tras aer în piept.

— Bravo. Bravo, draga mea. Ai salvat băiatul, a aplaudat Emily, înainte de a se-ntoarce spre mine. E de-a dreptul ruşinos că tu nu poţi face acelaşi lucru pentru negresa aia a ta.

Bucuria care-mi cuprinsese inima a devenit un cleşte de gheaţă.

— Ce i-ai făcut Mamei?

— Negresa nu e mama ta. Eu sunt mama ta.

— Nu, nu mai eşti. Cred că n-ai fost niciodată. Ce i-ai făcut lui Jilo?

Emily şi-a îngustat ochii şi şi-a înclinat capul cu un aer cochet.

— I-am administrat împreună o doză.

— Tu şi Joe aţi drogat-o?

— O, nu. N-am drogat-o împreună cu Joe. Am făcut-o împreună cu tine. E vorba de magia pe care-ai rugat-o să ţi-o pună la păstrare. Avea în ea, în plus, un strop din altceva. Altceva destul de subtil încât să nu observe „tămăduitoarea înrădăcinată” c-o smulge din rădăcini, a râs Emily. Bun, e adevărat, calambururile sunt pe treapta de jos a formelor de umor, dar nu m-am putut abţine. Cât despre „mama” ta Jilo, ştiu că ea nu se poate abţine niciodată, gustă din orice magie i s-ar trimite, aşa că am adăugat ceva special, anume pentru asta. A murit la câteva secunde după ce s-a atins de energia aia. Sper cu toată sinceritatea că a trecut dincolo *în pace.*

Cuvintele abia i s-au desprins de pe buze când s-a auzit o bătaie răsunătoare în uşă. Emily s-a întors, surprinsă. Imediat ce şi-a pierdut concentrarea, l-am observat, cu coada ochiului, pe Emmet mişcându-se. A traversat în goană încăperea şi s-a aşezat, ca barieră protectoare, între Emily şi – binecuvântată fie-i inima – Peter şi Ellen.

Încă o bătaie răsunătoare. Emily s-a uitat la Joe, care a făcut un pas către uşă, dar a încremenit când a răsunat a treia bătaie, trimiţând o reverberaţie în întreaga casă. O ultimă lovitură a deschis uşa neagră cu roşu brusc, cu o asemenea violenţă încât s-a smuls din toc. S-a rotit prin aer şi a zburat pe lângă Joe, ratându-i cu foarte puţin capul. El s-a lăsat să cadă la podea şi s-a grăbit să se îndrepte spre Emily, mergând în patru labe. Apoi s-a ridicat, plasându-se strategic în spatele ei, făcându-şi-o scut.

— Data viitoare să deschideţi blestemăţia asta de uşă când bate Jilo.

Bătrâna a trecut pragul, ţinându-şi bastonul încă ridicat. A rămas în cadrul uşii când câteva fulgere au sfâşiat mânioase cerul şi s-a profilat pe fundalul lor luminos – o furie cu turban violet, capot înflorat şi papuci croşetaţi.

— Eşti la fel de greu de ucis ca un gândac de bucătărie, a spus Emily, traversând încăperea către ea.

— Ai dreptate, Jilo-i un gândac de bucătărie.

Negresa şi-a proptit bastonul în podea, apoi şi-a sprijinit

greutatea pe el, aplecându-se în direcţia lui Emily.

— Şi-o să mai fie aici încă multă vreme după ce-o s-ajungi tu oale şi ulcele.

Emily a ridicat o mână şi, între vârfurile degetelor, i s-a format un glob de lumină roşie. A ţipat de furie şi l-a azvârlit spre Jilo, care şi-a lăsat bastonul să cadă pentru a-şi deschide larg braţele, cu o clipă înainte de a fi lovită de energie. Faţa ei chinuită spunea că durerea îi e cumplită, dar, o clipă mai târziu, expresia i s-a schimbat, afişând triumf în locul suferinţei. Şi-a lipit palmele cu zgomot şi, dansându-i pe vârfurile degetelor, energia şi-a schimbat culoarea din roşu într-un albastru-intens. Şi-a depărtat mâinile şi a trimis globul înapoi, spre Emily. Acesta a lovit-o în plin. În jur i s-a înălţat miros de păr pârlit, dar a rămas în picioare.

— Trebuie să găseşti ceva mai bun dacă vrei s-o distrugi pe Jilo.

Bătrâna a râs pe înfundate. Faţa lui Emily s-a schimonosit de furie.

— Jilo a-mprumutat putere toată viaţa ei şi-acum o să te-nveţe minte fiindcă i-ai făcut necazuri fetei sale.

A făcut un semn către podea şi bastonul i s-a săltat în aer. L-a prins în ambele mâini, cu ochii licărindu-i de încântare.

— Haide, atacă-mă, căţea. Arată-i lui Jilo de ce eşti în stare.

Emily a urlat de furie, încordându-şi mâinile ca pe nişte gheare. Între vârfurile degetelor i s-a format un alt glob de foc.

— Încetaţi, a poruncit Iris, intrând. Încetaţi.

Focul de pe degetele lui Emily s-a risipit. Iris a traversat încăperea, inspectând-o din priviri şi străduindu-se să nu rateze niciun amănunt. Oliver mergea imediat în spatele ei.

Iris s-a oprit în faţa lui Emily şi a întins mâna către obrazul ei. În ciuda violenţei care întinase locul, gestul pornea din dragoste.

— Te-am crezut moartă, a spus, încercând să-şi

îmbrăţişeze sora.

— Nu m-atinge, a răspuns Emily, aproape şuierând cuvintele.

— Emmy, a zis Oliver, ieşind din spatele lui Iris. Ce ţi s-a întâmplat? De ce faci asta?

S-a uitat în jur, evident străduindu-se să priceapă fără dubiu ce însemna „asta”.

— O, frăţiorul meu, am fost eliberată. Am scăpat de tirania barierei. *Asta* mi s-a întâmplat.

A întins mâna şi i-a ciufulit părul.

— N-ai vrea să guşti libertatea asta? Şi tu ai suferit sub jugul barierei. Şi tu ai fost exilat.

Degetele i-au coborât de pe tâmpla lui, către bărbie.

— Noi doi semănăm atât de mult, mult mai mult decât semeni cu aceste două creaturi terne. Îţi place să faci totul în felul tău. Alătură-mi-te. Alătură-te nouă.

A întins amândouă mâinile pentru a-şi lăsa unghiile lungi, acoperite cu lac roşu, să se plimbe în josul obrajilor lui. A zâmbit şi a intonat:

— Roşu Rover, roşu Rover, plimbă-l azi pe Oliver.

Mâinile lui le-au prins pe ale ei şi le-au îndepărtat.

— E adevărat. Sunt un ticălos de filfizon egoist. Asta o ştiu, dar nu sunt nicidecum la fel ca tine. Acum ai ceva neomenesc… Poate ai avut întotdeauna.

Emily a râs.

— Neomenesc? Oliver, dacă ai ştii! Trebuie să mă crezi pe cuvânt că ironia e delicioasă.

— Nu e prea târziu, Emily, a spus Iris. Nu e prea târziu să părăseşti calea pe care-ai pornit-o. Lasă-ne să te ajutăm.

— Nu e prea târziu? a întrebat ea, adresându-mi-se mai degrabă mie decât lui Iris. M-am aliat cu familiile rebele. Am jurat c-o să le-ajut să distrugă nepreţuita voastră barieră.

A arătat cu capul către sora ei mijlocie.

— Am torturat-o pe iubita voastră Ellen şi pot adăuga că am savurat fiecare clipă. V-am spus că pe Tucker al ei cel bun de nimic l-am ucis eu şi Josef?

— Ai pretins că te ajuta.

Ellen s-a uitat în sus, la mine, de parcă aceste cuvinte ale mele ar fi fost picătura care revărsase paharul suferinţelor sale.

Emily a râs.

— Oh, am minţit, draga mea. Mă susţin câteva dintre cele mai puternice vrăjitoare din lume. De ce să fi avut nevoie de ceva de la Tucker Perry?

Ochii i s-au îngustat şi privirea i s-a înăsprit.

— Nu sunt o beţivă disperată.

A tras cu ochiul la Ellen şi am ştiut că vrea să vadă dacă înţepătura şi-a atins ţinta. A zâmbit satisfăcută când sora ei s-a crispat. Apoi s-a întors spre mine.

— N-a fost decât un pion. I-am ars inima ca să te dezechilibrez.

— Şi ca să mi-l răpeşti mie, a spus Ellen, de jos, de lângă Peter.

Energia ei fizică era secătuită. Se împingea în podea cu amândouă mâinile, abia mai având destulă putere ca să-şi împiedice partea de sus a corpului să se prăbuşească pe parchet.

— O, da, a spus Emily, coborându-şi privirea spre ea.

Apoi, după o pauză:

— Şi ce zici de ceea ce ţi-am făcut ţie, Mercy? M-am jucat cu sentimentele tale plăpânde. Ţi-am înjunghiat logodnicul şi, oh, apropo de logodnicul tău, te-am făcut să-l înşeli.

Şi-a înălţat bărbia şi s-a uitat de sus la Peter.

— Ai auzit, Peter? E adevărat. I-a cedat creaturii ăleia. Poate nu fizic, dar a pătruns totuşi în ea. Şi fiicei mele, curva, i-a plăcut.

— Taci, a repezit-o Peter, încercând să se salte în capul oaselor; dar era încă prea slăbit ca să reuşească.

— Nu aşa se vorbeşte cu viitoarea ta soacră, a ripostat ea, înainte de a mi se adresa din nou mie: Spune-mi, draga mea, nu e prea târziu?

M-am uitat la ea şi i-am simţit puterea toxicităţii. Atât de multă furie, repulsie şi ură s-au adunat în mine, dar le-am oprit şi mi-am sondat adâncul sufletului. În ciuda tuturor

celor întâmplate, voiam să le pun cumva capăt. Să-i întind mâna, salvând-o din întuneric.

— Nu, nu este, am răspuns. Lasă-ne să te-ajutăm.

A pufnit.

— Vrei să te ridici la înălţimea numelui[19] pe care ţi l-a dat Ellen, eh?

Emily a făcut ochii mari, ridicându-şi un colţ al gurii într-un rânjet de dezgust.

— Dacă te-aş fi putut boteza eu, ar fi fost altfel. Ţi-aş fi spus Abomination[20], fiindcă asta eşti de fapt.

Şi-a desprins privirea de mine şi s-a uitat din nou la Iris.

— N-am nevoie de ajutor. Nu e nevoie decât să nu-mi staţi în cale. E timpul să cadă bariera. Prietenii noştri au aşteptat prea mult, a spus, apoi a adăugat, cu glas tânguitor. Şi sunt atât, atât de flămânzi!

— Atunci îmi pare rău, draga mea, a răspuns Iris, cu vocea frângându-i-se. Nu mai poţi păstra puterea pe care-o deţii.

A tăcut pentru câteva clipe şi şi-a înălţat fruntea.

— Emily Rose Taylor, te leg. Fie ca puterea să te respingă. Să nu te recunoască drept una de-a ei.

— Emily Rose Taylor, te leg, i s-a alăturat unchiul Oliver, repetând cuvintele.

— Fie ca puterea să te respingă.

Ellen i-a adăugat corului vocea ei vlăguită.

— Să nu te recunoască drept una de-a ei.

— Emily Rose Taylor, mamă, am spus, şi ultimul cuvânt mi-a sfâşiat inima, deşi nu până în adâncul său. Te leg. Fie ca puterea să te respingă. Să nu te recunoască drept una de-a ei.

— Ticăloasă mică, a zis ea, privindu-mă prin ochi îngustaţi, plini de venin, şi cu capul dat pe spate, ca atunci când ai în faţă ceva dezgustător. Chiar îţi imaginezi că mă poţi controla? Că mă poate controla vreunul dintre voi? Nu depind de barieră pentru putere. O primesc dintr-o cu totul altă sursă. Una pe care voi, proştilor, voi, furnici inutile,

[19] Mercy înseamnă milă, îndurare, compătimire. *(N.t.).*

[20] Monstruozitate, mârşăvie. *(N.t.).*

nici măcar nu puteţi începe s-o înţelegeţi.

— Te-nşeli din nou, a zis Jilo, lovind cu bastonul în podea. Jilo poate să-ţi înţeleagă magia murdară. Îi simte pe tine mirosul. Moartea. Groaza. Profanarea pe care-ai contopit-o cu sufletul tău.

— „Profanarea”? E un cuvânt mult prea puternic şi prea măreţ pentru tine, Jilo. Nu te sforţa.

— O, aşa e. Tu eşti stăpână pe toată înalta magie puternică şi batjocoritoare, dar mai eşti şi altcumva…

— Bine, cotoroanţo, muşc momeala. Cum altcumva?

— Depăşită numeric, a răspuns Jilo, ridicându-şi bastonul.

Electricitatea a ţâşnit din el, luând forma unui arc curbat deasupra capetelor lui Joe şi Emily. Iris a înţeles ce voia Jilo şi a aruncat şi ea un fulger. Li s-a alăturat şi Emmet, adăugând şi el un arc, şi puterile li s-au unit, alcătuind o cuşcă aproape completă.

— Ultima şansă, Oly, a spus Emily. Ştii c-am ţinut întotdeauna foarte mult la tine. Vino. Alătură-ni-te. Nu ne vom lăsa unii pe alţii în ignoranţă în privinţa marilor adevăruri. Nu vom pune adevărata putere doar în mâinile câtorva. Cu ei, nu eşti decât o slugă. Cu noi, vei fi aproape un zeu, graţie propriilor puteri.

— Mulţumesc pentru ofertă, surioară, dar să fiu aproape zeu pare prea mult pentru un singur angajament.

A ridicat mâna pentru a-şi adăuga energia pentru completarea cuştii alcătuite de ceilalţi în jurul lui Emily, dar, înainte de a-şi duce acţiunea la bun sfârşit, ticăloasa a trecut prin podea şi a dispărut, luându-l pe Joe cu ea.

— Ei, cred că mi-am pierdut locul de oaie neagră a familiei, a zis Oliver, întrerupând tăcerea în care ne afundasem, năuciţi.

— Da, a zis Iris, nu mai eşti tu.

32

— Luaţi-mă de aici, a spus Ellen, încrucişându-şi braţele însângerate peste piept. Vreau să merg acasă, să fac un duş.

— Desigur, a răspuns Iris. Te ducem acasă imediat.

Oliver a înfăşurat-o în haina lui, iar Iris i-a cuprins umerii cu braţul şi a condus-o către golul căscat acolo unde se aflase uşa neagră-cu-roşu.

— O să alertez familiile, ca să ştie că Emily a reapărut, a zis Emmet, şi să aibă grijă să fie găsită şi dusă într-un loc unde magia neagră pe care-a adunat-o poate fi controlată.

Era bizar că Emmet vorbea de parcă Emily ar fi fost bolnavă. Poate că asta era de fapt acel gen de magie – o malignitate care mistuia orice bună-cuviinţă.

— M-a păcălit ca să vin aici în seara asta, a povestit Ellen. M-a făcut să cred că Tucker trăieşte. A făcut o dublură a lui.

S-a întrerupt şi a aruncat o privire către uşa care zăcea acum pe podea.

— Ardeţi obiectul ăla blestemat.

S-a uitat la mine, cu un zvâcnet pe buze.

— Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat aşa ceva. Că ţi-au făcut aşa ceva, am spus.

Apoi a tăcut. S-a mulţumit să dea din cap şi mi-a întors spatele, ca să se lase apoi condusă de Iris. Peter a încercat să se ridice, dar n-a putut doar cu ajutorul propriilor puteri. I-am întins mâna, dar nu mi-a luat-o. Nici nu m-a privit în ochi. Oliver l-a ajutat să se salte în picioare.

— Hai să te ducem acasă la părinţii tăi, a spus.

— Nu. Nu. Du-mă la mine acasă.

M-am întins din nou ca să-i iau mâna, dar şi-a retras-o.

— Nu acum, Mercy. Deocamdată lasă-mă singur.

— O să fie OK, mi-a spus Oliver. N-o să-l scap din ochi.

Peter şi-a îngăduit să se sprijine de braţul unchiului meu. Ochii lui – emoţional învineţiţi, îndureraţi – i-au întâlnit pe ai mei în treacăt, înainte de a se îndrepta în altă

parte. A ieşit şchiopătând şi bazându-se pe forţa lui Oliver mai mult decât mi-ar fi plăcut. Fizic, era încă într-o formă destul de proastă din pricina rănii pe care i-o făcuse mama. Nu-mi puteam permite să mă gândesc cât de tare îi rănisem eu sentimentele. Ştiam că nu puteam pune cu adevărat lucrurile la punct decât într-un singur mod.

— Emmet, vreau să-ţi mulţumesc. Apreciez tot ce ai făcut, sau cel puţin ce-ai încercat să faci pentru mine. Cum te-ai străduit să mă aperi şi să mă-nveţi cum să-mi folosesc magia…

— Desigur…

— Aşteaptă, Emmet. Trebuie să m-asculţi.

A amuţit brusc, agăţându-se de fiecare cuvânt de-al meu, gata de orice l-aş fi rugat. În fine, aproape pentru orice.

— Trebuie să pleci din Savannah. Nu te mai pot avea lângă mine. Mă-nţelegi?

— Poate chiar mai bine decât tine, a răspuns.

Expresia feţei lui era mai mult decât stoică – dincolo de ea nu exista niciun sentiment, ca şi cum şi le-ar fi putut face pe toate să înceteze, aşa cum îşi ţine un om obişnuit răsuflarea. Putea fi mistuit de o asemenea pasiune încât mă pregătisem să fac faţă furiei, suferinţei sau poate chiar urii sale. Deplina lui indiferenţă era cutremurătoare. N-a mai rostit niciun alt cuvânt. Doar aerul i-a licărit în jur, apoi a dispărut.

— Ei, s-ar părea că n-am mai rămas decât noi două, a spus Jilo, lovind cu bastonul ei în podea cu zgomot surd la fiecare pas pe care-l făcea către mine.

Am cedat. Mi s-au înmuiat picioarele şi am căzut în genunchi, sprijinindu-mă în mâini. Părul mi s-a revărsat în jurul feţei, ascunzându-mi vederii totul, în afară de lacrimile fierbinţi care-mi curgeau pe podea. Distrusesem, într-o sigură noapte, o iubire construită pe durata unei vieţi întregi. Chiar dacă Peter putea să mă ierte, n-avea să uite niciodată imaginea mea alături de Emmet. Nu eram sigură că Ellen avea să-şi revină vreodată după a doua pierdere îngrozitoare din viaţa ei şi mă temeam că, pentru ea, o să fiu întotdeauna o reflexie a mamei mele. Nu.

Monstrul ăla nu era mama mea, chiar dacă-mi dăduse naştere.

— Am stricat totul.

— Nu-ţi asuma toate meritele. Ai avut ajutor din belşug. Acum haide. Vino la Jilo.

Baba de la răscruce s-a sprijinit în baston ca să se lase pe podea, lângă mine, apoi m-a luat în braţe.

— Dă-i drumul. Plângi.

Am strâns-o cu putere şi mi-am îngropat capul în umărul ei.

— Descarcă-te, fetiţo. Trebuie să te-aduni, şi încă repede, a zis ea, pen' că lui Jilo-i spune ceva că nemernica aia n-o să se-oprească nicidecum aici.

33

Zorii s-au ivit deasupra oraşului Savannah, însângerând cerul nopţii înainte de a lăsa soarele să urce deasupra orizontului. Nu dormisem deloc; de fiecare dată când încercasem să-nchid ochii, în minte mi se proiectase câte o oroare. Îmi petrecusem cea mai mare parte a nopţii pe veranda casei, privind spre est şi sperând că, odată cu dimineaţa, o să ştiu cum să repar lucrurile. Se luminase de ziuă, dar nu eram cu nimic mai înţeleaptă.

— Suporţi puţină companie? s-a auzit vocea lui Ellen.

Am dat din cap, bucuroasă c-o vedeam pe picioarele ei, că încă mai voia să stăm de vorbă. A ieşit şi s-a aşezat lângă mine, în leagănul din verandă. Faţa-i fusese curăţată de farduri şi părul îi atârna pe umeri, umed şi nepieptănat. Purta un halat pluşat de-al lui Oliver, nu unul dintre capoatele ei de mătase. Am stat aşa câteva clipe, singurul sunet care se auzea fiind scos de leagănul care se mişca uşor sub noi.

— Nici măcar nu ştiu de unde să-ncep.

— Îmi pare atât de rău.

— Şi mie.

Şi-a ridicat faţa în întâmpinarea luminii din ce în ce mai puternice, sorbind-o.

— Acum şi aici, stând lângă tine, mă tot gândesc că trebuie să fi fost un coşmar. Dar n-a fost, nu-i aşa?

— Nu. S-a întâmplat în realitate.

M-am aplecat spre mătuşa mea, care şi-a pus capul pe umărul meu.

— Aia e într-adevăr ea? E într-adevăr mama?

Am simţit brusc speranţa că acea Emily nu e decât o impostoare. Visul meu din copilărie s-a întors pe dos şi m-am trezit sperând că adevărata mea mamă murise la naştere, rugându-mă să fie aşa.

— Mă tem că da, a răspuns Ellen, privindu-şi braţele în lumina dimineţii.

Urmele lăsate de ace dispăruseră şi vânătăile începeau

deja să pălească.

— O urăsc, am spus.

— Ca să fiu sinceră, şi eu o urăsc pe ticăloasă. Surori, eh?

— Da, surori.

Mi-am pus braţele peste ale ei, având grijă să nu-i ating vânătăile. Ne-am înlănţuit mâinile.

— Iris şi Oliver sunt înăuntru. Trebuie să stăm de vorbă înainte ca familiile să-şi înceapă ancheta.

— Cum adică? Să ne punem de acord poveştile înainte de a ajunge la noi lungul braţ al legii magiei?

— Da. Întocmai. Ştii, ne pot lega. Pe Iris, pe Oliver şi pe mine, dacă trag concluzia că am făcut ceva care a pus bariera în pericol. Ne pot lăsa fără magie.

— Şi cum rămâne cu mine? Dac-a făcut cineva ceva care să pună bariera în pericol, aia sunt eu.

Ellen s-a ridicat şi a luat cuvertura cu care mă învelisem. A început s-o împăturească.

— Tu eşti ancoră. Nu te pot desprinde de barieră fără să rişte prăbuşirea ei, dar ţi-ar putea şterge mintea. Ar putea să ţi-o golească. Şi să-ţi lase trupul neatins până când mori şi bariera îşi va alege o altă ancoră.

— Ar putea încerca, i-a răspuns vocea lui Iris, cu o hotărâre rece în spatele cuvintelor, dar mai întâi o să-i văd morţi până la unul şi arzând în iad.

— Te susţin în privinţa asta, a zis Oliver. Haideţi înăuntru. Am făcut cafea.

L-am urmat în bucătărie. În centrul mesei trona cel mai mare dintre cristalele trandafirii ale lui Ellen. Alături se afla un album vechi, cu poze şi cu alte amintiri. Am bănuit că apariţia lui Emily fusese motivul unei căutări printre fotografiile vechi. Oare Iris îşi petrecuse noaptea răscolindu-le, uitându-se la instantanee de demult, în speranţa că putea să descopere un detaliu despre Emily care le scăpase până acum? Sau Oliver se străduise să-şi dea seama dacă şi-ar fi putut salva sora mai mare, acţionând altcumva cu alte ocazii?

Orice greşeală descoperită în trecutul îndepărtat părea

mult mai lipsită de importanţă decât cele făcute de mine însămi în noaptea care trecuse.

— Cum se simte Peter? am întrebat.

— În formă. Aşa se simte, a răspuns Oliver, turnând cafea în trei căni şi întinzându-se după un pliculeţ cu ceai din plante pentru mine. Am stat cu el până a adormit. Probabil c-o să se trezească mahmur după prea mult whisky şi cu încheieturile degetelor jupuite după prea multe lovituri cu pumnii în pereţi, dar o să fie OK. O să vă reveniţi amândoi după povestea asta. Ai mult mai multe lucruri în favoarea ta decât împotriva ta.

Mi-am dorit să pot să cred că e adevărat.

— Deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra celei mai urgente probleme. Nu mă-ndoiesc că toate celelalte ancore au simţit eforturile lui Emily de a ocoli bariera cu vraja ei Babel.

— Cum a făcut-o? Cum a izbutit să mă prindă în vraja ei? Acum sunt ancoră. Credeam că alţi vrăjitori n-au nicio putere asupra mea.

— Nu-ţi pot face nimic folosindu-se de puterea barierei, mi-a explicat Iris, aşezându-se pe scaunul din dreapta mea. Însă magia canalizată de Emily vine dintr-un tărâm al răului în stare pură.

M-am gândit la medalionul pe care mi-l pusese la gât. Mi-am amintit cum îmi înceţoşase mintea, cum îmi pervertise raţiunea. Mă făcuse dornică să cred cele mai rele lucruri despre oamenii care mă iubeau cu adevărat.

Oliver m-a strâns cu delicateţe de umăr.

— Familiile îşi vor trimite reprezentanţi care să cerceteze ce s-a-ntâmplat aici azi-noapte. Probabil n-ar strica să-l întrebi pe Moş Ene dacă poate afla ceva zvonuri, ca s-avem idee pe cine vor să trimită şi când.

— A plecat. Emmet a plecat, am spus. Azi-noapte i-am cerut să plece.

— Ei, Gingersnap, ai făcut ceea ce trebuia, dar nu ţi-ai ales bine momentul.

— Am dat de belea, nu-i aşa?

— Cu toţii am dat, a oftat Ellen. Însă trebuie să vă spun

ceva. Dacă tot ce ni se poate întâmpla e pierderea puterilor, cu gândul ăsta cred că mă pot împăca.

— Da, bine, dar e valabil numai pentru tine, surioară. În plus, dacă familiile vor lua o decizie nefavorabilă nouă, nu se vor mulţumi să ne lase pe noi trei fără puteri. Vor dori să dea un exemplu cu Mercy.

— Poate că asta şi merit.

— Rahaturi.

În toată viaţa mea, n-o mai auzisem niciodată pe Iris spunând vreun cuvânt vulgar. A avut efectul unui fulger care a străbătut încăperea. Până şi Oliver a amuţit.

— Rahaturi, a repetat ea, de data asta cu mai puţină vehemenţă, dar tot cu înfocare. Familiile n-au decât să trimită pe cine vor. Niciunul dintre noi n-a făcut nimic rău.

— Am dat dovadă de nesupunere faţă de… a început Ellen.

— Faţă de cine? Nu faţă de barieră. Asta o simt.

Iris s-a bătut cu mâna dreaptă peste piept.

— O simt aici. Bariera e de partea noastră. O să ne apere.

— Aş vrea să pot fi la fel de sigur ca tine, a zis Oliver. Familiile au tot căutat motive ca să scape de noi încă de când bariera l-a ales pe primul Taylor ca ancoră. Taylorii îşi permit prea multe libertăţi. Îşi urmăresc propriile planuri. Nu sunt destul de umili.

— Ei, ultima parte e probabil adevărată, am zis.

— Şi ce dacă e? Noi ne lăsăm inimile să ne conducă minţile. Dăm perspectivă lucrurilor. Suntem celţi, pentru numele cerului!

— Sunt de acord cu Iris.

Ellen a sorbit din cafea.

— Bariera a ales-o pe Mercy. A dat de gol înşelătoria lui Ginny. Noi am încercat să-i investim puterea în Maisie, şi bariera ni s-a opus. O voia pe Mercy şi trebuie să credem că a avut un motiv. Eu zic să nu ne fie teamă de familii. Să le spunem exact ce se petrece, indiferent care ar fi urmările.

— În teorie sună bine, dar Mercy are mult mai mult de

pierdut decât noi toţi, nu-i aşa, Gingersnap?

Iris a dat din cap.

— Da, aşa e, a răspuns apoi, în locul meu. De aceea e timpul să-i mărturisim totul. Să-ţi mărturisim ţie, a adăugat, uitându-se la mine. E timpul să-ţi dezvăluim tot ce ştim şi chiar şi să facem anumite speculaţii, fiindcă nici noi nu ştim totul. Dar sunt convinsă că bariera te-a ales dintr-un motiv anume, aşa că e momentul să afli exact cine eşti.

A întins mâna spre album, dar Ellen a oprit-o.

— Asta trebuie s-o fac eu. A fost soţul meu. Eu sunt răspunzătoare pentru aducerea lui în familie.

Iris şi-a strâns sora de mână şi a lăsat-o să ia în primire albumul. Ellen l-a împins către mine, dar a rămas cu palma pe el.

— I-a aparţinut lui Erik. Tatălui tău, a zis. Mi-a spus întotdeauna că-l păstrează ca să-şi aducă aminte de răul de care-a reuşit să scape. M-a făcut să cred că-i serveşte drept punct moral de referinţă, drept un amănunt care să-l menţină de partea corect orientată a omenirii. Însă acum cred c-a fost ceva mai mult decât un album personal. A fost ceva care să-l susţină când avea nevoie de putere ca să-şi îndeplinească misiunea asumată.

— Misiunea? am întrebat.

Suna a termen referitor la tactică. La tactica militară.

— Trebuia să îndeplinească profeţia care spune că un copil născut prin contopirea liniilor noastre genealogice va reuni cele treisprezece familii şi va distruge bariera. Ca să fiu sinceră, înainte de a mă mărita, eu una n-auzisem niciodată de prorocirea asta.

— Eu auzisem, a spus Iris, dar credeam că e vorba de una dintre multele fantezii ţesute de vrăjitori în jurul barierei. Şi nu i-am spus nimic lui Ellen. Nu voiam să-i distrug fericirea. Acum îmi pare rău. Ar fi trebuit să intre în viaţa de femeie măritată cu ochii larg deschişi.

— Nu te-aş fi crezut. Chiar dac-aş fi ştiut, nu s-ar fi schimbat nimic. Aveam încredere în Erik. L-am iubit chiar şi după ce am găsit albumul ăsta.

Şi-a ridicat mâna.

— Deschide-l.

Vibraţia unei energii magice mi-a inundat degetele când am atins coperta. Mi-am dat seama că albumul fusese cândva vrăjit ca s-ascundă ceea ce cuprinde cu adevărat. Vraja îşi pierduse de multă vreme puterea, reducându-se la o simplă scânteie, dar am simţit că aceea scânteie îi aparţinuse tatălui meu. Mi-am dorit să mă opresc pentru o clipă. Să-mi îngădui să-i simt magia, să ţin minte cum a fost înainte de a-mi zdrobi, deschizând albumul, toate iluziile rămase. Am închis ochii şi l-am simţit, i-am simţit mândria şi sentimentul urmăririi scopului, apoi am deschis ochii şi am deschis coperta.

De pe prima pagină fusese desprinsă o fotografie.

— Aici a fost poza străbunicii tale, pe care ţi-am dat-o, a zis Ellen. Nu ştiu ce mi-a venit să fac asta. Cred că de uşurare, fiindcă nu mai trebuia să-ţi ascund faptul că Erik ţi-e tată. Voiam să nu mai fim împovăraţi de niciun secret.

Şi tocmai i se împlinea dorinţa. Sub locul unde se aflase fotografia dreptunghiulară, tata scrisese numele străbunicii mele: Maria Orsic.

— Cine a fost ea, de fapt?

— N-a fost vrăjitoare, dar a fost un medium renumit. Există o mulţime de oameni care au vederea, deşi nu sunt vrăjitori.

— Cum e Claire, am zis, fără să fi dorit să rostesc cuvintele cu glas tare.

— Da. Am simţit asta la ea. Însă Maria se deosebea de marea majoritate a mediumurilor, pentru că talentul său senzorial o condusese cumva la posibilitatea călătoriei în afara protecţiei oferite de barieră. Ajungea acolo, în afară, unde încă mai aşteaptă demonii. Care au început s-o curteze, ca să zic aşa, în lipsa unui termen mai potrivit. I-au dăruit putere de pătrundere, de întrezărire a unor crâmpeie din istorie – la naiba, i-au oferit până şi planurile unei farfurii zburătoare. Au convins-o că sunt fraţii noştri iubitori. Extratereştri din Aldebaran. Iar ea, în schimb, a devenit evanghelista lor.

— Au amăgit-o?

— Au mizat pe dorinţa ei de a se simţi deosebită, superioară. E una dintre cele mai mari slăbiciuni ale oamenilor – nevoia de a te simţi superior celorlalţi.

— Dar, într-un fel, noi, vrăjitorii, chiar ne simţim aşa, nu?

— Nu şi noi, cei din familia *asta,* a răspuns Oliver. Şi, da, mă refer la noi patru, cei aici de faţă. Nu zic că nu ne simţim mândri pentru că suntem cine suntem, că nu ne mândrim cu priceperea noastră într-ale magiei şi cu moştenirea noastră, dar chiar nu ne gândim că ne caracterizează o superioritate înnăscută.

— Şi asta o spune ticălosul de filfizon egoist care ne e frate, a comentat Iris, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, dar cu mândrie în ochi.

— Întoarce pagina, m-a îndemnat Ellen, arătând cu capul către album.

Am dat de o altă fotografie a Mariei, de data asta stând alături de alte femei. Sub poză erau trecute numele tuturor, cu scrisul tatei: Maria, Traute, Sigrun. Am gemut şi privirea mi s-a întors la fotografie. Unul dintre chipuri mi se întipărise în memorie cu mult timp în urmă… Îi ştiam numele fără să fie nevoie să-l citesc: Gudrun. Sub înşiruirea de nume, tata adăugase: *„die Vril-Gesellschaft*[21]*”.* M-am uitat la Ellen şi expresia ei compătimitoare a răspuns la întrebarea mea nerostită. Mi-am dat seama că Maria se aflase în fruntea unei încercări de distrugere a barierei.

Mi-am reîndreptat atenţia către album şi am mai întors o filă. Pe următoarea se aflau două fotografii ale bărbatului la care mă gândeam numindu-l Careu. În prima poză, stătea în picioare, lângă un avion vechi, cu elice. Mi-am

[21] Numită mai întâi „Alldeutsche Gesellschaft fur Metaphysik”, a fost o societate secretă creată de mediumul Maria Orsic. Alcătuită din femei medium, s-a focalizat de la bun început asupra „lumii de dincolo” (aspectelor transcendente). Pentru amănunte, accesaţi https://https://conspiratiisimistere.wordpress.com/2014/03/20/istoria-secreta-maria-orsic-societatile-secrete-vril-si-thule/ *(N.t.).*

simţit pulsul zvâcnindu-mi cu violenţă în gât când chipul pe care-l recunoscusem a apărut într-un context familiar. În faţa lui Careu şi în partea dreaptă a fotografiei era un bărbat care tocmai îi înmâna o sabie. Purta un costum de haine din stofă subţire, cu o batistă albă în buzunarul de la piept. Între buze îi atârna o ţigară. Avea bărbie dublă şi părul lucios, dat peste cap. Îl cunoşteam pe omul ăla. Din cărţile de istorie.

— E Hermann Göring, am spus, arătându-l cu furie. Unul dintre comandanţii naziştilor.

Mi s-a făcut rău.

Oliver a venit să se ghemuiască lângă mine.

— Da, Gingersnap.

Mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a tras spre el, ca să mă sărute pe frunte.

— Ai nevoie de o pauză?

— Nu. Trebuie să aflu. Cum s-au cunoscut străbunicii mei?

— Nu s-au întâlnit niciodată, mi-a răspuns Ellen.

I-am aruncat o privire nedumerită.

— Străbunicii tăi din partea tatălui erau, deopotrivă, susţinători entuziaşti ai eugeniei şi ai creării, sau, cum ar fi spus ei, recreării unei rase stăpânitoare. Göring şi prietenii lui au creat un program special, destinat acestui scop. L-au numit *Lebensborn,* adică „sursa vieţii”.

Gândul mi-a zburat la dosarul pe care-l văzusem printre hârtiile bunicului Taylor. Mi-am dat seama că programul nu-l interesa din dorinţa de a studia curiozităţi ale istoriei, cum îmi spusese Iris. Dosarul conţinea cercetări legate de acel ginere al lui care-mi era tată.

— Străbunicul şi străbunica ta, a continuat Ellen, au donat material genetic pentru cauză, atât ca obiect de studiu, cât şi pentru reproducere. Indicaţiile tehnologice oferite de fraţii din Aldebaran au oferit cunoştinţele necesare pentru ca străbunicul tău să pună la punct un procedeu similar cu ceea ce numim acum fertilizare în vitro. Naziştii voiau să dea naştere unei rase stăpânitoare, însă aldebaranii îşi doreau o mie de Marii. Doctorii

implicaţi în proiect au implantat ovulele ei fertilizate în uterele mai multor mame din programul Lebensborn. Tatăl lui Erik, bunicul tău, a fost unul dintre copiii veniţi pe lume ca urmare a acestei proceduri.

Am închis albumul. Îmi simţeam mâinile murdare fiindcă-l atinsesem. Voiam să mi le spăl. Să mă spăl. Să spăl mizeria sursei din care provin. Înţelegeam de ce-mi ascunseseră Iris şi Ellen adevărul. Eu, Maisie şi Paul eram, cu toţii, cumva, nişte anomalii.

— Suntem copiii monştrilor, am spus şi am împins cât colo albumul, îndepărtându-l de mine.

34

— Dar asta nu-nseamnă că eşti tu însăţi un monstru, a ripostat Iris. Te-am crescut aşa cum trebuie. Faci diferenţa dintre bine şi rău.

— Maisie n-o făcea, am spus.

Pentru prima oară, m-am întrebat dacă putea fi salvată. Da, o puteam elibera, dar puteam şi s-o îndreptăm spre bine?

Iris m-a privit în adâncul ochilor, cu buzele strânse, unite într-o linie subţire. A dat din cap.

— Aşa e. Cu sora ta am dat greş. Nu neg asta, însă n-am dat greş şi cu tine. Nu semeni cu sora ta mai mult decât…

A amuţit brusc.

— Mai mult decât semănaţi voi cu sora voastră, am încheiat eu în locul ei.

M-am cuprins cu braţele, luptându-mă cu un fior rece şi cu senzaţia de silă de sine. Mâna mi s-a dus sub talie.

— În ce lume te-aduc, micuţule?

— Mi-am pus aceeaşi întrebare când am descoperit că sunt gravidă cu Paul şi o să-ţi dau acelaşi răspuns pe care mi l-am dat mie atunci. Îl aduci într-o familie iubitoare. O familie cu siguranţă imperfectă, dar care-l va îndrăgi.

— Emily a spus că familiile au provocat accidentul în care-a murit Paul. Crezi că e adevărat?

— Nu cred că e. Mă rog să nu fie, dar sunt de părere că nu trebuie să ne asumăm niciun risc. N-au de unde să afle vreodată adevărul, draga mea, a răspuns Ellen. Familiile. Nu vor şti niciodată că tu şi Maisie sunteţi fiicele lui Erik. Continuă să creadă că tatăl vostru e Connor. Înţelegi?

— Da. Dar nu-nţeleg cum de-a putut Emily să fie atrasă către întuneric. Ce i s-a întâmplat, ca să devină în stare de tot ce-a făcut?

— Nu ştiu, a răspuns Iris. Până acum n-am îndrăznit să dezvălui nimănui ce cred despre Emily, nu voiam să recunosc asta nici faţă de mine însămi. Se pare că uneori vine pe lume câte un om cu o piesă lipsă. Piesa care ar

trebui să-l facă uman. Propria intuiţie a-ncercat întotdeauna să-mi spună că sora mea s-a născut fără piesa aia, dar nu am alungat acest gând, înainte de…

S-a întrerupt.

— Era să spun „înainte de moartea ei”. Raţiunea mea încă nu poate pune totul cap la cap. Dar, gândindu-mă acum la ce-a fost înainte, am impresia că a jucat întotdeauna un rol, rolul surorii şi al fiicei iubitoare. În spatele acestui rol nu păreau să existe sentimente autentice. Lăsa impresia că le imită pe ale celorlalţi, fără să fi avut ea vreodată aşa ceva. Cred că a venit pe lume gata stricată.

— Crezi că pe tata l-a iubit cu adevărat? am întrebat-o pe Ellen.

— La un moment dat, aş fi zis că e cu putinţă să-l fi iubit, dar, după cele petrecute noaptea trecută, nu mai pot s-o cred. Dacă l-ar fi iubit, n-ar fi încercat niciodată să-i facă vreun rău copilului lui. N-ar fi-ncercat niciodată să plaseze în tine soiul ei de energie malefică.

— Nu i-a păsat câtuşi de puţin de mine… Nu i-am servit decât ca mijloc de atingere a unui scop.

Mă gândisem mult la toate astea peste noapte.

— A atacat bariera căutându-i veriga cea mai slabă. A ştiut că, dacă mă poate otrăvi pe mine, o poate otrăvi pe toată.

— Nu sunt sigură că e aşa, m-a contrazis Iris. În primul rând, tu nu eşti cea mai slabă verigă a barierei. În al doilea rând, deşi vor să distrugă bariera, familiile rebele încă mai sunt în legătură cu ea, are fiecare câte o ancoră.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap că mai erau treisprezece ancore; nu auzisem vorbindu-se decât de zece ancore, din cele zece familii.

— Sunt sigură că aşteaptă în culise, gata să intre în acţiune imediat ce bariera va fi şubrezită într-un fel sau altul. Dar, dacă n-ar fi fost vorba decât de „otrăvirea” unei ancore, rebelii s-ar fi simţit mai mult decât încântaţi sacrificând una de-a lor.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, cu faţa crispată.

— Nu, Emily ştia că vraja Babel urzită de ea n-o să-i aducă pe cei vechi în realitatea noastră. Vraja era menită să te ducă pe tine pe tărâmul vechilor zei. Nu ştiu de ce, dar, dintr-un motiv sau altul, familiile rebele au nevoie *de tine* ca să spulbere energia barierei.

— Crezi că i-am provocat cu adevărat vreo stricăciune? am întrebat.

Deşi devenisem ancoră, totul era încă nou pentru mine. N-aveam idee cum trebuie să simt bariera când e totul *normal.* În plus, celelalte ancore se asiguraseră că nu pot absorbi din energia barierei. Mi-am dat seama că mă controlau, probabil, la fel cum controlau toate ancorele din familiile rebele.

— Nu, draga mea. O simţim la fel ca întotdeauna. Rezistă perfect.

— Dar familiile îşi vor da seama că a-ncercat cineva s-o strice, a zis Oliver. Mai devreme sau mai târziu, îşi vor trimite un reprezentant să vadă ce pun la cale micii Taylori neastâmpăraţi.

— Ei, înainte de a sosi, am ceva de rezolvat, am spus. Trebuie să stau de vorbă cu Peter. O să-ncerc să repar lucrurile între noi. Acum, pentru cazul în care, din pricina familiilor, nu-mi voi permite luxul s-o fac mai târziu.

— Nu te teme, Gingersnap. O să-nfruntăm familiile împreună. Acum du-te la băiat acasă şi scoate-l din starea lui mizerabilă.

— De unde ştii că măcar încă mă mai vrea?

— O sticlă de whisky de jumătate, goală-goluţă, şi o gaură în rigips mi-au spus tot ce trebuia să ştiu despre asta. Acum du-te la el.

Mi-am făcut un duş şi m-am oprit în faţa şifonierului, împingând într-o parte şi-n alta noile haine de gravidă cu care mă răsfăţaseră mătuşile mele. Ce culoare e mai potrivită pentru a-i cere iertare bărbatului care te-a prins înşelându-l? M-am oprit la cea mai simplă dintre rochii, una albă, fără mâneci, cu decolteu modest şi un model cu margarete în jurul taliei. „Nu sunt târfă!” e un strigăt pe care margaretele brodate îl trâmbiţează mai tare decât

orice altceva.

Casa lui Peter era în Sackville. Înainte de a rămâne gravidă, îmi luam bicicleta şi pedalam până acolo, dar fusesem deja nevoită să-i spun un temporar „adio” credincioasei mele prietene cu două roţi, iar de atunci talia mi se îngroşase cu vreo doi centimetri. Nu voiam să-mi folosesc nici magia. N-aveam chef s-apar la uşa lui dezorientată. Am luat în schimb un taxi.

Pe drum, m-am străduit să-mi aşez cuvintele cap la cap. Să-i spun că eu şi Emmet nu fuseserăm cu adevărat împreună, cel puţin nu la modul fizic, nu era o tactică potrivită. Peter ştia adevărul; ştia că-l înşelasem. Sub lumina strălucitoare a zilei, o ştiam şi eu.

Maşina s-a oprit în faţa micii case de lemn. Deşi nu era decât o locuinţă închiriată, Peter o vopsise de curând într-un gri-argintiu, asortat cu obloanele şi uşa placate cu cositor. Casa se afla lângă un stejar impunător, care o acoperea cu coroana lui, ca şi cum şi-ar fi dat silinţa s-o ţină la adăpost. Camioneta lui Peter era parcată pe alee. Ştiam că-n ziua aceea e acasă. În clădirea Tillandsiei n-avea să mai intre, nu după ceea ce i se-ntâmplase acolo. Mă îndoiam că unul dintre noi avea să-i mai treacă pragul vreodată. I-am plătit taximetristului şi am coborât. Pe urmă am rămas locului şi l-am privit îndepărtându-se, timp în care m-am străduit să-mi alung nervozitatea atât cât era nevoie ca să pot să urc treptele şi să bat la uşă.

— Ai de gând să rămâi acolo toată ziua sau vrei intri? mi-a strigat Peter, din prag.

— Eşti sigur că vrei să intru? am întrebat.

S-a îndepărtat de uşă, dar a lăsat-o deschisă. Am urcat cele câteva trepte şi mi-am strecurat capul înăuntru. Peter stătea pe un fotoliu vechi, cumpărat de la Goodwill în ziua când semnase contractul de închiriere a casei. Am intrat şi am închis uşa în urma mea, fără să izbutesc să-i citesc expresia feţei, pentru că încă nu mă obişnuisem cu lumina săracă din camera lui de zi. Aproape ca şi cum mi-ar fi auzit gândul, a întins mâna şi a aprins o veioză de pe masă.

Avea cearcăne negre în jurul ochilor înroşiţi, iar barba

abia mijită îi acoperea obrajii şi bărbia, ca o umbră de un roşu-aprins. Purta aceiaşi jeanşi ca în noaptea dinainte, dar un alt tricou. Celălalt era un ghemotoc de zdrenţe însângerate, lăsat să zacă pe podea.

— Ce-ţi mai face rana?

— Abia dacă se mai cunoaşte unde m-a lovit.

Peter s-a foit în fotoliu.

— Ellen face treabă bună.

M-am apropiat de el, intrând în cercul de lumină.

— Peter, îmi pare atât de rău.

— Pentru rană?

— Da, şi pentru toate celelalte.

— Ai făcut un rezumat foarte convenabil.

— Îmi pare rău.

Am tras aer în piept.

— Îmi pare rău pentru rană. Şi nu doar pentru asta. Îmi pare rău pentru suferinţa pe care ţi-am provocat-o. Îmi pare rău că te-am înşelat.

Şi-a ferit privirea de a mea şi în ochi i-au apărut lacrimi. Nici măcar nu şi le-a şters.

— Am încercat să pun mâna pe energia stocată de Emily în Tillandsia. M-am convins pe mine însămi că nu e vorba decât de un ritual magic. Că nu e un contact fizic. N-am urmărit nici plăcerea mea, nici pe a lui Emmet. N-a fost sex.

— Ceea ce am văzut când am intrat părea mult mai intim decât sexul. Tu şi Emmet păreaţi legaţi unul de altul.

Mi s-a iuţit pulsul când m-am gândit la contopirea noastră de atunci. Exact asta păruse să fie, şi cele câteva clipe dinainte ca magia malefică a lui Emily să-nceapă să curgă prin noi fuseseră magnifice.

Ştiam că nu-i pot dezvălui asta lui Peter, l-aş fi zdrobit. I-aş fi pierdut inima pentru totdeauna.

— Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. Recunosc, nu doar în faţa ta. Ci şi faţă de mine însămi, că a fost un act intim. Că te-am înşelat într-adevăr.

S-a aplecat spre mine, cu ochii implorând.

— Dar, dacă voiai sex, dacă aveai nevoie de un act intim

ca să faci ceea ce voiai să faci în Tillandsia, de ce n-ai venit la mine? Şi, oricum, de ce voiai să iei magie din locul ăla? Am simţit-o, chiar în clipa când am intrat… Genul ăla de magie nu e bun. Nu e…

Peter s-a întrerupt, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

— Prielnic…

M-am aşezat pe taburetul din faţa lui. Aveam să-i răspund la a doua întrebare şi să mă rog să uite de prima. Nu puteam să-i explic vreodată că mă temusem să-l expun unei magii necunoscute, ca să nu-şi descopere cumva adevărata natură şi să-l pierd pentru totdeauna.

— Familia mea te-a minţit. Şi eu te-am minţit în privinţa lui Maisie. Nu e în California.

— Am bănuit că mi se-ascunde ceva. De fiecare dată când întrebam pe cineva de ea, primeam aceeaşi informaţie riguroasă, ca şi cum replica ar fi fost pregătită şi de multe ori repetată.

Ghicise; o pregătiserăm cu rigurozitate.

— Unde e, de fapt?

— A fost prinsă într-o cursă. E greu să-ţi explic.

— Practica un soi de magie rea, care a copleşit-o, nu?

Am dat din cap.

— Eşti destul de aproape. Am sperat că pot folosi puterea din Tillandsia ca s-o scot din beleaua în care-a intrat.

— Dar, zău aşa – Peter a clătinat din cap cu uimire, apoi şi-a dat buclele arămii la o parte din ochi – vrei să spui că tu şi familia ta nu aveţi destulă putere magică pentru a pune lucrurile la punct?

— Celelalte familii ne-au… interzis s-o facem. Pot să simtă dacă ne folosim de puterea barierei ca să-ncercăm s-o salvăm pe Maisie. Ar putea să ne lase fără magie, probabil pentru totdeauna. Şi ar şi face-o, cu siguranţă.

— Să facă bine să nu-ncerce să se-atingă cumva de tine, a zis el, rostind cuvintele aproape din reflex.

Nu m-am putut abţine. I-am pus mâna pe obrazul nebărbierit. Mi-a dat-o la o parte, dar nu mi-a îndepărtat-o.

Mi-a păstrat-o într-ale lui.

— Aşa c-ai crezut că poţi intra în posesia unei puteri pe care n-au cum s-o controleze. Că poţi rezolva problema singură.

— Mi-am închipuit c-o să fie mult mai uşor să cer iertare decât să cer permisiunea. Acum se pare că m-am înşelat.

— La fel ai făcut şi în privinţa mea? Te-ai gândit c-o să-ţi fie mult mai uşor să-mi obţii iertarea?

— Nu.

Am clătinat din cap.

— N-am ajuns să fac astfel de calcule, cel puţin nu în ceea ce te priveşte.

— Şi de ce-ai venit acum aici, Mercy? Vrei doar să fii iertată? Pen' că eu te iert. Nu-nţeleg toată magia asta, dar ştiu cât de mult o iubeşti pe Maisie. Dac-ai venit ca să-ţi ceri iertare, eşti iertată. Înţeleg că tot ce-ai făcut a fost de dragul surorii tale.

— Am venit, într-adevăr, sperând c-o să mă ierţi, dar n-am venit numai pentru asta.

— OK. Te ascult, a zis, încă ţinându-mi mâna într-ale lui.

— Am vrut să ştii că Emmet a plecat. I-am cerut să părăsească oraşul.

— Unde s-a dus?

Mi-a strâns mâna ceva mai tare şi s-a aplecat ceva mai mult către mine.

— Nu ştiu. Nu l-am întrebat. O să-nţeleg dacă nu poţi trece peste ceea ce ai văzut azi-noapte, când m-ai găsit. Însă ţin să-ţi spun că, dacă încă mă vrei, eu vreau să fiu soţia ta.

— Dacă încă te mai vreau? Dacă încă te mai vreau?

S-a ridicat din fotoliu, a îngenuncheat lângă mine şi m-a strivit în îmbrăţişarea lui.

— Oh, Doamne. Credeam că te-am pierdut.

Ochii ni s-au întâlnit, apoi m-a sărutat. Orice legătură simţită vreodată între mine şi Emmet nu era decât o fantezie; cea din clipa aceea, dragostea care mă lega de Peter, era reală. Sărutul lui s-a schimbat, sentimentul de uşurare şi recunoştinţă s-a topit sub ardoarea unei pasiuni

tot mai dezlănţuite. S-a ridicat şi m-a tras în sus, cu carnea mulându-mi-se pe conturile dure ale trupului său.

— O clipă, am spus, împingându-mă cu mâinile în el ca să mă îndepărtez.

Fruntea i s-a încruntat când în ochi au început să i se citească suferinţa şi dezamăgirea. Mi-a dat drumul şi s-a retras cu un pas.

— Nu.

L-am prins de braţ.

— Am nevoie de ajutor ca mă descurc cu fermoarul.

Buzele i s-au arcuit în cel mai delicios zâmbet de băiat rău apărut vreodată pe faţa unui om cumsecade. M-am întors cu spatele şi degetele lui groase, tremurătoare au găsit clema delicată. M-am înfiorat când a desfăcut fermoarul şi mi-a tras rochia în jos. Am ieşit din ea şi am îndepărtat-o cu piciorul, i-ar el s-a aplecat şi m-a sărutat pe ceafă. Mi-am scos şi chiloţii şi i-am abandonat pe podea, lângă mine, apoi mi-am dus mâinile la spate ca să-mi desfac sutienul, pe care l-am azvârlit pe canapea. M-am întors spre el şi am rămas, goală, în faţa lui. În ultimele săptămâni mi se măriseră considerabil sânii şi am citit în privirea lui Peter cât de mult aprecia schimbarea. M-am înclinat uşor şi m-am sprijinit de el, cu pielea apăsată pe tricoul lui. A încercat să şi-l scoată cu o singură mână, în timp ce mă săruta. S-a dat bătut cu un mârâit, apoi l-a prins strâns de guler şi l-a sfâşiat în partea din faţă. Fără să-şi dezlipească nicio clipă buzele de ale mele, şi-a lăsat al doilea tricou distrus să cadă pe podea.

M-am îndepărtat ca să studiez locul unde-l înjunghiase mama, cu mârşavul ei cuţit de fier. Rana se închisese şi era aproape vindecată, dar se părea că avea să rămână pentru totdeauna cu o cicatrice foarte apropiată ca formă de o semilună. Am presupus că urma rănii n-avea să dispară complet niciodată, fiindcă-l străpunsese o armă de fier. Urma să-mi reamintească, fără încetare, cât de aproape fusesem să-l pierd. M-am aplecat şi i-am sărutat cicatricea. A gemut de plăcere şi m-a luat în braţe, apăsându-se întărit de mine şi, datorită diferenţei de înălţime, i-am

simţit învârtoşarea în dreptul stomacului. M-a săltat în braţe şi m-a dus în dormitor. A deschis uşa cu o lovitură de picior şi m-a aşezat în pat, în acelaşi pat în care făcuserăm dragoste prima oară şi în care concepuserăm copilul. Probabil că şi el se gândea la bebeluş, fiindcă m-a lăsat jos cu mare delicateţe, de parcă aş fi fost de porţelan.

L-am privit scoţându-şi jeanşii şi boxerii. S-a întins lângă mine şi a rămas aşa, tăcut şi nemişcat, doar privindu-mă cu atâta dragoste, cu atâta sete! Am încălecat deasupra lui şi l-am primit în mine, aplecându-mă şi sărutându-l, cu mâinile lui mari şi aspre cuprinzându-le pe ale mele. De când îmi fuseseră înapoiate puterile, era prima oară când ne atingeam unul pe altul astfel. I-am privit frumoasa faţă încordată prin ochi de vrăjitoare şi am văzut dovezile evidente ale stranietăţii trăsăturilor sale. Ochii i s-au schimbat când s-a lăsat dominat de pasiune, nemaiavând cele două culori diferite, albastrul şi verdele pe care ajunsesem să le îndrăgesc, ci strălucind amândoi, argintii. Mi-am luat mâinile dintr-ale lui, i-am dat părul pe spate şi i-am privit vârful unei urechi. M-am aplecat şi i l-am muşcat uşor. A gemut. Când pasiunea a devenit mai puternică, a căpătat o uşoară strălucire, din el a izvorât o luminiscenţă dulce. Nu, nu era un bărbat normal, dar el era, totuşi, alesul. Propria plăcere mi-a copleşit simţurile. Totul s-a contopit când am închis ochii. Mi-am lăsat capul pe spate şi mâna lui s-a întins şi mi-a coborât de-a lungul gâtului, apoi peste sâni. M-am cutremurat o dată, şi încă o dată, când s-a încordat el în mine, apoi m-am lăsat să cad în braţele lui primitoare.

35

M-am trezit după-amiaza târziu; de fapt, aproape că se înserase. Peter era deja treaz, dar rămăsese-ntins, fără să se mişte, ca să nu-mi tulbure somnul. Am deschis ochii şi i-am văzut pe-ai lui, din nou ceacâri, unul albastru şi unul verde, aţintiţi asupra mea, cu dragostea tandră şi pasiunea arzătoare luptându-i-se în privire. L-am atins astfel încât să eliberez pasiunea şi am făcut din nou dragoste.

Istovită, mi-am lăsat capul pe pieptul lui şi i-am sărutat iarăşi cicatricea.

— Mâine, am spus. Mâine ne luăm autorizaţia de căsătorie. O să mergem la judecătorul de pace.

— Mergem pe naiba.

Peter s-a săltat în capul oaselor şi m-a proptit cu spatele în scobitura braţului său îndoit.

— Nu e un lucru destul de bun pentru tine.

— Ba este. Pentru mine nu contează decât să fim împreună.

Şi-a îngustat ochii şi s-a aplecat ca să mă sărute scurt pe buze.

— Nu. N-o să facem aşa. Am visat prea mult să te văd venind spre mine pe aleea dintre bănci. N-o să mă faci să renunţ la asta.

— Ţi-ai făcut visuri despre nunta noastră?

— Ei, ca să fiu sincer, mi-am făcut mai multe despre luna de miere, a răspuns.

Mi-am întins gâtul şi l-am sărutat tandru, dar zgomotos. El m-a strâns mai tare.

— Dar da, mi-am făcut visuri despre nunta noastră încă din copilărie, cred că încă din ziua în care ne-am cunoscut. Ţii minte, atunci, în Forsyth, când te-am lăsat să mă-ntreci la căţăratul în copaci?

— Mi-aduc aminte că te-am întrecut. Nu-mi amintesc că m-ai lăsat s-o fac.

— Ei, crezi ce vrei, dar adevărul e că te-am lăsat. Voiam să-ţi văd părul roşu înconjurat de bucăţi de verde şi

albastru. Te-ai urcat mai sus decât mine, te-ai uitat în jos şi ai scos limba la mine. Iar eu mi-am spus pentru prima oară: „Într-o bună zi o să mă-nsor cu fata asta”. Şi, de atunci, visez la ziua nunţii noastre. Aşa că, da, o să ne luăm autorizaţia mâine, dar trebuie să plănuieşti pentru mine o nuntă adevărată. Una cu smoching şi rochie albă, flori şi şampanie în exces. Ei, cel puţin de dragul meu, a spus, şi a întins mâna să-mi mângâie burta. O, şi tort.

I-au chiorăit maţele.

— Mor de foame. Tu nu?

Mi-am dat seama că puteam spune acelaşi lucru.

— Ba da.

— Hai să ieşim în seara asta. Într-un loc frumos. Poţi purta rochia aia drăguţă, pe care-ai lăsat-o mototolită pe podeaua camerei mele de zi.

— În clipa aia nu păreai prea preocupat de soarta ei.

— O, ba eram, a răspuns, aplecându-se să mă sărute. Eram foarte preocupat.

M-a sărutat din nou pe buze, apoi sărutările au început să coboare în jos, pe gât.

— Mâncare, am spus, împingându-l.

— Bine, bine.

Un alt sărut grăbit pe buzele mele, apoi şi-a tras braţul de sub mine în timp ce, cu cealaltă mână, mi-a împins o pernă sub spate.

— Trebuie să-mi fac un duş. Şi să mă bărbieresc, a adăugat, trecându-şi mâna peste bărbie.

S-a dat jos din pat şi s-a ridicat în picioare.

— Vrei să mi te-alături? m-a întrebat.

Am aruncat în el c-o pernă.

— Fă-ţi duşul şi grăbeşte-te. Mie şi lui Colin ne e foame.

A plecat mişcându-se cu stângăcie, iar eu am închis ochii când am auzit sunetul duşului. Mă simţeam atât de recunoscătoare fiindcă mă iubea, fiindcă, după cele întâmplate, nu-mi dăduse papucii. Am tras pătura lui peste mine şi i-am aspirat mirosul.

S-a întors peste câteva minute şi s-a oprit în faţa mea, în picioare, înfăşurat într-un prosop.

— Încă mai eşti în pat, leneşo?

A început să cotrobăie prin şifonier, în căutarea unor pantaloni eleganţi şi a unei cămăşi adevărate.

— Vai, vai. Cămaşă cu nasturi, în seara asta ne gătim la mare ţinută.

— O, nu. Ăştia nu-s nasturi. Sunt capse, a zis, punându-şi cămaşa pe umeri. O să-ţi fie şi ţie mai uşor mai târziu, n-o să mai fie nevoie să rupi cămaşa de pe mine.

— Nu ţi-am rupt-o eu, am spus, izbucnind apoi în râs. Tu ţi-ai rupt-o.

— Hei, dacă tu preferi să-ţi aduci aminte că m-ai întrecut pe bune la căţăratul în copacul ăla, prefer şi eu să ţin minte varianta mea despre cămaşa ruptă.

— Perfect.

Am aruncat pătura şi mi-am dat picioarele jos din pat. Numai pe jumătate îmbrăcat, Peter s-a oprit ca să se uite la mine, zâmbind.

— O să fac şi eu un duş scurt.

— Ar fi trebuit să intri cu mine. Am fi făcut economie de timp şi de apă.

— Dacă intram cu tine, n-am fi economisit nici timp, nici apă.

M-am strecurat sub duş, la început hotărâtă să nu-mi ud părul, dar m-am simţit atât de bine lăsând apa caldă să se reverse asupra mea, spălând acele părţi din ultimele douăzeci şi patru de ore pe care nu-mi doream să le ţin minte şi, cumva, dând mai multă forţă senzualităţii celorlalte.

Am ieşit de sub duş, m-am uscat la repezeală şi m-am înfăşurat într-un prosop. Dormitorul era gol, dar Peter îmi întinsese pe pat rochia şi lenjeria intimă. Tocmai începusem să mă-mbrac când uşa s-a întredeschis. Peter şi-a strecurat capul înăuntru.

— Ai un oaspete.

— Cine e?

— O femeie. Spune că se numeşte Rivkuh, sau cam aşa ceva.

— Rivkah. Rivkah Levi.

N-o mai văzusem pe Rivkah şi nici măcar nu mă mai gândisem la ea din ziua în care bariera mă alesese ca ancoră. Se numărase printre cei trei vrăjitori care sosiseră mai devreme, să ne pregătească locuinţa pentru ceremonie, căutând scurgeri sau infiltrări de energie care ar fi putut interfera cu plasarea energiei barierei în noua ancoră. Eforturile lor se dovediseră a fi *cumplit* de departe de reuşită.

— Da, exact. Te deranjează cu ceva? Vrei s-o gonesc?

— Mercy, draga mea, s-a auzit glasul lui Rivkah, de dincolo de umărul lui Peter. Îmbracă-te şi vino să stăm de vorbă.

M-am uitat la Peter, apoi am ridicat din umeri.

— Vin imediat, doamnă Levi.

— Spune-mi Rivkah, te rog, draga mea. Peter, ai cumva nişte vin?

Am auzit-o deschizând şi închizând nişte dulapuri.

— A, iată unul roşu. Tirbuşon?

— O să fiu şi eu acolo, a zis Peter şi a închis uşa în urma lui.

Mi-am uscat părul cu prosopul şi mi l-am împletit într-o singură coadă. Mai târziu avea să fie o adevărată încâlceală, dar pe Rivkah n-o puteai lăsa să aştepte. Dacă nu mă duceam repede la ea, urma să se autoinvite în camera unde mă aflam. M-am îmbrăcat, mi-am netezit partea de jos a rochiei, care se şifonase, şi, când am intrat în camera de zi, am dat cu ochii de Peter, aşezat faţă în faţă cu Rivkah la masa lui de bucătărie.

— Iat-o, a zis Rivkah, ridicându-se şi chemându-mă c-un semn în braţele ei deschise.

Nu mă aşteptasem la un salut atât de exuberant din partea unei persoane pe care o cunoşteam atât de puţin. M-a sărutat pe obraz.

— *Mazel tov* pentru micuţ.

Mi-a dat drumul, ca să-şi poată lua paharul cu vin.

— În sănătatea lui Colin, a spus, ridicându-l spre Peter, care a dat noroc cu ea.

Rivkah s-a aşezat.

— Acum spune-mi, draga mea, ce se-ntâmplă aici, cu tine şi cu familia ta?

— Încă n-ai vorbit cu ai mei?

— Nu, nu încă, am venit încoace direct de la aeroport. Voiam să vorbesc mai întâi cu tine.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, întinzându-se, într-o poziţie relaxată şi deloc ameninţătoare.

— Cine altcineva mai vine, din familii?

— Nimeni. Doar eu. Am susţinut cu insistenţă că prefer să vin singură, în loc să apărem cu zecile, ca inchiziţia spaniolă. Acum povesteşte-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută. Ce-aţi făcut aici cu toţii, de a început bariera să răsune ca alarma pompierilor?

M-am aşezat, încercând să câştig puţin timp în care să-mi adun gândurile.

— Doamnă Levi, Mercy a fost supusă unui stres puternic. Nu e bine nici pentru ea, nici pentru copilul nostru. Nu vreau să retrăiască nimic din cele petrecute. Mergem mai departe, lăsând în urmă tot ce-a fost rău.

— Te rog din nou să-mi spui Rivkah şi să nu-ţi faci griji pentru tânăra ta iubită şi pentru copilul vostru. Sunt amândoi mult mai viguroşi decât îţi poţi imagina.

— Totuşi…

— Peter, l-a întrerupt ea, întinzându-se să-l bată pe dosul palmei, ce-ar fi să ieşi puţin la o plimbare? Bucură-te de seara asta frumoasă, cât timp stă Mercy de vorbă cu mine.

— Asta e casa mea.

— Şi e adorabilă.

Şi-a ridicat ambele mâini, cu palmele în sus, rotindu-le ca să arate întreaga încăpere, de parcă ar fi fost gazda unei emisiuni-concurs de televiziune. A zâmbit şi a dat din cap, cu buclele negre tresăltându-i.

— N-avem nevoie de mult timp. Fă un tur al frumosului parc prin care am trecut ca s-ajung aici. Daffin, nu? Cât o să te-ntorci, discuţia o să fie deja încheiată.

Peter era, probabil, cel mai amabil şi cel mai înţelegător tip pe care-l cunoşteam, dar până şi el şi-a ieşit puţin din fire când s-a văzut dat afară din propria casă. S-a uitat la

mine, aşteptând o îndrumare, şi am dat din cap, străduindu-mă din răsputeri să-mi cer scuze din priviri.

Peter s-a ridicat.

— Mă-ntorc peste douăzeci de minute, a spus, aruncându-i lui Rivkah o privire aspră.

— Bun băiat, a zis ea. Oh, Mercy, voi doi o s-aveţi un copil atât de frumos!

Peter s-a încruntat, dar s-a îndreptat supus spre uşă.

— Douăzeci de minute, a zis, înainte de a ieşi.

După ce uşa s-a închis în urma lui, Rivkah mi-a luat mâna.

— Te iubeşte foarte mult – ştii asta, nu?

Am dat din cap.

— Da. Sunt norocoasă fiindcă-l am.

— Iar el e norocos fiindcă te are pe tine, a spus ea, apoi mi-a dat drumul.

A sorbit din vin.

— Prin urmare, Emily s-a întors acasă.

A aşteptat reacţia mea, dar am păstrat tăcerea.

— Trebuie să fi fost un şoc cumplit pentru tine şi familia ta.

Ce-aş fi putut să-i răspund? Visasem să mi se-ntoarcă mama şi-mi văzusem visul cu ochii, dar acesta se schimbase, degenerând într-un coşmar sângeros.

— Cum ai aflat?

— Emmet, a spus ea. A venit la mine, la mama lui.

— Mama lui?

— Ei, am fost singura femeie implicată în crearea golemului, aşa că, dacă asta nu înseamnă că sunt mama lui, nu ştiu ce poate însemna.

Şi-a lăsat capul pe-o parte şi a părut să-şi acorde un răgaz în care să mediteze în privinţa mea.

— Iar tu îl obsedezi întru totul. I-ai frânt inima.

— Îmi pare sincer rău că l-am făcut să sufere.

În ultima vreme, mă trezisem foarte des rostind diverse variaţiuni ale acestei fraze.

— Nu asta voiam.

Da. Şi pe-asta o mai spusesem. M-am întrebat dacă n-ar

fi trebuit să le adaug o a treia declaraţie: „N-am avut de ales.” În schimb, am decis că e mai bine să tac.

Rivkah a ridicat din umeri.

— Ei, acum e viu, iar să te-alegi cu inima frântă face parte din viaţă. N-ai greşit cerându-i să plece. După o ruptură definitivă îţi revii cel mai repede. O să se vindece.

A făcut o pauză.

— Şi-acum să ne întoarcem la ale noastre. Poate e chiar vina ta, fiindcă l-ai numit „Emmet”, dar n-are nici cea mai mică înclinaţie către disimulare. Ştie că eşti într-o situaţie dificilă, din care e greu să ieşi, aşa că mi-a dezvăluit adevărul despre cele petrecute azi-noapte. Mi-a spus întreaga poveste. Completă. Iar eu o să-ţi spun acum versiunea pe care le-o voi împărtăşi familiilor când îmi voi întocmi raportul, aşa că te rog să m-asculţi.

S-a aplecat către masă, sprijinindu-se pe braţele îndoite.

— Mama ta…

— Te rog să n-o numeşti astfel.

Rivkah a dat din cap, înţelegând că femeia mă îngrozea.

— Emily şi acel Josef au răpit-o pe mătuşa ta Ellen şi au obligat-o să ia parte la acea adunare a lor. Pe urmă te-au atras în cursă, ca să se folosească de puterea şi de legătura ta cu bariera pentru a-şi duce vraja Babel la bun sfârşit. Străduindu-te să scapi, tu te-ai deschis şi ai expus bariera fără să vrei. Acesta a fost ţelul urmărit tot timpul de Emily. Peter al tău a dat peste tine şi Emmet şi v-a silit să vă despărţiţi, scoţându-vă astfel de sub puterea lui Emily.

A ezitat.

— Cum de-a ştiut Peter să vină tocmai atunci? Evident că Oliver şi Iris au simţit perturbaţia din barieră, dar el?

— Mama lui.

I-am servit minciuna fără întârziere. N-o puteam lăsa să afle de legătura dintre el şi copil. Nu trebuia să ştie că Peter e din neamul zânelor.

— Claire are vederea. Ea i-a spus că simte că mă aflu în pericol. Că trebuie să ajungă la mine.

Rivkah a dat din cap.

— Perfect. Ai idei bune şi-ţi vin la ţanc. Asta e povestea pe care-o să mergem.

Aşadar Emmet îi dezvăluise totul, inclusiv adevărata identitate a lui Peter. Mi s-a părut straniu că, în loc s-o mint, aşa cum avusesem de gând, încropeam minciuni împreună cu ea.

— De ce faci asta? De ce ne acoperi? De ce mă acoperi?

— Ei, draga mea, despre familia ta se poartă multe discuţii, prosteşti şi reacţionare, de când te-a ales bariera. Cei mai zgomotoşi şi cei mai stupizi sunt chiar verii tăi. Câţiva de-alde Ryan au început o campanie împotriva ta. Împotriva tuturor rudelor tale foarte apropiate. Vor să-i vadă pe Taylorii din Savannah la pământ. Pe de altă parte, pe mine m-a legat dintotdeauna de familia voastră o afecţiune foarte puternică. Măcar voi faceţi lucrurile să devină interesante.

— Sunt cu toţii împotriva noastră?

— O, nu, draga mea. Aveţi mulţi susţinători cu voce puternică. Mai ales femeia aia încântătoare din clanul Taylor, cum o cheamă? Abby.

— Se autodenumeşte întotdeauna Gunoi Alb Taylor, am spus, zâmbind în ciuda neliniştii mele crescânde.

Rivkah a râs.

— Ei bine, „gunoaiele albe” Taylor sunt cu fermitate de partea voastră. Totuşi, faptul că Emily Taylor şi-a înscenat propria moarte şi s-a aliat cu cele trei familii rebele i-ar putea pune pe gânduri pe cei mai loiali adepţi ai familiei voastre.

— Ce-aş putea face eu?

— Ei, iată, a spus, zâmbindu-mi aprobatoare. Bravo, bună întrebare, fiindcă acum totul depinde, într-adevăr, de tine. Următorii tăi paşi sunt cruciali, dacă vrei să-ţi protejezi familia şi pe tine însăţi. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ţi renegi public mama. Să-ţi exprimi groaza trezită de faptele şi de alegerile ei.

— Mi-e destul de uşor.

— Da, poate că uşor, dar totuşi dureros. Eşti în stare să faci faţă. Următorul pas va fi mai greu pentru tine. E

nevoie de un mare efort. Trebuie să te supui voinţei celorlalte ancore. Să fii umilă. Să le dai ascultare. Să te concentrezi asupra lucrurilor pe care ele le cred necesare ca tu să le înveţi. Au purtat destul de mult timp povara ta. Trebuie să le mulţumeşti şi să le ceri scuze pentru c-ai fost atât de încăpăţânată.

Rivkah a ridicat un deget, ca să-mi împiedice orice protest.

— Iar „încăpăţânată” e o descriere generos de îngăduitoare a purtării tale. Azi-noapte ai pus bariera în pericol.

Am dat din cap, în semn de recunoaştere a acelui adevăr.

— De dragul familiei mele – şi mă refeream şi la bărbatul cu care aveam să mă mărit curând, şi la copilul căruia aveam să-i dau naştere peste câteva luni – pot s-o fac.

— Bun. Vor dori şi să pleci, pentru o vreme, într-un loc de unde nu poţi intra în legătură cu bariera. Vor să te antrenezi sub îndrumarea directă a lui Gudrun.

— Nu. Asta n-o pot face.

Nu-mi puteam petrece nici măcar cel mai scurt timp alături de Gudrun; femeia aia colaborase cu Maria, iar Maria fusese calea de acces, dacă nu chiar sursa, întunericului care-mi răpise mama şi-mi luase în stăpânire sora.

— Mă tem că n-ai de ales. Dacă te opui, se vor gândi la o legare. Nimeni nu vrea asta, mai ales celelalte ancore. Dovedeşte-le că poţi fi rezonabilă. În plus, cu cât vei fi mai dispusă să accepţi inevitabilul, cu atât vei face o impresie mai bună. Sunt convinsă că pot amâna asta până după nuntă, mai ales dacă te dai la fund şi nu mai faci valuri.

— Şi copilul? N-o s-accept nimic care-l pune în pericol.

— Nici nu ţi-aş cere vreodată aşa ceva. Va continua să se dezvolte normal cât o să fii cu Gudrun. O să insist eu însămi să ţi se îngăduie să te-ntorci acasă înainte de naşterea lui. Cel puţin temporar.

Rivkah a zâmbit şi mi-a făcut semn cu degetul.

— Pentru prima oară din istoria barierei, o ancoră va

primi concediu de maternitate. S-ar putea să fiţi nevoiţi să vă petreceţi o vreme departe unul de altul, dar, din perspectiva bebeluşului, mama lui va lipsi doar câteva zile.

Şi-a ridicat paharul şi l-a golit.

— Ei, şi-acum trebuie să ştiu dacă accepţi toate astea. Am dat aprobator din cap chiar în clipa când bătea Peter la propria sa uşă, înainte de a o deschide.

— Perfectă sincronizare, domnule Tierney. Ei, unde mergem să luăm cina? Dacă nu mănânc ceva cât mai curând, o să *challish*[22].

[22] Pic lată – în indiş *(N.t.).*

36

Cina cu Rivkah s-a prelungit şi, după ce am lăsat-o la hotelul ei, Peter m-a dus, cu părere de rău, acasă la mine în loc să mă ducă acasă la el. Aveam nevoie de somn. Copilul avea nevoie de somn. Dar, înainte de a mă strecura în aşternut, am deschis cutia cu bijuterii şi am scos inelul pe care mi-l dăduse Peter. Mi l-am pus pe deget o dată pentru totdeauna, apoi am intrat direct în pat şi am adormit peste câteva clipe.

M-am simţit mai degrabă sâcâită decât îngrijorată când m-a trezit o ciocănitură în fereastră. Nu m-am clintit, gândindu-mă că trebuie să fie vreun gândac sau vreo pasăre insomniacă, dar a urmat o altă lovitură în sticlă, apoi încă una. M-am săltat în capul oaselor. S-au scurs vreo două secunde fericite, în care am crezut că probabil dorm şi visez. Joe stătea chiar în faţa mea şi, în loc să dea în curtea noastră din spate, fereastra dădea într-o altă încăpere, una imensă, cu pereţi de piatră, parcă desprinsă dintr-un de basm. Joe îşi ţinea arătătorul în faţa buzelor arcuite într-un zâmbet viclean, avertizându-mă că era cazul să păstrez tăcerea, în timp ce cu mâna stângă trăgea cu sălbăticie de o funie. O funie care strălucea într-un verde greţos şi nu putea fi din fibre obişnuite, dar abia dacam avut timp să remarc asta înainte ca faţa stâlcită lui Adam să apară, legănându-se de cealaltă parte a ferestrei. Frânghia lui Joe era legată de laţul din jurul gâtului detectivului. Ochii lui Adam erau vineţi, umflaţi şi închişi. Avea buza de jos spartă. Şi nasul era spart şi strâmbat, ca un cârlig.

Joe şi-a apăsat degetele lungi şi subţiri pe rama ferestrei şi a început s-o ridice, deschizând-o. Deşi încă speram că visez, voiam să ţip, să-mi chem familia, dar nu izbuteam să scot niciun sunet. Joe a tras din nou de lasoul lui dezgustător şi atât el, cât şi Adam mi-au dispărut din vedere. Un şobolan lucios şi bine hrănit, cu faţă omenească, exact ca rozătoarele cărora le dădusem foc în

bar, s-a cățărat pe pervazul ferestrei, apoi şi-a trecut trupul şi coada roz prin deschiderea pregătită de Joe. M-am cutremurat, tot fără să fiu în stare să scot vreun sunet, când a traversat podeaua în fugă şi mi s-a urcat în pat. S-a apropiat tiptil de mine, cu ochii ca două mărgele roşii sticlind pe miniaturala lui faţă omenească.

— Mama ta cere un armistiţiu, a spus.

Am înşfăcat o pernă şi am pocnit creatura. A sărit din pat şi s-a întors pe pervazul ferestrei, unde s-a oprit, s-a întors spre mine şi a vorbit iarăşi.

— Trebuie să-ţi spun să mă urmezi, dacă nu vrei ca fraţii mei să mănânce carnea maimuţei cu care eşti prietenă.

Mi-am regăsit glasul.

— Nu e maimuţă. E om.

— A, atunci e de două ori mai dulce, a spus şobolanul, frecându-şi mâinile minuscule, aproape omeneşti.

— Vin. Nu-i mai faceţi nimic lui Adam.

Am sărit din pat şi m-am apropiat de fereastră.

Creatura şi-a ridicat privirea spre mine, cu buza de jos în afară, semn că hotărârea mea o dezamăgise.

— Bine. Urmează-mă.

S-a strecurat înapoi prin deschizătură, cu coada dispărându-i ultima de pe pervaz. Când am ajuns lângă fereastră, am văzut-o aşteptându-mă de cealaltă parte a ei, aşezată pe picioarele din spate şi dichisindu-se; îşi lingea mâinile, apoi şi le trecea peste cap. Repulsia mi-a devenit atât de puternică încât am simţit flăcări mici formându-mi-se în vârfurile degetelor, gata să-mi ţâşnească din mâini şi să distrugă acea monstruozitate. Numai rolul ei de călăuză m-a oprit. Trebuia să-l salvez pe Adam.

Am deschis fereastra atât cât era nevoie ca să pot ieşi, apoi mi-am aşezat cu prudenţă talpa pe pardoseala de piatră, ca să mă conving că e, într-adevăr, suficient de solidă înainte de a a-mi trece toată greutatea dincolo de pervaz. Am continuat să mă ţin de marginea lui până m-am asigurat că terenul din partea opusă era ferm, nu un simplu miraj. Imediat ce mi-am desprins mâinile de ea, fereastra a dispărut, fiind înlocuită de un perete din

blocuri de piatră. Am lovit cu pumnul într-unul dintre acestea. Era la fel de dur ca podeaua de sub tălpile mele. Ieşirea dispăruse.

— Ea aşteaptă, a spus rozătoarea călăuzitoare. Răbdarea ei nu e fără limite.

În clipa aia aş fi dat orice pentru o vizită a pisicii cu trei picioare a lui Jilo.

— Nici a mea nu e, am ripostat, cu o flacără aprinzându-mi-se în vârful arătătorului.

Mi s-a făcut greaţă când frica i-a mototolit faţa şi s-a înclinat înaintea mea. Creatura era scârboasă, dar m-am detestat pe mine însămi pentru graba cu care îmi dorisem s-o lichidez.

— Iartă-mă, domnişoară, a spus, prosternându-mi-se la picioare.

— Să mergem, am zis.

S-a ridicat şi s-a pus în mişcare, cu ghearele ascuţite tropăindu-i pe piatră. Din când în când se oprea, ca să fie sigură c-o urmez. Am mers de-a lungul holului timp de mai multe minute şi am început să am senzaţia că mă aflu pe banda rulantă a unui aparat de gimnastică. Deşi mergeam în ritm constant, nu păream să ne apropiem deloc de lumina din capătul opus.

— Cât mai avem de mers? am întrebat. Adică măcar înaintăm sau batem pasul pe loc?

A întors capul şi s-a uitat la mine pe deasupra spatelui său păros.

— Am străbătut mai mulţi kilometri. Nu ştiu cât mai avem. De fiecare dată e altfel.

Ne-am continuat o vreme drumul în tăcere. Podele de piatră, pereţi de piatră şi, deasupra, acoperiş de piatră, în locul ăla, lumina părea să fie la mare preţ – sărăcăcioasă, era tot timpul adunată într-o pată rotundă deasupra capetelor noastre, dar dădea prea puţină claritate detaliilor din faţa noastră, iar tot ce lăsam în urmă era înghiţit de întuneric. Am simţit ceva dându-ne târcoale, nu cu mult dincolo de marginea cercului luminos. M-am oprit pentru o clipă, concentrându-mă numai asupra sunetului…

ceva ca un mârâit, dar nu de câine. Ochii aceia se aflau destul de aproape ca să reflecte lumina palidă. M-am ferit să-i privesc şi mi-am iuţit pasul, ca s-ajung din urmă himera rozătoare, care mergea în faţa mea, şfichiuind aerul cu coada ei roz când se legăna înainte şi înapoi. La auzul paşilor mei tot mai rapizi, s-a oprit şi s-a întors să se uite la mine. Chipul ei m-a îngreţoşat iarăşi şi a trebuit să mă lupt cu imboldul de a o distruge pentru simplu motiv că mă scârbea. Reasigurându-se c-o urmez, mi-a întors din nou spatele şi a grăbit şi ea pasul. În vreme ce ne continuam drumul pe coridorul parcă fără sfârşit, o întrebare a-nceput să mă sâcâie. Până la urmă, am simţit că trebuie să aflu.

— Ea ţi-a făcut asta?

S-a oprit brusc şi s-a întors spre mine.

— Ce să-mi facă, domnişoară?

— Ai fost creată de mam… de Emily?

— O, nu, domnişoară, mi-a răspuns, cu o uşoară tresăltare a insuportabilului său cap. De ceilalţi vrăjitori, ei m-au făcut.

— Vrăjitorii din familiile rebele? am întrebat, simţindu-mi pulsul în gât pe măsură ce mă înfuriam tot mai tare.

Poate că nu era direct răspunzătoare, dar cum putea Emily să se alieze cu familii capabile să creeze o astfel de monstruozitate? Simpla sa existenţă părea un afront adus naturii.

— O, nu, domnişoară. Vrăjitorii care menţin bariera, ei m-au făcut.

S-a întors cu spatele înainte de a apuca să vadă că am rămas cu gura larg căscată de uimire. Încă mă străduiam să-mi revin când am ajuns, în sfârşit, la capătul coridorului. O arcadă îl despărţea de următoarea încăpere. Prin ea se revărsa o lumină albastră, dar nu strălucirea azurie pe care mă obişnuisem s-o asociez cu Jilo, ci una palidă, cu tentă vineţie.

— Îi datorezi recunoştinţă fiicei mele, detectivule, a spus Emily, când am pătruns în încăpere în urma rozătoarei.

Gârbovit şi de-abia conştient, Adam stătea pe un scaun

de lemn cu spătar înalt. Răpirea cuiva la care ţineam fusese metoda preferată de Emily ca să se-asigure c-o să apar la chemarea ei. Ştiam că-l alesese pe Adam ca să se răzbune pe Oliver, fiindc-o respinsese. Adam şi-a ridicat capul şi a-ncercat să mă privească prin ochii lui umflaţi. Am alergat spre el, lovind din neatenţie şobolanul cu piciorul. Rozătoarea a ţipat strident, cu indignare, şi s-a grăbit să treacă în spatele lui Emily, căutând protecţia stăpânei sale.

Creatura care-mi dăduse târcoale a apărut din beznă şi mi-a tăiat calea către Adam. Am văzut că era un lup, care mârâia la mine, clănţănind din dinţi. Am tresărit violent, dar am reuşit să-mi recapăt controlul şi am rămas pe loc. Ridicându-şi capul ca şi cum voia să urle, lupul a izbucnit într-un hohot de râs omenesc. L-am privit ghemuindu-se pe labele din spate, luat în stăpânire de un tremur, din creştet până în vârful cozii. Blana cafenie i-a alunecat de pe trup, era o creatură în stare să-şi lepede pielea ca pe o haină.

— Nu încă, prinţesă, a spus Joe, încă în poziţia unui animal ghemuit.

Am observat că nu mai vorbea pe nas, ca pe coclauri, scăpase de asta cu desăvârşire. Acum avea o intonaţie străină, uşor germanică.

Mi-a zâmbit larg şi s-a ridicat, înclinându-se de parcă ar fi salutat un membru al unei familii regale. Pe urmă a înşfăcat blana de lup şi a azvârlit-o înapoi, în întuneric.

— Eşti un schimbă-piele, am spus.

Joe şi-a lăsat capul pe-o parte, întinzându-şi membrele ca şi cum ar fi încercat să se reînveţe cu trupul omenesc.

— Printre altele.

Mi-a întors spatele şi s-a apropiat de Adam. I-a prins capul în mâini, înclinându-i-l astfel încât să fie obligat să-l privească în ochi. Pe urmă i l-a strâns cu mai multă putere şi i l-a răsucit încet dintr-o parte în alta.

— Ia-ţi labele de pe el.

Vocea mi-a tremurat şi Joe s-a întors spre mine, cu ochii măriţi de o spaimă prefăcută. În acelaşi timp, i-a dat drumul lui Adam.

— Lăsaţi-l să plece, am spus, întorcându-mă spre Emily.

— O, fireşte, o să-l lăsăm, a răspuns Joe în locul ei. Scopul pentru care l-am folosit a fost atins. Grija ta pentru maimuţa asta e înduioşătoare.

— Nu e maimuţă. E om, iar Oliver îl iubeşte.

— Oh, Doamne, bărbaţi îndrăgostiţi unul de altul, nu mă stârni pe tema asta, a zis Emily, dându-şi ochii peste cap. Am crezut că e o etapă pe care Oliver o s-o depăşească, maturizându-se, dar, dacă frăţiorul meu e atât de înamorat de detectiv, ar fi cazul să aibă mai multă grijă şi să nu-l lase acolo de unde îl poate înhăţa oricine.

— Cu cât pleacă mai curând, cu atât e mai bine. Nu-i suport mirosul, a spus Joe.

M-am răsucit din nou spre el.

— OK, şi tu cine naiba eşti? Ai apărut în chip de ţărănoi, alături de Ryder şi Birdy, iar acum te găsesc aici, cu ma… cu ea?

Fusesem pe punctul s-o numesc pe Emily mamă, dar îmi amintisem la timp că, indiferent dacă aveam sau nu ADN-ul ei, nu-mi era mamă.

— Ăsta e Josef, draga mea, a răspuns ea. Mi-a fost cel mai valoros aliat în încercarea de a te atrage de partea corectă a istoriei. De partea corectă a evoluţiei.

— Vrei să zici că Ryder e un exemplu de evoluţie corectă? am întrebat.

Joe a început să râdă, de parc-ar fi auzit cea mai bună glumă a tuturor timpurilor. Emily a ridicat o mână, făcându-i semn să se calmeze.

— Relaţia lui Josef cu Ryder şi cu femeia lui s-a dovedit un aranjament convenabil. Josef e unul dintre noi, draga mea, nu simţi atâta lucru?

A strâns din ochi şi a clătinat uşor din cap, în semn că ignoranţa mea o şochează.

— De ce l-ai sacrificat pe Ryder?

— Ce, l-ai luat cumva drept un suflet nevinovat? a întrebat Joe. Şi-a omorât nevasta şi copilul nenăscut şi a ucis mai bine de douăzeci de oameni, plus cel puţin vreo doi vrăjitori. Era colector; îşi aduna puterea şi magia

captând suma energiilor victimei – suma a tot ce i sentâmplase în viaţă. Era atât de însetat de putere încât a sacrificat, de bună voie, carne din carnea lui şi sânge din sângele lui ca să-i cheme pe demonul Barron şi să-l primească în propriul său trup.

— Nouă ne trebuia demonul, a adăugat Emily. Ryder n-a fost decât o unealtă utilă – un container, dacă vrei să-i spui aşa. Omorând oameni, adunase în el o cantitate impresionantă de energie şi, odată ce a sporit-o cu a demonului, a devenit tocmai bun pentru sacrificiu. Avea destulă magie în el ca să-mi permită să-ncerc vraja Babel.

M-am întors spre ea.

— Tu eşti cea care i-a oferit însemnul şi a făcut din el un colector.

— O spui ca pe o acuzaţie.

Emily s-a apropiat de mine cu câţiva paşi.

— Ryder a fost o baterie şi moartea i-a eliberat energia, ca s-o pot folosi pentru atingerea scopurilor mele. Dacă energia ta n-ar fi fost împuţinată de celelalte ancore, n-aş fi avut nevoie de el. Dar, fiindcă le-ai lăsat de bună voie să-ţi limiteze puterea, mi-a trebuit o răbufnire de energie suplimentară. Mai mult decât atât, dacă nu l-ai fi împiedicat pe Ryder să colecteze magia golemului, probabil n-ar fi fost necesară chemarea demonului. Prin urmare e corect să spunem că şi tu eşti răspunzătoare pentru vieţile luate de el.

Joe a dispărut în întuneric şi s-a întors cu o pungă de plastic pentru alimente, în care avea ceva de dimensiunile unui pepene. I-a întins-o lui Emily, care a deschis-o şi a zâmbit, încreţind-o când a apăsat-o în jos pentru a lăsa la vedere capul lui Ryder.

— Josef, a spus, hai să expunem ultimul nostru trofeu.

Un candelabru imens a coborât în faţa noastră, chiar înainte ca Emily să-şi rostească ultimele cuvinte ale poruncii. Lumina albastră din încăpere a devenit mai puternică, dar suprafaţa pe care-o inunda s-a îngustat, demonstrând că sursa ei era tocmai candelabrul acela. În ciuda tuturor celorlalte orori la care mai fusesem martoră,

la vederea lui mi-a îngheţat sângele în vene. Partea raţională a minţii mele s-a străduit să respingă interpretarea corectă a imaginii. La început n-a acordat atenţie decât caracteristicilor geometrice. Avea formă de con cu vârful în jos, iar diametrul cercului său de bază era de cel puţin nouă metri.

Şi aici mintea mi s-a blocat, căci candelabrul nu susţinea nici becuri electrice, nici jeturi de gaz şi nici măcar lumânări. Era alcătuit, în întregime, din capete retezate, cu ochii deschizându-li-se şi închizându-li-se independent unii de alţii. Tot părul le fusese îndepărtat, lăsându-le craniile perfect netede. Erau palide, lipsite de sânge, şi pe toate fusese gravat acelaşi simbol pe care-l văzusem pe fruntea lui Ryder. O parte dintre guri erau deschise în ţipete mute, iar unele păreau să râdă nebuneşte. Altele rămăseseră închise, într-o expresie impasibilă, stoică. Lumina de un albastru morbid care ni se revărsa în jur era emanată de ochii lor deschişi. Când am înţeles că pe pielea mea cădea lumina răspândită de un asemenea coşmar, mi-a venit să urlu. Aveam să mă mai simt vreodată curată? Mi-am dat seama că Joe mă privea şi m-am întors spre el. Ochii îi străluceau, nu de la lumina albastră şi scârboasă, ci de încântarea stârnită de repulsia mea.

— Să nu-ţi pară rău pentru ei, mi-a poruncit Emily. Sunt criminali cu toţii, au răpit multe vieţi şi n-au ştiut ce e mila pentru victimele lor.

S-a ridicat şi s-a apropiat de candelabru, din care a desprins unul dintre capete. În suportul eliberat a pus capul lui Ryder. Pe faţa lui s-a citit şocul revenirii la viaţă şi lumina i s-a înfiripat în ochii înainte de a-i ţâşni din irisuri. Privirea i-a căzut pe Joe şi i-a murmurat numele.

— Sunt conştienţi? am întrebat.

Indiferent ce-ar fi făcut în viaţă, pedeapsa era oribilă.

— Bineînţeles, a râs Emily, părând uimită de o asemenea întrebare prostească.

— Sunt colectori cu toţii?

— Da. Ei, toţi în afară de ăsta, a spus, ridicând capul pe care-l ţinea în mână, ca să-l văd mai bine. Ăsta e Alan. De

fapt, n-a omorât niciodată pe nimeni. I-ar fi plăcut, dar n-avea destulă snagă pentru aşa ceva. Alan, a adăugat, răsucind capul astfel încât s-o poată privi în ochi, a fost un mic despot meschin, care lucra la casa de bilete a unei linii aeriene. Ca să scurtez o poveste lungă, m-a scos din minţi peste măsură.

A aruncat în întuneric capul, care s-a izbit de podeaua de piatră cu un trosnet. Zgomotul unei învălmăşeli de paşi grăbiţi şi chiţăielile entuziaste ale rozătoarelor au umplut încăperea când creaturile asemănătoare călăuzei mele s-au năpustit asupra prăzii.

M-am abţinut să nu vomit.

— Dacă le-ai dat acestor oameni putere ca să devină colectori, tu eşti responsabilă pentru crimele lor.

— Ar fi ucis oricum. Eu n-am făcut altceva decât să profit de înclinaţiile lor înnăscute.

Emily s-a tras cu un pas înapoi şi a admirat noua adăugire înainte de a-şi flutura mâna, anunţând că voia să fie ridicat candelabrul.

— Iar acum pot folosi răul din ei pentru un scop nobil.

— În slujba cărui scop nobil te poţi pune *tu?*

Lângă ea s-a materializat un tron gotic, din lemn de mahon, sculptat cu minuţiozitate. Era hidos, dar în ton cu decorul din jur. Emily s-a instalat şi a bătut cu unghiile perfect manichiurate ale mâinii sale drepte în capul leului de pe mâner. Joe a venit să se-aşeze la picioarele cu gheare ale tronului. Şi-a ridicat privirea spre ea, cu ochii strălucindu-i de veneraţie şi de… De ce altceva? Oare de pasiune? Faţa i se ridicase către ea, aşa cum se îndreaptă floarea-soarelui spre astrul zilei. Ea şi-a trecut degetele prin părul lui cu dragoste.

— Ţi-am mai vorbit despre profesorii şi călăuzitorii noştri, îndepărtaţi din locul de onoare ce li se cuvenea de drept şi surghiuniţi din lumea noastră, mi-a răspuns Emily. Mă aflu în slujba dorinţei lor de eradicare a răului reprezentat de barieră.

Plină de repulsie faţă de lumea ei şi sufocată de dezamăgire şi de, da, de propria-mi ură, mi-am pierdut

răbdarea.

— Nu cred că bariera e rea. Cred că rea eşti tu.

Chipul i s-a îndulcit şi a închis uşor ochi, defocalizându-şi privirea, ca şi cum şi-ar fi scrutat propriul suflet. O clipă mai târziu, a strâns din buze şi s-a uitat în sus, la mine.

— Rea? Poate că sunt. Dar ăsta e război. Da, război. Mercy, ştiu c-am început relaţia cu stângul. N-am avut intenţia să-mi fac din tine o duşmancă.

— Atunci n-ar fi trebuit să-ncerci să prăvăleşti lumea peste Jilo şi peste mine.

A înălţat din sprâncene, arcuindu-şi-le.

— Presupun că nu e o simplă expresie poetică, dar n-am idee despre ce vorbeşti.

Nu i-am luat în seamă minciuna.

— Şi *chiar* n-ar fi trebuit să-ncerci să-mi omori logodnicul.

— Există soacre care-au făcut lucruri şi mai rele, a ripostat şi a zâmbit apoi, de parcă în gesturile ei aş fi putut găsi vreo urmă de seninătate. Eram furioasă. Nu raţionam, a continuat. Sângele lui de zână a stricat totul, a explicat mai mult pentru ea decât pentru mine, apoi a adăugat: Eram atât de aproape când a venit să ne-ntrerupă.

— Atât de-aproape de ce?

— De a înapoia această lume celor care trebuie s-o stăpânească de drept, dar şi de a o face pe Maisie să se-ntoarcă la noi. Ancorele şi vrăjitorii care susţin bariera nu-i vor îngădui niciodată să revină. Trebuie să-ţi intre asta bine în cap. Vrei să vorbim despre răutate? Bariera ţi-a şters sora din realitatea noastră. Aşa ceva nu e destul de rău pentru tine? Dacă nu, gândeşte-te la creatura pe care-am trimis-o să te-aducă aici. Voiam să vezi aşa ceva de aproape. Nu e vorba de una dintre creaţiile mele. Nu, ei sunt opera vrăjitorilor care menţin bariera. Au făcut micile creaturi scârboase ca să le trimită în chip de spioni printre oameni; vor să-i supravegheze îndeaproape, ca nu cumva să-şi detroneze stăpânii, aşa cum au făcut vrăjitorii cu ai lor. Despre fărâma asta de istorie nu li se vorbeşte niciodată vrăjitorilor tineri. Şi o parte enormă din tot ce

sunt învăţaţi e o împletitură din jumătăţi de adevăruri şi minciuni.

— Dar doborârea barierei ne *va* readuce sub controlul demonilor.

— Nu-i mai numi demoni. Nu sunt demoni. Sunt creatorii noştri. Părinţii noştri. Tot ce avem şi tot ce suntem provine de la ei.

— Ţi-ai ieşit din minţi.

Capul lui Emily s-a lăsat pe-o parte şi buzele i s-au dat la o parte, dezvăluindu-i dinţii încleştaţi. S-a aplecat în faţă, cu degetele înfipte în braţele scaunului atât de tare încât li s-au albit încheieturile. Şi muşchii mei s-au încordat, pregătindu-se să-i ţină piept dacă m-ar fi atacat. Poate că numai poziţia în care stătea Joe la picioarele ei a împiedicat-o s-o facă, fiindcă s-a dovedit a fi un obstacol suficient să domolească furia ce creştea în ea. Emily mi-a simţit trupul pregătindu-se să răspundă la orice violenţă cu aceeaşi monedă, aşa că s-a aşezat din nou, slăbindu-şi strânsoarea degetelor încleştate de braţele scaunului.

— Am mintea mai sănătoasă decât a oricărui alt vrăjitor pe care l-ai întâlnit vreodată. Numai încăpăţânarea şi ignoranţa ta te fac să te îndoieşti de mine.

Odată ce şi-a recăpătat controlul, şi-a înălţat capul şi şi-a relaxat umerii.

— Te-am adus aici ca să-ncerc să te scap de ignoranţa asta.

— Bine, am zis, întinzându-mi mâinile în faţă, cu palmele în jos. Îmi cer scuze. Te ascult.

— Îţi mulţumesc pentru scuze. Le accept, a răspuns, cu ultima urmă de încordare dispărându-i de pe chip.

Şi-a încrucişat braţele şi a rămas într-o postură gânditoare. Cât şi-a adunat gândurile, am stat tăcută în picioare, calculându-mi şansele de a ajunge la Adam şi de a ne teleporta de acolo împreună.

— Cei vechi, a început Emily, întrerupându-mi şirul gândurilor. Când au găsit planeta noastră, nu existau oameni, şi cu atât mai puţin vrăjitori. Fără niciun ajutor din afară, micile mamifere din care ne tragem erau la

milioane de ani depărtare chiar şi de apariţia unor degete. Eram nişte şoareci care trăiau în copaci, străduindu-se din răsputeri să se-ascundă de stăpânii acestei lumi, dar vizitatorii noştri ne-au întrezărit potenţialul şi s-au hotărât să facă o investiţie pe termen lung în viitorul nostru. Au revendicat lumea pentru noi. Au curăţat-o pentru noi.

— Vrei să spui c-au şters de pe faţa pământului dinozaurii?

— Da, i-au nimicit, aşa cum au nimicit şi orice fiinţe care le-au luat locul, până când am fost gata să ne impunem supremaţia. Au fost întotdeauna aici ca să ne ajute. Ca să ne înveţe. Ca să ne apere. Ca să ne schimbe. Ca să ne perfecţioneze.

— Ca să ne înrobească. Chiar dacă tot ce spui e adevărat, chiar dacă au jucat un rol de educatori pe durata dezvoltării noastre timpurii, nu ne-au ajutat din pură bunătate. Ne-au modelat ca să le fim servitori. Poate chiar hrană. Vrăjitorii s-au revoltat ca să dobândească pentru noi liberul arbitru.

— Pentru ce ne trebuia liberul arbitru? Ca să ne ucidem unii pe alţii în războaie? Ca să infestăm planeta cu toxine? Ca să ne-ndopăm cu alimente obţinute pe cale chimică, în timp ce alţii flămânzesc cu milioanele? Astea sunt roadele nepreţuitului tău liber arbitru. Cei vechi, îndrumătorii noştri, n-ar fi îngăduit niciodată o asemenea nebunie. Pe pământ sunt şase miliarde şi jumătate de oameni, şi numărul lor creşte pe minut ce trece. Asta înseamnă cu şase miliarde mai mult decât poate suporta planeta. Oamenii nu sunt în echilibru cu natura. Sunt un virus care se răspândeşte, care distruge. Rasa omenească e coşmarul ecologic suprem.

— Aşa că voi dărâmaţi bariera. Îi lăsaţi pe aceşti *cei vechi* ai voştri să revină. Şi cine decide cine trăieşte şi cine sunt cei şase miliarde care trebuie să moară?

— Tu ai putea s-o faci. Dacă-i ajuţi. Sunt sigură că te vor lăsa să hotărăşti cine sunt cei mai demni să rămână în viaţă.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Nu am calificarea necesară pentru a lua o asemenea decizie.

— Nu? O infirmieră care-şi dedică viaţa vindecării altora sau un traficant de droguri care şi-a ucis bunica? Alege unul.

S-a ridicat, s-a strecurat pe lângă Joe şi a început să-mi dea ocol, silindu-mă să mă rotesc ca să rămân cu ochii la ea. Combinată cu pâlpâirea luminii craniilor, mişcarea ei mă dezorienta.

— Ai ales un exemplu dus la extrem. Viaţa nu e atât de simplă. Nu e atât de neagră sau albă.

— Oh, draga mea fetiţă, o să fii uimită când o să vezi cât de repede descoperi claritatea. O să-ţi dai curând seama că toate acele nuanţe de gri pentru care-ţi faci atâtea griji sunt complicaţii inutile.

S-a oprit şi a rămas în faţa mea, cu lumina vineţie aruncându-i pe faţă umbre de coşmar.

— Creaturile pe care vrei să le ajuţi, am spus, nu doresc nimic altceva decât să înrobească rasa umană.

— Oamenii au nevoie să fie subjugaţi, pentru binele lor şi pentru binele planetei.

— Fiul meu nu va duce o viaţă de sclav.

— Bineînţeles că nu, a spus, înclinându-şi capul spre mine, cu un rid formându-i-se între ochi. Fiul tău va guverna, ca rege. Vom fi cu adevărat liberi, nu sclavi ai barierei, ca până acum. Draga mea, tu aperi bariera, dar nu ştii nimic nici despre ceea ce e de fapt, nici despre sângele vărsat de vrăjitori ca s-o creeze. Spune-mi, draga mea, ce ştii despre toate astea?

În minte mi-a venit un vis pe care-l avusesem cu câteva zile înainte şi m-am pomenit reamintindu-mi-l în amănunt, de parcă totul s-ar fi petrecut, aievea, chiar acolo şi atunci. Mi-a apărut din nou în faţa ochilor un bărbat fără chip, care ieşea dintr-o piramidă, târându-se ca un şarpe. Obeliscurile din apropiere s-au aprins când au fost lovite de un fulger. Un geamăt vibrant răsuna printre cercurile de piatră. Mi-am alungat amintirea din gând.

— Aproape nimic, am răspuns, dar ştiu, în schimb, că te

foloseşti de mine.

M-am întrerupt şi mi-a venit, brusc, o idee stranie.

— Eu am o legătură aparte cu bariera, una pe care n-o mai are niciuna dintre celelalte ancore, am spus, înţelegându-mi adevărul cuvintelor pe măsură ce le rosteam. Care e? De ce eu? am întrebat.

— Eşti vrăjitoarea din profeţie. Eşti cea care s-a născut ca să pună capăt existenţei barierei, scăpându-ne de tirania ei. Din ce alt motiv crezi că te-a despărţit Ginny de magia ta? Din ce alt motiv crezi că familiile unite vor să te îndepărteze de puterea care-ţi aparţine de drept?

Îmi ocolise întrebarea. Ştiam că de la ea n-o să aflu niciodată niciun adevăr şi că, cu cât îi îngăduiam să ne ţină mai mult acolo, cu atât era mai probabil ca toată povestea să nu se termine cu bine.

— Nu, te înşeli. Va trebui să-ţi găseşti un alt mesia. Acum lasă-ne pe Adam şi pe mine să plecăm.

— Sunteţi amândoi liberi să plecaţi oricând doriţi, dar nu uita un lucru: nu te vor primi niciodată în şleahta lor. Le îngrozeşti pe ancore, fiindcă ştiu că eşti cea care le va face să răspundă pentru propriile păcate. Lasă-mă să te-ajut. Lasă-mă să te-nvăţ ce e, de fapt, bariera. Cum te întemniţează şi cum o să-ţi întemniţeze fiul… asta numai dacă te vor lăsa vreodată celelalte ancore să-l aduci pe lume.

A tăcut şi mi-a privit faţa, voind să se-asigure că spusele ei aveau impactul sperat.

— Jumătate vrăjitor şi jumătate zână? E cu siguranţă o provocare pentru situaţia actuală. Un joker. Ancorelor nu le plac provocările, mai ales cele pe care se tem că nu le pot controla. Dacă află adevărul despre dragul meu nepot…

— Mă ameninţi?

Degetele mi s-au curbat ca nişte gheare, gata să lovească.

— Nu, draga mea. Dimpotrivă. Te previn. Îţi explic cum e cel mai bine să te protejezi, pe tine şi pe copil. Nu ţi-aş trăda niciodată, absolut niciodată, secretul faţă de alţii,

dar eşti deja destul de diferită de ceilalţi şi-ţi pot garanta că ancorele vor sta cu ochii şi pe copilul tău, gata să-l scoată din ecuaţie dacă vor simţi vreodată nevoia. Va trebui să găseşti o cale de a-i ascunde adevărata natură, altminteri îl vor ucide, cum l-au ucis pe Paul. Aşa cum v-ar fi ucis pe tine şi pe Maisie, dacă ar fi ştiut că Erik vă e tată.

Joe a venit lângă ea şi a luat-o de braţ.

— Şi aşa cum ar fi încercat să-l omoare şi pe Josef, dacă ar fi ştiut că Erik e tatăl *lui.*

Am rămas încremenită de uimire, privindu-l pe Joe cu alţi ochi. Părul, gropiţa din bărbie, fruntea înaltă. Semăna, într-adevăr, foarte bine cu Erik. S-a aplecat şi a sărutat cu pasiune buzele lui Emily. Am văzut o electricitate animalică scăpărând între ei. Emily l-a împins şi a râs.

— Linişteşte-te. Nu-ţi e decât frate vitreg.

Joe a luat-o în braţe şi a tras-o spre el, a lipit-o cu spatele de pieptul lui. A mângâiat-o, cu degetele zăbovindu-i pe sfârcurile ei întărite, apoi şi-a afundat faţa în părul ei.

Nu mai suportam spectacolul nici măcar o clipă în plus.

— Eu şi Adam plecăm acum, am zis.

Am încercat să eman încredere în mine şi autoritate, dar Emily ştia că mă zguduise.

— Desigur, a spus. Îmi dau seama că ai nevoie de mai multe dovezi decât cuvântul femeii care ţi-a dat viaţă. O să am grijă să le primeşti. Te rog să nu uiţi c-am încercat să te conving mai întâi fără să te pun în pericol, dar nu-mi laşi de ales. Acum sunt nevoită să le silesc pe celelalte ancore să-şi arate adevăratele feţe.

Mi-am făcut loc pe lângă Joe şi am îngenuncheat lângă Adam. A tresărit când i-am pus o mână pe umăr.

— E-n ordine, Adam. O să te scot de-aici.

Şi-a ridicat capul spre mine. În expresia feţei lui învineţite nu se zărea nici urmă de recunoştinţă. Şi-a îngustat şi mai mult ochii umflaţi, la fel de dezgustat de prezenţa mea cum fusesem eu de a rozătoarei cu faţă omenească. I-am întins mâna ca să-l ajut să se ridice, dar mi-a împins-o într-o parte şi s-a străduit să se salte prin

propriile puteri.

37

Joe i-a dat drumul lui Emily, apoi şi-a ridicat mâinile spre noi. Înainte de a avea timp să reacţionez, dezgustătoarea lumină albastră pe care-o genera s-a condensat într-un singur punct şi pereţii de piatră din jur au dispărut. Ne aflam pe o plajă, cu luna strălucind puternic pe partea dinspre apus a bolţii, în vreme ce spre est începea să se ivească prima îmbujorare purpurie. Adam a căzut în genunchi şi eu m-am întins spre el.

— Nu mă atinge, m-a avertizat.

S-a aplecat, aproape ajungând cu faţa pe nisip, şi din adâncul inimii i s-a înălţat un geamăt, tulburând liniştea în care se apropiau zorile.

— Adam, sunt eu, Mercy.

Am îngenuncheat lângă el şi am încercat să-i alin suferinţa.

— Ştiu cine naiba eşti şi ştiu şi ce naiba eşti. Acum pleacă de lângă mine.

Deşi nu putea nici măcar să se ridice în genunchi, şi-a strâns pumnii şi a rămas cu dreptul mai sus, gata să lovească, şi cu stângul mai jos, gata să se apere. Era pregătit să treacă de mine lovindu-mă dacă nu făceam ce-mi ceruse. M-am ridicat şi m-am retras. S-a ridicat şi el, cu mişcări sacadate.

— Unde dracu’ ne aflăm? a întrebat şi s-a răsucit, încercând să se orienteze.

A văzut un far întunecat, scos din uz, care se înălţa în apropiere.

— Asta nu-i Savannah. Nici insula Tybee.

— Nu e, am spus.

Nu era Tybee, cu motelurile ei şi cu magazinele cu suvenire. În faţa noastră se întindea neumblata plajă de pe Insula Hunting. Deşi se afla la o oră bună distanţă de Savannah, Iris ne adusese adesea acolo, pe mine şi pe Maisie, în copilăria noastră. Nu ştiam dacă aterizasem în locul ăla din întâmplare sau intenţionat.

— Suntem în Carolina de Sud. Te pot duce acasă.

Sau cel puţin speram că pot. Nu mai încercasem niciodată să mă teleportez atât de departe şi ar fi fost doar a doua oară când luam un pasager.

— Dar va fi nevoie să te ating.

— Nu, a zis Adam, ferindu-se de mine.

Faţa i se schimonosise într-o mască a durerii. Ochiul drept i se umflase deja atât de tare încât era complet închis.

— Nu, nu vreau să mai am de-a face cu niciunul dintre voi. Mama ta mi-a pus un ştreang în jurul gâtului, a spus, aducându-şi pumnii încă strânşi în faţa ochilor.

Pe urmă a privit în jos şi ochiul lui teafăr m-a săgetat cu o privire aspră.

— Eu sunt de culoare, Mercy. Tu nu poţi să-nţelegi.

— Te rog. Ştiu că mama e un monstru. Îmi pare atât de rău pentru tot ce ţi-a făcut! Te rog, lasă-mă să te duc la Oliver. Las-o pe Ellen să te vindece.

A continuat să clatine din cap.

— Ştiu că ai intenţii bune. Ştiu. Ştiu că nu eşti ca mama ta…

— Atunci, te rog. Rămâi aici şi lasă-mă să-l aduc pe unchiul Oliver, am insistat, dar el a clătinat din cap încă o dată.

— Nu. Acum ştiu ce zace în voi, Taylorii. Am văzut cu ochii mei.

Ochiul lui teafăr mi-a scrutat chipul, de parcă s-ar fi străduit să vadă dincolo de o deghizare, apoi şi-a desprins privirea de mine. În faţa lizierei, luna care apunea lumina silueta unui lup, în pielea căruia Joe intrase iarăşi. Animalul a venit tiptil până la câţiva metri de noi, unde s-a aşezat, aşteptând să ne punem în mişcare, ca să ne poată hăitui. Trupul lui Adam a vibrat, tremurând de frig şi fremătând de adrenalină.

— Nu te clinti, i-am spus, dar cuvintele mele au venit prea târziu.

Adam a rupt-o la fugă către far. Lupul s-a uitat la mine, i-am văzut încântarea din ochii de culoarea chihlimbarului.

Laba dreaptă din faţă i-a pâlpâit, apoi s-a întins luând forma unei mâini de om acoperite cu blană. Mi-a arătat cele cinci degete şi i le-am văzut îndoindu-se pe rând către podul palmei. Era o numărătoare inversă, îi dădea lui Adam un avans. Mâna s-a micşorat din nou, redevenind labă de lup, şi Joe a urlat în noapte, apoi s-a avântat într-un salt şi a pornit în urmărire.

Am luat-o la goană după ei, ignorându-mi protestele tălpilor când nisipul moale a cedat locul unui pod de scânduri şi apoi asfaltului. M-am oprit în mijlocului drumului, încercând să mă orientez, dar Adam şi lupul îmi dispăruseră deja din vedere. M-am rotit în cerc, încordându-mă ca s-aud vreun zgomot făcut de ei, dar bătăile propriei mele inimi acopereau toate sunetele din exterior. Mă pregăteam să trimit un impuls paranormal, să văd dacă-l pot descoperi pe Adam, când din farul scos din uz a ţâşnit un fascicul strălucitor, dezvăluindu-mi lumea din jur. Am văzut silueta mamei mele profilându-se în contralumină pe platforma de lângă vârful vopsit în negru al farului. Rugându-mă ca Adam să fi scăpat şi să-şi fi găsit adăpost, am închis ochii şi m-am teleportat lângă baza albă a clădirii.

Cunoşteam locul ca-n palmă, mă urcasem în turn de nenumărate ori de-a lungul anilor. În noaptea aceea, uşa de la intrare era larg deschisă, iar lumina – tot atât de strălucitoare ca şi cum ar fi izvorât din planul focal al farului – se revărsa în afara cadrului negru al uşii, reflectată scrisul care o împodobea – 1873. Mi-am pus piciorul pe prima treaptă, dar l-am retras când am simţit o umezeală lipicioasă. M-am uitat în jos. Era sânge. Pe treapta următoare şi pe a treia picurase şi mai mult. Am păşit cu delicateţe, străduindu-mă să nu-l ating iarăşi. Am intrat în turn, unde am dat de mult mai mult sânge. Era o baltă la piciorul scării în spirală către platforma exterioară, unde o văzusem pe Emily. O nouă picătură a căzut în baltă, clipocind. M-am uitat în sus, dar strălucirea luminii şi curbura treptelor, combinate cu faptul că turnul se îngusta către vârf, m-au împiedicat să-i zăresc sursa.

Liniştea din jur era deplină şi, când am început să urc pe scara şerpuitoare, atingând cu piciorul plasa de fier a primei trepte, sunetul a reverberat cu putere, de parcă aş fi lovit-o cu un baros.

— Vino sus, draga mea, mi-a răsunat vocea lui Emily în minte. Te aşteptăm cu toţii.

Am închis ochii şi mi-am concentrat gândurile, îndreptându-le spre al nouălea palier. Când i-am redeschis, Joe stătea în faţa mea, în formă omenească, gol cu desăvârşire. Şi-a şters gura de sânge cu dosul mâinii.

— Adam, am spus, simţind că-ncep să mi se înmoaie genunchii.

— Nu te ambala, a zis Joe. N-am gustat decât un strop.

Şi-a îngustat ochii şi s-a lins pe buze.

— Unde e? Ce-ai făcut cu el?

— E atârnat afară, îşi pierde vremea cu mama ta, a răspuns, deschizând uşa către platforma circulară din exterior. După tine.

— Nu, ieşi tu primul.

N-aveam de gând să mă-ntorc cu spatele la Josef. El a ridicat din umeri şi a zâmbit, apoi a trecut dincolo de prag, lăsând vântul să-mi trântească uşa în faţă. Am înşfăcat mânerul şi, imediat ce am întredeschis-o, prin golul format s-a auzit un şuierat puternic. Am aruncat o privire, dar n-am văzut nimic, aşa că am deschis uşa mai larg şi mi-am strecurat capul afară. Adam atârna în gol, cu capul în jos, cu braţele biciuite de vânt. M-am străduit să deschid uşa până la capăt şi am ieşit pe platformă.

— Cheamă-i. Cheamă-i la tine, mi-a spus Emily, făcându-mă să tresar, deşi ştiam că e acolo. La evenimentul ăsta vreau să ia parte iubita mea familie, în totalitatea ei.

M-am gândit să mă teleportez imediat. Ieşi. Înşfacă-l pe Adam. Pleacă naibii de-aici, oriunde s-o nimeri. Emily a plutit spre mine şi s-a oprit în faţa mea.

— Nici să nu te gândeşti, draga mea. O să am grijă ca Adam să se izbească de pământ înainte de-a apuca tu să clipeşti. Acum cheamă-i.

— Fă ce-ţi spune mama ta. Cheamă-i, surioară. Cheamă-

ţi mătuşile. Cheamă-l pe *iubitul* maimuţei.

— Eşti foarte curajos când te-ascunzi după fusta ei, am spus, cu furia dominându-mi teama. Roagă-te să nu te prind niciodată singur. O să-ţi jupoi blana aia de lup mare şi rău.

Joe a făcut un pas spre mine, încordându-se pentru ca muşchii să-i iasă în evidentă.

— Mă pricep să folosesc magia mult mai bine decât eşti tu în stare.

— Nu vorbesc despre folosirea magiei, *frăţioare.*

— Ajunge, copii, a intervenit Emily.

Muşchii încordaţi ai lui Josef încă mai zvâcneau când s-a apropiat de ea. Emily şi-a trecut degetele prin părul lui, le-a lăsat să-i alunece în josul spatelui lui gol.

— Ssst…

L-a potolit înainte de a se-ntoarce spre ocean, aplecându-se peste balustrada de metal. A fluierat scoţând trei note discordante, o secvenţă pe care a repetat-o de încă două ori.

Dinspre orizont, din locul unde ştiam că trebuia să apară soarele, i-a răspuns un urlet strident, încărcat de furie. Cerul zorilor şi-a pierdut toată lumina, a devenit de un violet intens, neguros, aidoma pielii învineţite a lui Adam, apoi orice urmă de culoare a pierit sub norii de furtună apăruţi de nicăieri.

— Trei sunete simple, a spus Emily. Şi nu foarte multă putere. Doar îndeajuns ca să-ncurajezi natura să facă imediat ceea ce voia să facă oricum. Apa era deja atât de caldă, tânjea după o atingere care s-o trezească. Atât de uşor de stârnit, atât de greu de oprit.

Vântul a început să-nalţe creste de spumă.

— Ce părere ai, Josef?

— În ritmul ăsta, când va lovi Savannah, n-o să fie decât de categoria patru, a răspuns el, înclinându-se peste balustradă şi scoţându-şi capul în afară, ca să evalueze furtuna care câştiga putere. Vreau una de categoria cinci.

— O vei avea, a promis ea.

A fluierat din nou şi, de data asta, notele s-au succedat

mai repede, mult mai stridente. A continuat până-n momentul când am crezut că-mi vor plesni timpanele, dar, din fericire, în clipa următoare sunetul a încetat.

— Acum capătă putere singur, a zis Emily. Nu uita, am încercat să evit aşa ceva, dar nu mi-ai lăsat de ales.

— Un uragan format pe neaşteptate. Nu e timp să se dea alarma. Nu e timp pentru evacuări, a spus Joe. Distrugerile vor fi spectaculoase.

Norii au continuat să se îndesească şi să se înnegrească şi primul fulger a zguduit cerul.

— Trebuie s-opreşti furtuna.

— O, nu, fiica mea. Dacă vrei să se oprească, va trebui să fii tu cea care-o opreşte.

Mi-a zâmbit.

— Ştiu că poţi… dacă ţi se permite.

— Ce înţelegi prin „dacă mi se permite”?

— Întreabă-i pe Duvali. Ei ar fi putut s-abată Katrina, îndepărtând-o de New Orleans şi îndreptând-o spre o zonă mai puţin populată. Sau şi-ar fi putut folosi magia ca s-ajute digurile să reziste. Dar ancorele nu le-au permis verilor noştri să-şi salveze casa, aşa cum nu vă vor îngădui nici vouă s-o salvaţi pe-a voastră.

— E ridicol. Furtuna a fost prea puternică. Dac-ar fi putut s-o facă…

— O, ar fi putut s-o facă, m-a întrerupt Emily. Şi chiar ar fi făcut-o, însă ancorele au zis că devierea unei cantităţi atât de mari de energie ar slăbi bariera. Le-au poruncit Duvalilor să nu se amestece, iar ei s-au supus.

— Ei bine, eu sunt o Taylor, nu o Duval, am spus, şi un alt fulger mi-a subliniat cuvintele, iar tunetul a răsunat atât de aproape încât platforma de metal mi-a zăngănit sub tălpi.

— O, draga mea, contez pe asta. Acum dă-i drumul. Cheamă familia noastră. Vreau să faceţi tot ce vă stă în puteri ca să trimiteţi înapoi, către ocean, furtuna pe care m-ai obligat s-o dezlănţui, trimiţând-o asupra oraşului Savannah. Surorile şi fratele meu îţi vor oferi tot ajutorul de care ai nevoie.

A închis ochii şi şi-a ridicat mâinile către ocean.

— Acum o să-i dau un foarte mic ghiont.

Buzele i s-au mişcat fără să scoată niciun sunet, iar oribila monstruozitate de la orizont a început să se-apropie de noi, de braţele ei întinse.

— Treaba mea aici s-a terminat, a spus, luându-l pe Joe de mână.

— Aşteaptă. Totul e real? E cumva un alt truc ca să mă faci să pun bariera în pericol? Energia pe care-o s-o folosesc o va slăbi?

— Asta au crezut Duvalii. Spune-mi, o crezi şi tu?

Un fulger i-a învăluit şi au dispărut amândoi. Lumea din jurul meu a încremenit când Adam a căzut.

38

Mi-am întins magia către Adam, dar el mi-a scăpat. Trupul i s-a prăbuşit, moale, dar încovoindu-se în vânt. Dacă n-am putut să-i opresc căderea, am reuşit măcar să i-o amortizez. Mi-am imaginat aerul de sub el condensându-se şi încetinindu-l. L-am privit de sus căzând tot mai lent, până ce a atins lin pământul. De la înălţimea la care mă aflam, n-aş fi putut spune dacă mai era sau nu în viaţă. M-am concentrat asupra lui şi, în următoarea clipă, am îngenuncheat lângă el. I-am căutat pulsul.

— Mulţumesc.

Suspinând, am rostit o rugă de mulţumire către univers.

Urletul vântului mi-a adus aminte că Adam nu era singura mea grijă. Trebuia să-mi găsesc familia şi, împreună, să domolim cumva furtuna înainte de a ajunge deasupra uscatului. Chiar şi fără să luăm în considerare pagubele pe care l-ar fi făcut în Savannah, în calea sa se aflau nenumărate vieţi nevinovate. Ar fi trecut cu siguranţă peste insula Parris şi peste capul Hilton, continuându-şi ravagiile cu distrugerea insulei Daufuskie. Oare Jilo n-avea rude acolo, ca şi pe Sapelo?

Oliver îşi cumpărase noua casă de-abia ieri, iar azi vântul i-o puteau rade de pe faţa pământului. Propria mea casă, în care probabil că Iris şi Ellen dormeau încă, ar fi fost distrusă dacă nu izbuteam să-i trezesc pe toţi. L-am luat pe Adam în braţe şi m-am concentrat, dar n-am simţit furnicăturile care mă cuprindeau de obicei înainte de un salt. Oare Savannah era prea departe? Obişnuita senzaţie de alunecare n-a apărut. Ploaia a-nceput să mă bombardeze, de parc-aş fi fost împroşcată cu mici proiectile. Oare furtuna putea fi o piedică în calea teleportării? Am deschis ochii.

— Nu.

A fost tot ce-am putut spune. Eram tot lângă far. Nu ne clintiserăm nici măcar un centimetru, dar furtuna înaintase. Am închis din nou ochii. *Veniţi! Veniţi!* Am ţipat

în gând.

— Ce naiba se petrece aici? s-a răstit Jilo, la urechea mea.

I-am simţit mâna rece atingându-mă şi rotindu-mă spre ea. Era acolo, pe plajă, în faţa mea, în picioare, într-o cămaşă de noapte din poliester de un roşu aprins şi cu un batic galben pe cap. Am întins braţele şi am strâns-o la piept.

— Adam, l-am auzit pe Oliver spunând, cu un icnet, şi, când mi-am ridicat privirea, l-am văzut apropiindu-se.

A alergat spre noi, gol de la mijloc în sus, purtând doar pantaloni de pijama legaţi în talie cu un şiret. Mi l-a luat pe Adam din braţe şi l-a răsucit, ridicându-l în braţele sale.

Iris se apropia din direcţia opusă, în capot, iar Ellen se împleticea la câţiva paşi în urma ei, înaintând năucită.

— De ce ne-ai adus aici? a întrebat ea.

Era complet îmbrăcată, cu hainele pe care le purtase cu o zi înainte. Mi-am dat imediat seama că nu dormise. O doborâse băutura. Poate că încă era beată într-o oarecare măsură. OK, nu mă puteam ocupa de două dezastre în acelaşi timp. Acela trebuia să mai aştepte.

— N-aş fi dorit, dar… am spus, arătând către furtuna care se apropia. Emily, am continuat, înainte de a mă sufoca propriile sentimente.

Am înghiţit în sec, dureros.

— Se îndreaptă direct spre Savannah. O, Doamne, am adăugat, aducându-mi aminte, Adam e rănit.

— Dă-mi-l mie, i-a spus Ellen lui Oliver.

La vederea celor doi bărbaţi, se trezise brusc din beţie. Oliver a aşezat capul lui Adam pe nisip, cu gingăşie, apoi s-a retras ca să-i facă loc.

— L-au lăsat să sângereze, a murmurat ea sau, poate, a spus asta pe o voce normală.

Din pricina vântului, era greu să te faci auzit fără să ţipi. Oricum, restul cuvintelor ei nu mi-au mai ajuns la urechi.

— Trebuie să facem ceva, să împingem asta înapoi, am spus, dar Emily a zis că ancorele nu ne vor lăsa.

Jilo a scuipat pe pământ.

— Pe naiba…

— E adevărat, s-a auzit o altă voce, una pe care nu mă aşteptam câtuşi de puţin s-o aud.

O voce mai tăioasă. Nordică.

— Ceilalţi ne vor opri. De aceea, a adăugat Rivkah, cu părul ei negru biciuit de vânt în jurul feţei, trebuie să acţionăm înainte de a-şi da seama ce facem.

— Cum ne-ai găsit?

— De la cine crezi că şi-a moştenit Emmet abilităţile de urmăritor? Mi-am petrecut doi ani în Forţele de Apărare Israeliene. Am simţit că ai necazuri şi am venit. De aceea sunt aici, a spus, anticipând o întrebare la care nu avusesem timp să mă gândesc. Acum vreţi să stăm de vorbă sau să-ntoarcem furtuna asta din drum?

— Bineînţeles că vrem să-ntoarcem furtuna, a zis Iris. Dar tu nu te poţi implica. Un Taylor a provocat-o. Taylorii vor acţiona singuri şi vor lua responsabilitatea asupra lor. Nu e lupta ta.

— N-am de gând să stau cu braţele încrucişate şi să las oameni nevinovaţi să moară. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa consecinţelor.

Nisipul ud, adus de vânt, mi-a muşcat gleznele. Un fulger a sfâşiat cerul şi tunetul ne-a cutremurat.

— Ce facem? am întrebat.

— Cum a dezlănţuit-o? a vrut Jilo să ştie.

— Nu ştiu. Pur şi simplu a fluierat.

Iris a dat din cap.

— Ei, metodele clasice sunt întotdeauna cele mai bune. Trebuie să tragem furtuna înapoi şi să-i modificăm pe urmă cursul. Pentru asta va fi nevoie să cobor în ochiul ei.

Şi-a scos halatul şi ploaia i-a distrus imediat mătasea subţire a cămăşii de noapte.

— Jilo, draga mea, mă bucur atât de mult că eşti aici!

— Bun, măcar una dintre noi se bucură.

Silueta firavă a lui Jilo s-a înfiorat.

— Dacă ştie vreunul dintre noi cum să colecteze şi să transmită puterea, tu eşti aia, a zis Iris. Ca să oprim furtuna asta, o să fie nevoie de noi toţi şi de toate puterile

noastre. Avem nevoie de cineva care poate împrumuta magia tuturor, ca să mi-o dea apoi cu împrumut mie.

Cele două femei s-au privit, şi între ele s-a încheiat un pact fără vorbe.

Ellen s-a ridicat şi s-a îndepărtat de Adam. S-a uitat la fratele ei şi a clătinat din cap.

— Nu ştiu, dragul meu, am făcut tot ce mi-a stat în puteri… Trebuie pur şi simplu s-aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

Oliver s-a cutremurat la auzul vorbelor ei.

— Îmi pare rău, a continuat ea. I-am prins esenţa exact la ţanc, dar nu ştiu. A pierdut atât de mult…

În jurul nostru, vântul a urlat mai tare decât până atunci, acoperindu-i ultimele cuvinte. Iris şi-a înălţat capul spre cer şi şi-a ridicat braţele. În mijlocul fulgerelor, s-a înălţat în aer răsucindu-se şi s-a-ntors cu faţa în direcţia furtunii. I-am privit cu uimire trupul zburând contra vântului şi am văzut în asta o dovadă a puterii ei.

Ne-am apropiat unii de alţii, îngrămădindu-ne în jurul lui Jilo. Oliver a vorbit primul.

— Jilo Wills, îţi încredinţez magia mea. În totalitate. Stă în puterea mea să ţi-o dau, şi ţi-o dau de bună voie.

S-a întrerupt pentru o clipă.

— Contez pe tine, prădătoare bătrână. Poţi îndrepta lucrurile.

Mult mai surprinzător decât s-o privesc pe Iris înălţându-se spre cer a fost să văd cu ochii mei mâna noduroasă a lui Jilo întinzându-se ca să-l tragă pe Oliver în braţele ei. L-a lipit de ea şi l-a sărutat pe frunte.

— Jilo o să-şi dea toată silinţa.

A urmat Ellen.

— Jilo Wills, îţi încredinţez magia mea. În totalitate. Stă în puterea mea să ţi-o dau, şi ţi-o dau de bună voie.

Bătrâna a început să strălucească, fiind singurul punct luminos printre norii negri care invadaseră cerul.

Am făcut un pas înainte, dar Rivkah m-a prins de braţ.

— Tu nu, Mercy. Avem nevoie de tine ca plan B, a spus, înainte de a se întoarce spre Jilo. Jilo Wills, îţi încredinţez

magia mea. În totalitate. Stă în puterea mea să ţi-o dau, şi ţi-o dau de bună voie.

Fulgere pornite din toate cele patru colţuri ale cerului l-au sfâşiat către noi, unindu-se într-un singur trăsnet pentru a o lovi pe Jilo. În prima clipă, am crezut c-a ucis-o, dar baba de la răscruce s-a înălţat brusc şi a plutit la mai mult de un metru deasupra pământului. Unindu-şi zgomotos palmele, a trimis peste apă un singur arc orbitor de energie, transferând către Iris tot ce colectase.

Vântul s-a domolit. S-a potolit şi ploaia. Iris reuşea. Ştiusem că poate. Dar, o clipă mai târziu, s-a trezit aruncată în valuri, cu faţa în jos. Oliver a sărit de lângă Adam şi a alergat către ea, dar, după câţiva paşi, a căzut şi el. Mi-am folosit puterea ca să mă teleportez lângă ea şi s-o scot din apă. Am îngenuncheat şi i-am căutat pulsul. Nu i l-am găsit. Mi-am ridicat privirea şi am strigat-o pe Ellen, numai ca s-o văd clătinându-se şi prăbuşindu-se.

— Am fost descoperiţi, a spus Rivkah, căzând în genunchi şi alunecând apoi pe-o parte, cu braţul drept întinzându-i-se deasupra capului.

Pentru o clipă, asupra noastră a coborât o tăcere deplină, apoi vântul a urlat şi s-a întors brusc pe calea sa de mai înainte. Lumea din jur a scăpărat şi Jilo a căzut, la rândul ei, când a fost secătuită de toată magia.

— Ticăloşilor! a urlat, ameninţând cerul cu pumnul. Ticăloşilor!

S-a uitat la mine.

— Celelalte ancore ale voastre au tăiat magia. Au făcut o legare a familiei tale şi a femeii yankee. Cred că i-au omorât, fetiţo.

Am alergat, înnebunită, de la unul la altul. N-aveau puls, dar simţeam că nu sunt morţi. Fuseseră suspendaţi, îngheţaţi.

— Încetaţi! am strigat, ştiind foarte bine că până şi o şoaptă ar fi fost auzită. La urma urmelor, probabil că ne supravegheau. N-aveţi dreptul!

Am simţit o durere ascuţită în piept şi am căzut în genunchi. Vântul îmi biciuia faţa cu nisip usturător şi o altă

durere, încă şi mai ascuţită, mi-a săgetat plexul solar.

Jilo s-a îndreptat spre mine, cu picioarele afundându-i-se în nisipul ud.

— Acum te lucrează pe tine. Nu-i lăsa, Mercy. Dacă le dai puterea ta, n-o s-o mai vezi niciodată. Îţi iau magia, îţi iau familia. Nu-i lăsa. Luptă-te, fetiţo.

A îngenuncheat în faţa mea şi mi-a strâns mâinile între-ale ei.

Durerea era chinuitoare şi eram pe punctul să mă las înfrântă de valurile de negură care se rostogoleau deasupra mea. Însă apoi m-am gândit la Colin şi am găsit puterea să ripostez. Am urlat, nu de durere, nici de furie, ci împinsă de un simţ primordial, care-i cere mamei să-şi apere copilul. De-ajuns. N-aveam să mai fiu slabă. Nu eram victima nimănui şi nici copilul meu nu era.

— Îmi cer magia înapoi! am strigat în vânt. Îmi aparţine, n-o mai puteţi păstra. Anulez permisiunea pe care v-am dat-o.

Când ancorele şi-au canalizat puterile, unindu-şi-le în străduania de a controla magia mea, ochii mei de vrăjitoare au zărit o multitudine de perspective, de lumi diferite care ne încapsulau în timp ce realităţile se îndesau unele între-altele, luptându-se pentru supremaţie. Dincolo de acestea toate, o pereche de ochi monstruoşi, fiecare cât o lună, cât o planetă, închişi de ere întregi, au clipit şi s-au deschis, îndreptându-se spre noi. Fără să se fi trezit pe deplin, continuau să reflecte foametea hibernării. Oare celelalte ancore îşi doreau cu atât de multă disperare să mă-nfrângă? Riscaseră totul în tentativa lor de a mă controla. Nebunii riscau, punând bariera în pericol şi stârnind demonii.

Uraganul era la un pas de noi. Valurile clipoceau tot mai în susul ţărmului, scăldând trupurile inerte ale celor pe care-i iubeam. Dacă nu se trezeau curând, apa avea să-i ducă în larg, şi ar fi fost pierduţi pentru totdeauna.

Jilo mi-a eliberat mâinile şi s-a întors către ocean. Mi-am simţit inima încetinindu-şi bătăile, în timp ce celelalte ancore încercau în continuare să mă lege fără ca bariera

să se prăbuşească. Un val a ajuns la mine şi m-a trântit. M-am străduit să mă ridic. Când am reuşit să mă salt în genunchi, Jilo dispăruse, dar întreaga lume din jur se umpluse de lumina greţoasă, albastru-vineţie, pe care ajunsesem s-o asociez cu Tillandsia.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors spre apă. Sursa luminii plutea deasupra oceanului, la treizeci sau poate patruzeci de metri distanţă de ţărm, dar aş fi recunoscut-o pe Jilo şi de la o mie de metri depărtare.

Absorbise energia Tillandsiei şi se străduia din răsputeri să devieze furtuna de una singură. Deşi ştia că puterea aceea e otrăvită, preferase s-o atragă înăuntrul ei. Punea binele altora mai presus de al său. Ştia cu siguranţă că degeaba avea puterea Tillandsiei, fiindcă numai o vrăjitoare adevărată era în stare să întoarcă uraganul din drum, mai ales fiindcă nu trebuia să se lupte numai cu furtuna, ci şi cu ancorele barierei. Sacrificase totul doar ca să câştige un pic de timp. Să câştige un pic de timp *pentru mine.*

— Pentru furtul puterii se plăteşte un preţ, am spus, cu voce înceată şi calmă. Iar voi toţi furaţi puterea mea. Înapoiaţi-mi-o. Înapoiaţi-o.

O durere înspăimântătoare m-a sfâşiat, smulgându-mi un ţipăt. Am încercat s-o blochez, îndreptându-mi mintea către puterea barierei. Mă mai recunoscuse o dată. Mă alesese. Dacă, aşa cum simţisem uneori, nu era doar o unealtă, doar un mecanism pentru controlul altora, avea să mă audă. Am strigat către ea, unindu-mi rugămintea cu singurul grăunte de speranţă care nu mă părăsise încă. Mi-a răspuns o durere mai cumplită decât oricare alta pe care o mai simţisem vreodată. Am avut senzaţia că plexul solar îmi e sfâşiat, deschis. Suferinţa a fost atât de cumplită încât mi s-a întunecat vederea şi tot ce se afla în jurul meu a fost înghiţit de neguri. În acel moment de beznă, m-am lăsat să cad pe pământul ud. Se terminase. Fusesem înfrântă. Bariera mă părăsise, celelalte ancore câştigaseră. Pentru câteva clipe, am fost sigură că inima mea o să-şi înceteze bătăile, însă, o secundă mai târziu, în jurul meu s-

a luminat o altă lume, verde, răcoroasă, încântătoare. Sunetul trâmbiţelor au umplut-o de muzică din toate direcţiile, apoi melodia li s-a pierdut în depărtări. Durerea din plexul solar mi s-a domolit şi propria mea realitate bântuită de tunete a îngheţat în jurul meu. Am simţit mai întâi bariera reenergizându-se, consolidându-şi poziţia, întărindu-şi zidurile, apoi o schimbare, o comutare, o explozie care mi s-a părut o răbufnire de bucurie în interiorul meu. Colin se întinsese în afară şi-mi umpluse inima cu energia lui, aflată dincolo de posibilităţile de control ale vrăjitorilor. Era magia zânelor, de care ancorele nu se puteau atinge nicidecum.

Cu această armă în plus, am oprit lumea-n loc. În jurul meu, totul a încetinit. Picăturile de ploaie şi-au încetat căderea. Copacii îndoiţi de furtună au rămas în poziţiile lor chinuitoare, deşi vântul îşi pierduse forţa. Tot ce era mişcare şi sunet a încetat. Cu ajutorul fiului meu, mi-am smuls magia din mâinile celorlalte ancore, suflete jalnice şi pline de spaimă, şi minţile lor speriate au fugit de mine ca şobolanii lui Emily. Am rupt legăturile puse asupra lui Rivkah şi a familiei mele. Pe urmă m-am uitat la Jilo şi, cu un singur gând, am adus-o lângă mine, deconectând-o de forţa letală pe care-o primise înăuntrul ei. Furtuna de care mă temusem atât de tare era şi ea acolo, se vedea, ameninţătoare, încremenită. M-am uitat la uraganul suspendat şi am râs. Am revendicat energia lui violentă, i-am folosit forţa în interesul meu. Mi-am trimis conştienţa către barieră, şi aceasta a înconjurat pământul, în toate direcţiile în acelaşi timp. Uimitoare. Superbă. Puternică. Poate mai puternică decât mai fusese vreodată. Fără cuvinte, i-am cerut permisiunea să-mi eliberez sora. Şi bariera a fost de acord. M-am întins, ca o cometă ce nu străbate spaţiul obişnuit, ci trece prin dimensiuni fluctuante, şi am cuprins-o pe Maisie în strânsoarea mea. Apoi am dus-o acasă.

39

— Ce face? a şoptit Oliver, strecurându-se în camera lui Maisie.

Deşi era acasă, cu noi, de mai bine de o zi-ntreagă, nu deschisese ochii decât o singură dată. Şi nu scosese niciun cuvânt.

— La fel, am răspuns.

Nu plecasem de lângă sora mea mai mult de cinci minute la rând. Abia dacă mă înduram să-mi iau ochii de la ea, de teamă să nu dispară. Celelalte ancore ar fi putut face ceva ca să mi-o fure, mi-era teamă de asta.

— Ai noutăţi despre Adam?

Oliver s-a întunecat la faţă.

— Fizic e bine. Însă nu vrea să mai aibă de-a face cu mine. Nu vrea să mai aibă de-a face cu niciunul dintre noi.

A încercat să afişeze zâmbetul lui încrezător tipic, dar nu prea i-a ieşit.

— Presupun că între mine şi Adam s-a terminat totul. Nu cred că poate trece peste indiferent ce i-o fi arătat Emily.

Mi-ar fi plăcut să-i pot oferi câteva cuvinte încurajatoare, dar nu voiam să-l mint. Adam fusese atât de furios, atât de înspăimântat! Atât de sătul de noi, Taylorii, şi de magia noastră. Spusese c-a ajuns să ştie *ce* suntem. Nu eram sigură dacă se referise la magie, sau privise, cumva, mai în adâncul adevăratei noastre naturi. Oricum, nu-mi puteam minţi unchiul.

— Îmi pare rău, i-am spus. Cred că s-ar putea să ai dreptate în privinţa asta.

Oliver m-a sărutat pe creştet.

— Ar trebui să iei o pauză. Dormi puţin. O să stăm cu Maisie eu şi mătuşile tale.

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu pot. Nu le pot oferi o şansă să mi-o ia.

— N-o să facă nimeni aşa ceva. Îţi promit.

S-a aşezat la picioarele patului lui Maisie şi a privit-o dormind.

— Ştiai că eu şi Maisie avem un frate vitreg? am întrebat.

Capul i-a tresăltat ca al unei păpuşi *bobble head,* trădându-i surprinderea. A rămas uluit, dar n-a spus nimic. Pentru prima oară în viaţa lui, rămăsese fără cuvinte.

— Nu cunosc amănuntele, dar Erik a avut un fiu. Se numeşte Joe… Josef. O ajută pe Emily.

— Cred că ar trebui să-i spunem lui Ellen, dar…

— Da, *dar…*

Câte mai putea îndura oare Ellen? Trupul lui Tucker era încă la morgă. Nu avuseserăm ocazia să-i facem o comemorare, şi cu atât mai puţin o înmormântare după cum se cuvenea. Trebuia lăsată să-şi jelească logodnicul şi n-ar fi ajutat cu nimic s-o pocnim peste ceafă dezvăluindu-i încă o infidelitate de-a lui Erik.

Oliver s-a mutat de pe un picior pe altul, apoi s-a aşezat la picioarele patului lui Maisie.

— Ce nu vrei să-mi spui? l-am întrebat.

— Începi să faci asta din ce în ce mai bine… adică să-mi citeşti gândurile, a răspuns el.

— Nu e vorba de magie; eşti pur şi simplu teribil de nepriceput când încerci să-mi ascunzi ceva.

A zâmbit şi i-a luat mâna lui Maisie, i-a mângâiat-o în timp ce căuta semne de viaţă pe chipul ei.

— Emmet s-a întors.

Privirea i s-a mutat de la Maisie la mine.

— L-am rugat să stea departe de Savannah.

— Familiile l-au trimis aici, să negocieze cu tine.

— Să negocieze?

— Să-ţi ceară să faceţi pace, dacă vrei.

— Dar nu sunt eu cea care a declarat război.

— Tu, Gingersnap, i-ai speriat de moarte. Nu înţeleg ce-ai făcut, dar ai *modificat* bariera de una singură.

— Nu. Bariera s-a modificat singură. Pur şi simplu, s-a folosit de mine pentru asta.

M-am întrerupt, încercând să-mi adun gândurile.

— Ştiu că pare nebunie curată, dar cred că bariera e vie. Are conştiinţă de sine. Cred că vrea să evolueze, dar nu

poate din cauză că ancorele o ţin într-o strânsoare prea puternică. Cred că de aceea m-a ales. Am fost toată viaţa străină de magie, lipsită de putere şi privită de sus. Celelalte ancore n-au crezut că pot reprezenta cu adevărat o ameninţare faţă de actuala stare a lucrurilor.

— Celelalte ancore *vor* vedea în orice încercare de schimbare a situaţiei un semn că te-ai aliat cu Emily. Că şi tu vrei înlăturarea barierei.

— Asta nici c-ar putea fi mai departe de adevăr, am spus, ridicându-mă.

Braţele şi picioarele îmi înţepeniseră de prea multă inactivitate. M-am întins şi am simţit sângele începând să-mi circule prin ele.

— Am văzut de ce ne protejează. Dar nu cred c-ar trebui să ne temem de schimbare. Instinctul îmi spune că bariera preferă un parteneriat cu noi, mai degrabă decât să ne fie stăpână sau sclavă.

M-am dus la fereastră şi am privit cerul cenuşiu al toamnei.

— Emily se înşală în aproape toate privinţele… cu o singură excepţie. Ancorele menţin o structură a puterii care se bazează pe secrete şi inducere în eroare, dacă nu cumva şi pe minciuni în adevăratul sens al cuvântului.

M-am întors spre Oliver, să văd cum reacţionează.

— În primul rând, vrăjitorii nu-şi primesc puterea de la barieră. Ea primeşte energia noastră.

— Nu înţeleg cum e posibil aşa ceva, a zis el, surprins şi stânjenit de schimbarea propriei viziuni asupra lumii.

Îşi netezea cu mâna dreaptă părul des şi blond de pe braţul stâng. În vreme ce-mi cântărea spusele, colţurile gurii i s-au lăsat în jos şi s-a încruntat adânc, privind în podea.

— N-o ştiu cu certitudine. Poate e ca un soi de curent alternativ. Mă îndoiesc că de la celelalte ancore voi afla vreodată detalii despre modul în care au creat vrăjitorii bariera, aşa că n-o fiu niciodată sigură. Dar cred cu tărie că magia începe prin a ne aparţine şi apoi alimentează bariera. Acolo e divizată şi distribuită mult mai echitabil.

Niciun vrăjitor nu rămâne fără magie, dar nici nu se poate ridica vreunul la înălţimea adevăratului său potenţial.

— Niciunul care nu e ancoră, a subliniat Oliver, dând din cap. Teoria ta mă face să nu mă mai simt în largul meu, dar îmi spune că e foarte posibil să te afli pe pista corectă.

— Nici mie nu-mi place. Mi-aş fi dorit să existe o cale clară şi simplă de înţelegere a barierei şi a deciziilor luate de familiile care au construit-o. Vreau să spun că, da, cele trei familii rebele sunt rele. Răutatea lor are culori vii, e agresivă. Însă mă tem că şi partea aleasă de noi îşi are propria formă de răutate. O cale e total greşită, dar dacă şi cealaltă nu e nimic altceva decât un traseu mai lung şi mai dramatic care duce către acelaşi iad?

— Atunci o să ne călăuzeşti tu pe un drum nou către raţiune şi bun simţ, a răspuns Oliver. Ca să fiu sincer, cred că de-*asta* te-a ales bariera. Mulţi oameni vor de la viaţă răspunsuri simple. Vor fi de acord cu orice spune cutia de rezonanţă în care se găsesc, atâta vreme cât asta înseamnă că nu sunt nevoiţi să gândească ei înşişi. Doar extrem de puţini pot să facă faţă ambiguităţii şi să meargă mai departe.

Ne-a întrerupt o bătaie uşoară în uşa care s-a întredeschis apoi, oferindu-ni-l vederii pe uriaşul brunet din cealaltă parte a sa.

— Îmi cer scuze pentru deranj, a spus Emmet.

Ochii lui negri m-au sfredelit, cercetându-mă. Verificându-mă, ca să fie sigur că eram, într-adevăr, nevătămată. Şi ca să vadă dacă experienţa prin care trecusem nu-mi modificase deja sentimentele. I-am zâmbit, ca şi cum m-aş fi bucurat să-l văd, dar m-am străduit din răsputeri să-l fac să priceapă, fără vorbe, că între noi nu se schimbase nimic. Şi-a desprins privirea de mine ca să se uite la Maisie.

— Se va trezi curând. Sunt sigur.

Mi-am dat seama că, de fapt, n-o spusese ca pe un pronostic. Cuvintele lui erau mai degrabă menite să ofere alinare.

— Mulţumesc, am spus, iar el a dat din cap.

— Voiam să-ţi respect cererea, a continuat, să stau departe de casa ta, dar împrejurările…

— Ştiu. Te-au trimis familiile.

— Da. Speră că vei accepta să te-ntâlneşti cu celelalte ancore. Să rezolvaţi toate neînţelegerile care e posibil să fi apărut între timp.

Oliver şi-a dres glasul şi ne-am uitat unul la altul, dându-ne ochii peste cap.

— Te rog să-nţelegi, a adăugat Emmet, că, deşi am acceptat să fiu emisarul care-ţi aduce acest mesaj, nu sunt neutru, după toate nelegiuirile pe care le-au săvârşit împotriva ta. Am ales o tabără, aşa că întreaga mea loialitate se îndreaptă spre tine, Mercy. Familiile sunt conştiente de asta, e motivul din care m-au rugat să te abordez eu. Speră să împiedice adâncirea rupturii dintre tine şi celelalte ancore. Îţi cer să te-ntâlneşti cu ele ca să vă rezolvaţi conflictele într-un mod care nu pune bariera în pericol. În schimbul acestei întâlniri, vor jura să nu *intervină* în privinţa surorii tale.

În timp ce i-am cântărit propunerea, am ascultat răsuflarea uniformă a lui Maisie şi m-am uitat la faţa ei frumoasă, binecuvântată în somn cu o seninătate pe care speram că nu şi-o va pierde în ziua trezirii. Voiam multe lucruri de la celelalte ancore, începând cu acel jurământ de a-mi lăsa sora în pace cât timp ne ocupam noi, cei din familie, de rezolvarea problemelor sale. Dar mă găseam pentru prima oară pe poziţia cea mai puternică şi doream să profit din plin de asta.

— Spune-le că sunt de acord, am răspuns. Dar eu aleg momentul şi mijloacele.

40

Am aflat că ancorele barierei se întâlneau rareori faţă în faţă. Bineînţeles că, pentru a-şi face datoria, nu se puteau aventura prea departe de locul pe care fuseseră alese să-l ancoreze. De aceea, când se-ntâlneau, o făceau la modul virtual, lăsându-şi trupurile acasă şi trimiţându-şi mintea în locul stabilit. Ştiam un loc perfect pentru întâlnirea cerută, unul care ne-ar fi permis, poate pentru prima oară în istoria barierei, să ne adunăm laolaltă în carne şi oase. Am deschis, în camera de culoare albastru-bântuit a lui Jilo, nişte intrări noi, câte una deasupra fiecărui loc unde locuia o ancoră. Astfel ne puteam vedea fără ca nimeni să-şi părăsească teritoriul.

Însă am curbat acele căi de acces, astfel încât toate să treacă prin lumea umbrelor veşnic vii, a demonilor minori numiţi *boo hag* de oamenii de pe coastă. Pe mine creaturile acelea nu mă mai speriau. Aproape că mi-era milă de setea cu care jinduiau după un trup, ca să poată umbla prin tărâmul luminii. Aproape.

Am râs, gândindu-mă că toate celelalte ancore aveau să vadă acel loc, un loc care odinioară mă îngrozea, clădit de o femeie care pe-atunci mă speria de moarte. M-am trezit în repetate rânduri căutând consolare în lipsa de însemnătate a lucrurilor de care mă temeam în trecut. Mi s-a făcut pielea de găină când m-am întrebat dacă va veni o zi în care voi privi în urmă dintr-un punct al spaimelor şi mai mari, amintindu-mi de cele de acum cu nostalgie. Dar astfel de gânduri n-aveau să mă ducă nicăieri.

Încăperea se redusese la jumătate din dimensiunea sa de mai înainte, îndoindu-se şi răsucindu-se în sine însăşi. Azuriul ei cândva neîntrerupt era acum perforat de câteva pete de culoarea vineţie a prunelor, lăsate de magia otrăvită a Tillandsiei. Trebuia să-mi păstrez concentrarea şi încrederea în propriile forţe. Gândurile la Emily şi Josef le ameninţau pe amândouă, aşa c-am dat deoparte orice amintire despre Tillandsia şi mi-am ocupat locul în acea

porţiune a încăperii curbată în sus. Eram hotărâtă să revendic cea mai înaltă poziţie. Poate că n-avea să-mi ofere cu adevărat un avantaj în planul fizic, dar psihic mă putea ajuta foarte mult. Am invocat tronul albastru ca bolta senină a cerului şi m-am instalat pe el. Mă aflam pentru ultima oară în camera vopsită în albastru-bântuit. La cererea lui Jilo, după întâlnire urma s-o închid, făcând-o să se absoarbă în ea însăşi, până când avea să devină un punct dens şi întunecat din spaţiu. În tăcerea dinaintea sosirii celorlalţi, mi-am permis s-arunc în jur o ultimă şi lungă privire.

Tocmai când terminasem să cercetez încăperea din priviri, marginile au început să-i pâlpâie. O oscilare a aerului aici, un tremur dincolo, vibraţii care anunţau sosirea colegilor mei într-ale magiei. Dezamăgirea a fost cea mai proeminentă dintre senzaţiile mele când şi-au conturat cu toţii pe deplin forma. Nu erau uriaşi şi niciunul nu purta nici vreo coroană din raze de soare, din vreo tolbă cu fulgere. Nu, panteonul ancorelor părea alcătuit din oameni în vârstă, obişnuiţi. Africani, europeni, asiatici, din Orientul Mijlociu şi combinaţii între aceste tipuri. Era adevărat că erau cu toţii vrăjitori, dacă nu cei mai puternici din lume, cel puţin cei ce puteau accesa puterea în cea mai mare măsură. În acelaşi timp, puteam să jur că una dintre ele arăta de parcă tocmai s-ar fi întors acasă după ce-şi lăsase copiii la antrenament pe terenul de fotbal, iar altul părea să fi lucrat până în clipa aceea în grădină. Calmi. Fără nimic care să-ţi taie răsuflarea. Înfăţişarea niciunuia nu te-ar fi făcut nici măcar să te nelinişteşti, şi cu atât mai puţin să te simţi în pericol. M-am gândit că-mi creau înadins senzaţia asta, şi acea bine calculată încercare de a mă dezarma mi-a adus în minte o expresie a lui Hannah Arendt[23]: „banalitatea răului”.

[23] Născută într-o familie de evrei din Germania, Hannah Arendt (Johanna Arendt) (1906-1975) a fost una dintre figurile marcante ale gândirii socio-politice contemporane; a abordat în lucrările sale două teme de mare importanţă ale epocii postbelice: totalitarismul şi antisemitismul. *(N.t.).*

Zâmbete pe feţele unora, capete plecate în semn de respect ale altora. Postura fiecăruia dintre ei spunea: „Aici suntem cu toţii prieteni!” În ciuda acestui fapt, intuiţia mea mă avertiza, la rândul ei. M-am temut să nu fi devenit cumva paranoică. M-am temut ca nu cumva epuizarea să fi fost la originea temerilor mele. Poate că modul în care propria mea mamă se-ntorsese împotriva mea îmi influenţase percepţia asupra lumii. M-am gândit că, poate, niciunul dintre acei vrăjitori nu-mi era duşman, însă mi-am adus pe urmă aminte că-ncercaseră să sacrifice nişte oamenii nevinovaţi din oraşul meu natal, într-o necugetată încercare de a proteja ceea ce considerau ei binele omenirii.

— Bun. Aţi dorit cu toţii să-mi vorbiţi. Vă ascult.

Un bărbat de vârstă mijlocie, de statură medie, cu figura inocentă, încadrată de păr rărit, castaniu, de aceeaşi nuanţă cu a blănii de şoarece, a făcut un pas înainte. În mintea mea, l-am botezat domnul Bej.

— Dacă n-are nimeni nimic împotrivă, mă ofer să vorbesc eu în numele grupului.

Faptul că n-a protestat nimeni, că nici măcar n-a scos nimeni vreun cuvânt, mi-a dezvăluit că aveam de-a face cu o decizie luată cu mult înainte, că întâlnirea noastră nu era nimic altceva decât un spectacol, probabil menit să-mi demonstreze cât de bine lucrau celelalte ancore mână-n mână. Da. La ei totul ţinea de colaborare. De echipă. Individualitatea nu se aplica.

— Deşi fiecare îşi reprezintă propria familie, noi, ancorele, ne gândim la noi înşine ca la o familie de sine stătătoare. O familie a ancorelor.

A zâmbit, întinzându-şi mâinile către mine.

— E o plăcere să-ţi urez bun venit, în numele nostru, al tuturor.

Nu s-a prezentat; niciunul n-a făcut-o. Eu n-am spus nimic, am lăsat tăcerea să se îngroaşe între noi.

— Îmi pare rău că prima noastră întâlnire a avut loc sub norul de circumstanţe regretabile *create de mama ta.*

A subliniat ultimele patru cuvinte, evident voind să mă

stârnească, dar n-am muşcat momeala. Nereacţionând cum se aştepta, i-am clătinat siguranţa de sine. A reînceput să vorbească mai puţin încrezător în propriile forţe. Deasupra buzei de sus i s-au format broboane mici de sudoare.

— Din nefericire, a trebuit să intervenim. Am făcut, pur şi simplu, ceea ce am crezut că e necesar ca să salvăm bariera. Sperăm să-nţelegi şi să dai uitării orice supărare provocată de acţiunile pe care ne-am văzut siliţi să le întreprindem.

— Spune-mi, asta vreţi de la mine? am întrebat. Să fiţi iertaţi? Fiindcă trebuie să vă spun că n-o să vă iert decât dacă acţiunile voastre nu vor mai urma şi cu altă ocazie acelaşi curs.

— Ei bine, nu, a răspuns Bej, îndreptându-şi spatele şi renunţând la aerul prietenos, nu vrem să ne cerem iertare. Am făcut ceea ce am crezut că trebuie să facem ca s-apărăm bariera.

— Şi de-asta trebuie să trec cu vederea că aţi încercat *cu toţii* să săvârşiţi un genocid?

Ceilalţi opt au început să se foiască, uitându-se unii la alţii.

— Eu nu voiam să păţească nimeni nimic, a spus o asiatică mărunţică, spulberând iluzia de coerenţă. N-am dorit să mă pun în calea eforturilor voastre.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

M-a surprins propria mea voce, o şuierătură veninoasă care-a ţintuit-o locului pe femeie când m-am aplecat spre ea, pălmuind-o cu privirea.

— De ce i-ai lăsat pe ei s-o facă?

— Am… la vot am fost în minoritate, a răspuns, lăsându-şi ochii în jos.

— Ascultă, a continuat Bej, încercând să-şi recapete avântul, niciunul dintre noi nu voia să facă vreun rău oamenilor din Savannah. Nu uita că n-am dezlănţuit noi furtuna.

— Nu voi. Emily a făcut-o. Ca să-mi demonstreze că are dreptate într-o anumită privinţă. Că nu greşeşte susţinând c-o să preferaţi să vedeţi un oraş întreg şters de pe hartă.

C-o să preferaţi o baie de sânge şi c-o să vă bateţi unii pe alţii pe spate fiindcă aţi provocat-o.

Bej s-a uitat la ceilalţi.

— Aşa nu ajungem nicăieri. Am venit azi aici fiindcă vrem să lăsăm în urmă cele petrecute. Da, ne-ai sfidat, dar poate că noi suntem cei care-au greşit.

— *Poate* aţi greşit? m-am răstit la el.

— Din perspectiva ta, am greşit, da. E clar că şi din perspectiva barierei, a admis el, cu o umbră de umilinţă în glas. Nu înţelegem ce s-a-ntâmplat. Ştiu că nu-ţi place atitudinea noastră, dar e cea pe care-am adoptat-o noi, ancorele, dintotdeauna, de când a fost creată bariera. Adică am protejat-o cu *orice* preţ.

— Un preţ pe care-l plătesc alţii. Ei bine, de data asta bariera v-a împiedicat să staţi pe margine şi să lăsaţi oamenii să sufere. Bariera nu pare să dorească genul de protecţie pe care i-l oferiţi voi.

Asta a pus capăt fanfaronadei lui Bej şi în faţa mea a rămas el, cel adevărat. De vârstă mijlocie, cu un început de chelie, purtând un costum cafeniu şi mocasini în picioare, se vedea pe neaşteptate nevoit să se-ntrebe dacă nu cumva acţionase, într-o bună parte a vieţii sale, pornind de la un set de presupuneri eronate.

— S-ar părea că tu ai o legătură mai profundă cu bariera decât noi toţi, ceilalţi. *Comunici* cu ea. Interacţionează cu tine ca şi cum ar fi o entitate vie, de sine stătătoare.

Am fost surprinsă fiindcă experienţa mea în privinţa barierei nu le era comună tuturor ancorelor, dar m-am străduit să mă prefac că dezvăluirea asta nu prezintă niciun interes pentru mine. Nu-mi era de folos să le fac prea multe destăinuiri.

— Nu mi-am imaginat niciodată că s-ar putea să nu comunice cu mine.

Ceilalţi s-au uitat unii la alţii şi am auzit zumzetul replicilor schimbate între ei. Mă blocaseră, ca să nu pot înţelege totul, dar am putut totuşi să prind crâmpeie din conversaţia lor. Cuvintele *periculoasă* şi *control* au ajuns până la mine. Bej mi s-a adresat după încetarea

zumzetului.

— Înţelegem că, dintr-un anumit motiv, bariera te-a ales pentru a avea cu ea o legătură aparte. Ne-ar plăcea să-nţelegem relaţia asta, dar ai probabil propriile tale temeri, pe care vrem să le înlăturăm. Poate-ar fi bine să ne spui ce doreşti de la noi.

Am stat câteva clipe pe gânduri. De fapt, tot ce voiam era ca toţi vrăjitorii să plece. Să ne lase-n pace pe mine şi pe ai mei. Să ne lase să ne trăim vieţile în linişte. Dar ştiam că, dacă mi-ar fi promis asta, ar fi minţit. Bariera se folosise de mine – ba nu, se folosise de fiul meu – ca să slăbească strânsoarea în care-o ţineau cu toţii. N-aveau să-mi dea pace înainte de a pricepe ce se petrecuse şi de a-şi înfige ghearele la loc în mine. Citeam în ochii lor că promisiunea mincinoasă în privinţa siguranţei mele era exact ceea ce şi-ar fi dorit să le cer. Credeau c-o să le spun tot ce ştiu despre barieră în schimbul făgăduielii că-mi vor da pace. Nici că se puteau înşela mai mult.

— Spuneţi-mi adevărul într-o singură privinţă. Care e sursa de energie a barierei?

— Cred că răspunsul ţi-e cunoscut deja.

— Mi-ar plăcea totuşi să-l aud de la voi. Haideţi. Acum sunt ancoră. Cred că mi-am câştigat dreptul de a afla care e strângerea secretă de mâini[24].

— Împărtăşirea cunoştinţelor urmează după câştigarea încrederii, a răspuns Bej, crispându-se de parcă i-aş fi adus un afront personal. Şi dezvăluindu-ne ceea ce ştii despre cele întâmplate cu bariera vei înainta foarte mult pe calea către încrederea noastră.

— Voi ce credeţi că s-a-ntâmplat cu ea? am întrebat.

— Acum te porţi pur şi simplu copilăreşte! a exclamat o femeie scundă şi îndesată, cu accent rusesc puternic.

Indiferent ce-o fi citit pe faţa mea a făcut-o să tacă. A făcut un pas înapoi.

— N-avem idee, a zis asiatica. Tot ce ştim e că bariera a devenit mai puternică decât înainte, dar magia i-a fost

[24] Aluzie la semnele prin care se identifică reciproc membrii unor grupări secrete. *(N.t.).*

modificată. I s-a adăugat ceva străin. *Ne aparţine,* cumva, mai puţin.

Voia să spună că se află sub controlul lor într-o mai mică măsură. Bej a săgetat-o cu privirea, ca să-i închidă gura.

— Magia asta străină, a spus el, întorcându-se către mine, nu ne e necunoscută, nici nu e în totalitate neînrudită cu a noastră. Am mai întâlnit când şi când câte o răbufnire a ei, ici şi colo, dar niciodată în cantitatea şi în concentraţia din noaptea trecută.

Cu asta mi-a câştigat atenţia. M-am aplecat în faţă, îndreptându-mi spatele şi înclinându-mi capul pe-o parte. Poziţia mi-a trădat interesul. Asta însemna că n-avea să-mi răspundă niciodată. Am simţit o pereche de ochi ţintuindu-mă cu mai multă intensitate decât ceilalţi. M-am întors instinctiv către un vrăjitor tânăr, care părea copilul nimănui, incredibil de palid şi de blond şi aproape androgin pe o scală unde acul se înclina abia perceptibil către masculinitate. Ochii lui, albi şi lipsiţi de iris şi pupilă, s-au oprit pe talia meu.

— Împărtăşirea cunoştinţelor urmează după câştigarea încrederii, a repetat Bej.

Cuvintele i-au fost aproape acoperite de zumzetul discuţiei neclare a celorlalte ancore. Bej şi-a continuat monologul, dar nu l-am mai ascultat. M-am concentrat intens asupra gândurilor celorlalţi, până ce cuvintele *zâne, prunc* şi *studiu* au ajuns să se lege, devenind o ameninţare din partea tuturor. Băiatul făcuse legătura între magie şi fiul meu.

— Îţi mulţumim pentru această întâlnire.

Cuvintele lui Bej mi-au străpuns panica, iar pâlpâirile de pe marginile încăperii mi-au dat de veste că multe dintre ancore se pregăteau deja de plecare. Inima a început să-mi bată nebuneşte. Mă păcăliseră. Poate că nu-nţelegeau întru totul, dar ştiau că bariera sorbise din magia zânelor, folosindu-se pentru asta de fiul meu.

Am închis brusc toate ieşirile, înainte să aibă cineva timp să dispară.

— Nu. N-o să-i faceţi niciun rău copilului meu, am spus,

simţind cum căpătăm din ce în ce mai multă forţă. N-o să-mi studiaţi copilul.

Am sărit în sus cât ai clipi, apoi am înşfăcat tronul lui Jilo cu forţa magiei şi l-am azvârlit spre ei.

— N-o să vă folosiţi de copilul meu.

Bej şi-a înălţat braţele şi tronul a izbucnit în flăcări în aer, pentru a se prăbuşi apoi într-o ploaie de cenuşă.

— Nu? a-ntrebat el. Şi cum ai de gând să ne-mpiedici?

Am început să tremur, spaima şi furia aliindu-se ca să-mi smulgă raţiunea de sub control. Cum puteam să-i opresc? Cum îi puteam împiedica să mi-l ia pe Colin? Să-l încuie într-un laborator şi să-l sacrifice de dragul *binelui omenirii?* Tălpile mele au ajuns pe podea şi n-am mai fost eu însămi când m-am năpustit la Bej. L-am atacat ca o leoaică furioasă, preschimbată de furie într-o întrupare însufleţită a lui Durga[25], însuşi spiritul imboldului unei mame de a-şi apăra copiii. Zâmbetul arogant a pierit de pe faţa lui Bej şi colţurile gurii i s-au lăsat în jos. Fruntea i s-a încruntat. Când am ajuns lângă el, a încercat să se retragă un pic, dar mâna mea a zvâcnit cu de la sine putere şi i-a sfâşiat carnea mai sus de buric şi mai jos de inimă, chiar în dreptul plexului solar, în punctul unde magia barierei se conecta cu a sa. I-am smuls din trup conexiunea aceea. A urlat de durere şi de neputinţă. I-am ţinut strălucitorul glob de lumină pâlpâitoare în faţa ochilor înainte de a-l îndesa la loc şi de a-i închide rana.

Genunchii i-au cedat şi a fost cât pe ce să cadă în patru labe.

— *Aşa* o să vă opresc, le-am spus celorlalte ancore, care s-au repezit să-l prindă. Ne-am înţeles unii pe alţii?

— Da, a răspuns Bej, dând furios din cap în vreme ce-l ajutau ceilalţi să-şi recapete echilibrul.

— Bun, am spus, redeschizând pentru ultima oară uşile încăperii în care domnea albastrul-bântuit. Acum plecaţi şi spuneţi-le familiilor să stea departe de mine. Departe de

[25] Devi, zeiţa supremă din religia hindusă, în ipostaza sa de zeiţă-mamă. E înfăţişată adesea ca luptătoare călare pe un leu sau pe un tigru. *(N.t.).*

copilul meu. Departe de bărbatul meu. Departe de familia mea. Şi staţi naibii cât mai departe de Savannah.

Ancorele încă de faţă au părăsit camera în goană, grăbindu-se să treacă în tărâmul umbrelor vii, căci nu mă-ndoiesc că astfel s-au simţit uşurate; acolo înfruntau adversari cu care erau mult mai obişnuite.

M-am întors încă o dată către lumina azurie, apoi m-am uitat cum se plia camera lui Jilo în sine însăşi, pentru a dispărea pentru totdeauna, după teleportarea în ultima clipă posibilă.

41

O rochie de mireasă într-adevăr clasică, din anii 1940, din mătase de culoarea fildeşului, cu decolteu căzut bogat şi spate cu tăietură adâncă. Un buchet de trandafiri albi şi hortensii albastre. Ambele de la Ellen. Iris îmi împrumutase pandantivul purtat, generaţie după generaţie, de o sută de femei Taylor, un caboşon din smarald înconjurat de diamante deasupra altui smarald, în formă de lacrimă. Iris îmi dăruise şi o pereche de cercei noi, cu diamante şi smaralde de o nuanţă uimitor de apropiată de a celor străvechi, de pe pandantiv. De la Maisie, care continua să trăiască în visele ei, furasem un sărut.

Oliver avea să mă încredinţeze mirelui, fireşte. Ca o altă contribuţie la eveniment, convinsese judecătoria de pace şi administraţia parcurilor să ne aprobe cererea – depusă cu doar trei zile înainte – de oficiere a cununiei în Forsyth Park, unde-l cunoscusem pe Peter. Logodnicul meu avusese ideea să ne căsătorim la poalele stejarului pe care-l numiserăm întotdeauna „copacul pentru căţărat”, căci avea cele mai joase şi mai groase crengi. Fără cavaleri şi domnişoare de onoare. Doar noi doi în faţa lui Dumnezeu. Când eu şi Peter o anunţaserăm că ne dorim o nuntă simplă, fără nicio recepţie sofisticată, doar tort şi o orchestră în parc, Iris încercase să se opună. Dar în final capitulase şi chiar scosese din *Savannah Daily News* o reclamă cât o pagină, care invita tot oraşul la nuntă.

Închiriaserăm un apartament la Mansion. Mă înconjurase o întreagă echipă de maestre în arta coafatului şi a machiajului, transformându-mă într-o prinţesă din basme, o imagine pe care n-aveam să mi-o pot recrea vreodată, nici măcar prin magie. Dar am adorat fiecare minut al acelor pregătiri, fiindcă ziua nu-mi era dedicată doar mie. Nici măcar doar mie şi lui Peter. Îi era dedicată întregii familii. Mătuşile şi unchiul meu aranjaseră totul, acordând toată atenţia până şi celor mai mici detalii, deşi

aveam şi eu o surpriză pentru ei.

— Să-ţi fie ruşine, am spus, când surpriza aceea a intrat târşâindu-şi picioarele, îmbrăcată în şifon de culoarea albastră a splendorii dimineţii şi purtând o pălărie violet destul de largă ca să umbrească tot oraşul Savannah.

— De ce să-i fie ruşine lui Jilo? a întrebat ea, privindu-mă cu atenţie, ca să descopere un loc unde să mă sărute fără să-mi strice nici coafura, nici machiajul.

M-am ridicat şi am sărutat-o eu în schimb.

— Ştii că nu se cuvine să străluceşti mai tare decât mireasa.

— Păi, draga mea, Jilo n-are cum să n-o facă, dacă Dumnezeu a revărsat asupra ei atâtea binecuvântări. Nu i se pare drept să le-ascundă.

A râs, apoi s-a aşezat la picioarele patului meu.

— Eşti fericită, fetiţo?

Din ochi mi-au izvorât lacrimi, chiar în clipa în care Ellen şi Iris au intrat în încăpere.

— Da, am răspuns. Da, sunt foarte, foarte fericită.

Jilo a dat din cap drept răspuns.

— Oh, hei, hei, a zis Iris, întinzând mâna după un şerveţel de hârtie. Fără lacrimi înainte de a face fotografiile, a adăugat.

Pe urmă a dat cu ochii de Jilo.

— Oh, Jilo. Mă bucur atât de mult că-ţi place pălăria! Am ştiut c-o să ţi se potrivească de minune.

— O ador. Mulţumesc, a răspuns încet bătrâna, apoi a zâmbit.

Şi gata cu talentul meu de a surprinde pe toată lumea. M-am uitat la cele trei femei frumoase. În felul ei, fiecare mi-era ca o mamă.

— Să-i lăsăm părul ceva mai lejer, i-a sugerat Ellen stilistei.

Pe urmă s-a întors spre mine.

— Am o idee nebunească, a spus. Fiindcă nunta ta cu Peter aici, în parc, mi-aduce aminte de zilele când încă mai erai un băieţoi sfrijit. Ei, de vreme ce rochia tot nu e până la pământ, ce-ar fi s-o porţi desculţă?

O bătaie în uşă m-a întrerupt înainte de a mă hotărî.

— Viitoarea soacră poate să intre? a întrebat Claire.

N-o mai văzusem din ziua în care Ryder şi Josef dăduseră buzna în bar. N-o evitasem înadins, fusesem, pur şi simplu, *ocupată.* Mi-am dat seama, din tonul ei, că, de fapt, chiar se temea că n-o s-o primesc.

— Fireşte, am răspuns, invitând-o cu o fluturare de degete. Se supără cineva dacă rămân câteva clipe singură cu Claire?

Stilistele au lăsat totul din mână imediat ce mi-au auzit cuvintele, însă mătuşile mele au schimbat o privire înainte de a se clinti. Jilo a bombănit ceva, dar s-a ridicat de la picioarele patului. Încăperea odată golită, Claire s-a apropiat de mine.

— Draga mea, eşti uluitor de încântătoare.

— Mulţumesc, am spus, luându-i mâna. Îmi pare atât de rău, Claire. Pentru ceea ce i-am făcut lui Peter – adevăratului tău fiu Peter, adică.

La naiba, probabil ar fi trebuit să-i cer scuze şi pentru cele întâmplate fiului ei adoptiv din cauza mea, dar aveam să-mi petrec restul vieţii străduindu-mă să-l răsplătesc pentru asta.

— Nu, mie-mi pare rău. Mi-am lăsat suferinţa şi deruta să vorbească. Ştiu c-ai încercat să-l ajuţi şi că era deja mort când ţi-ai pus mâinile pe el. Ştiu, a repetat, bătându-se cu palma în dreptul inimii. Ascultă-mă, mi-am dat seama că zânele, de fapt, şi-au respectat promisiunea, numai că, în lumea lor, timpul se scurge un pic altfel decât într-a noastră.

S-a întrerupt pentru o clipă.

— Când l-a găsit poliţia în faţa depozitului de praf de puşcă, purta un pardesiu gros.

— Da, mi-aduc aminte.

— În căptuşeala lui fusese cusută o adevărată avere, în aur şi bijuterii. O avere demnă de un prinţ.

— Da, Jilo a auzit ceva despre asta şi mi-a povestit.

— Ei bine, am stat de vorbă cu Colin despre ceea ce-ar trebui să facem cu profitul adus de chilipirul neaşteptat.

Ne-am hotărât să donăm totul pentru cercetările legate de cancerul infantil, fiindcă, la urma urmelor, boala asta ni l-a răpit, de fapt, pe Peter.

Şi-a deschis geanta şi a scos o jucărie de argint cu clopoţei pentru bebeluşi, care purta iniţialele PDT, Peter Daniel Tierney.

— Asta i-a aparţinut, a spus. L-am trimis acolo cu ea.

A şovăit.

— Nu-ţi pot explica de ce – nu înţeleg nici eu, dar ar însemna enorm pentru mine dacă ai putea să porţi asta asupra ta azi, dacă în inima ta s-ar găsi, în timpul cununiei cu fiul meu adoptat, loc şi pentru celălalt Peter al nostru.

— E o onoare pentru mine, am spus, luând jucăria.

— Te iubesc, Mercy Taylor, a zis Claire, cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi şi prelingându-i-se pe obraji.

— Sunt Mercy Tierney, am corectat-o.

A zâmbit printre lacrimi, apoi şi-a pus ambele mâini pe mijlocul meu.

— Şi pe tine, maimuţică. Bunica te iubeşte.

S-a ridicat în picioare şi a luat-o spre uşă.

— Îţi trimit anturajul înapoi.

Mi-a mai zâmbit o dată înainte de a ieşi.

Am avut de multe ori experienţa deformării magice a timpului, dar nimic nu se compară cu modul în care s-au scurs, în mod natural, orele în ziua nunţii mele. Acum stăteam în hotel, dându-i machiajului şi părului meu tuşele finale, iar o clipă mai târziu mă aflam în parc, lângă Oliver, aşteptând semnalul muzical de pornire către copacul pentru căţărat.

— Ţi-e bine? m-a întrebat el, lăsându-se pe spate ca să cuprindă cu vederea întreaga imagine a nepoatei sale, atât de împopoţonate încât abia o mai recunoştea.

Mi-am ridicat piciorul gol şi mi-am mişcat degetele cu unghii proaspăt lăcuite.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Iris a primit onorurile ca primă soacră mică. Am privit-o înaintând pe aleea dintre scaune, condusă de Sam, noul ei prieten. Ellen a urmat-o ca a doua soacră mică. Mă

aşteptasem să fie escortată de Tom, prietenul lui Peter, dar, strângând din ochi ca să mi-i apăr de lumina soarelui, am văzut că înainta la braţul lui Adam. Apariţia lui acolo m-a şocat. Îmi spusese c-a terminat-o cu noi, cu toţi, şi crezusem că e, într-adevăr, aşa. Nu ştiam ce-l făcuse să se răzgândească, dar, ca să fiu sinceră, nici nu-mi păsa. L-am strâns pe Oliver de mână.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

El privea cu ochii mari, uluit.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine, mi-a răspuns, radios.

În cele din urmă, Jilo, a treia soacră mică, a trecut printre şirurile de scaune pliante albe la braţul strănepotului ei, Martell. După ce s-a aşezat, l-am auzit pe Colin cel mare strigând către orchestră:

— Daţi-i drumul, băieţi!

Dinspre orchestra înfiripată temporar, cu ajutorul lui Peter, s-au înălţat acordurile melodiei „Haste to the Wedding[26]”. Oliver mi-a aruncat o privire întrebătoare. A dat din cap o singură dată şi am şerpuit amândoi printre copaci, croindu-ne drum către spaţiul deschis. Acolo, la umbra ramurilor groase, aştepta bărbatul pe care-l iubeam, bărbatul pe care-l iubisem întotdeauna, Peter al meu. M-am uitat în ochii lui ceacâri şi orice temere a dispărut.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e muzica, tot mai puternică din jurul nostru în timp ce mă învârteam, strânsă în braţe de Peter, marcând începutul oficial al petrecerii. Chipurile fericite ale prietenilor care-şi prezentau urările îmi apăreau şi-mi dispăreau din faţa ochilor. Am dansat trecând din braţele lui Peter într-ale lui Oliver şi după aceea într-ale lui Colin. Şi apoi Adam stătea în faţa mea. S-a înclinat şi mi-a întins mâna. I-am luat-o cu plăcere.

M-am bucurat fiindcă melodia era un vals, şi încă unul lent. Îmi oferea ocazia să-mi trag răsuflarea şi să aflu de ce se răzgândise Adam în privinţa noastră.

[26] „Haideţi degrabă la nuntă”, melodia unui dans tradiţional din Scoţia şi Irlanda, datând din secolul al XVIII-lea. *(N.t.).*

— Mă bucur atât de mult că eşti aici! am spus. Dar ce anume s-a schimbat? Am crezut c-ai văzut prea multe, că lucrurile au mers prea departe. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Aşa am crezut şi eu, a spus, cu tristeţea furişându-i-se în ochi, deşi încă mai zâmbea. Emily mi-a arătat cea mai rea parte a voastră. Mi-a arătat lucruri pe care nu cred că voi, ceilalţi, le ştiţi despre voi înşivă.

— Ce lucruri? am întrebat, uitând să mai dansez.

A râs şi m-a adus din nou în ritmul muzicii.

— O să fie timp destul să vorbim despre toate astea, dar azi e sărbătoare. Cum spuneam, Emily mi-a arătat cea mai rea parte a vrăjitorilor. Dar tu, Iris şi Ellen şi, la naiba, Oliver, mi-aţi arătat-o pe cea mai bună. Ţi-ai riscat viaţa ca să mă salvezi. În plus, în ciuda tuturor celor întâmplate, îl iubesc pe imposibilul tău unchi. Orice-ar fi.

Peter fusese luat deoparte de prietenii lui care-i dădeau whisky, după ce băuse şampanie.

— Nu-ntrece măsura, băiete! i-am strigat, când am trecut pe lângă el, valsând cu Adam.

— Abia v-aţi căsătorit şi te-a şi băgat sub papuc, a spus unul dintre prietenii lui Peter, bătându-l pe spate.

— Mie-mi convine de minune, a răspuns el şi m-a furat din braţele lui Adam, dar nu înainte de a apuca să-l sărut pe detectiv pe obraz.

Adam m-a predat bărbatului meu, iar Peter şi-a coborât privirea la mine, zâmbindu-mi şi strângându-mă în braţe. Iar eu, ei bine, eu nu simţisem niciodată mai multă dragoste, în toată viaţa mea. Ştiu că s-au ţinut toasturi, ştiu că, la un moment dat, am tăiat tortul şi-mi amintesc vag că am fost trasă într-o parte şi-n alta de un fotograf hotărât să imortalizeze fiecare moment. Dar ştiam ce momente îmi vor rămâne pentru totdeauna în amintire – cele în care am stat în braţele lui Peter, bucurându-mă de o fericită învălmăşeală aurie, alături de toţi cei dragi mie şi de minunaţii oameni din Savannah, chiar şi de cei pe care nu i-aş fi numit cu adevărat prieteni. Fără să-mi dau seama când, soarele a alunecat pe partea de vest a bolţii,

trimiţându-şi lumina sub un unghi care vestea că amurgul nu e departe. După cum melodiile săltăreţe au cedat locul valsurilor, odată ce a apus soarele, minunata tradiţie celtică le-a cerut valsurilor să cedeze, la rândul lor, locul câtorva cântece de jale, care îţi umplu ochii de lacrimi.

Peter s-a înclinat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Ar trebui să plecăm curând.

Am dat din cap, aprobându-l. Ca ancoră, nu puteam pleca prea departe de Savannah în luna de miere, aşa că Oliver aranjase pentru noi un sejur de o săptămână pe Insula Mării. Niciun om cu mintea întreagă nu s-ar fi plâns de asta, dar, având-l pe Peter alături, eu m-aş fi dus pe Tybee.

— N-a mai rămas decât s-arunc buchetul, am spus.

Am slăbit panglica din jurul florilor şi am scos de sub ea jucăria pentru bebeluşi pe care dorise Claire s-o port asupra mea.

— Ce-i asta? a întrebat Peter, întinzându-se să mi-o ia din mână.

— Doar ceva vechi, de la mama ta. Caut-o şi înapoiază-i-l, OK? Eu mă duc s-o caut pe Jilo. N-o să mă ierte niciodată dacă arunc buchetul fără să-l trimit către ea.

— Cred că ai dreptate, a spus Peter, aplecându-se să mă sărute. Ne întâlnim sub copacul de căţărat?

Am dat din cap.

— Întotdeauna şi pentru tot restul vieţii mele.

I-a fost greu să mă lase să plec, dar, într-un târziu, mâna mi s-a desprins de a lui când s-a dus spre estrada orchestrei, în căutarea părinţilor săi. L-am urmărit cu privirea, neîndurându-mă să-l scap din ochi, însă, în cele din urmă, mi-am îndreptat gândurile către Jilo. Mi-a fost destul de greu s-o descopăr când am trecut locul în revistă. Se mutase departe de mulţime şi stătea pe unul dintre scaunele albe pliante, sub un stejar.

Îşi ţinea ochii pe jumătate închişi, ca o pisică adormită.

— Eşti cu siguranţă o fată frumoasă, a zis la apropierea mea, săltându-şi capul. Eşti fata lui Jilo, să ştii. Să nu laşi niciodată pe nimeni să-ţi spună altceva, m-ai auzit? Jilo te

iubeşte ca şi cum te-ar fi purtat în pântec.

Mi-am săltat uşor fusta şi am îngenuncheat lângă ea. M-a dojenit.

— Ridică-te. O să strici frumuseţe de rochie.

A întins mâna şi şi-a plimbat-o pe obrazul meu.

— Rochia mea n-o să păţească nimic, am spus.

I-am luat mâna.

— Eu şi Peter o să plecăm cât de curând. Urmează s-arunc buchetul. M-am gândit că, poate, ţi-ar plăcea să-ncerci să-l prinzi.

Bătrâna de la răscruce a râs.

— Fetiţo, ultimul lucru de care are nevoie Jilo e încă un bărbat căruia să-i poarte de grijă. Şi-a avut mai mult decât partea care i se cuvenea, aşa că ţine florile astea pentru plăcerea ta şi cât mai departe de Mama.

Şi-a plimbat privirea prin parc, sorbind din ochi petele de lumină şi umbră şi mulţimea care hoinărea şi savurând ultimele câteva acorduri melodioase. A tras aer în adâncul pieptului şi l-a scos cu un oftat.

— De-acum o să-ţi fie bine, fetiţo, a spus, apoi s-a cutremurat.

Ochii i-au devenit sticloşi; mâna i-a rămas, inertă, într-a mea.

42

Dintre toate poveştile care se spun despre Savannah, iat-o pe cea care întrupează cel mai bine spiritul locului:

Cândva, în jurul anului 1800, în timpul petrecerii de Crăciun din casa lui Josiah Tattnall a izbucnit un incendiu. Când servitorii au descoperit focul, Josiah şi-a dat seama că e deja prea târziu ca să mai poată salva casa, aşa că şi-a invitat oaspeţii afară şi au continuat să petreacă la lumina flăcărilor. Pentru mine, morala e că sărbătorirea faptului că eşti viu nu trebuie să înceteze niciodată, nici măcar atunci când viaţa îţi răpeşte lucrurile şi oamenii la care ţii. Oaspeţii lui Josiah au toastat pentru viaţă şi unii pentru alţii, apoi şi-au spart paharele de un copac gros, ca să arate că au de gând să meargă înainte, fără să se agaţe de un trecut dispărut.

Locul unde s-a aflat pe vremuri casa lui Josiah face acum parte din Cimitirul Bonaventure, unde se află pietrele care marchează locul de ultimă odihnă al bunicilor mei, ca şi nou săpatul mormânt al lui Tucker. Ne petrecuserăm dimineaţa comemorând dragostea pierdută a lui Ellen. Acum, la o azvârlitură de băţ de locul unde zăceau rămăşiţele lui, în diagonală faţă de mormântul gol al femeii care-mi dăduse naştere, noi, cei din familiile Taylor şi Tierney, plus un singur membru al familiei Cook, ne-am adunat să cinstim memoria Mamei Jilo Wills.

Înmormântarea lui Jilo se făcuse pe Insula Sapelo şi la eveniment nu luase parte decât familia Wills. Eu aş fi dorit să fiu de faţă, dar, după zeci de ani de ranchiună, rudele ei nu fuseseră în stare să priceapă cum ajunseseră ea şi familia Taylor într-o legătură atât de strânsă în ultima vreme. Martell îmi promisese c-o să spună la funeralii o rugăciune în numele meu.

Oliver avea un coş de picnic plin cu cupe pentru şampanie şi, când ne-am apropiat de acea parte a cimitirului care avea forma Ochiului Atoatevăzător, l-a aşezat jos. L-a deschis şi ne-a întins fiecăruia câte un

pahar. Peter l-a urmat, turnând şampanie în paharele tuturor, în afară de al meu. În faţa mea s-a oprit şi m-a privit în ochi. Sufletul mi s-a înclinat spre el, s-a atins de puterea lui. Sufletul lui a răspuns cu o altă atingere, apoi Peter a trecut mai departe. Adam a deschis o sticlă cu suc de mere şi mi-a umplut cupa.

— Nu, a zis Ellen, când a ajuns Peter în dreptul ei. O să beau şi eu tot suc.

Am încercat să nu arăt cât de bucuroasă eram. M-am rugat să-i fie mai uşor decât data trecută să renunţe la alcool.

După ce paharele au fost umplute, Peter s-a întors lângă mine şi m-a cuprins cu braţul. M-am sprijinit de el şi braţul meu i-a înconjurat mijlocul. Mâine era o zi când aveam să pot sta pe propriile picioare. Azi era ziua când mă simţeam fericită că e Peter acolo, să mă sprijine.

— Cine vrea să-nceapă? a întrebat Oliver.

— Eu, a răspuns Iris.

Şi-a muşcat buza preţ de o clipă.

— Jilo, ştiu că mă poţi auzi.

Vocea i s-a frânt şi a tuşit ca să şi-o recapete.

— Îmi pare rău că prietenia noastră a înflorit atât de târziu, dar mă bucur că a existat.

Şi-a lăsat capul în jos, în semn că terminase, şi Ellen a făcut un pas înainte.

— Jilo, îţi mulţumesc fiindc-ai avut grijă de noi toţi. Mulţi nu vor şti niciodată cât de îndatorat îţi e oraşul Savannah, dar noi ştim, iar eu una îţi voi fi mereu recunoscătoare.

— Oh, la naiba, a zis Oliver, aplecându-se ca să scoată din coşul de picnic o sticlă de scotch.

Apoi a deschis-o.

— Ascultă, prădătoare bătrână, a spus, vărsând toată sticla pe pământ. Ăsta e Glenfiddich din 1937. Nu-ţi cer decât să nu mă bântui, OK?

Am râs fără să vreau şi toţi ochii s-au întors spre mine.

— Mercy? m-a îmboldit Iris. Ce ţi-ar plăcea să-i spui lui Jilo?

Ce aş fi voit să-i spun? Mă străduisem să găsesc cuvinte

în care să adun tot ce simt, dar cele potrivite nu-mi veneau în minte. Voiam să-i spun c-o iubesc. Că, în locul ei, în inima mea o să rămână pentru totdeauna un gol. Că mă speriase de moarte, că mă enervase mai mult decât îşi poate cineva imagina şi că, fără sprijinul, forţa şi bădărănia ei, nu ştiu cum o să-i pot face faţă încărcăturii de magie care a ajuns acum să-mi aparţină. Mi-am simţit mâna tremurând, aşa că am ridicat paharul.

— Pentru Mama, am spus.

— Pentru Mama. Pentru Jilo, au răsunat, ca un ecou, vocile celor din jurul meu.

Mi-am băut sucul de mere dintr-o sorbitură, apoi am spart paharul de cel mai apropiat copac.

J.D. HORN

YOUNG 14+

Savannah este un oraș minunat, cu copaci grațioși și clădiri elegante. Dar în spatele splendorii sudiste, supranaturalul își întinde rădăcinile încâlcite. Membrii familiilor locale de vrăjitori își îndeplinesc datoriile în societate, dar în secret trebuie să-și protejeze lucrăturile magice de forțele răului.

Mercy Taylor din Savannah a devenit cea mai puternică dintre membrii familiilor de vrăjitori din Sud, dar se luptă să-și stăpânească nou-descoperita magie. Este însărcinată cu primul ei copil și încearcă să-și revină după o trădare mai veche. Dar când mama ei, despre care se credea că e moartă, se întoarce, rugându-și fiica să nu pomenească nimănui despre asta, proaspăta vrăjitoare se întreabă ce alte taine ascunde ciudata ei familie... și în cine poate avea, de fapt, încredere.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0314-0